

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κυκλοφορούν δεξιά κι' αριστερά για να ξεδιψήσουν...

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

του γάμου, στέκει διστακτική έμπρός στο Μυστήριο.

Την κοπέλλα αυτή με την ειλκρινεία και την αυτοκριτική, γνώρισε ο κύριος που μάς γράφει σήμερα για να μάς δώσει την εικόνα της. Γνωριμία που δεν άργησε να εξελιχθεί σε έρωτικό σύνδεσμο. Είναι δυο μήνες που συνδέονται. Του τ'α είπε όλα. Κανένα παραβάν στο παρελθόν της. Δεν ξέρω αν υπάρχει εκ μέρους της υποσχεσί για το μέλλον. Το μόνο στοιχείο που μάς δίνει ο έπιστολογράφος — και το δίνει με απόλυτη βεβαιότητα — είναι ότι, κατά το δίμηνο αυτό διάστημα των σχέσεών τους, η νέα δεν στράφηκε προς άλλη κατεύθυνση.

Αλλά, Θεέ μου, δυο μήνες δεν είναι η αιωνιότητα! Δεν είναι έγγυος ότι και οι επόμενοι μήνες, και τα επόμενα χρόνια θα είναι αφιερωμένα στον ένα. Ποιος μπορεί να είναι βέβαιος για το αύριο; Έδώ έρχεται ώρα που, γυναίκες πιστές επί μακρότατα χρόνια, παίρνουν τον κατήφορο. Όρκιζόνται σ' όνομά τους, και όταν τις βλέπεις σε ανώμαλους δρόμους τρέχεις τα μάτια σου. Και θέλετε δυο μήνες σταθερότητας να εμπνεύσουν εμπιστοσύνη στον άνθρωπο που κρατά στα χέρια ένα ημερολόγιο γεμάτο από έγγραφες, οι οποίες μιλούν για την αστάθεια της φίλης του;

Ερωτευμένος μ' αυτήν υποκλίνεται έμπρός στην ειλκρινεία της. Ο γάμος μαζί της είναι η ζωική επιθυμία του. Αντιμετωπίζει όμως δυο προβλήματα: Το ένα το παρελθόν, το άλλο το μέλλον. Και όσο μ'εν αφορά το πρώτο, άνθρωπος χωρίς προλήψεις και με προχωρημένες αντιλήψεις, δεν φαίνεται ν' αποδίδει σ' αυτό μεγάλη σημασία. Και κάνει καλά. Με το παρελθόν μπορεί ν' ασχοληθεί η κοινωνία: μπορεί το παρελθόν μιας κοπέλλας να δώσει θέμα σε κακογλωσσία. Θα κουτσουμπολέουν, φυσικά, όσοι ξέρουν τη δράση της. "Ας πούν ό,τι θέλουν. Δεν είναι αυτό που θα τ'ον έκανε ν' αλλάξει γνώμη. Προτιμά χίλιες φορές μια γυναίκα με άμαρτωλο παρελθόν και με λευκό μέλλον, από μια γυναίκα άφορη στο παρελθόν και με μέλλον άσπαστο.

Πόσο κοιμωρώνει τις ξένες που κάνουν τη ζωή τους όσο είναι ελεύθερες, για να γίνουν ύστερα υποδείγματα συζύγων και μητέρων. Όλοκληρωμένη ή έρωτική ζωή τους πριν παντρευτούν. Ζούνε και πλουτίζουν την πείρα τους. Ο βίος τους δεν διαφέρει από το βίο των αντρών. Πότε δώ και πότε κεί. Χαλαρή ή ανόμιξη των

σπιτικών. Άπλως συμβιβαστικός ο ρόλος της μητέρας. Μήπως κι' αυτή δεν ακολούθησε την ίδια πορεία; Διακριτικός ο πατέρας, περιορίζεται σε συγκαλυμμένες οδηγίες. Αδιάφορος ο αδελφός. Δεν του πέφτει λόγος. Δεν του αγγαρωρίζονται δικαιώματα πάνω στην αδελφή του. Ούτε περνά από το νου κανένας, ότι θα προ-ροσε ο πατέρας ή ο αδελφός να σηκώσει φονικό χέρι στην αδελφή, στην κόρη. Χωρίς περιορισμούς το κορίτσι, ξέρει ότι αυτό μόνο έχει συνείδηση των ευθύνων και των πράξεών του. Δεν άδρα-νεί ως τη στιγμή του γάμου. Από την ώρα όμως εκείνη, τετέ-λεσται. Γίνεται η ιδεώδης νοικοκυρά. Μη ψάχνετε για εξαιρέσεις. Οι εξαιρέσεις θα υπάρχουν. Εμείς όμως εδώ μιλούμε για κανόνα.

Αυτά έχοντας ο έπιστολογράφος υπ' όψει του, δεν δίνει μεγάλη σημασία στο παρελθόν του κοριτσιού του. "Ό,τι έγινε, έγινε. Μήπως κι' αυτός δεν έχει κάνει τα ίδια; Το παρελθόν της ανήκει. Έκείνο που ανήκει και σ' αυτόν είναι το μέλλον, αν κά-ποια ώρα αποφασίσουν να βαδίσουν κι' οι δυο μαζί στη ζωή. Δεν ήταν υποχρεωμένη να είναι πιστή σε άνθρωπο που δεν είχε γνω-ρίσει. Αξιώσεις στην πίστι της θαχη από τη στιγμή που θα συμ-φωνήσουν να πάρουν τους ίδιους δρόμους. Έδώ είναι το θέμα. Δεν τον ενδιαφέρει το παρελθόν σ'αν παρελθόν. Έκείνο που φοβά-ται είναι μήπως το παρελθόν γίνη πρόλογος και του μέλλοντος. Γιατί, βλέπετε στην περίπτωση μας δεν πρόκειται κι' έλρησε σ'ωπο που άπλως δεν σεβάστηκε την ελληνική παράδοση κι' έλρησε όπως ζούν οι ξένοι. Είναι κάτι άλλο: ότι η ζωή αυτή όφείλεται στην ήφαιστιώδη της ιδιοσυγκρασία.

Σε μια τέτοια ιδιοσυγκρασία θα μπορούσε ποτέ να επιβληθεί ή φωνή της ηθικής και της φρονήσεως; Θα είναι ή θέληση πιά ισχυρή από τη φύση; Θα σταθεί ο ένας εαυτός ικανός να κατακτήσει τον άλλο εαυτό; Τέτοια υποσχεσί δεν έχουμε από την ίδια. Προσπαθεί ν' αλλάξει, βρίσκεται σε έμπόλεμο κατάσταση με την κρίση της. Είλικρινής όμως, καθώς είναι, δεν υπόσχεται όσο διανύει ακόμα το στάδιο των δοκιμών.

Περισσότερο αισιόδοξος παρουσιάζεται ο άλλος. Του έμπνέει την αισιοδοξία ο έρωτας. «Σας ρωτά: μπορώ να εμπιστευτώ αυτό τον άνθρωπο;» Έμας ρωτά, ο ίδιος όμως δίνει την απάν-τησι. «Έγώ νομίζω ναι, μπορώ να εμπιστευτώ». Βασίζεται στο χαρακτήρα της, πιστεύει ότι θα την επηρεάσουν οι συμβουλές μου.

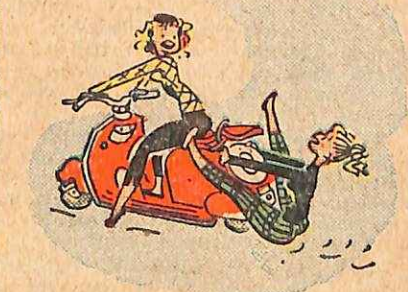
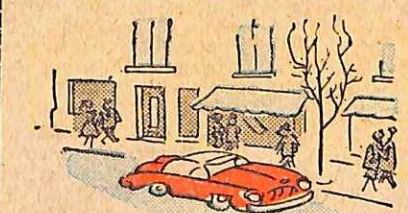
Ενώ όμως προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του ότι καθαρό θα είναι το μέλλον εκείνης που αγαπά, συλλογίζεται συγχρόνως —τί μαστύριο! — ότι είναι αναγκασμένος από το έπ'αγγελμά του να ταξιδεύει... Στο ταξίδι αυτός, μόνη ή άλλη — ή άλλη που οίτε καν ακόμα έδωσε όρκο πίστης.

Μεγάλο το μαρτύριό του. Και τόσο δύσκολο ν' τον καθη-χόσουν. Χωρίς δισταγμό τον έμβασινουμε ν' άνησιν το πα-ρελθόν και να μην επηρεασθεί από την κατακρουγή της κοινωνίας. Πώς όμως έπισης άδιστακτα να έκδηλοθυμε όταν πρόκειται για μια έλαγερη ιδιοσυγκρασία που δίνει τη μάχη εναντίον των πε-ρασμών;

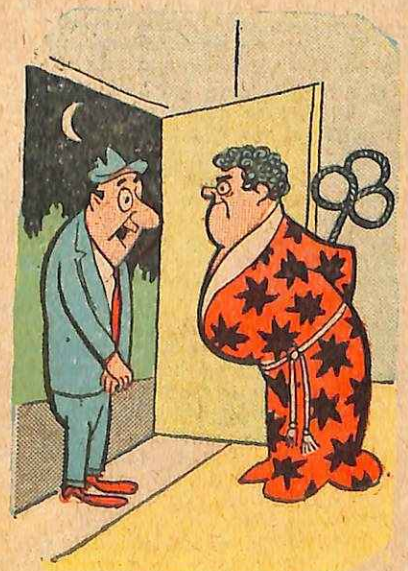
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Κάθε άντρας στο σπίτι, Καίτη μου, πρέπει νάχη κάποια άπασχόλησι...

— Μά, Λέλα μου, δεν ξεκι-νάνε έτσι απότομα!...

— Έλα, πές μου ειλκρινά, Μαρι-γούλα, δεν μ' αγαπάς;

Η σκηνή στο μονομελές πταιματοδικείο. Γαλα-τάς έχει μνηνθί απ' την ά-στυννομία, γιατί το κατάστι-μά του βρέθηκε ακάθαρτο. Κάθεται, λοιπόν, στο έδωλο του κατηγορουμένου φορών-τας — κατά συστάειν, προ-φανώς, του δικηγόρου του — μία άσπρη μακριά μπλούζα, καθαρή, πουκάμισο καινού-ριο, καθαρό και παπούτσια φρεσκογυαλισμένα. Ο πται-ματοδικής του ανακρίνωσε το κατηγορητήριο, ο δημό-σιος κατηγορός ζητάει την καταδίκη του και τέλος λαμ-βάνει τον λόγον ο συνήγο-ρος:

— Κύριε πρόεδρε! βοά με

έναν όργιλο τόνο διαμαρτυ-ρίας στη φωνή. Ακάθαρτος ο κατηγορούμενος; Κυττά-τε τον! Λάμπει απ' τη κορ-φή μέχρι τα νύχια από κα-θαριότητα!

Και ο πταιματοδικής με έλαφρο χαμόγελο: — Βλέπω, βλέπω... Σήμερα έβαλε τα καλά του! Και το άκροατήριο ξεσπά σε γέλια.

Η σκηνή στο τρόλλεϋ. Στην Όμόνοια που σταματά το όχημα για να μπουνε νέοι έ-πιβάτες και να γίνη ο έλεγ-χος των εισιτηρίων, μπαίνει ο εισπράκτορας και ζητά τα «συνεχείας». Μεταξύ άλ-λων απευθύνεται σε μια κυ-ρία.

— Το εισιτήριό σας. Η γυναίκα δείχνει άδιά-φορα προς τα έμπρός και λέει:

— Η κυρία... Ο εισπράκτορας προχω-ρεί, συνεχίζει τον έλεγχο και πέφτει άπάνω σε άλλη γυναίκα που δείχνει άδιαφο-ρα προς τα πίσω και του λέει:

— Η κυρία... Ποιά κυρία; ρωτά ο εί-σπράκτορας. — Η κυρία που κάθεται πίσω.

— Μά η κυρία που κάθεται

πίσω είπε «η κυρία» και έ-δειξε έμπρός.

— Μπάρ, λέει η κυρία και στρέφεται προς τα πίσω. Δεν πλήρωσε, όμως.

— Όχι. Δεν πλήρωσε έ-σού, διηψ!

Κι' ο εισπράκτορας που ύπαιθεύθηκε το κόλπο:

— Άλλη φορά, άμα μπαί-νετε στο όχημα, να συμφω-νάτε προηγούμενες μεταβύ-σας ποια θα πληρώσει. Όχι για τίποτε άλλο, αλλά για να μη πληρώσω εγώ τη νύ-φη...

Οι δυο... νύφες όμως έ-καναν εύσχημας το κορόιδο.

Στο πταιματοδικείο δικά-ζεται ένας φούναρης, γιατί η καμινάδα του φού-νου φτάνει στο ύψος του τε-τάρτου πατώματος της πλα-τίνης πολυκατοικίας και άρω-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΡΙΑΤΙΣΤΑΝΙΟΥ 4 (ΠΑΛΙ ΚΛΑΥΜΑΝΩΝ) ΤΗΛ 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

ματίζει με τον άναθρώσκον-τα κανόν του λιγνίτη όλό-κληρο το διαμέρισμα. Ο μνη-ντής διεκτραγωδεί τα βά-σανά του:

— Δεν μπορώ ν' άνοιξω τα παράθυρά μου κ. πρόεδρε. Μόλις τ' άνοιξω, εισέρμα ο καπνός και με ταραξεί!

Όπότε έπεμβαίνει ο συ-νήγορος του φούναρη:

— Γνωρίζετε, κύριε, που κατοικεί ο διαπρεπής καθη-γητής του Πανεπιστημίου μας, κ. Μ...;

— Όχι!

— Όχι κ. συνήγορε, έπι-μένει ο μνηντής.

Ε, λοιπόν, λέει θριαμ-βευτικά ο κ. συνήγορος, ο διαπρεπής καθηγητής του Πανεπιστημίου μας κατοικεί στο λαϊνό σας σπίτι και ό-μως δεν ένοχλείται από τον καπνό!

Κι' ο μνηντής με άφε-λεια:

— Και τί να κάνω, λοιπόν,

να ρωτά αν υπάρχει δωμάτιο γι' αυτόν στο σπίτι, μπάνιο, τηλεφών, ηλεκτρικό πλυν-τήριο, ηλεκτρική σκούπα, η-λεκτρικός φούρνος και τα ρεστά.

— Μα αν τα είχα όλα αυτά, δεσποινίς, τί θα την ήθελα την υπέρβη;

— Οι Άμερικανοί, όμως, τα έχουν! Είπε η νεαρά και κομψή δεσποινίς.

Και έκανε μεταβολή, ένω ο συμπολίτης άναστενάξε:

— Μας τις έφανε τό... δολ-λάριο κι' αυτές. Τί να γίνν!

Κι' έπειδή ο λόγος περι-ύπηρετριών άλλος συμπο-λίτης άφηγείται ότι του πα-ρουσίαστικε μι ά μικρή, που μόλις έφτασε από την έπαρ-χία.

— Έρείς να συγυρίσης; την ρώτησε η κυρία.

— Θα μάθω, κυρία...

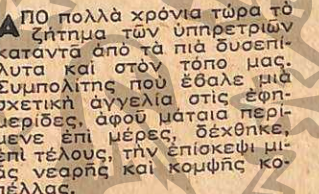
— Έρείς να πλένης πιάτα; — Δεν ξέρω, αλλά θα μά-θω...

— Έρείς να βάξης μπου-γάδα; — Θα μάθω, κυρία...

— Έρείς να μαγειρεύς; — Δεν ξέρω, αλλά θα μά-θω...

Και η κυρία, κάνοντας την ύπομονή της:

— Καλά, κοπέλλα μου, πή-γαινε κι' όταν μάθες, μάς ζανάρχεσαι με το καλό.

Και μάλλον δεν είχε ά-δικο, Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΛΟΓΙΑ... ΣΤΑΡΑΤΑ

Έκαθόριστη, ακόμα, η τιμή του σίτου μένει

κι' είν' η γνώμη των φωστήρων, έπ' αυτής, συγκε- (μένει)

μ' άλλα λόγια οι μισοί των έπιμέμονων στών σίτον

να προσθέσουν άνωθενως τεσσαράκοντα λεπτά

και οι ρεστοί υποστρίξουν τις... δεκάρες τις έπτά!

Έν τω μεταξύ εκείνοι που θερίζουν και σπέρνουν

και... ψικά κατανάγε για τό στάρι τους να παίρνουν,

κατ'εφείς διαπιστώνουν πως οι σύγχρονοι πατέρες

κάνουν ό,τι τους γουστάρει

και των έκλογων με πικά περιεργασμένων μας τό...

για να βρουν έπ'αυτή την έπ'αυτή την έπ'αυτή την

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΩΝ

ΑΡΙΘ.

Τὰ δράματα της καρδιάς

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΡΟΖΙΝ

Κάθε βράδυ, η Ροζίν κι' εγώ φεύγαμε απ' το ξενοδοχείο για να πάμε να κλειστούμε, ως τις πρώινες ώρες, στο Καζίνο του Μόντε-Κάρλο. Τὸν τελευταῖον καιρὸ ἡ τύχη μ' εὐνοῦσε καὶ κερδίζα. Ἐφεύγα ὁμως ἀπὸ ἐκεῖ ἐξουθενωμένος, κατὰκοπος. Ἀντίθετα, ἡ Ροζίν, εἴτε κερδίζε, εἴτε ἔχανε, ἦταν πάντα ψυχραὶ.

Κάποιο βράδυ, ὅταν σηκώθηκα κατὰ τὴς δύο τὸ πρωὶ ἀπ' τὸ πρᾶσινο προαίτι, πρόσδεκα πὺς ἡ Ροζίν παρακολουθοῦσε τὸ παιχνίδι ἐνὸς νεορὸ ξανθοῦ, ποὺ εἶχε χάσει σχεδὸν τὸ χροῖμα του ἀπ' τὴν χασούρα καὶ δὲν κρατοῦσε πιά παρὰ τρεῖς μάρκες. Ἐξάφνα, ἀκούσα τὴ Ροζίν νὰ τοῦ λέη:

— Στὸ κόκκινο, τὸ κόκκινο! Τὶ περιμένετε; Καὶ τὴς τρεῖς μάρκες νὰ τὴς ποντάρει στὸ κόκκινο!...

Φυσικά, καὶ τ' ἄλλα βράδια συνεχίσαμε τὸ παιχνίδι μας. Δὲν πρόσεχα, ὁμως, παρὰ τὴ ρουλέττα. Δὲν πρόσεχα πὺς ἕνας νεαρὸς ξανθὸς παρακολουθοῦσε τὴ Ροζίν καὶ ἱσως σκεπτόταν πὺς ἦταν ἀδικοὶ νὰ συνοδεύη μιά τόσο ὁμορφὴ καὶ νέα γυναῖκα ἕνας ἀνδρὰς ἡλικιωμένον, μὲ γκριζὰ μαλλιά. Ἐξάφνα ἔχασα τὴ Ροζίν ἀπ' τὰ μάτια μου. Πήγα στὸ μ'τὰρ κι' ὅπως τὸ φαντάστηκα, ν' εἶδα ἐκεῖ, σὲ μιά γωνία, νὰ κουβεντιάζη μὲ τὸν ξανθὸ νεό. Δὲν με εἶδαν.

— Ξέρετε, τὴς ἔλεγε ὁ νέος, ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλή σας καὶ ποντάρω κάθε βράδυ στὸ κόκκινο.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ με θεωρήσετε ὑπεύθυνον ἂν χάνετε, τοῦ ἀπάντησε γελώντας ἡ Ροζίν.

— Ἄν χάνω; Μὰ τί λέτε; Κερδίζω κάθε βράδυ! Ὅριστε! εἶπε δείχνοντάς της ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα. Καὶ θὰ ἤθελα, πρόσθεσε, νὰ σὰς καλέσω νὰ φάμε αὐτὸ τὸ μεσημέρι μαζί!...

Ἀποακρύνθηκα κάπως νευ-

ριασμένος. Ἄν ἡ Ροζίν εἶχε ἀντιληφθῇ, καμμιά στιγμὴ, πὺς εἶχα παρακολουθεῖ ὅλη αὐτὴ τὴ συνομιλία, σίγουρα θὰ μὴ ἔκανε σκηνή. Εἶχε τὴς ἰδιότητες τῆς, μ' ἀγαποῦσε κατὰ τὸν τρόπο τὸ δικό της.

Τὴν ἄλλη μέρα βρήκα στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου ἕνα μιλιέτο τῆς Ροζίν. Μοῦ ζήτησε συγγνώμη, γιατί δὲ θὰ ἔτρωγε μαζί μου, ὅπως συνήθως, τὸ μεσημέρι.

Τὸ βράδυ ὁμως δευτνήσαμε μαζί. Ἐἴσα λοιπὸν ἐρωτεύμενη; τὴ ρώτησα κάποια στιγμὴ, ἀποτομα.

— Ἐρωτεύμενη, ἐγώ; εἶπε γελώντας. Τὶ ἀνοησία, Πιέρ!... Μοῦ διηγήθηκε πὺς εἶχαν πάει στὴς Κάννες, νοικιάζοντας ἐν' αὐτοκίνητο, ὅτι ἔκαναν τὸ μπάνιο τους, ἔφαγαν στὸ Ζουάν-Λε-Πέν, καὶ διασκεδάσαν πολὺ ὥρα.

Οἱ βραδιὲς ποὺ ἀκολούθησαν στὸ Καζίνο ἦσαν ὁμοῖες μὲ τὴς προηγούμενες, μόνο ποὺ, ἀντὶ τῆς Ροζίν νὰ παρακολουθεῖ, ὁπως ἄλλοτε, τὸ ἦταν ἀδικοὶ νὰ συνοδεύη μιά τόσο ὁμορφὴ καὶ νέα γυναῖκα ἕνας ἀνδρὰς ἡλικιωμένον, μὲ γκριζὰ μαλλιά. Ἐξάφνα ἔχασα τὴ Ροζίν ἀπ' τὰ μάτια μου. Πήγα στὸ μ'τὰρ κι' ὅπως τὸ φαντάστηκα, ν' εἶδα ἐκεῖ, σὲ μιά γωνία, νὰ κουβεντιάζη μὲ τὸν ξανθὸ νεό. Δὲν με εἶδαν.

— Ξέρετε, τὴς ἔλεγε ὁ νέος, ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλή σας καὶ ποντάρω κάθε βράδυ στὸ κόκκινο.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ με θεωρήσετε ὑπεύθυνον ἂν χάνετε, τοῦ ἀπάντησε γελώντας ἡ Ροζίν.

— Ἄν χάνω; Μὰ τί λέτε; Κερδίζω κάθε βράδυ! Ὅριστε! εἶπε δείχνοντάς της ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα. Καὶ θὰ ἤθελα, πρόσθεσε, νὰ σὰς καλέσω νὰ φάμε αὐτὸ τὸ μεσημέρι μαζί!...

Ἀποακρύνθηκα κάπως νευ-

ματιο τοῦ ξενοδοχείου, μοῦ εἶπε:

— Τώρα ξέρω γιατί ὁ Ρολάν ἤθελε νὰ φτάση στὰ πέντε ἐκατομμύρια. Τὰ λεφτά δὲν ἦταν δικά του, ἀλλὰ τῆς Τραπεζῆς, ὅπου ἐργάζεται ὡς ταμίας.

— Ὁραῖα τὰ κατὰφερε αὐτὸς ὁ τρελλός!...

— Στὴν ἀρχὴ εἶχε κλέψει λίγα χρήματα, σίγουρος πὺς θὰ τὰ ἐπέστρεφε. Ἦταν στὴ μέση μιά γυναῖκα, καταλαβαίνεις; Μὰ ὅλο κι' ἔκλεβε πὺς πολλὰ, ὥσπου ἀποφάσισε νὰ παῖξῃ, μήπως καὶ ἡ τύχη τὸν εὐνοήσῃ. Τώρα εἶναι τρομοκρατημένος μὲ τὴν ιδέα πὺς ὅποτε ἀπὸ μιά βδομάδα ποὺ τελειώνει ἡ ἀδεία του, θὰ ἐξαγυρίσῃ στὴν Τραπεζὰ καὶ, φυσικά, ὅλα θ' ἀνακαλυφθῶν. Εἶναι κρίμα ὁμως νὰ χάσῃ τὴ θέσι του καὶ τὴν τιμὴ του.

— Βρίσκεσαι; ρώτησα εἰρωνικά.

— Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε, Πιέρ. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι.

— Καλὰ, Ροζίν, καὶ θὰ σκεφτόμ...

— Δὸς μου τώρα κάτι νὰ πῶ.

Τῆς σερβίρισα ἕνα τσέρρυ μὲ κονιάκ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωὶ, ἡ Ροζίν μὲ συνάντησε στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου ἀναστατωμένη.

— Ἐγίνε κάτι τρομερό, Πιέρ, μοῦ εἶπε. Συνέλασαν τὸ Ρολάν!...

— Λυπάμαι πολὺ ποὺ τὸ γεγονός αὐτὸ σ' ἀνατάτῃ. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία, Ροζίν, ποὺ τὸν ἐπίασαν...

— Ἐσὺ; Ἐσὺ;... φώναξε.

— Ναί, ἀγαπητὴ μου. Τηλεφώνησα στὴν ἀστυνομία, χτὲς τὸ βράδυ, ὅταν χωρίσαμε. Τὶ ἄλλο περιμένας νὰ κάνω; Ν' ἀφήσω ἐνὸς κλεφτὴ ἐλευθεροῦ;...

— Μὰ ἐσὺ... ἐσὺ, μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ...

— Δὲν σοῦ ἔδωσα καμμιά ὑπόσχεσι, Ροζίν... Σοῦ εἶπα πὺς θὰ σκεφτόμ. Καὶ σκεφτήκα πὺς αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνω, νὰ παραδώσω τὸ Ρολάν στὴν ἀστυνομία. Ἦθελες νὰ ζήσης μαζί του μιά ρομαντικὴ περιπέτεια...

— Ὁ νεαρὸς ποὺ κλέβει καὶ ποὺ τὸν σώζει ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγαπᾷ. Λυπάμαι ποὺ ἐγὼ αἰτία νὰ χαλᾷ τὸ ἐρωτικὸ σου εἰδύλλιο, Ροζίν...

Ἐκείνη δὲν εἶπε τίποτα. Μὲ κτύπησε περιφρονητικὰ, μὲ μίσος μάστιγα κι' ἐφευγὲ ἀπ' τὸ σαλόνι. Τὸ ἀπόγεμα τῆς ἰδίας μέρας ἐγκατέλειπε τὸ ξενοδοχείο. Κι' ἀπὸ τότε πέρασαν δύο χρόνια, ὥσπου νὰ τὴν ξαναδῶ.

Τὴ συνάντησα τυχαία, μιά μέρα, στὸ Παρίσι. Ἐκείνη μάλιστα μ' ἀναγνώρισε καὶ μὲ πληροφόρησε στὸ δρόμο.

— Τὶ γίνεσαι, Πιέρ; εἶπε.

— Καλὰ, Ροζίν. Κι' ἐσὺ; — Ἐγώ; εἶπε. Κατὰστροφες τὴν εὐτυχία μου!...

Τὴν κύνταξα ἐκπληκτός.

— Ναί, Πιέρ, καὶ σὲ μίσησα γι' αὐτὸ. Ἀλλὰ τώρα πιά τί ὠφελεῖ; Ἐσὺ ἐγίνες ἀφορμὴ νὰ συλλάβουν τότε τὸ Ρολάν. Μετὰ δύο μῆνες ἐγίνε ἡ δικὴ του καὶ τὸν καταδικάσαν σὲ τρεῖς χρόνια φυλακῆς. Μὰ στὴ φυλακὴ δὲν ἔμεινε πάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα...

— Τοῦδωσαν χάρι;

— Ἀπαχρηστίστη ἀπ' τὴν ἀπελπισία του!...

— Πῶς;...

— Ναί, κρεμάστηκε! Πήγαν νὰ κρεμάσουν καὶ τὸν ἔλεσα. Μὰ μιά μέρα τὸν βρήκαν νεκρό... Ἐχασα τὴν εὐτυχία μου, τὸν ἀγάπη μου, ἐξ αἰτίας σου. Τὸν ἀγαπᾷς, Πιέρ, τὸ Ρολάν, ἐνὸς ἐσὺ δὲν σ' ἀγάπησε ποτέ μου. Ποτέ! Φύγε, τώρα, γιατί δὲν θέλω οὔτε νὰ σὲ βλέπω!...

Ἐσκύψα τὸ κεφάλι μου κι' ἀποακρύνθηκα. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναείδα τὴ Ροζίν!...

ΖΩΡΖ ΦΕΒΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τὸ νέο θερινὸ θέατρο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, ποὺ ὀνομάστηκε τελικά, «Πάρκ», θὰ ἐγκαταστήσῃ αὐτὴν τὴν ἔδδομάδα ἀπὸ τὸν θῖσσο τοῦ δημοφιλούς κωμικοῦ Β. Λογοθετίδη.

Τὸ «Κυπριακὸ θέατρο» ποὺ ἔτυχε τόσο θερμῆς ὑποδοχῆς στὴν Κρήτη, ἐπιστρέφει αὐτὴν τὴν ἔδδομάδα στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ ἐμφανισθῇ γιὰ σειρὰ παραστάσεων στὸ θέατρο «Κοτοπούλη».

Ἐνα δραματικὸ περιστατικὸ ἐγίνε ἀφορμὴ νὰ ἀναστατωθῶν τὴν περασμένη ἔδδομάδα τὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου «Ἀκροπόλ».

Μιά ἀπὸ τὴς χορεύτριες τοῦ μπαλλέτου τοῦ Καστρινοῦ, ἡ χαριτωμένη μικρούλα Στελλίνα, τρελλὰ ἐρωτευμένη πήρε τὴν ἀπόφασι νὰ αὐτοκτονήσῃ!

Λίγο πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἀπογευματινὴ παράστασι, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ, κατὰπιε μέσα στὸ καμαρίνι τῆς 30 κουφέτα κινίνου.

— Ἐπειτα, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα βγήκε στὰ δῶν πρώτα νοῦμερα τῆς. Ὅταν ὁμως ἔπειτα ἀπὸ μιά ὥρα, ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου, ἔξπασσε σὲ κλάματα καὶ ζητοῦσε βοήθεια.

Σὲ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

Ἐπὶ κακὴ κατάστασι μεταφέρθηκε στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ κατόπιν σὲ κλινικὴ, ὅπου οἱ γίαιτροί κατάφεραν νὰ τὴ σώσουν. Ἐτοί, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναχάρῃ.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἐκὼ παρατηρήσει ὅτι κάθε ταξιδιώτῃς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔχει μέσα του κι' ἕναν μικρό... λαθρεμπόρο. Τὸ Τελωνεῖο εἶναι ἱδρυμα πολὺ ἀντιπαθητικὸ κι' ὁ καθένας προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ περάσῃ μὲ ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερες ζημιές. Ἀκόμα κι' ὁ πὺς εὐλικρινῆς ταξιδιώτῃς προσπαθεῖ κατὰ νὰ κρύψῃ ἀπ' τὸ διεσδυτικὸ κι' ἀδέκαστο μάτι τοῦ τελωνειακοῦ ὑπάλληλου. Πέρα ἀπ' αὐτὸ ἀναπτύσσεται στὴν περίπτωσι αὐτὴ καὶ τὸ φιλότιμο τοῦ ταξιδιώτῃς, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ ξεγελάσῃ, κατὰ δύναμιν, τὸν ἑλεγχό. Κι' ὅταν τὸ καταφέρνῃ, νοιώθει βαθυτάτῃ ἱκανοποίησι καὶ μεγάλη ὑπερηφάνεια.

Ἀνίσχυος τακτοποιοῦσα τὴν βαλίτσα μου στὸ Παρίσι καὶ μὲ ζωηρὴ ἀνησυχία ἔδλεπα μπροστά μου δέκα μπουκαλάκια μὲ ἀρώματα. Μερικά ἦταν δικά μου κι' ἄλλα ἦταν παραγγελίες φίλων μου. Τὴν ἀνησυχία μου, ὥστόσο, τὴν μετέβαλε σὲ σωστὴ ἀπελπισία ἡ παρατήρησι τοῦ φίλου.

— Πῶ, πῶ! ἔκανε, μόλις τὰ εἶδε. Τρελλὰ-θῆκες ἐσὺ; Τὶ πηγες καὶ ψίνισες, μαρέ; Ἀρώματα!

— Μοῦ τὰ παράγγειλαν, τὸ εἶπα.

— Κάηκες! ἀπάντησε μὲ ὕψος τελεσίδικο. Ἡ μάλλον θὰ σὲ κάθουνε στὸ τελωνεῖο. Ξέρεις τί ἔχεις νὰ πληρώσης;

— Τὶ θὰ πληρώσω;

— Τὰ μαλλιοκέφαλά σου!

— Γιατί;

— Διότι, φίλτατε, τ' ἀρώματα εἶναι εἶδη ὑπερτελεσιζόμενα καὶ φορολογοῦνται βαρύνοντα. Δὲν τὰ ξέρεις;

— Τὸ ἤξερα, λιγάκι...

— Εἰμ' τότε γιατί τὰ πήρες; Χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ τ' ἀγόραζες ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Σοῦ εἶπα: θὰ σὲ τρελλάνουνε στὸ τελωνεῖο!

Ὁ φίλος μου μὲ τὴς κουβέντες ποὺ μοῦ εἶπε, μοῦ μετέδωσε τὸν πανικό κι' ἐνοίωσα πικρότατα συναισθήματα μετανόιας, γιατί στάθηκα συνεπὴς στὴς παραγγελίες τῶν φίλων μου.

— Δοῦ, τρία μπουκαλάκια, μπορεῖ νὰ σοῦ τὰ συγχωρήσουν. Ἀλλὰ γιὰ τὰ ρέστα ξέρεις τί θὰ σοῦ κάνουν;

— Μοῦ τὸ εἶπες; θὰ μὲ κάθουν!

— Ἀ, τὸ κατάλαβες;

— Τὸ κατάλαβα.

Τὸ ὅτι, ὁμως, τὸ εἶχα καταλάβει δὲν εἶχε μεγάλη σημασία, γιατί ἦταν πολὺ ἀργά. Τ' ἀρώματα εἶχαν φωνισθῇ, νὰ τὰ δώσω πίσω δὲν μποροῦσα κι' οὔτε εἶχα καμμιά διάθεσι νὰ τὰ χάρισω. Ἐπομένως δὲν ἔμενε ἄλλο παρὰ νὰ συγκεντρώσω τὴς λαθρεμπορικῆς μου δυνατότητες νὰ δῶ μὲ ποῖο τρόπο θὰ μποροῦσα νὰ τὰ περάσω ἀπ' τὸ τελωνεῖο τῆς Ἀθήνας, χωρὶς νὰ τὰ πάρουν μυρουδιά.

Τὸ λαθρεμπόριο εἶναι φαίνεται μιά πολὺ ἐπιχειρησι ἐπιχειρησι γιὰ τοὺς ἐπαγγελματίες λαθρεμπόρους ἀλλὰ κι' ἕνα ὥραιο σπόρ, γεμάτο ζωηρῆς συγκινήσεις, γιὰ τοὺς ἐρασιτέχνες. Ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ ἀποφάσισα νὰ κρύψω τ' ἀρώματα ἐνοίωσα ὅλες τὴς πνευματικῆς δυνάμεις μου σὲ συναγερμό καὶ τὴ φαντασία μου νὰ καλπάζῃ πρὸς χίλιες διῶ ἑξυμνες κατευθύνσεις.

— Σωματικὴ ἔρευνα, εἶπα, δὲν κάνουν ποτέ στὸ τελωνεῖο. Ἐπομένως θὰ βάλω μερικὰ μπουκαλάκια στὴς τσέπες τοῦ σακκακιό μου, ἄλλα στὴς τσέπες τῆς καμπινίτας μου, καὶ ἐνῶ ὁ τελωνειακὸς θὰ ἔχῃ ἀναστατωθῇ τὴ βαλίτσα μου καὶ θὰ τὴ βρῇ ἐν τάξει, ἐγὼ θὰ περάσω φορτωμένος μὲ τὸ λαθρεμπόριό μου.

Ὅταν ὁλοκλήρωσα τὴ σκέψι μου, φώναξα ἱκανοποιημένος:

— Τὶ θρίαμβος!

Ἀμέσως, ὁμως, μοῦ ἦρθε μιά μαῦρη ιδέα: Ἄν παρὰ τὴς συνήθειες τῶν τελωνειακῶν, μὲ ψάξῃ ὁ δικός μου;

Τὶ μασκοραλίκι!

Εἶδα ἀμέσως τὸν ἐαυτό μου κατακόκκινον, νὰ βγάζω ντροπισμένον ἕνα-ἕνα τὰ μπουκαλάκια ἀπ' τὴν τσέπη μου, ἀκούσα τὰ σχόλια τῶν ἄλλων, εἶδα τὰ εἰρωνικά χαμόγελα τῶν γύρω κι' ὅποτε ἀκούσα τὴν ἀσπὴρ φωνὴ τοῦ ὑπάλληλου:

— Περᾶστε στὸν κ. ἀστυνόμο νὰ πάρῃ τὰ στοιχεῖά σας!

Τὰ γυνάτια μου κόπηκαν κι' ἀμέσως ἐγκατέλειπα τὸ χονδρεπιδεσμένο αὐτὸ σχέδιο. Ἐπρεπε νὰ βρῶ κάτι καλύτερο καὶ ποὺ πάντων ἐξυπνότερο.

— Θὰ τὰ βάλω, εἶπα, ἀνάμεσα στὰ ἄπλυτα πουκάμισά μου. Ὁ Τελωνειακὸς θ' ἀνοίξῃ τὸ βαλίτσακι. θὰ δῇ τὴν περιέχει καὶ θὰ τὸ κλείσῃ ἀμέσως!

Βρήκα τὴ λύσι αὐτὴ πολὺ ἐξυπνότερη κι' ἐνθουσιαστικῇ, ἀλλὰ ἀμέσως μοῦ ἦρθε ἄλλη σκέψι:

— Κι' ἂν ὁ ὑπάλληλος εἶναι σχολαστικὸς; Πάγωσα. Γιατί ἡ φαντασία μου εἶδε πάλι ἐντροπὴ τὴν ἀδίκρητὴν χερσὶνὰ τοῦ τελωνειακοῦ, ν' ἀνακατεῖ τὰ εἰσπραχθέντα, νὰ χάνεται στὸ βάθος τῆς μικρῆς μου βαλίτσας καὶ νὰ τρεπᾷ θριαμβευτικὰ, μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο

— Δέν είχαμε παρὰ μιὰ συζήτησι κα-
θαρώς τεχνική... "Ηθελα νὰ τοῦ ἀναθέσω
μιὰ ἐργασία... Ἀλλὰ τελειώσαμε... Φεύγω
κι' ἐγώ...

— Τότε—εἶπε ὁ διευθυντὴς στὴ Λίλιαν
—θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μὲ πάρετε στὸ
αὐτοκίνητό σας... Καί, ἂν εἶναι ὁ δρόμος
σας, νὰ μ' ἀφήνατε στὸ γραφεῖο... Ἐχω
δυστυχῶς ἀπὸ χθὲς τὸ ἀμάξι μου στὸ συ-
νεργεῖο...

— Εὐχαρίστω—ἔκαμε ἡ Λίλιαν.
Καί προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Στὸ
αὐτοκίνητο ἀλλάξε ὕψος ὁ διευθυντὴς:

— Θὰ μὴ κάνετε τὴ χάρι—τῆς εἶπε σὲ
τόνο πολὺ σοβαρῷ—ν' ἀνεβήτε γιὰ πέντε
λεπτά στὸ γραφεῖο μου, τώρα, πού θὰ πε-
ράσουμε; Ἐχω νὰ σὰς πῶ κάτι πού ἀσφα-
λῶς σὰς ἐνδιαφέρει πολὺ.

Ἡ Λίλιαν, στὸν ἐγωισμό τῆς φιλάρε-
σκης, φαντάστηκε, ὅτι θ' ἄκουγε ἐρωτική
ἐξομολόγησι. Κι' ἄρχισε νὰ διασκεδάζῃ ἀ-
πὸ τώρα. Ὅταν ὁμως ἀνέθηκε στὸ γρα-
φεῖο του, ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια καταλάβε
πὺς γελάστηκε.

— Θὰ μὴ συγχωρήσετε τὴ σημερινή
μου αὐθάδεια, κυρία Βέρτη — ἄρχισε ὁ
διευθυντὴς σ' ἕνα τόνο πολὺ βαρὺ—ἀλλὰ
θὰ καταλάβετε ἀμέσως ὅτι λόγοι μοῦ ἐπι-
βάλλουν αὐτὸ τὸ διάδημα...

— Μὲ τρομάζετε — ἔκαμε ἡ Λίλιαν σο-
βαρά.—Τί ἔχετε νὰ μοῦ ζητήσετε;

— Ν' ἀφήσετε ἡσυχία αὐτὸ τὸ νέο...
Ἡ Λίλιαν σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ πῆρε
μιὰ ἐκφράσι αὐστηρῇ ἀξιοπρέπειας πού τὴν
προσέδωσαν κι' ἐννοοῦσε νὰ διεκδικήσῃ τὰ
δικαιώματά της μὲ κάθε θυσιᾶ.

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε;— ρώτησε, ἀγριε-
μένη.—Οὐδέποτε ὑπῆρξε τίποτε μεταξὺ ἐ-
μοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ νέου... Τίποτε ἄλλο
ἐκτὸς μιᾶς μικρᾶς ὑποστηρίξεως πού τοῦ
ἔδωσα στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του...

— Ἐλάτε, κυρία Βέρτη!—εἶπε ὁ διευ-
θυντὴς—σὰς μιλῶ γιὰ πράγματα δυστυ-
χῶς πασιγνώστα!

— Ἄν μ' ἀνεβάσατε, φίλε μου, ἐδῶ—ἔ-
καμε ἡ Λίλιαν αὐστηρά—γιὰ νὰ μοῦ ἐπα-
ναλάβετε τὰ κουστομοπολὶα τῶν λαδικῶν,
λυπούμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν θὰ μείνω νὰ τ'
ἀκούσω...

Κι' ἔκαμε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ τῆς εἶχε φρά-
ξῃ τὴν πόρτα.

— Αὐτὸς ὁ νέος—τῆς εἶπε—βγαίνει ἀ-
πὸ μιὰ τρομερὴ κρίσι, θέλησε νὰ σκοτωθῇ
καὶ μάλιστα μπερσάμε νὰ τὸν σώσωμε καὶ
νὰ τὸν βάλουμε σ' ἕνα δρόμο... Ἐξέρετε νὰ
σηκώνετε θύελλες στὴν ψυχὴ τῶν ἀνδρῶν...
Καὶ ξέρετε νὰ τρυγάτε τὰ πάθη πού τοὺς
ἀνάβετε... Ἀλλὰ στὴν περίπτωσι αὕτη σὰς
ζητῶ νὰ τραβήξετε χερί!...

Σὲ ζηλεύω!

Σὲ ζηλεύω, δὲν τὸ κρύβω, σὲ ζηλεύω
καὶ κακὲς ιδέες βάζω μὲς στὸ νοῦ.
Κι' ὥρες-ὥρες μὲ στὴ ζήλεια μου πι-
στεύω
πὺς μαζί μου κάνεις κόνεες ἀλλουνοῦ.
Κι' ἀπ' τῆς ζήλειας τὸ σαράκι
ἀργολυγῶν σὰν κεράκι.

Σὲ ζηλεύω, νοιώθω τέτοια μαύρη ζή-
λεια,
πού θὰ τῶθελα, γιὰ νάμαι εὐκρινής,
μ' ἕνα φίλημα νὰ στάκοβα τὰ χεῖλια,
γιὰ νὰ μὴ σοῦ τὰ φίλησιν ἄλλος κανεῖς.
Κι' ἀπ' τῆς ζήλειας σὰν κεράκι
ἀπ' τῆς ζήλειας τὸ σαράκι.

Δὲν τ' ἀρνίεμαι, μέχρι τρέλλας σὲ ζη-
λεύω,
σὲ κοζῶω πὺς μιλᾷς καὶ πού κυτᾷς
καὶ στὴ ζούλα πάντα σὲ κατασκοπεύω,
γιὰ νὰ ξέρω στὴ ζῶν πὺς περπατᾷς.
Κι' ἀπ' τῆς ζήλειας τὸ σαράκι
ἀργολυγῶν σὰν κεράκι.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ συνεχίσετε!—
φώναξε ἡ Λίλιαν—δὲν ξέρω τί μοῦ λέτε!...
Ἀφήστε με νὰ φύγω!...

— Ὅχι, πρὶν μοῦ ὑποσχεθῆτε, ὅτι θ' ἀ-
φήσετε τὸν Παῦλο, ἀδιαιτάρακτο στὴν ἀ-
νάρρωσί του... Βρίσκεται σ' ἕνα θαυμάσιο
στάδιο... Ἐχει στρώσει... ἔχει ἐξυγιανθῇ.
Θὰ πρέπει τώρα ν' ἀποκατασταθῇ... Ζητῶ
νὰ μὰς βοηθήσετε... Σὰς εἶναι τόσο εὐ-
κολο!...

— Δὲν ἔχω νὰ σὰς ὑποσχεθῶ τίποτα!
—εἶπε ἡ Λίλιαν ἀγέγραχα—δὲν κατα-
λαβαίνω γιατί θέλετε νὰ μὲ ἀνακατεῦτε
στὶς ἱστορίες σας!... Χαίρετε, κύριε!...

Πέρασε ἀπὸ μπροστὰ του μ' ἕνα βλέμ-
μα, πού ἦταν σὰν νὰ τὸν ἔφτυνε κατὰ πρό-
σωπο, καὶ βγήκε καὶ κατέθηκε τὴ σκάλα
σὰν κυνηγημένη. Ὁ διευθυντὴς ζήτησε τὴν
Καίτη ν' ἀνέβῃ ἀμέσως στὸ γραφεῖο του.

Ἡ Λίλιαν ἐγύρισε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία
—τῆς εἶπε—καὶ ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦ-
ταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Παῦλο. Τὴ βρήκα
δὲν εἶναι μισὴ ὥρα, στὸ γραφεῖο του. Καί,

βέβαια, δὲν ἐπῆγε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τοῦ τηλε-
φωνήσῃ καὶ χωρὶς νὰ τὴν συγκαταθέσῃ
του... Καταλαβαίνει τί θὰ πῇ αὐτό...

Ἡθελε νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ αὐτὰ ὅλα γιὰ
νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸν συχαθῇ ὀριστικά καὶ νὰ
τὴν στερεώσῃ στὴν ἀπόφασιν νὰ τραβήξῃ
τὸ δρόμο της, χωρὶς νὰ τὸν σκέπτεται πιά.
Ἦταν ἐκεῖ καὶ τάλεγον μιὰ χαρὰ οἱ
δύο τους, ὅταν ἐμπήκα, ξαφνικά, χωρὶς νὰ
τὸ ξέρω, γιὰ νὰ τοὺς χαλάσω τὸ «τέτ-ἄ-
τέτ»...

Καὶ δὲν τῆς εἶπατε τίποτα τῆς κυ-
ρίας αὐτῆς—ρώτησε ἡ Καίτη, μὲ φωνὴ πού-
τρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι—πού, ἀφοῦ κατὰ-
στρεψε ἕναν νέο, θέλει τώρα νὰ τὸν ἀποτε-
λειώσῃ;

Κάθε ἄλλο!... Τὴν ἐκάλεσα ἐδῶ καὶ
τῆς τὰ εἶπα ἕνα χεράκι... Ἀλλὰ φαίνεται
ἀνένδοτο... Ἐφυγε ἐξαγριωμένη...

Φοβάμαι μήπως τὸν παρασύρῃ. Θὰ
ἦτανε φριχτό!...

Ἐχω λάβει τὰ μέτρα μου...
Ποῖα μέτρα; Δὲν καταλαβαίνω...

Ἐχω καλέσει αὔριο, στὸ σπίτι τῆς Λέας
Βαράτση μὲ τὸν πατέρα της... Κι' ἐκάλεσα
καὶ τὸν Παῦλο... Ἐσένα ἐπιτήδεον δὲν σ' ἐ-
κάλεσα γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν πα-
ρουσία σου... Καὶ λέω νὰ τοὺς τὰ τελειώ-
σω... Ἄν τὰ καταφέρω, θὰ φύγουν ὅλοι μα-
ζί γιὰ τὴν Αἴγυπτο... Δὲν φαντάζομαι ὅτι
θὰ τὸν καταδιώξῃ ὡς ἐκεῖ... Ἡ Ἰσπανία
εἶναι πρόσφατη... Δὲν θὰ βελήσῃ νὰ τῆς
προσθέσῃ καὶ τὴν Αἴγυπτο...

Ἡ Καίτη ἀπόμεινε σκεπτική: Οὐμύονταν
τὶς πρόσφατες σκηνές, τὶς φλογερές του
βεβαιώσεις, ὅτι αὐτὴ καὶ μόνον ἀγαποῦσε
καὶ ὅτι θὰ σκοτωνόταν, ἂν δὲν ἤθελε νὰ
ἐξαχάρησιν μαζί. Ἦταν ἱκανός, λοιπόν, γιὰ
τόσο ἀπότομες ἀλλαγές!... Νὰ δέχεται στὸ
γραφεῖο του, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ, τὴν Λίλιαν
σὲ «τέτ-ἄ-τέτ!... Ἐνας οἰκτος ἀπέραντος,
ἀνακατεμένος μὲ δόσι ἀηδίας, πλημμύρισε
τὴν καρδιά της.

Τί συλλογίζεσαι;—τὴ ρώτησε ἀπαλὰ
ὁ διευθυντὴς.

— Ὅτι ὅλα ἔχουν τελειώσει ὀριστικά μὲ
τὸν Παῦλο...

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ γίνει πρὸ πολλοῦ
—τῆς εἶπε.

Καὶ τὴν περίβαλε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ
φίλησε φλογερά. Καὶ τοῦ φάνηκε, ὅτι γιὰ
πρῶτη φορά ἦταν δική του, πραγματικά
δική του, ὅπως τὴν ἤθελε...

Τὸ δεῖπνο στὸ σπίτι τοῦ διευθυντοῦ, τὸ
ἄλλο βράδυ, στάθηκε πολυσήμαντο: Ἡ Λέα
Βαράτση ἦταν ὅσο ποτὲ ὠραία καὶ ὁ πα-
τέρας της ὅσο ποτὲ συγκινημένος καὶ σο-
βαρός. Ὁ Παῦλος, μ' ὅλο πού ἦταν σκουρ-
τοφλός, ἐκύτταξε τὴ Λέα μὲ τὸ φυσικὸ ἐν-
διαφέρον πού προκαλοῦσε ἡ ἀκτινοβολία
τῆς ὡμορφίας της. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἰδέα,
ὅτι αὐτὸ τὸ δεῖπνο ἦταν παγίδα στημένη
γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ. Κι' ἐπρωγῇ, ἐγγονία-
στα, μὲ μόνη τὴν δυσάρεστη σκέψιν, ὅτι θ'
ἀναγκαζόταν νὰ γίνῃ χυδαῖος μὲ τὴν Λί-
λιαν, ἂν ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐπίθεσί της.
Καί, ρωτιόταν: Θὰ τὰ καταφέρει νὰ μὴ
λυγίσῃ;

Ἡ συγκίνησι τοῦ γέρο-Βαράτση τοῦ
εἶχε ξεδιώσει τὸ στόμα. Ἡθελε νὰ δώσῃ
νὰ καταλάβῃ αὐτὸς, πού λογάριζε, νὰ κά-
νῃ σὲ λίγο ἄνδρα τῆς κόρης του, ποῖα ὅ-
χι παρὶς μοσχαναθρεμμένη θὰ τοῦ παράδινε.
Οὐμῆθηκε ὅταν πέθανε ἡ γυναῖκα του καὶ
τὴν ἀφῆσε ὀρφανή. Τὴν Ἀγγιλίδα, πού εἶχε
πάρει γιὰ ν' ἀναθρέψῃ τὴ Λέα, τὴν ἀγάπη
πού τῆς εἶχε ἡ ξένη αὐτὴ καὶ πὺς τὴν πρό-
σεχε καὶ πὺς στάθηκε, ἀγρυπνῇ, στὸ πρόσ-
κεφάλι της, ὅταν ἀρρώστησε:

— Πῆγα τότε νὰ τὴν χάσω—εἶπε.

Καὶ τὰ μάτια του βούρκωσαν.
— Μά, μπαμπά... Οἱ κύριοι μπορεῖ νὰ
μὴν ἐνδιαφέρωνται γι' αὐτὲς τίς παλιὰς ἱ-
στορίες...—τοῦ φώναξε ἡ Λέα.—Ἀς πού-
με τίποτε ἄλλο...

Ὁ γέρος ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ
σκούπισε τὰ μάτια του.

— Μὲ συγχωρήτε—εἶπε—γι' αὕτη τὴν
ἀδυναμία...

— Εἶναι πολὺ εὐνόητη — ἔκαμε ὁ διευ-
θυντὴς σ' ἐπίσημο τόνο—αὕτη τὴ στιγμή,
πού πρόκειται ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τῆς
κόρης του...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ γέρο Βαράτση,
προσέθεσε:

— Μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω, ἀγαπητέ

φίλε—τοῦ εἶπε—ὅτι ὁ ἄνθρωπος, πού πρό-
κειται νὰ συνδεθῇ τὴ ζῶν του μὲ τὴν κόρη
σας, θὰ τὴν ἀγαπᾷ σὰν κι' ἐσὰς καὶ πολὺ
καλλίτερα... Εἶναι ἕνας νέος μὲ τὰ πρῶ εὐ-
γενικά καὶ πρὸ τίμια αἰσθήματα... Κι' ἔχει
τέτοια πείρα τῆς ζωῆς, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρ-
χῃ κανένας κίνδυνος γιὰ ἐπικίνδυνες περι-
πέτειες... Θὰ ἔρθῃ ἐκεῖ κάτω, στὸ Δέλτα
τοῦ Νείλου, μ' ὅλη τὴν ὀρεξὶ νὰ ἐργασθῇ
γιὰ νὰ μπερδέσῃ ν' ἀναπαυθῇ σεις... Εἴ-
ναι ἐνεργητικός, ἀκριβής, ἐπίμονος. ἔχει
ἐξαιρετικὴ ἀντίληψιν τῶν ἐπιχειρήσεων...
Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο
σας μὲ πολὺ μεγαλειότητα ἐπιτυχία ἀπὸ
σὰς... Τὸν ἔχουμε δοκιμάσει στὶς δικές μας
δουλειές καὶ ξέρουμε καλὰ...

Ὁ Παῦλος ἐκύτταξε μὲ κρυφὴ ἀγωνία τὸ
διευθυντὴ, προσπαθώντας νὰ ἐξιχνιάσῃ, νὰ
μαντεψθῇ τί ἦταν αὐτὰ πούλεγε. Καὶ ὁ
διευθυντὴς τοῦκανε κάποια στιγμή νόημα
ὅτι θὰ τοῦ ἐξηγήσῃ.

— Τὸ σπουδαιότερο—εἶπε ὁ γέρο-Βα-
ράτσης—εἶναι ὅτι ἡ Λέα τὸν ἀγαπᾷ...

Κι' ἐκύτταξε μὲ σπορὴν τὸν Παῦλο καὶ
τὴ Λέα, καμαρώνοντας τί ὠραῖο ζευγάρι
θῆκαν οἱ δύο τους.

— Ὁ νέος ὁμως—συνέχισε ὁ γέρος—
δὲ μὰς λέει τίποτα...

— Εἶναι συγκινημένος—πρόλαβε ὁ διευ-
θυντὴς—ἀλλὰ χθὲς τὴ νύχτα γι' ἄλλο δὲ
μιλοῦσε παρὰ γιὰ τὴν εὐτυχία, πού περι-
μεῖν τὴν κόρη σας κοντά του.

Ὅταν σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι βρή-
κε ὁ διευθυντὴς τὸν καιρὸ νὰ σφυρίξῃ στὸν
Παῦλο:

— Τὴν γυρεύουν ἄλλοι δύο... Κι' ἔχουν
βαλθῇ νὰ τὴν ἀρπάξουν... ὁ καθένας γιὰ
λογαριασμό του... Ἀφήστε με νὰ τὰ τε-
λειώσω ἀπόμε... Κι' ἂν ἐπιμένετε στὴν ἀ-
κατανόητη—γιὰ νὰ μὴν πῶ τὴν ἀνόητη—
ἀρνήσι σας, τὰ συζητοῦμε ἀργότερα...

Στὸ μεταξὺ ἔστειλε μὲ τρόπο τῆς Λέας
κοντά του κι' αὐτὸς μὲ τὸ γέρο Βαράτση,
τραβήχθηκε στὸ σαλόνι, πού τὸ εἶχε γιὰ
καπνιστήριο. Εἶπε ν' ἀνοίξουν σαμπάνιες
κι' ἔστειλε στὴ Λέα καὶ στὸν Παῦλο ξεχει-
λὰ τὰ ποτήρια καὶ ροδέλλες ἀπὸ ἀνάνα.
Ὅταν οἱ καλεῖσθαιμοὶ τῆς σαμπάνιας πέρα-
σαν ἀπὸ τὸ ποτήρι πρὸ κεφαλῆς τῆς Λέας,
ἐπίασε τὸ χερί τοῦ Παύλου καὶ τῶσεψε ἀ-
παλὰ:

— Εἶναι ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστήρια τῆς
ζωῆς—τοῦ εἶπε—αὐτὸ πού μοῦ συμβαίνει
τούτῃ τῇ στιγμῇ. Ἐνας ἄνθρωπος, πού δὲν
ξέρετε οὔτε ἂν ὑπῆρχε κἀν, ἐδῶ καὶ λίγες
βδομάδες, ὅπως ἐγὼ ἐσὰς, γίνεται ξαφνι-
κὰ τὸ πᾶν, ὅτι πολυτιμώτερο ὑπάρχει στὴ
ζωή...

Οἱ ἄνθρωποι τῆς σαμπάνιας γύριζαν καὶ στὸ
δικό του κεφάλι τώρα. Ἡ ζεστὴ ἐπαφὴ μὲ
τὸ ἄδρὸ χεράκι τῆς Λέας τοῦ εἶχε δημιουρ-
γήσει μιὰ διάθεσι πούμοιαζε σὰν προσὰν-
θρωπισμα ὑπόδοχῃ μιᾶς ἀμεσης εὐτυχίας.
— Πόσο θάθελα νὰ νοιώθατε καὶ σεῖς τὸ
ἴδιο!—πρόσθεσε ἡ Λέα, μ' ἕνα μικρὸ, πνιγ-
μένο ἀναστενάγμα.

— Κοντὰ σας αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο—
εἶπε ὁ Παῦλος.

Καί, καθὼς εἶχαν καθίσει κοντὰ-κοντὰ,
πέρασε τὸ χερί του πίσω ἀπὸ τὴ μέση της
καὶ τὴν τραβήξε ἀπαλὰ πρὸς τὸ μέρος του.
Ἡ Λέα μισόκλεισε τὰ μάτια κι' ἔγειρε
στὸν ὅμο του.

— Θέλετε—τοῦ ψιθύρισε—νὰ μιλάμε
στὸν ἐνικό; τὸν ρώτησε τρυφερά.

— Θὰ σοῦ τὸ ζητοῦσα...

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σὲ εἶδα
τὸ εἶχα ὀνειρευτῇ αὐτό, νὰ εἶμαι ἐσὶ, γερ-
μένη, ἐπάνω σου... Δὲν ξέρω τί εἶναι ἐκεῖ-
νο πού μὲ τραβήξε τόσο δυνατὰ σὲ σένα...

Ὅτι καὶ νᾶναι ὁμως τοῦχω μεγάλη εὐγνω-
μοσύνη... Γιατί μ' ἔκαμε εὐτυχισμένη... Δὲ
φανταζόμουν ποτέ πὺς θὰ μ' ἐμπούσα ν'
ἀγαπήσω πιά... Καὶ νὰ τώρα πού εἶμαι
πλάι σου μὲ τὴν καρδιά γεμάτη... Σ' εὐ-
χαριστῶ...

Τῆς πῆρε ἀπαλὰ τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ἄλ-
λο του χερί καὶ τὸ γύρισε πρὸς τὸ δικό
του. Τὰ χεῖλη τῆς ἀπάντησαν, διψασμένα,
τὰ δικά του. Μιὰ βαθεῖα ἀνάσα σήκωσε τὸ
στήθος της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ ποιητὴς τῶν «Στροφῶν» Ζάν Μορέας

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Ὁ Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος
(Ζάν Μορέας) στὴν Ἀθήνα

Ἐνα καιρὸ, τότε πού τὰ φιλολογικὰ σα-
λόνια βρισκόντουσαν στὴν ἀκμή τους, ἔ-
φτασε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ ποιη-
τὴς τῶν «Στροφῶν» Ἰωάννης Παπαδιαμαν-
τόπουλος, ὁ ἑξῆς καὶ πέθανε στὸ Παρί-
σι, παρὶν τὴν ἐπὶ τὴν παγκόσμια φιλολο-
γία, μὲ τὸ ἔργο Ζάν Μορέας.

Ὁ Κακλαμάνος, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφη-
μερίδος «Ἄστυ» καὶ ἀργότερα πρεσβε-
υτῆς τῆς Ἑλλάδος στὸ Λονδίνο, ἦταν ὁ
πρῶτος ἐπιστήμιος φίλος του, ὅπως κι' ὁ Παῦ-
λος Νιρβάνας. Καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς δύο
περνοῦσε τὶς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέ-
ρας μὰ καὶ τὶς νύκτες του, γιὰ ἦσαν φο-
βερός ζενυτῆς. Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα
τοῦ ὕπνου ἀπὸ τὸ κλεισίμα τοῦ καφενείου
Ζαχαράτου, πῆγαινε κατὰ τὴς 2 μετὰ τὰ
μεσάνυχτα στὰ γραφεῖα τοῦ «Ἀστέως».
Ἀλλὰ ὁ ἀριστοκράτης αὐτὸς ποιητὴς δὲν
ἦταν διόλου ἐνοχλητικὸς ἐπικεκέτης, ἂν
κι' ἔφθανε στὰ γραφεῖα τὴν ὥρα τῆς πρῶ-
ταις βιοτικῆς δουλειᾶς.

Ὁ Μορέας ἦταν πολὺ λιγνυλῆτος ἄν-
θρωπος. Ἐμενε εὐχαριστιμένος μὲ τὸ
νὰ ἐξαπλῶνῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα, νὰ πέφτῃ
σὲ ρεμβάζομας, νὰ ἀστρίψῃ, μ' ἐκεῖνο τὸ
ποσειδωνικό («τίς»), τὸ μουστικὸ τοῦ νευρι-
κά καὶ ν' ἀφῆνι ἡσυχία τὸν Κακλαμάνο νὰ
τελειώσῃ τὴ δουλειὰ του.

Τὰ φιλολογικὰ σαλόνια ἐκείνου τοῦ και-
ροῦ τὰ ἐπικρατοῦσε μόνον. Πῆγε καὶ στοῦ
Ἀγγέλου Βλάχου καὶ στοῦ Σουρῆ. Τὸ Πα-
λάτι δὲν ἐναποθέρισε ἀπὸ ἐκεῖ. Δοξασμένος πιά
Γάλλος ποιητὴς ὁ Παπαδιαμαντόπουλος δὲν
ἐνδιαφερόταν καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὰ ντόπια
φιλολογικὰ ζητήματα, οὔτε ἀκόμη γιὰ τὰ
γλωσσικὰ ζητήματα, πού ἦταν ἀρκῶς τότε
στὴν ἡμεροπία διάταξι. Δὲν εἶχε, λοιπόν,
οὔτε γι' αὐτὸ τὸ ἑλληνικὸ θέμα ξεκαθα-
ρισμένες ιδέες καὶ γνώμες. Μάλιστα βρι-
σκοταν σὲ ἀγνοία καὶ γιὰ τὰ βαθύτερα ἡ-
νιπρὰ τῆς γλωσσικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ
ψυχάρη καὶ τῶν δημοτικιστῶν, ἀνασταζόντων,
ὁλοσχερῶς, ὅτι ὁ ψυχάρης εἶχε κρυχθῇ ἐν-
αντιὸν τῆς ἀρχαίας γλώσσας καὶ τῶν Ἑλ-
λῶν κλασσικῶν συγγραφέων. Καὶ δὲν
μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν ψυχάρη καὶ
στοὺς οπαδοὺς του ἕνα παροῖο ἐγκλη-
μα—ἐγκλημα φυσικὰ ἀνυπόστατο! Γι' αὐτὸ
καὶ κάποτε κουβεντιάζοντας μὲ τὸν Νιρ-
βάνο, τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ. Εἶναι
ἡλίθιο!

(Ἡ ἐκφράσι «ἡλίθιο» ἦταν ἕνας πολὺ
συνθηματικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ Μορέας
ἀδιακρίτως γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα).
— Δὲν ἔχετε δικίον... τοῦ εἶπε ὁ Νιρβά-
νας, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὁ ψυχάρης.

Ἀλλὰ ὁ Μορέας τὸ ἐκοψε ἀμέσως τὴ
γλωσσικὴ συζητήσι, ὅπως συνήθειε νὰ κα-
νῇ γιὰ ἕνα θέμα πού δὲν τὸν πολυενδιέ-
φερε.

— Καὶ πού θὰ θέλατε νὰ ἡμε, τώρα;
ρῶτησε ὁ ποιητὴς τῶν «Στροφῶν» τὸν Νιρ-
βάνο.

— Θέλετε νὰ ἡμε στὴν φρεατύδα; τοῦ
εἶπε ὁ Νιρβάνας. Εἶναι ἡ μόνη ποίησι πού
ὑπάρχει σήμερὰ στὸν Πειραιᾶ.

Ἄνθρωποι ὅπως ὁ Μορέας κατέθεκε
βιοτικὸς ἐπὶ τὸ κατὰστροφήν σὲς καμ-
πίνες τῆς πρώτης θέσεως καὶ βάζοντας τὸ
μονοκὶ θέλατε νὰ κυττάξῃ τὸν ἀριθμὸ της.

— Μὴν ἀνισχύετε, μαῖρ, τοῦ εἶπαν, δὲν
ἔχετε τὸν ἀριθμὸ 13.

Καὶ ὁ Μορέας ἀπάντησε:

— Δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει νὰ μὴν εἶναι
οὔτε πολλαπλάσιον τοῦ 13...

Ἦταν φοβερὰ προληπτικός!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Ἀ, ναι, στὴν φρεατύδα, ψιθύρισε, αὐ-
τός, καθεύοντας πρὸς τὴν ἀκρὴ τοῦ μονοκλ-
οῦ του καὶ ἀφίνοντας νὰ πέσῃ τὸ μονοκλ-
οῦ του καὶ μὴν τοῦ μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ
ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τῆς φρεατύδας. Τὴν θυμάται τὸν φρεατικὸς στί-
χους γι' αὐτὴν. Οἱ στίχοι μοῦ ἐκείνοι ἦταν
... ἡλίθιοι.

Ὅταν ἦταν νεαρός ὁ Ἰωάννης Παπα-
διαμαντόπουλος

Περίεργες ειδήσεις και παρά-
ξενα περιστατικά

— Στά 1885, με βασιλικό διάταγμα, επιτράπη να γίνει συνοικισμός με το όνομα Καλλιθέα. Ένεκεν της και το διαγράμμα, με το οποίο προσδιορίστηκαν θέσεις κατάλληλες για εκκλησία, θέατρο, σχολεία, αγορά, καταστήματα δημοσίας ασφαλείας και δημόσιους κήπους. Από τον κεντρικό δρόμο περνάει η γραμμή του τροχιοδρόμου Αθηνών — Πειραιώς. Η εταιρεία αυτή υποχρεούται να κάνει σταθμό στο κέντρο του συνοικισμού. Επίσης επιτράπη και ο καταρτισμός συνοικισμού υπό Κρητών με το όνομα Πετρώλινα.

— Τον Άπριλιο του 1838, τη δεύτερη μέρα του Πάσχα, έτεθη ο θεμέλιος λίθος της επί της οδού Φιλελλήνων 'Αγγλικής' Εκκλησίας. Πρωτεύοντα του 'Αγγλου πρέσβους Λάιον, του Ιερέως Λήδς και του Ιστορικού της νεωτέρας 'Ελλάδος Φίνλεϋ, συστήθηκε επιτροπή που άρχισε να μαζεύει χρήματα από φίλους στην 'Αγγλία. Η αποπεράτωση όμως της εκκλησίας άρνησε να γίνει για διαφόρους λόγους κι έτσι τα εγκαίνια έγιναν στα 1843 από τον αρχιεπίσκοπο του Γιβραλτάρ Τόμπλινσον, που είχε έρθει επίτηδες στην 'Αθήνα.

— Στά 1886 η ελληνική κυβέρνηση παροσημοφόρησε τον σοφό επιμελητή των χειρογράφων της Βιβλιοθήκης 'Ιω. Σακελλάρια και τον καλλιτέχνη Σπυρ. Δόρια Προσάλεντη.

— Το Δεκέμβριο του 1885 άρχισαν να λειτουργούν στη Θεσσαλία τα μηχανικά όρυκτοεία, τα οποία διατάχθησαν να παρέχουν καθημερινώς άρτο καλής ποιότητας στο στρατό.

— Στά 1890 ο Ιδιαίτερος γραμματέας της βασιλικής 'Ολγας Μεσσαλάς έφερε ένα δώρο της Μεγάλης Δουκίσσης 'Αλεξάνδρας προς την εκκλησία της Χρυσοσπηλιωτίτσας. Το δώρο αυτό αποτελεῖτο από διάφορα ιερά σκεύη ρωσικής κατασκευής, δηλαδή, δυσκοπότερα, κατ'ήλες, ελκόνες και στυχρώς.

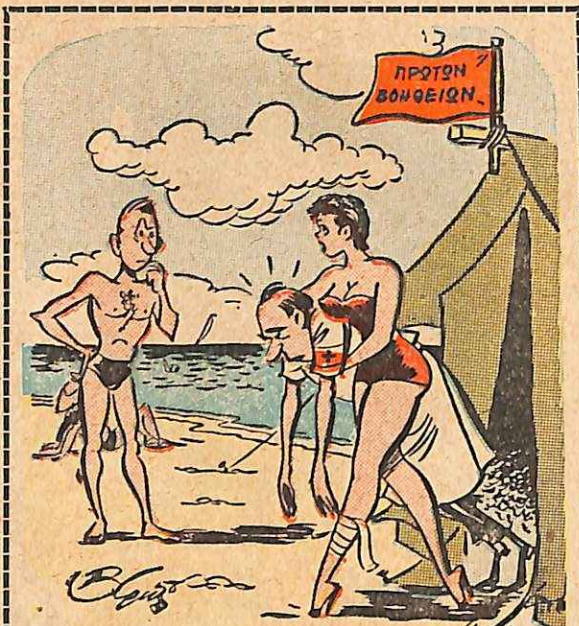
— Η επιτροπή για τη διανομή βοηθημάτων στους παθόντας από τους τρομερούς σεισμούς του 1893 κατοίκους της Ζακύνθου, ένήργησε τόσο μεροληπτικά, ώστε πήγαν χαμένοι οι μεγάλοι έρσανοι των φιλανθρωπών. 'Ελεγαν ότι μόνο οι ισχυροί και οι επιτήδευοι πήραν υπέρογκα ποσά, έμεινε δέ ο φτωχός λαός έντελώς άδοθήτος.

— Στις 18 και 19 Δεκεμβρίου του 1879 έπεσε άφθονο χιόνι στην 'Ελλάδα. Η συγκοινωνία της 'Αττικής με τη Στερεά διεκόπη. Οι στέγες των σπιτιών και οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από παχύτατο χιόνι. Ο υκτερινός φρουρός του Παλαμυδιού βρέθηκε νεκρός. Στο Ξηροχώρι το χιόνι έφτασε το 1½ μέτρο. Στη Θήβα οι άνθρωποι δεν βγαίνουν από τα σπίτια τους.

— Στά 1893 ο ύπουργός της Παιδείας 'Αθ. Ευσταθίας ζήτησε από την Πρυτανεία του Πανεπιστημίου τον πίνακα των παρουσιάσεων των καθηγητών. Από τον πίνακα διαπίστωσε ότι κανείς καθηγητής δεν έδωσε τις όριζόμενες ώρες από το νόμο. Ο ύπουργός θέλοντας να διορθώσει την άταξία αυτή, ειδοποίησε τον Πρύτανι να μην θεωρήσει τις μισθολογικές καταστάσεις των καθηγητών, γιατί εθα έφαρμόση έναντιον τους τον λογιστικόν νόμον περί μισθοδοσίας!

— Στά 1884, οι δρόμοι της 'Αθήνας ήταν 440 και οι πλατείες 23. 'Ονόματά είχαν μόνο 160 δρόμοι και 21 πλατείες. Κάποιοι 'Αθηναίος θέλοντας ν' άσπτευσθη έγραψε σε μια εφημερίδα: 'Η διεύθυνσις μου επί το 'Αθηναϊκόπερον: 'Ανεβαίνει ο αϊτών την οδόν 'Αγχεμόν μέχρι τέλους σχεδόν αυτής προς τον Λυκαβηττόν. 'Εκεί βρίσκονται ένας φούρνισος κι ένας μπακάλης. Ρωτά τον ένα, ρωτά τον άλλον ποιά είναι η οικία Κ... κι εκεί με βρίσκουν!...'

— Το Νοέμβριο του 1890, η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου έστειλε στο Βερολίνο τον καθηγητή γιατρό Ν. Δηαγιάνη για να μελετήσει τη θεραπευτική μέθοδο του Κώχ. 'Από την 'Αθήνα και τις έπαρχιες θ' αναχωρούσαν κι άλλοι γιατροί. Από το φάρμακο ζητήθηκε μια δόσι για τα νοσοκομεία. Η βασιλισσα 'Ολγα έλαβε ένα «φιαλίδιον λύμφης του Κώχ». που το έστειλε στο υπό την προστασία της νοσοκομείο ο «Ευαγγελισμός» για ν' άρχιση η θεραπεία των ασθενών με τη μέθοδο του Κώχ.

— Καλέ, δεν έχει κανένα άλλο «Πρώτων βο-
θειών» εδώ κοντά; (Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΙΣΟΣ...

Για να κάνης το κέφι σου,
για μια αγάπη μου μίλησες
φλογερή και μεγάλη.
Και σε πίστεψ'—άλλοίμονο!—,
και ποτέ δεν φαντάστηκα
πώς γελιόμουνα πάλι.

Με μεθύσαν τα λόγια σου
κι είδα εμπρός μου, σαν όραμα,
τη χαρά να μου γνέφη.
Και γελιόμουν—άλλοίμονο!—
και πανάκριβα πλήρωσα
το φτηνό σου το κέφι.

Για να κάνης το κέφι σου,
την καρδιά μου θέρμανες
με μια ψευτική έλπιδα.
Και σ' αγάπησ'—άλλοίμονο!—
κι' όλογάλαν κι' όμορφη
τη ζωή ξαναείδα.

Καί, ξυπνώντας άπ' τ' όνειρο,
την καρδιά μου αίσθάνθηκα
να την έχη γεμίσει
ένα μίσος άπέραντο,
ένα μίσος άτέλειωτο,
που ποτέ δεν θα σβύση.

Κάποια νύχτα που έπληττες,
όσα είχαν για μένα
στη ζωή σημασία
—τί φρικτό!—δεν έδίστασες
σ' ένα κέφι σου πρόσκαιρο
να τα κάνης θυσία.

Και διψάω έκδικησι
και δεν παύω να σκέπτωμαι,
με σφιγμένα τα χείλη,
πώς, μια νύχτα που έπληττες,
για να κάνης το κέφι σου,
μούπες φέμματα χίλια.

Καί, ξυπνώντας άπ' τ' όνειρο
το γλυκό, που το σκότωσες
πριν προφτάση να ζήση,
από μίσος πλημύρισα,
από μίσος άπέραντο,
που ποτέ δεν θα σβύση...

Γ. ΓΙΑΝ.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΞΕΣΣΟΥΑΡ

Πώς θα συνδυάσετε τα χρώματα

Ο έφιόλτης κάθε γυναίκας είναι το πώς θα ταιριάξη τα φορέματά της με τα παπούτσια, με το καπέλλο, με τα διάφορα αξεσουάρ.

Κατωτέρω σας δίνουμε τις κατευθυνσεις της σημερινής μόδας, πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Η λύσι Α ανταποκρίνεται στο ιδανικό της κλασσικής αρμονίας. Η λύσι Β είναι πιο τολμηρή. Σε σας απόκειται ποιά από τις δυο θα διαλέξετε.

Και τώρα να οι κυριώτεροι συνδυασμοί:

1) Φόρεμα (ή μαντό ή ταγιέρ) μπέζ σάμπλ

Παπούτσια: Α. Σεβρώ σάμπλ. Β. Μανταρινί.

Κάλτσες: Πολύ άνοιχτόχρωμες με μια άποχρωση προς το κίτρινο (γκαζέλι).

Τσάντα: Σεβρώ σάμπλ.

Καπέλλο: Α. Τουρκουάζ. Β. Έμπρι-με μανταρινί.

Γάντια: Α. Σεβρώ σάμπλ. Β. Έμπρι-με μανταρινί. Κοσμήματα: Α. Τουρκουάζ και χρυσάφι. Β. Από πορσελάνη σε χρώμα μανταρινί. Φτιασίδι: Α. Φωτεινό ρόζ, Β. Πορτοκαλλί.

2) Φόρεμα τουρκουάζ

Παπούτσια: Τουρκουάζ. Κάλτσες: Σαίρ. Τσάντα: Α. Λευκή. Β. Λεμονί.

Καπέλλο: Α. Λευκός παναμάς. Β. Ψάθα σε χρώμα λεμονί. Γάντια: Α. Λευκά. Β. Λεμονί. Κοσμήματα: Α. Μαργαριτάρια. Β. Από πορσελάνη σε χρώμα λεμονί. Φτιασίδι: Α. Ρόζ συκλαμέν. Β. Πορτοκαλλί.

3) Φόρεμα στο χρώμα που έχει το κοράλλι

Παπούτσια: Γκρέζ. Κάλτσες: Μπέζ ροζέ. Τσάντα: Άντιλόπη γκρέζ. Καπέλλο: Α. Χρώμα κοραλλίου γαρνιρισμένο γκρέζ. Β. Σιζάλ σιέλ. Γάντια: Α. Σου. έντ γκρέζ. Β. Σουέντ σιέλ. Κοσμήματα: Α. Χρυσάφι. Β. Κοράλλι. Φτιασίδι: Α. Ρόζ Κοράι, Β. Ρόζ της φωτιάς.

4) Φόρεμα κίτρινο ζωνίγι

Παπούτσια: Α. Μπλε μαριν. Β. Κα. νελλά. Κάλτσες: Γκαζέλ άνοιχτές. Τσάντα: Α. Μπλε μπλε μαριν. Β. Άντιλόπη σε χρώμα κανελλί. Καπέλλο: Α. Μπλε μαριν με λευκό γαρνιρισμένο. Β. Κανελλί με φόντο λευκό. Γάντια: Α. Λευκά. Β. Κανελλιά με φόντο λευκό. Κοσμήματα: Α. Μαργαριτάρια. Β. Τοπάζι. Φτιασίδι: Α. Ρόζ ζωηρό. Β. Γερά-νι σκούρο.

5) Φόρεμα μπλε βιτράι

Παπούτσια: Α. Μαύρα. Β. Ταμπάκ. Κάλτσες: Ντορέ άνοιχτό. Τσάντα: Α. Ταμπάκ. Β. Μαύρη. Καπέλλο: Α. Παγισσον ταμπάκ μπλόν. Β. Παναμάς χρώματος σαμπάνιας. Γάντια: Α. Ταμπάκ μπλόν. Β. Σεβρώ σαμπάνιας. Κοσμήματα: Α. Χρυσάφι και χαφείρια. Β. Μαργαριτάρια. Φτιασίδι: Α. Ρόζ άνοιχτό. Β. Ρόζ τέ.

6) Φόρεμα μπλε μαριν

Παπούτσια: Μπλε μαριν. Κάλτσες: Α. Μπέζ πολύ άνοιχτό. Β. Μπέζ άνοιχτό. Τσάντα: Α. Μπλε μαριν. Β. Κερα-οί. Καπέλλο: Α. Μπλε μαριν και λευκό. Β. Μπακού σερίξ. Γάντια: Λευκά. Κοσμήματα: Α. Λευκή πορσελάνη, κί-κκινα γαρύφαλλα. Β. Μαργαριτάρια και ρουμπίνια. Φτιασίδι: Α. Ρόζ σκούρο. Β. Ρουξ σερίξ.

7) Φόρεμα λευκό

Παπούτσια: Α. Καραμέλ. Β. Λευκά. Κάλτσες: Α. Μπρόνζ κλαίρ. Β. Σαίρ. Τσάντα: Α. Άντιλόπη καραμέλ. Β. Κόκκινο γκροζέιγ. Καπέλλο: Α. Καρα-μέλ γαρνιρισμένο με λευκό. Β. Ρόζ γκροζέιγ. Γάντια: Α. Καραμέλ. Β. Ρόζ πάλ. Κοσμήματα: Α. Τουρκουάζ. Β. Άπό κόκκινο και ρόζ κρύσταλλα άνά-μικτα. Φτιασίδι: Α. Γεράνι άνοιχτό. Β. Γκροζέιγ.

8) Φόρεμα μαύρο

Παπούτσια: Σεβρώ μαύρο. Κάλτσες: Α. Γκαζέλ. Β. Γκαζέλ άνοιχτόχρωμο. Τσάντα: Μαύρη. Καπέλλο: Α. Παναμάς λευκός. Β. Ψάθα όράνς γαρνιρισμένη με κίτρινο (λεμονί). Γάντια: Α. Σεβρώ λευκό. Β. Λεμονί. Κοσμήματα: Α. Χρυσάφι και κοράλλι. Β. Πορσελάνη ό-ράνς και σιτράν, άνάμικτες. Φτιασίδι: Α. Κοράλλι. Β. Γεράνι άνοιχτό.

ΔΥΟ καλοκαίρια συνέχεια μάς τραγου-
ταν το ζεύγος Καραμπάτσα να πά-
με μαζί τους έκδρομή. Δυο χρόνια
κρατούσα άμυνα, με διάφορες προφά-
σεις.

Με μάς δεν ήρθατε ποτέ! Είπε με πα-
ράπονο η κυρία 'Αγλαΐα Καραμπάτσα.

Μα έσείς κάνετε έκδρομή διαρκείας.

— Έτσι αξίζει η έκδρομή, γκαμάτευε ο κ.
Χριστόδουλος Καραμπάτσα. Να την καταλα-
βαίνεις. Να χορταίνεις το μπί σου, το σιγάθος
σου, το στομάχι σου, το μυαλό σου, τα ό-
λα σου.

Και περνάμε τόσο όμορφα!.. κατ'ήλες
πάντα η κυρία Καραμπάτσα. Το περασμένο
Σάββατο κυριακοδευτέρο, πήγαμε στα Τρί-
κορφα Κορινθίας. Πέρασαμε υπέροχα.

Και πήγαμε το ζεύγος Καραμπάτσα με άλ-
λη συντροφιά κι' όταν επέστρεψε μάς διηγό-
ταν τις θαυμάσιες έντυπώσεις του.

— Ήταν υπέροχα.

— Άριστούργημα.

Δέν ξέρω γιατί απόφευγα συστηματικά να
πάω έκδρομη με το ζεύγος Καραμπάτσα. Ή-
ταν μια ύποπνη ένδηση επιφύλαξι, που δεν μπο-
ρούσα να την έξηγησω.

Και όμως, είναι τόσο καλοί άνθρωποι και
μάς αγαπάνε, μούλεγε η Μαίρη.

Κι' ένώ τους αγαπώ, αλλά...

— Τι αλλά;

— Ξέρω κι' εγώ; 'Αλλά! Αυτό έν' όλο.

Κάποτε, λοιπόν, να μάς πρῶ η άσφα-
τος.

— Όχι και παράπονα, Μαίρη. Κάπου-κά-
που πάμε κι' έμεις.

Ναι, μέχρι Λουτράκι το πολύ ή μέχρι το
Σούνιο...

Το ζεύγος Καραμπάτσα δεν είχε βαρεθεί να
επαναλαμβάνει τις προτάσεις του, ακόμα και
το χειμώνα:

— Όταν έρθη το καλοκαίρι με το καλό, δεν
θα μού τη γλυτώσης, Κωστώκη, θα σε πάω,
έτσι και διά της βίας. Τέχω βάλει πείσινα
να γνωρίσης τη ζωή της υπαίθρου, να χαρής
βρονό έλαστο, δροσινότο... Να χαρής την έκ-
δρομή όπως την αίσθάνομαι εγώ και όχι ό-
πως την έχεις παρεξηγήσει εσύ.

Μπαίνοντας και το φτεινό καλοκαίρι, η
Μαίρη άρχισε πάλι το έκδρομικό ψαλτήρι:

Τέλος πάντων πάμε μια φορά με τους άν-
θρώπους.

Να πάμε.

Το ζεύγος Καραμπάτσα ένθουσιασθήκε.

— Έπι, τέλους! Έξοπασε ο Χριστόδουλος.

Και στο έτοιμάζω μια έκδρομη, άριστούργη-
μα. Θα σου μείνει άπομνηστη.

— Που δα πάμε;

— Στο Δίκорφο. Άριστούργημα!...

★

Ήμαστε τρία ζευγάρια. Ο ύποφαινόμενος
με τη Μαίρη, ο Χριστόδουλος με την 'Αγλαΐα
του, και το ζεύγος Φτεινόουλη — όχι στενά
φίλικό μας, μα άπόλυτα γνωστό και πολύ συμ-
παθητικό άντρούμενο. Ο κ. Χαρίλαος Φτει-
νούλης είχε βάλει και τ' αυτοκίνητο. 'Ωδη-
γούσε ο ίδιος.

Ο Χριστόδουλος είχε φορέσει και το έκ-
δρομικό του άνάμπαλ. Ένα μακριμάνικο
πουλόβερ κι' ένα μπέρ. Και ήταν χαρούμενος
σαν παιδί. Χαρότερο γιατί μάς είχε καταφέρει
πιά να πάμε μαζί στο Τρίκορφο πού, κατά την
Ιδέα του, ήταν το πιο όμορφο τοπίο του τόπου
— τύφλα νάχη η 'Ελβετία.

★

Το Τρίκορφο βρίσκεται σε ύψομετρο χίλια
έκατο, κάπου στη Στερεά 'Ελλάδα. Μέχρι
ένα ώρισμένο σημείο τραβάς τον άσφαλτο-
στραμένο δρόμο — άρες τρείς. Έπειτα άκο-
λουθείς δευτερεύοντα δρόμο, που σ' ανεβάξει
ψηλά. Αλλά πώς σ' ανεβάξει! Ένας στενός
καρρόδρομος, γεμάτος λάικους, με βαθιές
χαφάρες άφιστερά σου. Το αυτοκίνητο τραμ-
παλιέζον στις άνωμαλίες, και πιναζάσαστε κι'
έμεις μαζί.

Μην άνησυχήτε, Έκανε ο Χριστόδουλος, εί-
κοσι έφτά χιλιόμετρα είναι όλα κι' όλα!
Χρειαστήκαμε άλλες τρείς άρες για να πε-
ράσουμε αυτά τα 27 χιλιόμετρα. Τέλος, σε
μια άπότομη στροφή:

Το Δίκорφο! φώναξε με θαυμασμό ο Χρι-
στόδουλος. Κυττάζετε άριστούργημα!

Σιτάκια και καμπανοριά ήταν μοιρασμέ-
να άμφιθεατρικά σε δυο πλαγιές του βουνού
γι' αυτό το Δίκорφο. Φτάσαμε μπροστά σ'
ένα άσπατάστο κτίριο: 'Ετουριστικόν ξενοδο-
χείον τ' Δίκορφον. Κατεβήκαμε. Γνωστός ο
Χριστόδουλος. Έγινε δεκτός με χαρά από τον
ξενοδόχο.

Βολεψήκαμε σε τρία δωμάτια. Ο Χριστό-
δουλος κι' ο Φτεινόουλης άπάνω, έμεις στο ι-
σόγειο. Καθαρούλικά δωμάτια, κρεβάτια, κρε-
μασμένες, τραπέζι και νιπτήρας με νερό πρε-
χόμενο από μικρό ντεπαζιτάκι με βρουάλα.
Κάθως ήσαν τσακισμένοι από την κούρασι,
έξυπνα. Η Μαίρη τσικποπούσε τα πράγμα-
τα. Τα βλέφαρά μου είχαν βαρύνει και βρι-
σκόμουν στη γλυκεία έκκεντη κατάσταση της
νάρκης που φέρνει η σωματική καταπόνησις.

Χτυπήμα στην πόρτα.

— Ποιάς είναι;

Ήταν ο Χριστόδουλος.

— Τι συμβαίνει;

— Τι κάνουν τόση ώρα μέσα;

Ο Χριστόδουλος Έκανε ένα μορφασμό σαν
να μάς έλεεινολογούσε:

— Μπαρέο! Ξάπια του λόγου σου και του
λόγου της παλεύει με τις πιτζάμες. 'Αιντε,
αφήστε τα κι' έλάτε.

— Τι να κάνουμε;

— Μιά βόλτα στο χωριό.

— Για ποιά λόγους;

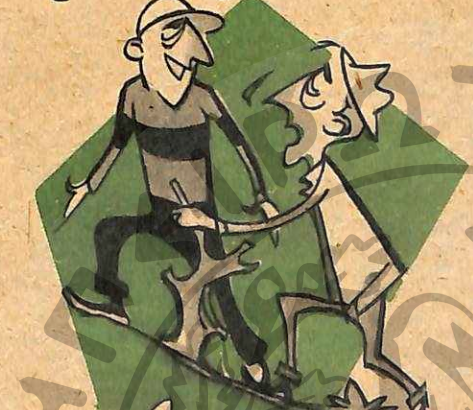
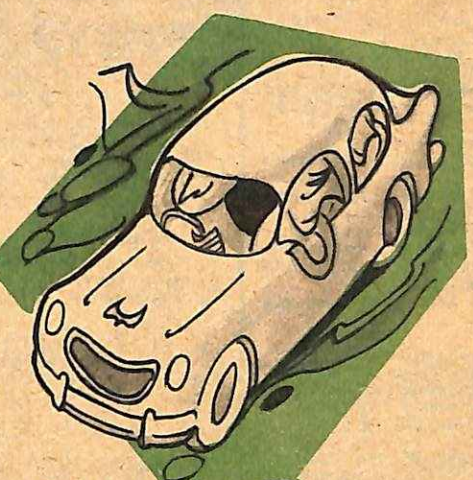
— Μαρέ μπαρέ, 'Ερχόσαστε σ' ένα μέρος
για πρώτη φορά και δεν έχετε την περιέργεια
να το γνωρίσετε; 'Εμπρός, εμπρός, παρατάτε
τα. Η 'Αγλαΐα περιμένει... Άν θέλετε να
περάσετε καλά, θα με ακολουθήτε και θα κά-
νετε ό,τι σας λέω. 'Εμπρός!

Με τράσισε από το χέρι. Στο χάλ περι-
μενε η 'Αγλαΐα.

— Πάμε!

— Οι άλλοι δεν θάρουν; ρώτησα.

— Ο Χαρίλαος έχει μια μικρή άδιαθεσία
και δεν μπορεί. Έξ' άλλου, το έχει δη το
Τρίκορφο.

— Κι' έσείς τάχετε δη, Χριστόδουλε. Δεν
καθόμαστε εδώ στη βράντα, καλύτερα;

— Άκου δώ, Κωστώκη. Έμεις πάχουμε δη
πολλές φορές το Τρίκορφο. Για σας θα το ξα-
ναδοίμε. Γιατί πρέπει να το δητε!

Και γιατί έπρεπε να το ίδοιμε, δεν έχω κα-
ταλάβει ακόμα, ούτε τώρα που το είδαμε.

— Έτσι και διά της βίας. Τέχω βάλει πείσινα
να γνωρίσης τη ζωή της υπαίθρου, να χαρής
βρονό έλαστο, δροσινότο... Να χαρής την έκ-
δρομή όπως την αίσθάνομαι εγώ και όχι ό-
πως την έχεις παρεξηγήσει εσύ.

Μπαίνοντας και το φτεινό καλοκαίρι, η
Μαίρη άρχισε πάλι το έκδρομικό ψαλτήρι:

Τέλος πάντων πάμε μια φορά με τους άν-
θρώπους.

Να πάμε.

Το ζεύγος Καραμπάτσα ένθουσιασθήκε.

— Έπι, τέλους! Έξοπασε ο Χριστόδουλος.

Και στο έτοιμάζω μια έκδρομη, άριστούργη-
μα. Θα σου μείνει άπομνηστη.

— Που δα πάμε;

— Στο Δίκорφο. Άριστούργημα!...

Ήμαστε τρία ζευγάρια. Ο ύποφαινόμενος
με τη Μαίρη, ο Χριστόδουλος με την 'Αγλαΐα
του, και το ζεύγος Φτεινόουλη — όχι στενά
φίλικό μας, μα άπόλυτα γνωστό και πολύ συμ-
παθητικό άντρούμενο. Ο κ. Χαρίλαος Φτει-
νούλης είχε βάλει και τ' αυτοκίνητο. 'Ωδη-
γούσε ο ίδιος.

Ο Χριστόδουλος είχε φορέσει και το έκ-
δρομικό του άνάμπαλ. Ένα μακριμάνικο
πουλόβερ κι' ένα μπέρ. Και ήταν χαρούμενος
σαν παιδί. Χαρότερο γιατί μάς είχε καταφέρει
πιά να πάμε μαζί στο Τρίκορφο πού, κατά την
Ιδέα του, ήταν το πιο όμορφο τοπίο του τόπου
— τύφλα νάχη η 'Ελβετία.

Μην άνησυχήτε, Έκανε ο Χριστόδουλος, εί-
κοσι έφτά χιλιόμετρα είναι όλα κι' όλα!
Χρειαστήκαμε άλλες τρείς άρες για να πε-
ράσουμε αυτά τα 27 χιλιόμετρα. Τέλος, σε
μια άπότομη στροφή:

Το Δίκорφο! φώναξε με θαυμασμό ο Χρι-
στόδουλος. Κυττάζετε άριστούργημα!

Σιτάκια και καμπανοριά ήταν μοιρασμέ-
να άμφιθεατρικά σε δυο πλαγιές του βουνού
γι' αυτό το Δίκорφο. Φτάσαμε μπροστά σ'
ένα άσπατάστο κτίριο: 'Ετουριστικόν ξενοδο-
χείον τ' Δίκορφον. Κατεβήκαμε. Γνωστός ο
Χριστόδουλος. Έγινε δεκτός με χαρά από τον
ξενοδόχο.

Βολεψήκαμε σε τρία δωμάτια. Ο Χριστό-
δουλος κι' ο Φτεινόουλης άπάνω, έμεις στο ι-
σόγειο. Καθαρούλικά δωμάτια, κρεβάτια, κρε-
μασμένες, τραπέζι και νιπτήρας με νερό πρε-
χόμενο από μικρό ντεπαζιτάκι με βρουάλα.
Κάθως ήσαν τσακισμένοι από την κούρασι,
έξυπνα. Η Μαίρη τσικποπούσε τα πράγμα-
τα. Τα βλέφαρά μου είχαν βαρύνει και βρι-
σκόμουν στη γλυκεία έκκεντη κατάσταση της
νάρκης που φέρνει η σωματική καταπόνησις.

Χτυπήμα στην πόρτα.

— Ποιάς είναι;

— Τι συμβαίνει;

— Τι κάνουν τόση ώρα μέσα;

Ο Χριστόδουλος Έκανε ένα μορφασμό σαν
να μάς έλεεινολογούσε:

— Μπαρέο! Ξάπια του λόγου σου και του
λόγου της παλεύει με τις πιτζάμες. 'Αιντε,
αφήστε τα κι' έλάτε.

— Τι να κάνουμε;

— Μιά βόλτα στο χωριό.

— Για ποιά λόγους;

— Μαρέ μπαρέ, 'Ερχόσαστε σ' ένα μέρος
για πρώτη φορά και δεν έχετε την περιέργεια
να το γνωρίσετε; 'Εμπρός, εμπρός, παρατάτε
τα. Η 'Αγλαΐα περιμένει... Άν θέλετε να
περάσετε καλά, θα με ακολουθήτε και θα κά-
νετε ό,τι σας λέω. 'Εμπρός!

Με τράσισε από το χέρι. Στο χάλ περι-
μενε η 'Αγλαΐα.

— Πάμε!

Ο ψεκασμός των μαλλιών γίνεται με λεπτότατα σταγονίδια βερνικιού.

Ένα νέο αμερικανικό καλλυντικό με σπουδαία προσόντα

ΕΡΕΤΕ ποιός είναι ο τελευταίος—και άμερικανικός, φυσικά—νεωτερισμός στον τομέα των καλλυντικών; Τα βερνίκια των μαλλιών. Πρόκειται για νέου είδους προϊόντα, που απλώνονται με ψεκασμό πάνω στα μαλλιά και τα σκεπάζουν με ένα λεπτό και διαφανές στερεό στρώμα, κολλημένο γερά πάνω τους. Κάθε τρίχα επικαλύπτεται με αυτό το στρώμα, που την κάνει στερεώτερη, αλλά σκληρή και αλύγιστη. Κι όλες οι τρίχες μαζί συγκρατούνται στη θέση τους, σαν να φοράν ή γυναίκα ένα άορατο φιλέ στα μαλλιά της.

Επιπλέον μια μικρή ποσότητα βερνικιού εισχωρεί στο έσω-ερικό κάθε τρίχας και δεν φεύγει από εκεί ούτε με το λούσιμο. Έπειδή δε απορροφάει υγρασία, φέρνει το ίδιο αποτέλεσμα με το βρέξιμο των μαλλιών: Οι τρίχες φουσκώνουν λίγο και γίνονται πιο εύκολα μεταχειρίστες, συγχρόνως δε πιό λείες και γυαλιστερές.

Τα πρώτα βερνίκια μαλλιών περιείχαν γομαλάκα, που σχημάτιζε ένα σκληρό στρώμα και συγκρατούσε κάθε πολυπλοκό χτένισμα. Έτσι όμως τα μαλλιά γίνονταν αλύγιστα και άφυσικά. Έξ άλλου, η γομαλάκα έφτυγε πολύ δύσκολα με το λούσιμο. Ξεφτούσε δε εύκολα και έβρινε τότε την εντύπωση της πιτυρίδας.

Ωριμμένα από τα μειονεκτήματα αυτά της γομαλάκας εξουδετερώονταν με την προσθήκη άλλων συστατικών στο μίγμα. Ένώ π.χ. η γομαλάκα κανονικά είναι αδιάλυτη στο νερό, μπορεί ν' αφαιρεθεί με το λούσιμο εύκολα, αν έχη ανακατευτεί με λίγο βόρακα.

Ένα μεγάλο βήμα προόδου σημειώθηκε με τη χρησιμοποίησι μίας άλλης, εντελώς διαφορετικής ουσίας, ως βάσεως του «βερνικιού των μαλλιών». Η χημική ονομασία της ουσίας αυτής είναι «πολυβινοπυρολιδόν». Η λέξη όμως απλούστερα και για συντομία «ΠΒΠ». Αυτή σχηματίζει το στρώμα που είπαμε πάνω στα μαλλιά.

Υπολογίζεται ότι τα 65-75% των «βερνικιών» που υπάρχουν σήμερα στο εμπόριο, περιέχουν «ΠΒΠ». Ωστόσο, δεν είναι απόλυτα βεβαιωμένος ο αριθμός αυτός, γιατί οι κατασκευαστές δεν έχουν υποχρέωση απ' το νόμο να δηλώνουν τη σύστασι του προϊόντος τους, κι έτσι οι περισσότεροι προτιμούν να την κρατήσουν κρυφή. Αναφέρουν όμως στις ετικέτες ότι το προϊόν τους «δεν περιέχει γομαλάκα», έπαμένως συμπεραίνει κανείς ότι έχει ως βάση του το «ΠΒΠ».

Σημειώσε τόση επιτυχία μεταξύ του γυναικόκοσμου αυτό το προϊόν, ώστε, ενώ το 1951, που πρωτοεμφανίσθησαν τα βερνίκια των μαλλιών, υπήρχαν μόνο στα 21% των αμερικανικών φαρμακείων και μυροπωλείων, σήμερα τα βρίσκει κανείς σ' όλα ανεξαίρετως τα καταστήματα αυτού του είδους. Λέγονται επίσης και «φιζατέρ», δεν πρέπει όμως να συγχέονται με τα όμοια προϊόντα που χρησιμοποιούνται για την περιμανάντ.

Η τιμή τους είναι μάλλον φτηνή: Περί το 1 δολλάριο τα 100 γραμμάρια. Προβλέπεται δε ότι θα φτηνέουν περισσότερο, γιατί ελαττώνεται ολοένα το κόστος της πρώτης ύλης, του «ΠΒΠ», όσο αυξάνει η βιομηχανική παραγωγή του.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το «ΠΒΠ» αποτελεί ακόμη ένα τυπικό

παράδειγμα ουσίας που παρασκευάσθηκε αρχικά για ένα σκοπό εντελώς διαφορετικό, κι ύστερα βρήκε μια εφαρμογή εντελώς απρόβλεπτη. Το ανά-κάλυψε προπολεμικά ο χημικός Ρέπ, στα γερμανικά εργοστάσια Φάρμπεν, με πρώτη ύλη την άστυ-λίνη. Χρησιμοποιήθηκε δε στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο για μεταγώσεις σε χιλιάδες Γερμανούς τραυματίες, αντικαθιστώντας το πλάσμα αίματος.

Το 1945, μια μεγάλη αμερικανική εταιρεία δαπάνησε 1.000.000 δολάρια για την ίδρυσι ενός εργοστασίου που παρασκεύαζε «ΠΒΠ». Ο πόλεμος της Κορέας και άλλες διεθνείς πολιτικές ανωμαλίες έκαναν την Αμερικανική Κυβέρνησι να αγοράση και ν' αποθηκεύση πάνω από 1.000 τόνους του προϊόντος αυτού, που μπορούσε ν' αντι-καταστήσει το αίμα στις μεταγώσεις.

Ύστερα όμως ελαττώθηκε απότομα η ζήτησι, κι' οι παρασκευαστές του αναζήτησαν άλλους τρόπους χρησιμοποίησής του—μερικοί απ' τους οποίους είχαν ήδη έρευνήσθ στη Γερμανία. Και πραγματικά, το «ΠΒΠ» χρησιμοποιείται τώρα σε φάρμακα, καλλυντικά, τρόφιμα, βαφές υφασμάτων, στη χαρτοποιία και σ' άλλες εφαρμογές.

Αλλ' ως ξαναγυρίσουμε στα βερνίκια των μαλλιών. Τα μίγματα αυτά περιέχονται σε καλά υγρά (φρέον). Με την πίεσι λοιπόν μίας μικρής ρασύροντας μαζί του και το υγρό αυτό, παχύνεται δίχως κόπο ο ψεκασμός των μαλλιών με μια που λέγεται «αέροσολ».

Το μίγμα δεν πρέπει να περιέχει καθόλου νερό,

Βερνίκια για τα μαλλιά

ως διαλυτικό. Γιατί, αν το νερό μείνι για πολύ καιρό μαζί με το «φρέον», σχηματίζει υδροχλωρικών όξυ, που μπορεί να βλάψη τα μαλλιά. Χρησιμοποιείται λοιπόν ως διαλυτικό το οινόπνευμα.

Ενώ όμως τα πρώτα βερνίκια περιείχαν ως 50% οινόπνευμα, ή περιεκτικότης τους σε οινόπνευμα έχει περιορισθί σε 18% πε-πάντως, οι κατασκευαστές συνιστούν να μην καπνίζουν οι γυναί-κες την ώρα που τα χρησιμοποιούν.

Η γομαλάκα είχε κι' ένα άλλο ελάττωμα: Βούλωνε συχνά τη βαλβίδα της έκτοξεύσεως. Αυτό δεν συμβαίνει ποτέ με το «ΠΒΠ». Έχει ωστόσο και το «ΠΒΠ» ένα μειονέκτημα: Τίς ύγρες ήμε-ραίνοι, γίνεται κολλώδες το βερνίκι πάνω στα μαλλιά. Για να μη συμ-άλλα χημικά συστατικά.

Εξ άλλου, για να μη γίνεται εύθραστο και να μη μαδάη το στρώμα του βερνικιού με τον πολύ ξηρό καιρό, του προσθέτουν λίγη λαυολίνη.

Ωριμμένα τέτοια μίγματα περιέχουν επίσης σιλικόνες, για να δίνουν περισσότερη γυαλάδα στα μαλλιά.

Φυσικά, η μεγαλύτερη κατανάλωσι των βερνικιών των μαλλιών γίνεται από γυναίκες. Αλλ' οι κατασκευαστές έχουν λόγους σύζυγοι!

Γι' αυτό, σκοπεύουν τώρα να βγάλουν στο εμπόριο νέους τύ-πους τέτοιων βερνικιών, με ονομασία, συσκευασία και άρωμα κα-τάλληλα για άντρες.

Εκτός απ' τα βερνίκια των μαλλιών, το «ΠΒΠ» έχει βρή και άλλες χρήσεις, σχετικές με τα μαλλιά. Το βάζουν π.χ. σε σαμ-ποάν, για ν' αφρίζουν περισσότερο και να κάνουν τα μαλλιά πιό καλλίτερα και να διαρκούν περισσότερο.

Εξ άλλου, το μεταχειρίζονται στις κρέμες-σαπούνια για το ξύρισμα, γιατί διατηρεί περισσότερη ώρα τον άφρο και κάνει ώ-στε ν' απλώνεται καλλίτερα στο πρόσωπο.

Τέλος, το προσθέτουν στις λοσιόν που χρησιμοποιούνται μετά το ξύρισμα, για να δροσίξη, να ξεκουράξη το πρόσωπο και να το κάνει πιό λείο.

Γιατί κρύβουν τα χρένια τους

Ένας κηροπλάστης της Σικελίας έκρηξε τον πόλεμο έναντιόν των γυναικών που κρύβουν την ηλικία τους. «Αν δεν έκρυβαν τα χρόνια τους, έδηλωσε, θα πουλάγαμε κάθε χρόνο 2 δισεκατομμύ-ρια κεριά περισσότερα από ό,τι τώρα, για τις τούρτες των γεγε-θίων».

Έρωτες Διανοδές

Τις ημέρες μας έτοιμες τις θερμές και φλογόβλες της δουλειάς τους τη ρουτίνα διακόπτουν όλοι κι' όλες κι' έχουν, εάν θέλεις πές, θερμές διακοπές, οι οποίες, ενοείται, συνεχώς παίρνουν και δίνουν και κοιτύνουν, με δυο λέξεις, ... αδιάκοπες να γίνουν!

Ετών διακοπών τη φούρια και την τόση ποικιλία, την πρωτεύουσα τη θέσι την κατέχουν τα σχολεία... Και τα νεύρα ποδών πέσει σε βιβλία βαρετά κι' έβασάνιζαν το νού τους με σωρείαν μαθημάτων, έχουν άδειες «μετά δημοσίων θεαμάτων»!

Σαν ελεύθερα πουλάκια θα χαρούν όλο το θέρος και στον κινηματογράφο θα πηγαίνουν ελευθέρως, όπου της γεωμετρίας θα ξεχνούν τις τούσες νίλες και θα χαίρονται μονάχα της Μορσός τις... καμπύλες!

Ερινές διακοπές και καθ' όλα χαρωπές κι' οι άθροες απολαμβάνουν δακτυλό της εποχής και δεν είναι ή ζωή τους σαν μια κόπια... συνεχής! Τα καρμπόν τους και τα πληκτρα παταάνε κατά μέρος και γνωρίζουν τι σημαίνει ραντεβού, αγάπη, έρωας, τι σημαίνουν εκδηλώσεις και καρδιάς εκμυστηρεύσεις και δεν κάνουν πια τα πάντα με τις «καθ' ύπαγορεύσεις»!

Ετών διακοπών το κύμα, που συνέχεια ξεσπά, σε ξεφάντωμα μεγάλο, σ' εκδρομές και τα λοιπά κι' οι πολήτριες, εν γένει, ζωηρώς τ' ακολουθούν και τις πήγες και τα τόπια να ξεχάσουν προσπαθούν! Δημοσιούν, για λίγες μέρες, τα... διπλώματα δερμάτων, τις βαθμίες των υποκρίσεως, δηλαδή το... δίπλωμά των και με τις διακοπές τους τις τερπνές και ζηλευτές, της ζωής τις εκδηλώσεις, ... ξεδιπλώνονται κι' αυτές!

Ετών διακοπών οι πάντες την περίοδο περνούν κι' ενώ πάμπολλοι τα νεύρια και τα βάσανα ξεχνούν, οι φτωχοί ερωτευμένοι κολυμπάνε μέσ' στη θλίψη, οι πλούσιοι, για δυο-τρείς μήνες, ή καλή τους θα τους λείψη! Επειδή, για δυο-τρείς μήνες, ή καλή τους θα τους λείψη! Τους γονείς της ή Εκείνη, δηλαδή, θ' ακολουθήση και σε θέρετρο μαζί τους, κατ' ανάγκην, θα καθήση, ενώ Εκείνος θα περνάει το καλοκαίρι μόνος και το μόνο θέρετρό του θάνατο δ κήπος του... Κλαυθμόνος!

Αντιθέτως με τους νέους τους ερωτοχτυπημένους, εύτυχως υπέρ το δέον, συναντάς τους παντρεμένους, γιατί φεύγει ή σύζυγός τους, για το παραθέριό της και μαζί της παίρνει πάντα και την αγρία μαμά της! Για δυο μήνες θα γυρίξη «αδειούχος» επομένως, δ ταλαιπωρος έκείνος κι' από χρόνια παντρεμένος και τις πύρινες δοξάζει του ήλιου τις ριπές, που του δίνουν ευκαιρία, ν' απολαύση ελευθερία και της κρεβατομουρούδας να χαρή... διακοπές!

Εύτυχος όσο δεν παίρνει θάνατο τέλος κι' οι άσσοι, που έχουν απ' τις εφορίες, προ πολλού... τσουρουφλιστή γιατί υπό τούτους θροους και πολλοί απ' τους εφόρους θάχουν τι- διακοπές τους, είτε το διάλειμά των και θα κάνουν λίγο κράτει στις... κοπές των εντάλματων! Έτσι ο κόσμος θα μπορούσε την... άνασά του να πάση κι' από τα εντάλματα του τα πολλά δεν θα κρατάση, γιατί εντάλμα σημαίνει κι' άπιστοσύνη θα πη συγκοπή καρδιάς μάλλον και ζωής διακοπή!

Εισαγγράφει: Jm. Tachia. Εισαγγράφει: J. Εισαγγράφει: J.

ΗΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

GIANNHΣ B. IOANNIDH

20

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η Άρτεμις του Πουατιέ ξεσηκώνει την έπιτολή του Ραμπλαί στο βασίλειο και χύνει το φάρμακο στο τζάκι. Από τη στιγμή εκείνη, η ζωή του θρακιώτικου Ιού βρίσκεται στα χέρια της. Στο μεταξύ, η Μαγδαληνή φερρών σάζει τον Μοντεμπέλο, τη σύζυγό του και την Ζιζέτ κρύβοντας τους σε έναν υπόγειο θαλάμο. Τους οδηγεί κατοπινά σε ένα σπίτι της οδού "Α" Διονυσίου, όπου τους διαδεχάινται οι πρίγκιπες κι' ο Λορέντζο φεύγουν ύστερα για να πάνε στην Αύλη των Θαυμάτων, όπου εισχωρούν χωρίς να συναντήσουν κανένα εμπόδιο. Το πράγμα αυτό παραξενεύει τον πρίγκιπα.

29ον Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν όπλισμένοι σαν άστακες και μερικοί φορούσαν θώρακες. Ο Μοντεμπέλο χάρθηκε ανάμεσα τους και κατάφερε να φτάσει ως τις πρώτες γραμμές.

Στη μέση αυτού του χώρου βρισκόταν ένα είδος εξέδρας που την είχαν φτιάξει βάζοντας σανίδες πάνω σε άδεια βαρέλια. Ένας άνθρωπος που στεκόταν εκεί μιλούσε αρκετά δυνατά, για να μπορούν τα λόγια του να φτάσουν σε όλους τους ακροατές του.

Ο Μοντεμπέλο, ανενώρισε άμέσως αυτό τον άνθρωπο. Ήταν ο Τρίκο, ο βασιλιάς της Άργκας.

— Άνακεφαλαίων όσα είπα, Έλεγε εκείνη τη στιγμή. Δεν θα τολμήσουν να μας έπιθεθούν. Είμαι απόλυτα βέβαιος γι' αυτό. Τα προνόμια μας έχουν καθιερωθεί μέσα στους αιώνες και κανείς δεν θα έχει το θάρρος να μας τ' αμφισβητήσει. Κι' εκτός από τα προνόμια μας, έχουμε τη δύναμή μας. Δεν υπάρχει λόγος, λοιπόν, να φοβώμαστε. Είμαι βέβαιος ότι ο αρχιδικαστής δεν θα κάμει το σφάλμα να δολήσει να τ' αβλή με την Αύλη των Θαυμάτων. Αυτό δεν είναι λόγος, όμως, για να τον προκαλούμε. Προτείνω, λοιπόν, να καταδικάσουμε χωρίς αναβολή τα όδοφράγματα που στήσαμε στους δρόμους και να γυρίσουμε ο καθένας στο σπίτι του. Αυτά είχα να σας πω.

Ακούστηκαν ψιθυροί ανάμεσα σε κείνους που τον περιτοίχιζαν. Άλλοι έπιδροκίμαζαν τα λόγια του, ενώ άλλοι διαμαρτύρονταν ότι οι συμβουλές του μπορούσαν να οδηγήσουν σε καταστροφή.

Ο θόρυβος επισκίασθηκε άμέσως από μια δυνατή και νεανική φωνή.

— Άδελφοί, είτε αυτή η φωνή, ο Τρίκο κάνει λάθος. Είμαι βέβαιος ότι θα μας έπιθεθούν και απόψε μάλιστα. Προτείνω, λοιπόν, όχι μόνον να μην καταδικάσουμε, αλλά τουναντίον να ενισχύσουμε ακόμη περισσότερο τα όδοφράγματα.

Ο πρίγκιπας ντε Μοντεμπέλο είχε αναγνωρίσει στον άνθρωπο που μιλούσε τον Μανφρέδο.

Η τιμωρία

«Η καρδιά του πρίγκιπα άρχισε να χτυπά δυνατά. "Οχι!" Ήταν αδύνατο ο νέος αυτός με το ευγενικό πρόσωπο και την ήρεμη έκφραση να είχε διαπράξει τα φοβερά εγκλήματα που ο Τρίκο είχε εξιστορήσει στον Μονκλάρ.

Έπειτα από μερικές στιγμές, βρισκόταν πλάι του.

Ο Μανφρέδος, βλέποντας δυο ξένους μπροστά του—γιατί ο Λορέντζο είχε ακολουθήσει τον κύριο του—έφερε το χέρι στο έμφος του, με την ιδέα ότι είχαν προδοθή. Άλλά, ξαφνικά, άκουσε τον πρίγκιπα να του λέει σιγά:

— Ουμμήτε το όστεοφυλάκιο του Μονφρόν.

— Ο πρίγκιπας ντε Μοντεμπέλο! φώναζε χαρούμενος ο Μανφρέδος. Έπί τέλους, να που βρισκό την ευκαιρία να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου.

Κι' άπλωσε τα δυο του χέρια στον πρίν-

κηπα, που τα έσφιξε με συγκίνηση. Χίλιες σκέψεις πολιορκούσαν εκείνη τη στιγμή το μυαλό του Μοντεμπέλο. Ήθελε να μιλήσει στον Μανφρέδο για το λόγο που τον είχε φέρει κοντά του, για την πρίγκιπισσα σύζυγό του, για την Ζιζέτ, για χίλια δυο άλλα πράγματα. Άλλά το πιο έπειγον ήταν να τον σώσει.

— Κύριε, του είπε, προτού σας εξηγήσω για ποιο λόγο βρισκόμαι εδώ, δώστε άμέσως διαταγή να αλλάχθούν όλοι οι φρουροί σας.

— Για ποιο λόγο; ρώτησε ο Μανφρέδος.

— Αν έβλεπα εδώ χωρίς να μ' έμποδισαν κανείς, κι' άλλοι θα περάσουν επίσης.

— Έχετε δίκιο, είπε ο Μανφρέδος έπειτα από μικρή σκέψη. Μας προδωσαν!

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Λόγοι τιμής

— Άκουσα, φίλοι μου καλοί κι' είδα και στις εφημερίδες, πως άλλο κάποιος άπειλε τους ορθόδοξους τους μηκηρδες... Γιατί σπής γκινίας τον καιρό κάθε κρασέμπορος γουστάρει να μας το κάνουν... αλμυρό τό... πιπεράτο κατσαρόρι!

Τους άρμοδιους προσπαθεί, με τσιριμιόνιες να τους πείσει πως έχει χρέος κι' η «ανθή» λίγες δραχμούλες να... τσιμπήσει! Το χρυσάφι μας, δηλαδή, τους συνιστά ν' ανατιμήσουν και οι κρασάδες, εν ουπουδή, λίγες χρυσές ν' αποκομίσουν!

— Άρα, λοιπόν, έπί ποδός πρέπει κι' εμείς να σηκωθούμε και σ' όσους φέρονται αναίδως, μέχρι... τρυγός ν' αντιταθούμε! Η μάλλον ώσπου να οκεφτούν, πως δεν μπορούν με τέτοιους τρόπους κι' άδικα να... κα-

(ηπλευτούν των καπληλίων τους (άνθρώπους!

— Η καπληλία δεν χω-

(ρά, ντόμπρα θα πούμε

(και σ' όσα ίσια

κι' ε'άν μας κάνουν

(νε... νερά

σ' όσα προσιτά μας

(μεθύσια,

τότε θα δώσουμε κι'

(έμεις)

μάγκες κατά του

(κρασσιώλη

και σ' όσα (πεδίων της

(...τιμής)

μέχρις ενός θα πέ-

(σουμ) όλοι!

ΜΙΛΩΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Χωρίς να χάνει καιρό, είπε μερικές λέξεις στον Λαντεναί που έφυγε άμέσως.

Αυτό το μικρό έπεισόδιο είχε προκαλέσει μεγάλη συγκίνηση ανάμεσα σε κείνους που βρισκόταν γύρω στην εξέδρα.

Ο Τρίκο, όμως, δεν είχε καταλάβει άκόμη τίποτε κι' είπε έπειτα από μερικές στιγμές:

— Έκείνος που κάνει λάθος είναι ο άδελφός μας Μανφρέδος. Ξέρω με τρόπο θετικό ότι ο αρχιδικαστής δεν έχει κακές προθέσεις έναντιόν μας.

— Για να το ξέρεις τόσο θετικά, θα πρέπει να σου το είπω ο ίδιος! φώναξε ο Μανφρέδος.

Και ταυτόχρονα πήδησε πάνω στην εξέδρα.

— Τολμάς, λοιπόν, να βρίσης το βασιλιά της Άργκας; είπε ο Τρίκο. Θά σε δικάσωμε άμέσως.

Μία παγερή σιωπή απλώθηκε ανάμεσα σε κείνους που βρισκόταν γύρω στην εξέδρα.

— Έκείνος που θα δικασθώ θα είσαι σύ! απάντησε ο Μανφρέδος. Άδελφοί, συνέχισε, κατηγορώ τον Τρίκο ως προδότη. Είναι πουλημένος στον αρχιδικαστή κομήτα ντε Μονκλάρ και προσπαθεί να μας παραπλανήσει για να διευκολύνει το έργο εκείνων που έρχονται για να μας καταστρέψουν.

— Ψέματα! φώναξε ο Τρίκο.

— Να τον δικάσωμε άμέσως! άκούστηκαν πολλές φωνές.

— Πρέπει να μάς δώση εξηγήσεις.

— Αν ο Μανφρέδος είπε ψέματα, θα πεθάνει!

Η δικαιοσύνη της Αύλης των Θαυμάτων λειτουργούσε με άστραπιαστή ταχύτητα. Κι' ήταν το ίδιο άμεσικη για όλους, άκόμη και τους πιο ισχυρούς.

Σε μία γωνία αυτής της πλατείας ύψωνταν μία άγχονη. Ένα σχοινί, που σχημάτιζε θηλεία, κρεμόταν πάντα απ' αυτή. Κάτω από τη θηλεία, υπήρχε ένα σκαμνί. Αυτή η άγχονη βρισκόταν μόνιμα εκεί. Άνανέωναν μόνο κάπου-κάπου το σχοινί της.

Όταν το δικαστήριο της Αύλης των Θαυμάτων καταδικάζει έναν από τους ένοίκους της σε θάνατο, τον ώδηγοΰσαν άμέσως στην άγχονη, τον ανέβαν στο σκαμνί και του περιούσαν τη θηλεία στο λαιμό. Έπειτα, ένας από τους παρισταμένους έδινε μία κλωστή στο σκαμνί κι' ο καταδίκος βρισκόταν κρεμασμένος στο κενό.

Έκείνο το βράδυ, το δικαστήριο συγκροτήθηκε άμέσως από τους ίδιους ανθρώπους, που άκουγαν πριν με προσοχή τα λόγια του βασιλιά της Άργκας.

Ο Τρίκο στάθηκε με θάρρος μπροστά στους δικαστές του. Ο Μανφρέδος, σαν κατηγορός του που ήταν, πήρε θέσι κοντά του.

Έκείνη τη στιγμή, το ρολόγι του Άγιου Ευσταθίου χτύπησε έντεκα φορές.

«Φτάνει να κερδίσω μισή ώρα, για να δώσω το σύνθημα», σκέφτηκε ο Τρίκο.

Έρριξε μία ματιά δόλγυρα.

Έκείνοι που κρατούσαν άρκεβούζια, τ' είχαν αποθέσει κοντά στην άγχονη. Αυτά τ' άπλα ήταν γεμάτα. Αν ο Τρίκο πρόφταινε να πυροβολήσει, οι άνθρωποι του Μονκλάρ θα ώρμούσαν άμέσως κι' έτσι θα σωζόταν.

— Μίλησε! είπε στο Μανφρέδο ένας από τους δικαστές, που έκτελούσε χρέη προέδρου. Ο Τρίκο θ' άπαντήσει κατόπιν.

Ο Τρίκο μάς προδίδει, είπε ο Μανφρέδος. Οι φρουροί που είχε βάσει ήταν συνεννοημένοι μαζί του κι' είχαν την έντολή ν' αφήσουν τους ανθρώπους του βασιλιά να περάσουν.

— Ποιά άπόδειξι έχεις; σ' όρλιαθε ο Τρίκο.

Έκείνη τη στιγμή έμφανίστηκε ο Λαντεναί.

— Αντικατέστησα όλους τους φρουρούς, που είχε βάσει ο Τρίκο, είπε. Άκούστε, λοιπόν: τους ανθρώπους του Τρίκο τους έδωσα και τους ώδηγησα εδώ. Οι άνθρωποι αυτοί ώμολόγησαν όλοι ότι είχαν έντολή ν' αφήσουν τους στρατιώτες του βασιλιά να περάσουν χωρίς να ειδοποιήσουν κανένα.

— Τι έχεις να πής; ρώτησε ένας από τους δικαστές τον Τρίκο.

— Ότι οι φρουροί πληρώθηκαν για να με κατηγορήσουν, άπάντησε ο βασιλιάς της Άργκας. Έκτος αν δεν κατάλαβαν την έντολή που τους έδωσα.

— Κατηγορώ άκόμη τον Τρίκο ότι βρίσκεται σε συνεννόηση με τον αρχιδικαστή Μονκλάρ, συνέχισε ο Μανφρέδος.

— Ψέματα! φώναξε ο Τρίκο. Ποιος μπορεί να βεβαιώσει ότι με είδε να μιλάω με τον αρχιδικαστή;

— Εγώ! είπε ο πρίγκιπας ντε Μοντεμπέλο.

Ο Τρίκο έγινε κατακίτρινος. Είχε αναγνωρίσει τον πρίγκιπα, άλλά προσπάθησε να κρύψει την ταραχή του.

— Δεν σ' ανωρίζω, είπε.

— Ποιος είναι αυτός ο ξένος; άκούστηκαν πολλές φωνές. Πώς βρέθηκε ανάμεσά μας;

— Ναί, ναί! φώναξε ο Τρίκο ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία του. Πώς αυτός ο ξένος βρίσκεται εδώ;

— Το πράγμα είναι πολύ άπλοο, άπάντησε ο Μοντεμπέλο. Οι σκοποί σας μ' άφισαν να περάσω, γιατί με νόμισαν άνθρωπο του βασιλιά. Η διαταγή που τους είχατε δώσει ήταν ν' αφήσουν όλους τους ανθρώπους που θάρχονταν από το παλάτι.

Ένα άγριο μουγκρητό ύποδεχτηκε αυτά τα λόγια. Έκατος χέρια ύψώθηκαν άπειλητικά προς το μέρος του Τρίκο.

Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας ξένος! ξεφώνισε εκείνος, προσπαθώντας να καταπνίξει με τη φωνή του το θόρυβο. Έχετε περισσότερη έμπιστοσύνη σ' αυτό τον ξένο, που είναι ίσως κατάσκοπος, παρά σε μένα που με γνωρίζετε από είκοσι χρόνια;

Ο Μοντεμπέλο έκαμε ένα βήμα προς το μέρος του Τρίκο.

Με άποκαλέσεις κατάσκοπο, του είπε πιάνοντάς τον από τον καρπό του χεριού. Ζήτησε άμέσως συγγνώμη...

Ο Τρίκο σ' όρλιαξε από τον πόνο. Γιατί ο πρίγκιπας, ενώ έλεγε αυτά τα λόγια, του έσφιγγε ταυτόχρονα το χέρι με τα άσταλμένα δάχτυλά του.

Το πλήθος δόλγυρα κύτταζε άφωνο αυτή την περιεργή σκηνή. Ο πρίγκιπας συνέχισε πάντα το σφίξιμό του. Ο Τρίκο έτρεμε τώρα από το κεφάλι ως τα πόδια. Καί, ξαφνικά, γονάτισε και τράυλισε:

— Συγγνώμην!... Έλεος!

Η σιωπή του πλήθους λύθηκε άμέσως.

Άγριες φωνές άκούστηκαν από παντού:

— Άτιμε!

— Προδότη!

— Πουλημένε!

Ο Μανφρέδος άπλωσε τα χέρια του για να δείξει ότι ήθελε να μιλήσει.

— Άδελφοί, είπε, μία μέρα οι άνθρωποι του αρχιδικαστού μ' έπιασαν και με ώδηγησαν στο Ικρύμα του Μονφρόν. Κατάφερα, ώστόσο, να ξεφύγω και ώθήκηκα στο όστεοφυλάκιο για να σωθώ. Ο Μονκλάρ διέταξε τότε να κλείσουν την πόρτα κι' έβαλε απ' έξω δώδεκα στρατιώτες για να με φρουρούν, ώσπου να πεθάνω εκεί από την πείνα και τη δίψη.

— Θα τον σιγοψήσωμε στη σουδλα! άκούστηκαν φωνές από το πλήθος.

— Θα του φάμε το σκότη!...

— Θα κάνουμε το κρανίο του κρασοπό-

τηρο.

— Άδελφοί, συνέχισε ο Μανφρέδος, ένας άνθρωπος περάσε τυχαία από εκεί. Κι' ο άνθρωπος αυτός κινήθηκε τους δώδεκα στρατιώτες, έσπασε τη σιδερένια πόρτα και μου είπε: «Είσαι ελεύθερος!» Αυτός ο άνθρωπος βρισκόταν μπροστά σας!...

Εδειξε ταυτόχρονα τον πρίγκιπα.

Ένα πανδαμόνιο από φωνές ύποδεχτηκε τα λόγια του. Άλλοι ξεέφραζαν την ευγνωμοσύνη τους στον σωτήρα του Μανφρέ-

δου, άλλοι καταριόνταν τον Μονκλάρ κι' άλλοι ξεσετόμιζαν άπειλές έναντιόν του Τρίκο.

Όταν, τέλος, άποκαταστάθηκε σχετική ήσυχία, ο γεροντότερος από τους δικαστές είπτε:

— Δόξα και τιμή στον ευγενικό ξένο που έσωσε τον ηρώικό Μανφρέδο. Έμεις, τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας θα θυμώμαστε πάντα μ' ευγνωμοσύνη την πράξη του. Άς μιλήσει! Είναι τιμή για μας το ότι βρίσκεται ανάμεσά μας!...

Ο Μοντεμπέλο γύρισε προς τον Τρίκο.

— Όμολόγησε, λοιπόν, του είπτε.

— Αν όμολογήσω, θα με σκοτώσουν, άπάντησε σιγά ο Τρίκο. Έλεος, αθέντα!

Ο πρίγκιπας γύρισε προς το δικαστήριο, για να προσπαθήσει να τον σώσει. Άλλά εκείνοι που βρισκόταν κοντά άκούσαν τα λόγια του Τρίκο.

— Όμολόγησε! σ' όρλιαξαν ύψωνοντας τις γροθιές τους. Σκοτώστε τον!

Δέκα, είκοσι, τριάντα χέρια άρπασαν άμέσως τον Τρίκο και τον έβαλαν στο σκαμνί που βρισκόταν κάτω από την άγχονη.

Ο Μοντεμπέλο έκαμε να τρέξει προς το μέρος του για να τον σώσει. Άλλά ο Μανφρέδος τον συγκράτησε.

— Άφήστε τους, του είπτε. Θα ήταν το ίδιο σαν να προσπαθούσατε να συγκρατήσετε ένα χαίμαρρο... Κι' άλλωστε, δεν άίζει τον κόπο να κινδυνεύετε γι' αυτό τον άθλιο.

Στο μεταξύ, εκείνοι που είχαν άρπάξει τον Τρίκο και τον είχαν ανέβει στο σκαμνί προσπαθούσαν να του περάσουν τη θηλεία στο λαιμό.

— Έλεος! Ικέτευε ο δυστυχισμένος. Άφήστε με να ζήσω.

Έκείνη τη στιγμή, κάμποσες γυναίκες ώρμησαν προς την άγχονη.

— Σταματήστε! φώναξε. Δεν πρέπει να πεθάνει, όπως ταιριάζει στους γενναίους.

Έπιασαν ταυτόχρονα τον Τρίκο και τον τράβηξαν σε μία από τις άπόμερες γωνίες της Αύλης των Θαυμάτων.

Τί έγινε εκεί; Άκούστηκε μόνο ένα άγριο σ' όρλιαχτό, που το σκέπασαν άμέσως οι φωνές των μαινάδων.

Έπειτα από μερικές στιγμές, οι γυναίκες αυτές σκόρπισαν δεξιά κι' άριστερά τα κομμάτια του Τρίκο. Τον είχαν διαμελίσει, τραβώντας τον άλλες από τα πόδια κι' άλλες από τα χέρια.

Ένας μονοφθαλμος κολοσσός, που έμοιαζε με τον μυθικό Κύκλωπα, έμφανίστηκε έπειτα από λίγο κοντά στην άγχονη.

Τον έλεγαν Νοέλ.

Πλάι στην άγχονη ύψωνόταν το έμβλημα της Αύλης των Θαυμάτων. Ήταν μία μακρεία σιδερένια λόγχη, που στην άκρη της κάρφωναν κάθε τόσο ένα κομμάτι από κάποιο ψοφίμι! Από ένα άλογο που είχε ψοφήσει η άπό ένα σκυλί που το είχε διαμελίσει κάποιο κάρρο.

Ο Νοέλ έβγαλε, λοιπόν, το ψοφίμι που ήταν μπλεγμένο στην άκρη της λόγχης και το αντικατέστησε μ' ένα ματωμένο πράγμα, που έβγαλε κάτω από το μανδύα του.

Ήταν το κεφάλι του βασιλιά της Άργκας Τρίκο, που είχε πληρώσει με τη ζωή του την προδοσία του.

Η άμυνα

Η ώρα ήταν έντεκάμιση. Μισή ώρα άκόμη και θα γινόταν η έπίθεσι.

Ο πρίγκιπας ντε Μοντεμπέλο έπιασε το Μανφρέδο από το μπράτσο.

— Έλάτε, του είπτε. Μόλις έχομε τον καιρό να φύγωμε.

— Η θέσι μου είναι εδώ, άπάντησε ο Μανφρέδος.

— Άλλά, ο Μονκλάρ θα έπιτεθώ με μεγάλες δυνάμεις...

— Γι' αυτό άκριδώς θα μείνω, ξαναείπτε ο Μανφρέδος.

— Άνηκете, λοιπόν, σ' αυτούς; Είσαστε και σεις κακοποιοί;

— Δεν είμαι κακοποιοί, άπάντησε ο Μανφρέδος. Άλλά μεγάλωσα ανάμεσα σ' αυτούς τους δυστυχισμένους. Στα σκληρά πρόσωπά τους δεν είδα τίποτ' άλλο εκτός από χαμόγελα για μένα, και τα χέρια τους, που έζωρουν να είναι βίαια και να κάνουν το κακό, με χείδεψαν, όταν ήμουμ μικρός...

— Μιλήστε, μιλήστε άκόμη, είπε ο Μοντεμπέλο.

Οι άνθρωποι αυτοί είναι δυστυχισμένοι, συνέχισε ο Μανφρέδος. Τους αγαπάω, όπως κι' αυτοί μ' αγαπάνε. Απόψε έχουν την ανάγκη μου. Αν χρειασθώ, θα πεθάνω μαζί τους...

Σας ευχαριστώ, πάντως, για την προειδοποίησή σας... Άλλά δεν μπορώ να φύγω.

— Τότε, θα μείνω κι' εγώ, είπε ο πρίγκιπας.

Ο Μανφρέδος ξεφώνισε χαρούμενα.

— Μ' ένα ξίφος σαν το δικό σας, σωθήκαμε! είπτε.

Φώναζε άμέσως τον Λαντεναί.

— Άδελφέ, του είπτε, να ο γενναίος και μεγαλόκαρδος άνθρωπος για τον όποιον σου μίλησα τόσες φορές...

Ο Λαντεναί έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό και ευγνωμοσύνη στον πρίγκιπα.

ΤΟ ΞΕΝΟΣ ΧΙΟΘ ΚΑΙ ΒΙΝΥ ΛΗΞ, 42 ΚΑΙ 38 ΧΡΟΝΩΝ, ΕΙΧΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ 18 ΧΡΟΝΩΝ ΚΙ' ΕΠΙΘΥΜΟΥΣΕ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ ΝΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΣΟΥΝ ΕΝΑΝ ΑΔΕΛΦΟ. ΠΕΡΑΣΑΝ ΕΤΣΙ 18 ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΤΑΙΑΣ ΑΝΑΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ ΠΡΟ ΟΛΓΩΝ ΕΞΕΔΟΜΕΘΩΝ Η ΚΥΡΙΑ ΛΗΞ ΕΦΕΡΕ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΡΙΑ ΎΠΕΡΒΑΤΑ ΜΥΡΑ, ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΑΓΩΡΙ. ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, Η ΟΠΟΙΑ ΔΙΠΛΟΔΙΣΤΗΘΗΚΕ ΑΠΡΟΟΠΤΩΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΟΠΟΧΡΕΩΜΕΝΗ Ν' ΑΛΛΑΞΕΙ... ΚΑΤΟΙΚΙΑ!

—Κύριε, είπα, είσατε ήρωας. 'Ο αδελφός μου σ'αφ'χρωσάει τή ζωή του...
—'Ο αδελφός σας; ρώτησε ο Μοντεμπέλλο, που έλασε άμέσως τ'ό χρώμα του.
—Ναι, απάντησε ο Λαντενάι. 'Ο Μανφρέδος κι' εγώ είμαστε σαν αδελφοί, μ'όλο που δεν τρέχει τ'ό ίδιο αίμα στις φλέβες μας... Ούτε ο Μανφρέδος ούτε εγώ ξέρουμε τίποτα γιά τήν καταγωγή μας. Μας μεγάλωσε στην Αύλη των Θαυμάτων μιά τσιγγάνα, που στάθηκε κοντά μας σαν μητέρα.

Ο Μοντεμπέλλο είχε ξαναβρή τήν ψυχραιμία του.
—Κι' αυτή ή τσιγγάνα; ρώτησε.
—Ζή ανάμεσα μας.
—Μπορώ να τή δω... να τής μιλήσω;
—Και βέβαια, απάντησε ο Μανφρέδος, δ'χι χωρίς κάποια έκπληξη. 'Αλλά δεν μού είπατε πώς ή έπίθεσι θα γίνη τά μεσάνυχτα;

—Ναι, είπα ο Μοντεμπέλλο.
Σκούπισε τόν ιδρώτα που έτρεχε από τ'ό μέτωπό του κι' έκανε μιά προσπάθεια γιά ν'άπομακρύνη τīs σκέψεις που τόν απασχολούσαν.
—Έχετε δίκιο, πρόσθεσε. 'Ας άσχοληθούμε με τήν άμυνα.

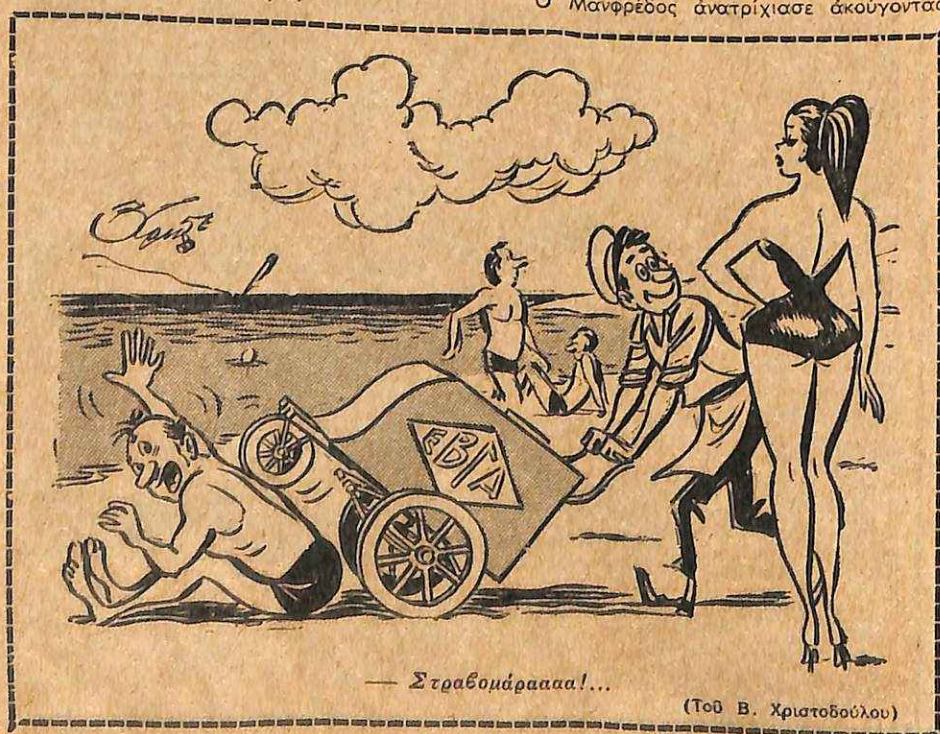
Ο Μανφρέδος φώναζε κοντά μερικούς από τούς άρχηγούς, που φημίζονταν γιά τ'ό θάρρος και τήν ψυχραιμία τους.
Ο πρίγκιπας ένοιωσε μεγάλη στενοχώρια, γιατί ήταν υποχρεωμένος να συζητή μ'αυτούς τούς ληστές και τούς κακοποιούς. 'Αλλά ξανάπαιρνε θάρρος κάθε φορά που κύτταζε τόν Μανφρέδο. 'Αν αυτός ο νέος ήταν γιός του!

Τά λόγια του βασιλιά Φραγκίσκου ξαναγύριζαν αδιάκοπα στ'ό μυαλό του. 'Ο κυριώτερος σκοπός αυτής τής νυχτερινής έκστρατείας ήταν να πιάσουν τόν Μανφρέδο και τόν Λαντενάι. Κι' αν έπιαναν τόν Μανφρέδο, θα τόν κρεμούσαν τήν αύγή στ'ό Σταυρό του Τρανσουάρ.
'Η σκέψη αυτή τόν έκανε ν'άνατριχιάσει. 'Αν ήταν ανάγκη, θα πολεμούσε μόνος του με όλοκληρο στρατό γιά να σώσει αυτό τ'ό νέο.

Από τή στιγμή εκείνη, έχεσε πώς οι άνθρωποι που βρίσκονταν γύρω του ήταν ληστές και κακοποιοί. Γιά να μ'ήν αφήσει τόν Μανφρέδο να πέση στ'ά χέρια τ'όν βασιλιά και τ'όν Μονκλάρ, δεν θα δίσταζε και να πυρπολήση ακόμη τ'ό Παρίσι.

Τ'ό διαπεραστικό βλέμμα του άγκάλιασε τήν Αύλη των Θαυμάτων.
Τρεις μικροί δρόμοι ώδηγούσαν σ'αυτήν. Κι' οι τρεις είχαν φραχθή με οδοφράγματα.

—Έχετε όπλα; ρώτησε.

—Στραβομάρααα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

—Τριακόσια περίπου άρκεβούζια κι' άλλα τόσα πιστόλια, απάντησε ο Μανφρέδος.
—Πολεμοφόδια;
—Πολλά.
—Σκοπευτές;
—Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ξέρουν να σημαδεύουν καλά!...

—Τι μπορούν να κάμουν οι γυναίκες;
—'Ο,τι τούς ζητήσωμε.
—Καλά, είπα ο Μοντεμπέλλο. 'Εκατό άνθρωποι με άρκεβούζια θα πιάσουν τήν οδό του Σωτήρος. 'Αλλοι τόσους τήν οδό Μοντοργκιέ. 'Αλλοι εκατό τήν οδό Πιέρ... Πίσω από κάθε ομάδα θα βάλετε είκοσι γυναίκες με πολεμοφόδια... Θα ξαναγεμίζουν τά άρκεβούζια.

Οι διαταγές του εκτελέστηκαν άμέσως. 'Επειτα από λίγο, τ'ό ρολόγι του 'Αγίου Ευσταθίου χτύπησε δώδεκα φορές. Μεσάνυχτα.

—Πίσω από κάθε ομάδα θα βάλετε άλλους εκατό ανθρώπους με πιστόλια, συνέχισε ο πρίγκιπας. 'Αν οι πρώτοι άναγκασθούν να υποχωρήσουν, οι δεύτεροι θα προσπαθήσουν ν'άναγκάσουν τ'ό κύμα τών επιδρομέων... 'Εδώ, στ'ό κέντρο τής πλατείας θα συγκεντρωθούν όλοι οι άλλοι. 'Ετσι, θα μπορούμε να τούς διαθεσώμε άνόλογα με τīs ανάγκες τού αγώνος.

Όλοι οι άρχηγοί συμφώνησαν μαζί του ότι αυτό ήταν τ'ό μόνο σχέδιο που παρουσίαζε σοβαρές ελπίδες έπιτυχίας. Τ'ό κυριώτερο ήταν ν'άναγκασθούν οι επιδρομείς και να κρατηθούν έξω από τήν περιοχή τής Αύλης των Θαυμάτων.

—'Ακούστε με τώρα, ξαναείπε έπειτα από λίγο ο πρίγκιπας. 'Ο άνθρωπος αυτός που πλήρωσε με τή ζωή του τήν προσδοκία του θα έριχνε τρεις πυροβολισμούς με άρκεβούζια γιά να είδοποίηση τ'όν αρχιδικαστή ότι ή έπίθεσι μπορούσε ν'άρχισι. 'Αν δεν άκούσουν αυτοί οι τρεις πυροβολισμοί, είναι πιθανόν ότι ή έπίθεσις θ'άναδελθή. Και τώρα αποφασίστε τ'ό πρέπει να κάμετε.

—Καταλαβαίνω τ'ό διαταγμό σας, απάντησε ο Μανφρέδος. 'Αν δεν ριζώμε αυτούς τούς τρεις πυροβολισμούς, θα μ'ας έπιτεθούν αβιφινιδιστικά κάποια άλλη νύχτα. 'Ενώ, αν δώσωμε τ'ό σύνθημα, οι άνθρωποι τού βασιλιά θα φαντασθούν ότι δεν θα βρουν καμιά αντίστασι και θα μ'ας έπιτεθούν άποψε, που είμαστε έτοιμοι να τούς υποδεχθώμε. Αυτό δεν θέλετε να π'ήτε;

—Παιδί μου, είπα ο Μοντεμπέλλο με συγκίνηση, αν ήμουν στ'ή θέσι σου, θάκανα τήν ίδια σκέψη.

Ο Μανφρέδος άνατριχίασε άκούγοντας

τόν πρίγκιπα να τόν άποκαλή «παιδί μου». 'Αλλά τ'ό άπέδωσος στη διαφορά τής ηλικίας που τούς χώριζε. Οι μεγαλύτεροι μεταχειρίζονται συνήθως αυτή τήν έκφρασι όταν μιλάνε σ'ε νεωτέρους τών.

—'Ο κύβος έρίθη, είπα με σταθερή φωνή. Λαντενάι, πήγαινε στην οδό Μοντοργκιέ. 'Εγώ θα πάω στην οδό του Σωτήρος. 'Εσύ Κοκαριντέρ θα π'ας στην οδό Πιέρ... 'Εσείς, πρίγκιψη, θέλετε να διευθύνετε από δ'ά τīs έπιχειρήσεις;

—Προτιμώ ναρθώ μαζί σας, απάντησε ο Μοντεμπέλλο, προσπαθώντας να κρύψη τή συγκίνησι του.

—'Ελάτε, λοιπόν, είπα ο Μανφρέδος. Θα δώσω τ'ό σύνθημα.

Νυχτερινή παρακολούθησι

Όπως είδαμε σ'ε προηγούμενο κεφάλαιο, ο βασιλιάς Φραγκίσκος είχε πάει μαζί με τόν κόμπα ν'ά Μονκλάρ και κάμποσους στρατιώτες γιά να κάμνι μιά έρευνα στ'ό σπίτι τού Κεραμεικού, άλλ' άφου έξακρίβωσε πώς κανείς δεν βρίσκονταν σ'αυτό, ξαναγύρισε στ'ό Λούβρο, άποφασισμένος να πάρη μέρος στη νυχτερινή έπιχειρήσι εναντίον τής Αύλης των Θαυμάτων.

Ανάμεσα σ'ε εκείνους που ο κόμπος ν'έ Μονκλάρ είχε οδηγίσει στ'ό σπίτι τής Μαγδαληνής Φερρόν, βρίσκονταν κι' ένας κατώτερος αξιωματικός, που ο άναγνώστης μας τ'όν γνωρίζουν άρκετά. 'Ο αξιωματικός αυτός ήταν ο 'Αλναι ή Μαχού, αδελφός τού διευθυντού τής Κονσιερζέρι.

Από τ'ό βράδυ που είχε βοηθήσει τή δούκισσα ν'Ετάμπ να απαγάγη τή Ζιζέτ, ο Μαχού είχε σκεφθή πολύ.

Κι' οι σκέψεις του αυτές τόν είχαν οδηγίσει στ'ό συμπέρασμα, ότι έπρεπε να φυλάγεται από τή δούκισσα, κι' από τ' άλλο μέρος, ότι σ'αυτόν θα ξεσπούσε ο θυμός τού βασιλιά, αν μάθαινε ποτέ τήν αλήθεια.

Όταν έμαθε τόν αβιφινιδιο θάνατο τής κυρίας ν'Ε Ζαϊντ - 'Αλμπάν, οι άνησυχίες τού Μαχού έγιναν μεγαλύτερες.

—'Η δυστυχισμένη φίλη μου πέθανε, είπα κάνοντας τάχα πώς σκούπιζε ένα άνυπαρκτό δακρυ. Είναι αλήθεια πώς όλοι θα πεθάνωμε μιά μέρα. 'Αλλ' αυτή ή δυστυχισμένη ήταν πολύ γερή... Μού είπαν ότι πέθανε από έναν κωλικό. Αυτός ο κωλικός, όπως έμαθα, έφανίστηκε, άφου έφαγε κάτι φρούτα που τής έστειλαν... Ποιός, όμως, τής έστειλε αυτά τά φρούτα; Μυστήριο!... 'Η δική μου γνώμη, ωστόσο, είναι πώς αυτά τά φρούτα τής τά έστειλε ή δούκισσα ν'Ετάμπ. Σ'ε μένα, βέβαια, δεν μπορούν να στείλουν φρούτα, γιατί ξέρουν πώς δεν μού άρέσουν. Μπορούν, όμως, κάποιο βράδυ να μού χώσουν έξη πόντους αστάλι στην πλάτη... 'Α, όχι, αυτό δεν θα μού άρεσε καθόλου!

Συνεχίζοντας τīs σκέψεις του, ο Μαχού είπα έπειτα από μερικές στιγμές:

—Κι' αν ή Αυτού Μεγαλειότης μάθη ποιός παρέσυρε τήν ώραία δεσποινίδα έξω από τ'ό Λούβρο; Πρόσεξα ότι έβαλαν καινούργια σκηνισιά σ' όλες τīs άγχονες τής πόλεως. Διάδολε! Είτε παληό, είτε καινούργιο είναι τ'ό σκηνισί, αυτό τ'ό στολίδι γύρω στ'ό λαϊμό δεν μού χρειάζεται.

Επειτα από όλες αυτές τīs σκέψεις, ο 'Αλναι ή Μαχού κατέληξε στ'ά εξής συμπεράσματα:

1ον. 'Επρεπε να έχη τά μάτια του τέσσερα.
2ον. Τ'ό συμφέρον του ήταν να προσπαθήσι να προσφέρη κάποια μεγάλη ύπηρεσι στ'ό βασιλιά.

Όπως είπαμε πάρα πάνω, βρίσκονταν ανάμεσα σ'ε εκείνους που ο Μονκλάρ είχε πάρει μαζί του, όταν πήγε στ'ό σπίτι τού Κεραμεικού.

Στ'ό γυρισμό, ο Μαχού σκεφτόταν πώς τά πρόσωπα που είχαν πάει να συλλάβουν, έπρεπε να ήταν πολύ σημαντικά, άφου ο ίδιος ο βασιλιάς είχε πάρει μέρος σ'αυτή τήν έπιχείρησι.

Αλλά ποι'ά ήταν αυτά τά πρόσωπα; 'Ο Μαχού τ'όν άγνοούσε. Τ'ό μόνο που ήερε ήταν ότι εκείνους που θα συντελούσε στ'ή σύλληψι αυτών τών προσώπων, θα κέρδιζε τήν εύνοια τού βασιλιά.

Αντί, λοιπόν, ν'άκολουθήσι τ'ό βασιλιά και τόν Μονκλάρ στ'ό Λούβρο, προτίμησε τ'όν πρίγκιπα να τόν άποκαλή «παιδί μου». 'Αλλά τ'ό άπέδωσος στη διαφορά τής ηλικίας που τούς χώριζε. Οι μεγαλύτεροι μεταχειρίζονται συνήθως αυτή τήν έκφρασι όταν μιλάνε σ'ε νεωτέρους τών.

—'Ο κύβος έρίθη, είπα με σταθερή φωνή. Λαντενάι, πήγαινε στην οδό Μοντοργκιέ. 'Εγώ θα πάω στην οδό του Σωτήρος. 'Εσύ Κοκαριντέρ θα π'ας στην οδό Πιέρ... 'Εσείς, πρίγκιψη, θέλετε να διευθύνετε από δ'ά τīs έπιχειρήσεις;

—Προτιμώ ναρθώ μαζί σας, απάντησε ο Μοντεμπέλλο, προσπαθώντας να κρύψη τή συγκίνησι του.

να έξερευνήσι τή γύρω περιοχή. 'Ισως κατάρνε να βρή κάποιο ίχνος, που θα τόν ώδηγούσε στ'ό καινούργιο καταφύγιο αυτών τών ανθρώπων.

Αλλ' είχαν φύγει πραγματικά; 'Ο Μαχού είχε άκούσει τούς δύο άκολούθους που ο βασιλιάς είχε αφήσει εκεί ότι κανείς δεν είχε φύγει άπ'αυτό τ'ό σπίτι.

Σκέφτηκε, λοιπόν, πώς δεν θα έχανε τίποτα αν περιέμενε λίγο.

Αφου πήρε αυτή τήν άπόφασι, έτρεξε να κρυφθή πίσω από κάτι δέντρα, που βρίσκονταν σ'ε μικρή άπόστασι από τ'ό σπίτι.

Η άναμονή του δεν κράτησε πολύ. 'Επειτα από λίγο, είδε έναν άνθρωπο να βγαίνει από τ'ό σπίτι. Φαινόταν νέος και εύκλιτος.

Ο Μαχού δεν μπορούσε να φαντασθή ότι ο νέος αυτός ήταν μιά γυναίκα. Τόν παρακολούθησε με τ'ό βλέμμα του και τόν είδε να ψάχνη προσεχτικά όλόγυρα. 'Επειτα ξαναμπήκε στ'ό σπίτι.

Θαυμάσια! σκέφτηκε ο Μαχού. Δεν έχασα τόν καιρό μου περιμένοντας εδώ. 'Ας δούμε τώρα τι πρόκειται να γίνη.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά. 'Επειτα, μερικές σκιές άρχισαν να γλυστράνε έξω από τ'ό σπίτι.

Προπορεύονταν ο νέος που είχε ιδή πρωτέρα ο Μαχού. Κάτω από τά άνδρικά ρούχα τόν κρυβόταν ή Μαγδαληνή Φερρόν. Τόν άκολουθούσαν ένας άλλος άνδρας και δύο γυναίκες. 'Επειτα εμφανίστηκε ένας ακόμη άνδρας, που έκλεινε τή μικρή συνοδεία.

Ο Μαχού άρχισε να προχωρή σιγά, προσπαθώντας να μ'ήν κάνη τόν παραμικρό θορύβο. Βάδιζε σύρριζα στ'ούς τοίχους τών σπιτιών, προστατευόμενος από τή σκιά τους.

Όταν ή μικρή συνοδεία έφτασε στην οδό 'Αγίου Διονυσίου, ο ή Μαχού άλλαξε τακτική. Κατέβηκε στη μέση τού δρόμου κι' άρχισε να προχωρή τραγουδώντας ένα εύθυμο τραγούδι, σαν άνθρωπος που είχε βγή από κάποια ταβέρνα. Προσπέρασε έτσι τόν Λορέντζο κι' έφτασε ως τ'ό ύψος τών δύο γυναικών. 'Αλλ' είχαν τυλιγμένα τά πρόσωπά τους με τά σάλια τους και δεν μπόρεσε να διακρίνη τά χαρακτηριστικά τους.

Ξαφνικά, όμως, ένα δυνατό φύσημα έκαμε τ'ό σάλι τής μίας από τīs δύο γυναίκες να τιναχθή στ'ά πλάγια.

Η γυναίκα αυτή βρίσκονταν εκείνη τή στιγμή μπροστά σ'ε ένα καπηλιό κι' ή λάμψη τού φαναριού, που κρεμόταν πάνω από τήν πόρτα, φώτισε τ'ό πρόσωπό της.

Ο Μαχού άνατριχίασε άναγνώριζοντας αυτή τή γυναίκα. Συνέχισε, ωστόσο, τ'ό τραγούδι του, προσπέρασε τή μικρή συνοδεία και χάθηκε μέσα στ'ό σκοτάδι.

—'Η μικρή δούκισσα! ψιθύρισε όταν άπομακρύνθηκε άρκετά. 'Η μικρή πρωτοκυρία που τήν είχα αφήσει στ'ό δωμάτιο τής τρελλής, όπως με είχε διατάξει ή δούκισσα ν'Ετάμπ. Πώς διάβολο γλύτωσε άπ'ό κεί;... Φίλε μου Μαχού, μού φαίνεται πώς βρίσκεται στ'όν καλό δρόμο.

Ο Μαχού γύριζε κάθε τόσο και κύτταζε πρ'ός τά πίσω. 'Επειτα, συνέχισε και πάλι τ'ό δρόμο του.

Είδε, ξαφνικά, τ'ό μικρό όμιλο να χάνεται μέσα σ'ε ένα σπίτι, με άρχοντική σχεδ'όν εμφάνισι. Ξαναγύρισε τότε στ'ά βήματά του και περιεργάστηκε κάμποσα λεπτά αυτό τ'ό σπίτι, γιά να μ'ήν τ'όν άναγνώριση σ'ε κάθε στιγμή.

—Τώρα έξηγούνται όλα, ψιθύρισε ο Μαχού. 'Ο άνθρωπος που συνάδευε τīs δύο γυναίκες φαίνεται πώς είναι ο πατέρας ή κάποιος συγγενής τής μικρής δούκισσας. Αυτός σίγουρα θα τήν γλύτωσε από τά χέρια τής τρελλής Μαργαρίτας και θα τήν ώδηγήσει στ'ό σπίτι τού Κεραμεικού, όπου ο βασιλιάς τήν είδε τυχαία. Τ'ό σπίτι αυτό, όμως, θα ήν κάποιον κρυψώνα. Γι'αυτό δεν μπόρεσαμε να τούς βρούμε... Κατέφυγαν τώρα εδώ... Πού να φανταζόνταν, όμως, πώς κάποιος έφ'ερε τ'ό μυστικό τους!

Επειτα άπ'αυτές τīs σκέψεις, άρχισε να προχωρή με μεγάλα βήματα πρ'ός τ'ό Λούβρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Ο φιλόσοφος Μπερτρν Ράσελ

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ;

Τελμηρές προβλέψεις τεύ φιλοσόφου Μπερτρν Ράσελ γιά τīs κοινωνικές εξελίξεις, ύστερ' από πενήντα χρόνια

Γύρω στ'ό έτος 2000, ο θεσμός τού γάμου θα έχη καταργηθή ως έντελώς περιττός! 'Η τομή αυτή τής προφητείας δεν προέρχεται από έναν άνεθυνο παραδοξολόγο. 'Εκείνος, που τήν διατυπώνει, είναι άπό τούς διασημότερους σοφούς τής έποχής μας, ο τιμημένος με τ'ό βραβείο Νόμπελ Μπερτρν Ράσελ.

Ο Ράσελ κατέκτησε στις μεγάλες μάζες μιά φημη, που σπάνια γνωρίζουν οι σοφοί, γιά δύο, κυρίως, λόγους. Πρώτον, γιά τ'ό διατύπωση τής θεωρίας του με τίτλο, εύκολογόντο και «έκλειψις ένομιμίας», ή ή καμείς, πρώτο, και δεύτερον, γιά τ'ό άσχηλό της, όχι με άφηρημένες ιδέες, άλλα με τά καθημερινά, ζωντανά προβλήματα τών ανθρώπων.

Σήμερα, σ'ε ηλικία 84 έτών, ο μεγάλος αυτός φιλόσοφος, που τ'ό πνεύμα του, πορ'όλα τά χρόνια του, διατηρείται πάντα ζωηρό και σπινθηροδόλο, σκενδαλίζει τόν κόσμο, γιά μιά ακόμα φορά, με τήν θεωρία του πώς ο κληρονομημένος από αιώνας θεσμός τού γάμου απειλείται με σύντομη εξασφάλισι.

Ός τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, δύο ήσαν τά βασικά στοιχεία — ύποστηριζε ο Ράσελ — που χαρακτηρίζαν τīs σχέσεις άνάμεσα σ'ά δύο φύλα: ο σεξουαλικός, που έτρεφαν οι άντρες γιά τīs γυναίκες, σ'ε συνδυασμό με τήν πεποίθησι γιά τήν δική τών ύπεροχη, και ο ρομαντικός έρωτας. 'Ομως, ο παγκόσμιος πόλεμος τά εξασφάλισε και τά δύο.

Η άσχη τού σεξουαλικού πρ'ός τīs γυναίκες καταλύθηκε με τούς βομβαρδισμούς τών γυναικοπαίδων στις άνοχρημένες πόλεις και από τούς δύο έμπολέμους. Ός τότε, ή γυναίκα έθεωρείτο ως ένα όν άνδριο άπό πολιτική και άμ'ετοχο στις άιματηρές συρράξεις μεταξ'ό τών λαών. 'Η πολιτική και ο πόλεμος ήσαν δύο πράγματα, που άφορούσαν άποκλειστικά τούς άνδρες, και οι γυναίκες έπαυσαν τ'ό ρόλο τού σ'εβτερου στις διεθνείς διαφορές. Από τήν στιγμή, όμως, που έγιναν στόχος τών έμπολέμων, καταλύθηκε αυτόματα και ή «σ'εβτεροτήτων» τους.

Η άλλαγή στη θέσι τής γυναίκας, που έπ'εφερε ο πόλεμος, διατηρήθηκε και μετά τήν ήπηνευσι. Τ'ό άνδρες φύλο έχασε μεγάλο μέρος από τόν σεξουαλικό, που έτρεφε άπέναντί του τ'ό ισχυρό, άλλα, γιά τήν άποκατάστασι τής ισορροπίας, έπαψε και τ'ό ισχυρό φύλο να είναι τόσο βέβαιο γιά τήν ύπεροχη του. 'Αποτέλεσμα τής διπλής αυτής μεταβολής, ήταν ν'άνακαταστή ή γυναίκα σ'ε όλες τīs έκδηλώσεις τής δημόσιας ζωής, να άποκτήσι ελευθερία κινήσεων και συνασπαστράφει — με μιά λέξι, ν'ά κλειροκαταστή.

Η χειραφέτησι όμως, αυτή, ήταν και τ'ό τέλος τού ρομαντικού έρωτα, που σ'επ'ερίεταν άποκλειστικά — κατά τόν Ράσελ — στην άγνωση και τήν παρεξήγησι. Όσο οι κοπέλλες έμεναν άόρατες πίσω από τά τείχη, τ'όν ύψων γύρω τούς οι άντρες κοινωνικές συνήθειες, έβγαίνουν έξω μόνο με τήν συνοδεία τής

μητέρας τους ή τής παιδαγωγού και σώπαιναν ή κοκκινίζουν σ'ε κάθε συζήτησι μεταξ'ό άνδρών, έκείνοι είχαν τ'ό δικαίωμα να τīs στολίζουν με όλων τών ειδών τīs φανταστικές χάρες και τīs άνυπαρκτες άρετές.

Μετά τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, οι γυναίκες άπογυμνώθηκαν από τόν μαγικό πέπλο, που τīs περιέβαλλε, και οι άνδρες έγιναν π'ό ρεαλιστές. 'Ετσι, ο ρομαντικός έρωτας έλειψε. 'Αλλά ή κοινωνική εξέλιξι φυσικό ήταν να μ'ή σταματήσει ως εκεί.

«Σήμερα — διαπιστώνει με χιούμορ ο γηραιός φιλόσοφος — είναι δύσκολο να ξεχωρίσι κανείς άπό μακριά έναν άντρα από μιά γυναίκα! 'Η 'Αμερικανίδα 'Αμαλία Μπλουμπερ χ'άλασε κόσμο έναν καιρό, όταν έμφανίστηκε με παντελόνια. Τότε, κανείς δεν φανταζόταν πώς τά παντελόνια έμελλαν να γίνουν κάποτε κοινό έξάρτημα τής ένδυμασίας και τών δύο φύλων!»

Η προσέγγισι σ'ά εξωτερικά στοιχεία τής εμφάνισης είναι τ'ό πιστό άντικαθάρτημα τής προσέγγισης και σ'ά π'ό ούσιαστικά. Όσοι να και περισσότερο, οι γυναίκες άποκτούν άνδρικά ένδιαφέροντα και άποκατακτούν άπό εκείνα, που τά θεωρούσαν άλλοτε σαν τ'ό περιεχόμενο τής άποστολής τους στ'όν κόσμο. 'Ο αριθμός τών γυναικών, που άνακατεύονται στην πολιτική και τά κοινωνικά έργα, αύξάνει άδιάκοπα εις βάρος εκείνων, που παραμένουν πιστές στ'ό νοικοκυριό, στην άνατροφή τών παιδιών και τά άλλα πατροπαράδοτα καθήκοντα τους.

Δεν είναι, όμως, μόνον ή γυναικεία χειραφέτησι και ή κατάλυσι τών διαφορών, μαζί με τούς φραγμούς, άνάμεσα σ'ά δύο φύλα, που ώδηγεί, άργά άλλα σταθερά, στ'ό άναπόδραστο άποτέλεσμα τής καταργήσεως τού θεσμού τού γάμου.

Εξ'ίσου άποφασιστικός, άν όχι ακόμη άποφασιστικότερος παράγοντας είναι — κατά τόν Μπερτρν Ράσελ — ή διαρκώς ένεργότερη άναμείξι τού κράτους ως ρυθμιστού τής ιδιωτικής ζωής τών ατόμων και ή πρόσδος μίας σχετικής καινούργιας έπιστήμης: τής βιολογίας.

Στ'ό μέλλον — προβλέπει ο φιλόσοφος — οι βιολόγοι, οι άσολογούμενοι με τ'όν ειδικό κλάδο τής «γενετικής», θα είναι σ'ε θέση να επηρεάσουν, με τήν βοήθεια τής τεχνητής γονιμοποίησης, ανθρώπους πλάσμενους «κατά συντάγη»: 'Εξυπνούς ή κουτσούς, γόντρους ή άδύνατους, γέρους ή άρρωσταρήδες, ψηλούς ή μικροκαμωμένους! Τ'ό κράτος, που, όπως είπαμε, δειχνει συνεχώς μία μικρότερη διάθεσι να αφήνι τούς πολίτες του ελεύθερους να δημιουργούν τήν ζωή τους όπως τήν θέλουν, θα σπεύδω, φυσικά, να εξισορροπήσι τīs δυνατότητες τών έπιστημονικών, γιά να «κατασκευάσιν» μιά νέα γενιά, που να μορφολογικά και πνευματικά τής «κατασκευασμένης» να είναι σύμφωνα με τīs δικές τών επιθυμίες και επιδόσεις!

Εξ'ίσου «επηρεαζόγη» τ'όν υποχρηστικό ο γιά τ'όν άποχρηστικό ρομαντικό παιδίον, που θα φιλοδοξήσι να άποκτήσι κάθε κράτος, δεν θα χρειαστή να έπιστραφεί, παρά μιά περικυλισμένη μειωμένη έκπρωσώτων τών δύο φύλων, προκείμενων με τά κατάλληλα προσόντα. 'Η άναλογία τής «κατασκευασμένης» αυτής μειωμένης — ύπολογίζει ο Μπερτρν Ράσελ — θα είναι 5% επί τού συνόλου τών άνδρών και 25% επί τού συνόλου τών γυναικών. Όλος ο ύπολοιπος άνδρικός και γυναικείος πληθυσμός θα καταδικαστή σ'ε ύποχρηστική στείρωσι, γιά να μ'ή νωδότη ή ράστα με βιολογικές ατέλειες ένοσους, ενώ τά παιδιά, που θα έχουν έρθει στ'όν κόσμο σαν κατασκευασμένα έπ'επ'ερωγίας χημικά προϊόντα, δεν θα άναπτύσσονται άπό πατέρα και μητέρα, άλλα θα παραδίδονται σ'ε ειδικούς παιδοκομικούς σταθμούς!

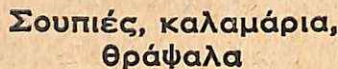
«Ας έλπίσω — προσθέτει ο φιλόσοφος — πώς οι προβλέψεις μου αυτές δεν θα άποδειχτούν προφητικές μιά μέρα, άλλα θα θεωρηθούν σαν ένα έφιαλτικό όνειρο, που, ευτυχώς, δεν πραγματοποιήθηκε!»

Πώς, όμως, θα σωθή ή 'Αθροιστική από τ'ό ζοφερό αυτό μέλλον, στ'ό οποίο με μαθηματική ακρίβεια ώδηγούν οι πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις τής εποχής μας;

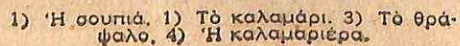
«Ένας μόνον τρόπος μ'ήν άναγκάσει, που θα πλουτίσι τήν ανθρώπινη ζωή μ'ε καινούργιο βιολογικό περιεχόμενο και θα τήν ξαναφέρει εν γ'ώτερα στ'όν προορισμό της.

Φυσικά — παρατηρεί — σ'ε μιά τέτοια περίπτωση, θα π'εράσι στ'ό πορταλόν και ή γυναικεία χειραφέτησι! Πρώτον, που δεν π'επει να άποκλείεται, γιά τ'ήν άπείθεια τής γυναίκας πρ'ός οί περισσότερους, δεν συνεγείρεται σταθερή τήν άνεξαρτητοποίησι τών συνεγείρεται άπο τ'όν άποκαταστή τ'όν άνδρα σ'ε όλες τīs έκδηλώσεις τής δημόσιας ζωής, να άποκτήσι ελευθερία κινήσεων και συνασπαστράφει — με μιά λέξι, ν'ά κλειροκαταστή.

Η χειραφέτησι όμως, αυτή, ήταν και τ'ό τέλος τού ρομαντικού έρωτα, που σ'επ'ερίεταν άποκλειστικά — κατά τόν Ράσελ — στην άγνωση και τήν παρεξήγησι. Όσο οι κοπέλλες έμεναν άόρατες πίσω από τά τείχη, τ'όν ύψων γύρω τούς οι άντρες κοινωνικές συνήθειες, έβγαίνουν έξω μόνο με τήν συνοδεία τής

Τοποθετούν έπειτα την άκρη από το άγκιστρι μέσα στο σχηματισμένο κενό και από την μία τρύπα χύνουν μολόδι ως ότου γεμίσει το κενό και άρχισι να χύνεται από το άλλο άσ-
 λόκι που κάναμε για τον άέρα. Μόλις κρυσθώ-
 νάζουν την καινούριονια αυτή ζόγκα και κα-

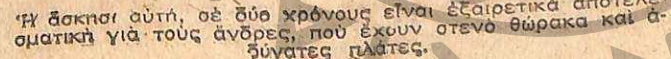
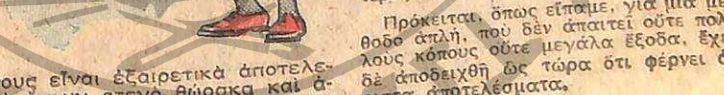
Ἄλλοι πάλι, ἀντὶ τῆς ζωντανῆς σουπιᾶς.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ δολώματα.

Κυρίως, πρόσφερε μιὰ ανέλπιστη λύση στο πρόβλημα του γυναικείου στήθους, που καμιά γυναικίστικη ως τώρα δὲν φαινόταν κατάλληλη γιὰ τὴν ἐγγυηθὴν τὴν διατήρησιν του καὶ

Ἡ ἄσκησις αὐτὴ, σὲ δύο χρονιαὶά, ἔδωκεν ἰσχυρὰς ἀποδείξεις ὅτι ἔστιν ἐξαιρετικὰ ὑγιεινὴ καὶ ἀποδοτικὴ γιὰ τοὺς ἀνδρες, ὡς καὶ γιὰ τὰς γυναῖκες.

Ημερομηνία μας

ΕΝΤΙΜΗ ΑΠΑΤΗ!

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΩΣΤΑΣ: 'Αποτυχημένος, τίμιος άνθρωπος, επιστήμων, που ματαιοποίησε και ρυτιδώθηκε σουλατσάροντας στους ύπουλνικούς προβαλμούς, 40 χρονών. **ΝΙΚΟΣ:** Φίλος του, αριστοτέλης άνεργος του Πανεπιστημίου. 'Αλλά πρόσωπα, βοηθήματα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα καφενέιο)
ΝΙΚΟΣ (σαν να ρίχνει σ' αυτή τη φτωχή φράσι όλα του τα πεσμένα όνειρα):... Δεν έχουμε φράγκο!...

ΚΩΣΤΑΣ: Θ' άποκτήσουμε.

ΝΙΚΟΣ (μελαγχολικός): Πώς;

ΚΩΣΤΑΣ: Κάτι σκέπτομαι...

ΝΙΚΟΣ (με κάποια έλπίδα): Για πές το.

ΚΩΣΤΑΣ: Θα άργαώσουμε μια πανηγυρική έορτή υπέρ των άπορων παιδιών...

ΝΙΚΟΣ (άνησυχος): Είναι βέβαιον ότι τρελάθηκες! Αυτό, πρώτον είναι ασίχρo και ανήθικο και δεύτερον είναι καθαρή άπάτη.

ΚΩΣΤΑΣ (ψύχραιμα): Να έχης εμπιστοσύνη στην πείρα μου. Θα γίνη η γιορτή, θα χαλάση ο κόσμος και θα έχουμε θρίαμβο. 'Εσύ θα είσαι ο άργανωτής κι' έσύ θα μιλήσης.

ΝΙΚΟΣ: Κι' έγώ θα πάω στη φυλακή.

ΚΩΣΤΑΣ: Κάθε άλλο.

ΣΚΗΝΗ 2α

(Σ' ένα μεγάλο θέατρο της 'Αθήνας. Στά παρασκήνια)

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗ-ΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 51) το συναρπαστικό δραματικό και κοινωνικό μυθιόρημα του δημοφίλου Γάλλου συγγραφέως

ΖΥΛ ΜΑΡΙ

Η ΝΕΡΑ'Ι ΔΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Δυό άμορφες νέες αγαπούν τον ίδιο άνδρα με φλογερό πάθος, περισσότερο κι' από τη ζωή τους κι' έτοιμες πάντα για τη μεγαλύτερη θυσία. 'Η μία από τις νέες αυτές είναι βαθύπαιρη, ενώ η άλλη είναι φτωχή. Κι' όμως η καρδιά εκείνου νοιώθει το πιο τρυφερό και το πιο άγνο αίδημα για τη δεύτερη.

Θα μπορούσε έτσι να εύχηση το ταιριασμένο αυτό ερωτικό ζευγάρι, αν ένας σκατεινός άνθρωπος δεν έφτανε στη σκιά σατανικές παγίδες και δεν εύφαινε τις πιο έγκληματικές πλεκτάνες, προεβλύντας να χωρίση τους δυό αγαπημένους, για να παθύντας το άπονοδο μίσος του, αλλά και για να ικανοποιήση την πατρική στυγνή του...

Η δραματική και πονεμένη αυτή ιστορία, με τις συγκλονιστικές περιπέτειές της και την άγνωστη πλοκή της, συγκινεί βαθιά τον άγνωστο, κρατώντας ζωηρό το ενδιαφέρον του ως τον τελικό θρίαμβο της αγάπης.

στον ώμο). 'Η μεγαλύτερη άπάτη, αγαπητέ μου, είναι η τιμιότης! Έκανες μια ωραία γιορτή, πήρες συγχαρητήρια απ' τον πρωθυπουργό και τους ύπουργούς και τους άρχηγούς των κομμάτων... Τί άλλο θέλεις; 'Αντε αύριο, μεθαύριο και ζήτα τους να σε βάλουν σε μια δουλειά κι' ύστερα βάζεις κι' έμένα! 'Ησουν άγνωστος και σ' έκανα γνωστό, ήλθιε! Αυτό ήταν το κόλπο!... 'Η πιο τίμια και η πιο έξυπνη άπάτη του κόσμου!

ΣΚΗΝΗ 4η

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ: Οί νέοι σύμβουλοι... (Ο άγνωστος της αντιλαμβάνεται τη συνέχεια).

ΕΦΙΛΟΝ

Μηνύματα απ' τον Άρη:

• Ένα άνεξήγητο φαινόμενο παρατηρήθηκε, στο Λαγκασό της 'Αγγλίας. Κάποιος έρασιτέχνης της τηλεόρασης, ονόματι Ταϊύλορ, σπύλασε με τον πειραματικό δέκτη του τέσσερα ψηφία, που αποτελούσαν το διακριτικό σήμα ενός σταθμού τηλεόρασης του Τέξας. Θεώρησε λοιπόν μεγάλη έπιτυχία αυτή τη λήψη, από τόση απόσταση, κι' έγραψε σχετικά στην 'Αμερική. Φανταστήτε τώρα την κατάπληξη του, όταν οι άρμόδιοι του άπάντησαν ότι ο σταθμός εκείνος δεν λειτουργούσε πια κι' ότι είχε έκπέψει για τελευταία φορά το σήμα του τον 'Ιούνιο του 1950! Θα πίστευαν μάλιστα όλοι ότι έπρόκειτο περί φάρσας, αν ο Ταϊύλορ δεν είχε προνοήσει να φωτογραφίση την εικόνα εκείνη που σχηματίσθηκε στο δέκτη του.

Τώρα λοιπόν διατυπώνεται δυό το μυστικό θεωρίες, για την εξήγησι αυτού του φαινομένου. 'Η μία είναι ότι τα κύματα της έκπομπής εκείνης έγκατέλειψαν τη Γη, ταξίδεψαν στο 'Απειρο, άνατανάκλασθηκαν σε κάποιο μακρινό ούράνιο σώμα και ξαναγύρισαν πίσω.

Η άλλη θεωρία παραδέχεται ότι συνέλαβαν την έκπομπή εκείνη κάποια λογικά όντα άλλου πλανήτη, π. χ. του 'Αρεως, και την άναμεταδώσανε, ακριβώς όμοια, με την έλπίδα να επικοινωνήσουν έτσι με τη Γη!

ΕΠΕΣΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟ... ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Κατά την διάρκεια ενός αεροπορικού ταξιδιού από το Ούιτσαν στο Σαλέμ ('Ην. Πολιτείες) ένας άφηρημένος επιβάτης άνοιξε κατά λάθος την έξωτερη πόρτα του αεροπλάνου, νομίζοντας ήταν... η πόρτα της τουαλέτας κι' έπεσε στο κενό από ύψος 2.000 μέτρων. Το περίεργο είναι ότι ο άτυχος νέος που ήταν νιόπαντρος και έκανε μαζί με τη σύζυγό του το γαμήλιο ταξίδι του, έπεσε και σκοτώθηκε φυσικά, μέσα στο νεκροταφείο μιας πολίχνης πάνω από την οποία περνούσε εκείνη την ώρα το αεροπλάνο.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ

Ο 'Αμερικανός Πάλλ 'Αντερσον παζάρει με τα δυό νέα τρόπαια, που του έασφαλίσε η έκπληκτη δύναμι του. Ο παγκόσμιος αυτός πρωταθλητής στην άρσι βαρών κατέρριψε το ρεκόρ που κατείχε ο ίδιος και από 512 κιλά που είχε σηκώσει πέρουσε, κατώρως έφάντος να σηκώση 528. 'Υστερα από τόν άθλο του αυτό, ο Πάλλ 'Αντερσον μπορεί δικαίως να θεωρηθή ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου. 'Ηλικίας μόλις 24 χρόνων ο 'Αντερσον έχει ύψος 1 μέτρο 80 και ζυγίζει 154 κιλά.

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Για τολμηρή καινοτομία στις 'Ηνωμένες Πολιτείες

Το πρόβλημα του αν οι πιστοί πρέπει άπωσθήποτε να πηγαίνουν στην εκκλησία για να παρακολουθούν τη λειτουργία, άνακινείται τακτικά και άπασχολεί όλες σχεδόν τις εκκλησίες του κόσμου, με τις έπιπλοκές που παρουσιάζει και που δημιουργεί.

Γι' αυτό και η μετάδοσι της λειτουργίας από το ραδιόφωνο, ακόμη και εκεί που έχει καθιερωθή, συναντάει πάντοτε αντίδρασι, τόσο μέσα στους κόλπους της εκκλησίας, όσο και στον κόσμο.

'Αλλ' η καθιέρωσι της λειτουργίας από το ραδιόφωνο—η πρώτη σπουδαία παραχώρησι της εκκλησίας στον τεχνικό πολιτισμό—έδωσε σε μερικούς το θάρρος να εφαρμόσουν τολμηρές καινοτομίες. Σε μια χώρα μάλιστα, όπως η 'Αμερική, όπου η πρωτοτυπία είναι άπαραίτητο στοιχείο σε όλες τις εκδηλώσεις, είναι φυσικό οι θρησκευτικές εκδηλώσεις να έχουν κι' αυτές έναν τόνο πρωτοτυπίας.

'Ετσι, για τους περισσότερους 'Αμερικανούς, η είδική υπηρεσία τηλεφωνικών προσευχών, που καθιέρωσε ο 'Αμερικανός παππας Ρόμπερτ Γιάνγκς, δεν έχει τίποτα το παράδοξο. Σκοπός του 'Αμερικανού παππά ήταν να βρεθή τρόπος, ώστε να μπορή ο καθένας να άκούση μια προσευχή την ώρα που εκείνος νοιώθει την ανάγκη. Και ο καλύτερος τρόπος για να το πετύχη αυτό, ήταν το πιο πρόσκειρο μέσο επικοινωνίας: το τηλέφωνο.

Ο Ρόμπερτ Γιάνγκς δεν είναι ο πρώτος που εφάρμοσε το σύστημα αυτό. Ο ίδιος βεβαίως ότι η ιδέα για τη δημιουργία της υπηρεσίας προσευχών του ήρθε όταν έμαθε για ένα παρόμοιο πείραμα, που εφαρμόστηκε σε μια εκκλησία της Καλιφορνίας. 'Αποφάσισε να μιμηθή κι' αυτός το παράδειγμά της και να δίνη στους πιστούς του μια προσευχή διαρκείας ενός περίπου λεπτού, οποιαδήποτε ώρα το θελήσουν.

Όταν πρότεινε την ιδέα του στην τηλεφωνική εταιρία της Νέας 'Υόρκης, οι διευθυνταί της φάνηκαν διστακτικοί, γιατί δεν ήταν σίγουροι αν θα είχε άπληχσι στον κόσμο. Και μόνο χάρις στην πίεσι του Γιάνγκς έγκρατέστησαν στην εκκλησία του ένα ήχοληπτικό τηλεφωνικό μηχάνημα, που μεταδίδει σε όσους τηλεφωνούν σε ώρισμένο αριθμό τις προσευχές του Ιδιορρυθμού παππά.

'Ετσι, μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, οι τηλεφωνικές προσευχές έγιναν γνωστές όχι μόνο στην πόλι Σκαρσνταίηλ, όπου μένει ο Γιάνγκς, αλλά και σ' ολόκληρη την πολιτεία της Νέας 'Υόρκης. Κατά έκατοντάδες τότε οι 'Αμερικανοί άρχισαν να παίρνουν το τηλέφωνο, κάθε φορά που ένιωθαν την ανάγκη να άκούσουν τα παρηγορα λόγια μιας προσευχής.

Η «ζήτησι» είναι τώρα τέτοια, ώστε η τηλεφωνική εταιρία άναγκάστηκε να εγκαταστήση στην εκκλησία δυό ακόμα συσκευές, για να προλαβαίνουν να εξυπηρετούνται όλοι. 'Η υπηρεσία λειτουργεί συνεχώς όλο το είκοσιτετράωρο και προσφέρει άνακούφισι στις δυσμηση περίπου χιλιάδες πιστών 'Αμερικανών, που δεν έχουν τον καιρό, τη δυνατότητα ή τη διάθεσι να πάνε στην εκκλησία.

Την πιο χαρακτηριστική άποδείξι της αξίας των προσευχών από το τηλέφωνο άποτελεί η περίπτωση του

ζεύγους Τζ... από το Σκαρσνταίηλ, που κάποτε, στις δυό μετά τα μεσάνυχτα, τους είδοποίησαν ότι ο γιός τους είχε σκοτωθή σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Οι δυό ήλικιωμένοι σύζυγοι παρακολουθούσαν άμείλητοι τους άστυνομικούς, που μπαίνόδγαιαν για να πάρουν και να δώσουν πληροφορίες, και τους γείτονες, που ήθελαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Σε μια στιγμή, ο άνδρας, που ύπφερε από την καρδιά του, έγειρε στην πολυθρόνα του και σωριάστηκε νεκρός.

Όταν έπειτα έμεινε μόνη η γυναίκα του, έκλεισε τα παράθυρα, άνοιξε τον διακόπτη του γκαζιού και κάθισε σε μια πολυθρόνα να περιμένει το θάνατο. Στο δίπλανό της τραπέζακι βρισκόταν ένα χαρτί, όπου ήταν γραμμένος ο αριθμός του τηλεφώνου της εκκλησίας του Γιάνγκς.

Μια γειτόνισσα το είχε άρρίσει και της είχε πη να τηλεφωνήση. Μηχανικά, η άπελτισμένη μητέρα σήκωσε το ακουστικό και πήρε τον αριθμό. 'Από την άλλη άκρη άκουσε την παρηγορητική φωνή του Γιάνγκς να λέη μια προσευχή. 'Άκουσε για αρκετή ώρα και ένιωθε τα λόγια του να της δίνουν κουράγιο.

Σηκώθηκε τότε άνοιξε τα παράθυρα και έκλεισε τον διακόπτη του γκαζιού. 'Η προσευχή από το τηλέφωνο της είχε ξαναδώσει τη διάθεσι να ζήση.

Φυσικά, ο δόκτωρ Γιάνγκς, που είχε άκούσει τη φωνή του η άπελτισμένη γυναίκα βρισκόταν στο κρεβάτι του εκείνη την ώρα. 'Αλλά, όπως κάθε μέρα είχε άποτυπώσει στο μηχάνημα τις προσευχές του και έκείνο τις μετέδιδε συνεχώς.

Κάθε βράδυ, ο μοντέρνος αυτός παππας έτοιμάζει με προσοχή τις προσευχές της άλλης μέρας και στις έξη το πρωί βρίσκειται μπροστά στα ήχοληπτικά μηχανήματα, για να τις άποτυπώση. Το άπόγευμα επίσης, ο Γιάνγκς σβύνει τις προσευχές της ήμερας και καταγράφει καινούργιες, που προορίζονται για τη νύχτα.

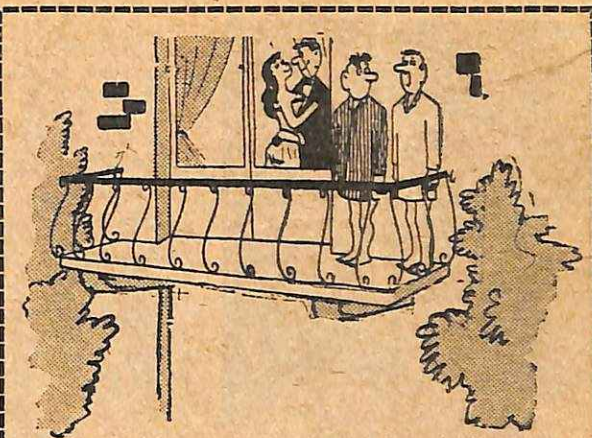
Παρ' όλα όσα λένε οι αντίπαλοι του Γιάνγκς, η καινοτομία του είχε άπληχσι στον κόσμο και αυτό φαίνεται—έκτός από τον αριθμό των τηλεφωνημάτων—άπό τα γράμματα που παίρνει καθημερινώς. Οι περισσότεροι άποστολεις τους έχουν ύψ' όψι τους μια προσευχή που τους συγκίνησε και ζήτην να τους στείλη ένα αντίγραφο της.

Μαζί με τους συνθισμένους πιστούς, που τηλεφωνούν απλά για να άκούσουν την προσευχή, υπάρχουν και μερικοί που καταφεύγουν στη λύσι αυτή για παράδοξους λόγους.

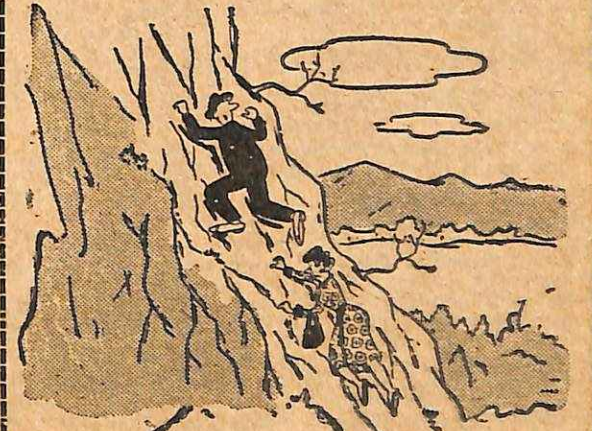
Ένας Νεοθωρκεζός έπιχειρηματίας έπρόκειτο να λάβη μέρος σε μια σύσκεψι, όπου έπρεπε να είναι συγκρατημένος και να μην έκνευριστη. Λίγα λεπτά πριν μπη στην αίθουσα, λοιπόν, πήρε στο τηλέφωνο την εκκλησία του Γιάνγκς και άκουσε μια από τις προσευχές του. Τα λόγια της έντυπώθηκαν μέσα του και τον συγκράτησαν σ' όλη τη διάρκεια της θεμελλώδους συσκευής.

Τον πρώτο καιρό που άρχισε να λειτουργεί η τηλεφωνική εκκλησία, αρκετοί «έξυπνοι» βρήκαν την ευκαιρία να σκαρώσουν φάρσες. Για να γελάσουν με ένα φίλο τους, μερικοί φιλαθλοι του έδωσαν τον αριθμό της εκκλησίας, όταν εκείνος ζήτησε να μάθη τα άποτελέσματα μιας αθλητικής συναντήσεως.

Στην αρχή, ο φιλάθλος έαφνιάστηκε άκούοντας την άπαλη φωνή του Γιάνγκς να προσευχεται, αλλά γρήγορα ένθουσιάστηκε και, από κεινη την ήμερα έγινε από τους πιο πιστούς άκροατές των προσευχών από το τηλέφωνο.

— Όταν δεν είσατε σεις ο σύζυγος...

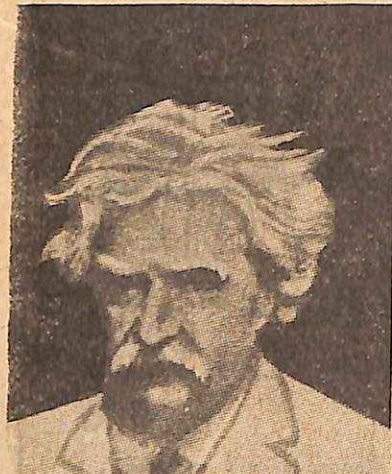
— Είναι λίγο άπόμερο το ταξιδάκι, Καίτη, αλλά έχει κουζίνα έυλεκτη!..

— Έπρεπε να δής τα μούτρα του, όταν του τα είπα ένα κεράκι. Τάχασε και μόλις και μετά βίας κατάφερε να άρθρωση: «'Απολύνεσαι!»

ΣΤΟ ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ
— Μην ξαφνιαζέσαι, άνθρωπέ μου, πεινούσε το σκυλάκι!...

Ο μεγάλος Αμερικανός συγγραφέας Μάρκ Τουαίν

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Ένα τρυφερό ειδύλλιο που έδωσε μόνο με το θάνατο

Ο Μάρκ Τουαίν εργαζόταν σε διάφορες εφημερίδες κι είχε αποκτήσει κάποια φήμη ως συγγραφέας. Από το επάγγελμά του κέρδιζε αρκετά χρήματα, αλλά τα σπαταλούσε ασκόπως και βρισκόταν συχνά άπενταρος. Έκείνη τη χρονιά (1867), κατάφερε, ωστόσο, να βάλει ένα ποσό κατά μέρος κι έφυγε μαζί με μερικούς φίλους για την Ευρώπη.

Στό ταξίδι αυτό, γνώρισε μέσα στο υπερκαθένιο τόν Σαρλ Λάνγκτον κι η γνωριμία αυτή επρόκειτο να παίξει μεγάλο ρόλο στη ζωή του. Αυτός ο Λάνγκτον, που είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον Τουαίν, του έδειξε κάποια μέρα μια μινιατούρα πάνω σε έλφοντοστόν που παρίστανε την αδελφή του Όλβια.

Στόν Τουαίν έκαιμαν έντυπωσι τα λεπτά και όμορφα χαρακτηριστικά της νέας κι από εκείνη την ημέρα προσπάθησε με κάθε τρόπο να φερνι τη συζήτηση στην Όλβια. Έμαθε, τέλος, την ιστορία της. Η νέα, μια μέρα που πατινάρει, είχε πέσει κι είχε χτυπήσει πολύ σοβαρά στη σπονδυλική στήλη. Από τότε έμεινε στο κρεβάτι. Κι η πιο μικρή μετακίνησή την έκανε να τρελαίνεται από τους πόνους. Οι μεγαλύτεροι γιατροί την είχαν επισκευθεί, αλλά, επί δυο χρόνια κανείς τους δεν μπόρεσε να της κάμει τίποτα. Ο πατέρας της αποφάσισε, στο τέλος, να καλέσει ένα θεραπευτή, που είχε μεγάλη φήμη. Ο άνθρωπος αυτός με μερικές επαφές στη σπονδυλική στήλη την έκαμε να σηκωθεί από το κρεβάτι της. Δυο μέρες αργότερα, η Όλβια περπατούσε ελεύθερα.

Οι δυο νέοι γύρισαν έπειτα από μερικούς μήνες στην Αμερική κι ο Λάνγκτον προσκάλεσε τον καινούργιο φίλο του να περάσει μερικές ημέρες μαζί του στο πατρικό του σπίτι, στην Έλμιρα.

Προτού φύγει από την Έλμιρα, ο Τουαίν είπε στο φίλο του: — Είμαι έρωτευμένος με την Όλβια.

Ο Λάνγκτον τάχασε. Εκτιμούσε τον συγγραφέα, αλλά δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ο πατέρας του, που ήταν βασιλεύς του ανθρώπου της περιοχής, θα τον δέχονταν για γαμπρό.

— Θα συζητήσω με άλλοτε αυτό το ζήτημα, απάντησε. Τώρα πρέπει να φύγω... Ένα τράινο περνάει σε μισή ώρα... Πάω να φέσω το αμάξι. Αλλά ο Τουαίν ήθελε να μείνει. Κατάφερε, λοιπόν, χωρίς να τον δει

κανείς, να βγάλει από τη θέση του το ένα από τα χερούλια που ένωσαν το όχημα με το άλογο. Έτσι, όταν το αμάξι ξεκίνησε, όλο το πισινό μέρος έφυγε ξαφνικά κι ο συγγραφέας με το φίλο του κυλίστηκαν στο δρόμο.

Το κακό ήταν πώς... ο Τουαίν δεν είχε χτυπήσει σοβαρά. Αυτά δεν τον έμπούσε να σηκωθεί. Έτσι, τον μετέφεραν στο σπίτι, όπου έμεινε άλλες δεκαπέντε ημέρες. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η Όλβια δεν έφυγε καθόλου από το προσκέφαλό του.

Αλλά τα πράγματα δεν προχώρησαν περισσότερο κι ο Τουαίν έφυγε απογοητευμένος. Ξαναγύρισε, όμως, έπειτα από κάμποσο καιρό στην Έλμιρα και αυτή τη φορά αποφάσισε να μιλήσει καθαρά στην Όλβια. Η νέα του είπε την πρώτη ημέρα όχι, τη δεύτερη ότι ήταν περφόνη γιατί είχε προκαλέσει την προσοχή του και την τρίτη ότι τον αγαπούσε κι αυτή.

Απόμεινε ο πατέρας Λάνγκτον. Στραβουτούσανε στην αρχή, αλλά, στο τέλος, έδωσε τη συγκατάθεσή του.

— Αν υπήρχε εδώ μια εκκλησία, που να είχε ένα καμπαναριό αρκετά ψηλό, θάπεφτα κάτω από την κορυφή του, έγραφε ο Μάρκ Τουαίν σ' ένα φίλο του.

Εμείναν ένα χρόνο μονομενένοι με την Όλβια. Όταν έγιναν οι γάμοι τους, ο πατέρας Λάνγκτον τους χάρισε ένα πολυτελέστατο μέγαρο. Δεν είχε γίνει καθόλου λόγος γι' αυτό στις προηγούμενες συζητήσεις κι ο Τουαίν ένδοξαστηκε.

— Πατέρα, είσαστε υπέροχος, είπε στόν πεθερό του. Κάθε φορά που θα ερώταστε εδώ, θα σας φιλοξενούμε στο σπίτι μας... χωρίς να πληρώνετε τίποτα!...

Η συζυγική ζωή του με την Όλβια κράτησε τριάντα τέσσερα χρόνια. Οι καλές ημέρες εναλλάσσονταν με τις κακές. Η Όλβια δεν ήταν ποτέ πολύ δυνατή. Αλλά το θάρρος κι η υπομονή της την έκαναν να υπερνικά τις δυσχέρειες. Τα δυο τελευταία χρόνια, όμως, κατάντησε άνηπρη. Ο Τουαίν περνούσε ημέρες αγώνιας και του ήταν αδύνατο πια να γράψει έστω και μια λέξη.

Τόν Ιούνιο του 1903, τέλος, η κατάστασή της Όλβιας καλυπτευσσε και οι γιατροί της σύστησαν να περάσει το χειμώνα στην Ιταλία. Ο Μάρκ Τουαίν νοίκιασε ένα παλιό μέγαρο στη Φλωρεντία κι εγκαταστάθηκε εκεί με τη γυναίκα του. Δεν τον άφηναν, όμως, να μπεινι παρά ελάχιστες στιγμές την ημέρα, γιατί οι συγκινήσεις κι αυτή η άκομη ή συζήτηση πείραζαν την ασθενή.

Στις 5 Ιουνίου 1904, ωστόσο, ο Μάρκ Τουαίν έμεινε στο δωμάτιο της γυναίκας του πάνω από ώρα.

— Θα ξαναέρθω, του είπε η Όλβια όταν έφυγε.

— Ναί, απάντησε ο Τουαίν. Θα ξαναέρω το βράδυ.

Ο συγγραφέας, γεμάτος χαρά, πήγε στο πιάνο κι άρχισε να παίζει, πράγμα που είχε να κάμει από πολύν καιρό.

— Ανασκήσώ με λίγο, παρακάλεσε η Όλβια τη νοσοκόμο που την περιποιόταν.

Αλλά, καθώς η νοσοκόμος πήγε να της σηκώσει, ξεψύχησε. Ο άντρας της εξακολουθούσε να παίζει στο πιάνο...

— Παντού, όπου βρισκόταν, ήταν ο επίγειος παράδεισος, έγραφε ο Μάρ Τουαίν στο ημερολόγιό του. Ήταν άπαρηγόρητος για το θάνατό της. Έπειτα από τέσσερα χρόνια, ο μεγάλος συγγραφέας ξεψύχησε ήρεμα, με το όνομα της γυναίκας του, που πήγαινε να συναντήση, στα χείλη.

Το «Πώντς» έχασε το δηλητήριό του!

Η δητική σάτιρα του περίφημου αγγλικού περιοδικού έγινε απλό χιούμορ

Το «Πώντς» δεν είναι μόνο το πιο γνωστό σατιρικό περιοδικό στόν κόσμο. Είναι συγχρόνως και η ιστορία της Αγγλίας, των τελευταίων 114 χρόνων γραμμένη με χιούμορ. Πραγματικά, από την ημέρα της ιδρύσεώς του, το 1841, το «Πώντς» δεν έπαψε ούτε στιγμή να «πιάνει» από την εύθυμη πλευρά και να σατιρίζει κάθε γεγονός, είτε πολιτικό είναι αυτό, είτε κοσμικό.

Με τον καιρό όμως το «Πώντς» έχει αλλάξει χαρακτήρα. Σιγά, σιγά, τη σάτιρά του διαδέχτηκε το χιούμορ. Όπως πολύ χαρακτηριστικά είπε κάποιος, «το δηλητήριο του «Πώντς» με τον καιρό μεταβλήθηκε σε κολώνια!»

— Το περιοδικό μου δεν στέκεται πιά, στό ύψος των περισσοτέρων, δήλωσε επίσης τελευταία ο διευθυντής και εκδότης του «Πώντς» Άλεν Άνιου. Γι' αυτό αποφάσισα να αποχωρήσω, από την διεύθυνσή του.

Πραγματικά, από την 1η Ιανουαρίου τόν διαδέχτηκε ο γιός του Πήτερ, που φυσικά έχει πιά συγχρονισμένες αντιλήψεις από τόν πατέρα του.

Στα τελευταία εκατό χρόνια το περιοδικό «Πώντς» ανήκει στην οικογένεια Άνιου. Στη διεύθυνσή του ο γιός διαδέχεται τόν πατέρα και ο ανήψιος το θείο.

Τα γραφεία του «Πώντς» βρίσκονται στη «Φλήτ Στρήτ», στό δρόμο δηλαδή, όπου είναι οι έδρες όλων των μεγάλων εφημερίδων του Λονδίνου. Το «επίραζ» του δεν ξεπερνά τα 150 χιλιάδες τεύχη. Κι ο αριθμός αυτός φαίνεται μηδαμινός μπροστά στα 170 χιλιάδες τεύχη που «τραβούν» την εβδομάδα οι εφημερίδες και τα περιοδικά της «Φλήτ Στρήτ». Ακόμα πιο μικρή φαίνεται η κυκλοφορία του «Πώντς», όταν συγκριθεί με τα 9 εκατομμύρια της εβδομαδιαίας εφημερίδας «Νιούς οφ δη Γουόρλντ» και τα 5 εκατομμύρια του «Σάνταιν Πικτςόριαλ».

Ενώ όμως οι εκδόσεις αυτές είναι γνωστές μόνο στους Άγγλους, το «Πώντς» είναι γνωστό σε όλο τόν κόσμο. Το «αδύτο» του «Πώντς» είναι το γραφείο του διευθυντού του. Πρόκειται για μια εύρωχη αίθουσα με τούς τοίχους σκεπασμένους με ζύλο βαλανιδιάς και με ένα μεγάλο ορθογώνιο τραπέζι στη μέση, που έχει ονομασθή το «Τραπέζι της Τετάρτης».

Από την ημέρα, που ιδρύθηκε το «Πώντς», πριν 114 χρόνια, κάθε Τετάρτη, οι συντάκτες και οι συνεργάτες του περιοδικού συγκεντρώνονται, γύρω απ' αυτό το τραπέζι και, τρώγοντας και πίνοντας συζητούν για τα θέματα με τα οποία θα ασχοληθούν στό επόμενο τεύχος. Το τραπέζι αυτό είναι ιστορικό, γιατί γύρω από αυτό έχουν καθήσει οι πιο διάσημοι συγγραφείς της Αγγλίας. Πάνω στό τραπέζι έχουν χαράξει με τη μύτη του μαχαιριού, τα όνοματά τους διάσημοι συγγραφείς, όπως ο Θόκκερ, ο Ντίκενς, ο Φράνκ Μπάρναρ, ο Όουεν, και σκιτσογράφοι όπως ο Ρίτσαρντ Ντόυλ, ο Τζών Λήτς, ο Τέννιελ, ο Φίλ Μαίη, ο Τζώρτζ ντ' Μωριέ (παππούς της συγγραφέας Δάμνης ντ' Μωριέ).

Εξ άλλου στόις τοίχους της αίθουσας βρίσκονται τα πορτραίτα όλων των διασήμων συνεργατών του περιοδικού.

Το «Πώντς» ιδρύθηκε από τόν Χένρυ Μάγκκιν και τόν Μάρκ Λέμον, που επί τριάντα χρόνια ήταν ο πρώτος διευθυντής του. Στην αρχή η έκδοσή του «Πώντς» είχε ένα συγκεκριμένο σκοπό: να επιτίθεται εναντίον των καταχρήσεων στην κοινωνία και της ύπερωφίας και της κενοδοξίας των ισχυρών της ημέρας, καθώς και εναντίον των προνομίων των αριστοκρατών.

Το «Πώντς» όμως απέφυγε τη βιαιότητα στό ύφος και τη χυδαιότητα στις εκφράσεις τόν άλλων έντυπων της εποχής. Το όνομά του το πήρε από το «πώντς» το γνωστό δυνατό ποτό τών Άγγλων, και από το ρόπαλο, που κρατά ο περιόφημος Πουλτσινέλλα, της Ιταλικής «Κομέντια ντέλ Άρτε».

Το «Πώντς» χρησιμοποίησε το «ρόπαλό» του όσο του το επέτρεπαν οι συνθήκες της ποινιστικής βικτωριανής εποχής. Αργότερα όμως με τις μεταρρυθμίσεις και μεταπολεμικά με την άνοδο του εργατικού κόμματος στην αρχή το «ρόπαλό» του «Πώντς» έχασε τη δύναμή του, και η δητική σάτιρα μετεβλήθη σε απλό χιούμορ.

Ο διευθυντής του, Άλεν Άνιου, προσπάθησε, στό τελευταία χρόνια να κάνει πιά μαχητικό το περιοδικό του. Δεν τό κατάφερε όμως. Κι' όπως ο ίδιος ώμολόγησε, το ρόπαλο του Πουλτσινέλλα έχει γίνει λαστιχένιο και δεν πονάει, πιά...

Πικραμένος, λοιπόν, ο Άλεν Άνιου αποχωρεί από την διεύθυνση του περιοδικού του και παραχωρεί τη θέση του, όπως είπαμε, στό γιό του, που έχει διαφορετικές αντιλήψεις.

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΓΑΡΙΔΕΣ ΤΗΓΑΝΗΤΕΣ

Υλικά: 1/2 δκά βρασμένες γαρίδες 150 δράμια γάλα 1 αυγό 1 Αλεύρι και γαλέτα κοπανισμένη 1 Άλάτι και πιπέρι

Εκτέλεσις:

Βράζετε τις γαρίδες όπως περιγράφεται στη συνταγή «Γαρίδες βραστές». Τις καθαρίζετε. Αναμειγνύετε το γάλα με το αυγό, προσθέτετε τις γαρίδες και αφήνετε να σταθούν επί 3 λεπτά. Αναμειγνύετε αλεύρι και γαλέτα και προσθέτετε λίγο αλάτι και μαύρο ή κόκκινο πιπέρι. Τυλίγετε τις γαρίδες καλά μέσα στο μίγμα αυτό και τις τηγανίζετε σε αρκετό καυτό λάδι ως ότου ξανθίσουν. Όταν οι γαρίδες ψηθούν, ανθεαίνουν στην επιφάνεια του λίπους. Τις βάζετε από τόν λίπος με τρυπήτη κουτάλα και τις σερβίρετε ζεστές.

ΓΑΡΙΔΕΣ ΜΕ ΣΑΛΤΣΑ ΝΤΟ-ΜΑΤΑ

Υλικά: 1/2 δκά γαρίδες, λίγο σέλινο, 1 κρεμμύδι, 1 Άλάτι και πιπέρι, 3 φέτες λεμονιού, 300 δράμια νερό.

Για τή σάλτσα:

1 κρεμμύδι ψιλοκομμένο. 2 ως 3 κουταλιές βούτυρο ή 1/2 φλυτζάνι λάδι. 2 φλυτζάνια τσαγιού χυμός τομάτας. 1 ποτηράκι κρασί άσπρο. Άλάτι και πιπέρι. Έλάχιστη ζάχαρη.

Εκτέλεσις:

Πλένετε τις γαρίδες και τις βράζετε με τόν σέλινο, τόν κρεμμύδι, με αλάτι και πιπέρι, με τόν λεμόνι και τόν νερό, όπως περιγράφεται στη συνταγή «Γαρίδες βραστές». Κατόπιν τις καθαρίζετε.

Σωτάρτε με τόν βούτυρο, ή με τόν λάδι τόν κρεμμύδι ως ότου μαραθθί. Προσθέτετε την τομάτα, τόν κρασί, λίγο αλάτι, πιπέρι και ζάχαρη. Βράζετε τη σάλτσα επί 25 λεπτά ή ως ότου πήξει και ρίχνετε τις γαρίδες. Αφήνετε να σιγοεράσουν μερικά λεπτά και τις σερβίρετε ζεστές. Ταίριαζουν με ρύζι πιάφι.

ΓΙΑΛΑΝΤΖΗ ΝΤΟΛΜΑΔΑΚΙΑ

Υλικά:

100 δόαμ περίπου άμπελόφυλλα. 2 φλυτζάνια τσαγιού ρύζι. 1 φλυτζάνι τσαγιού λάδι. 4 μεγάλα κρεμμύδια ψιλοκομμένα. 2 φλυτζάνια τσαγιού νερό βραστό. 2 κουταλιές σούπας κουραγι (προαιρετικώς). 2 κουταλιές σούπας κουκουάρι (προαιρετικώς). Άλάτι και πιπέρι. Μαϊντανός, άνηθος και δυόσμος. 1 κουτάλακι τσαγιού ζάχαρη (προαιρετικώς). Λεμόνι.

Εκτέλεσις:

Ζεματάτε τ' άμπελόφυλλα και τ' ξεπλένετε με νερό κρύο. Καθαρίζετε τόν ρύζι, τόν πλένετε σε πολλά νερά και τόν στεγνώνετε μέσα σε πετσέτα. Ζεσταίνετε μέσα σε τηγάνι τόν μισό λάδι και ρίχνετε τ' άμπελόφυλλα. Τα σωτάρτε σε συγανή φωτιά ως ότου μαραθούν. Πριν ξανθίσουν, ρίχνετε τόν ρύζι και τόν ανακατεύετε μερικά λεπτά. Κατόπιν προσθέτετε τόν νερό, και, εάν θέλετε, τόν κουραγι και τόν κουκουάρι, άμυλο αλάτι και πιπέρι, μαϊντανό, άνηθο και δυόσμο ψιλοκομμένο και τή ζάχαρη. Σκεπάζετε τόν τηγάνι και αφήνετε τόν μίγμα τού ρυζιού να σιγοεράσει επί 10 περίπου λεπτά. Τό τραβάτε από τη φωτιά και, όταν μισοκρυώσει, βάζετε από μια κου-

ταλιά επάνω σε κάθε άμπελόφυλλο. Τόν τυλίγετε εις τρόπον, ώστε να κλεισθή καλά μέσα ή γέμισι. Τυλίγετε όλα τ' ντολμαδάκια και τ' βάζετε σε σειρές μέσα σε κατσαρόλα, αφού στρώσετε τόν πυθμένα μερικά άμπελόφυλλα. Ρίχνετε τόν υπόλοιπο λάδι και δύο φλυτζάνια τσαγιού νερό, τοποθετείτε επάνω στα ντολμαδάκια ένα πιάτο άναποδογυρισμένο, σκεπάζετε την κατσαρόλα και αφήνετε να σιγοεράσουν επί 45 περίπου λεπτά, ή ως ότου τόν ρύζι μαλακώσει και τόν φαγητό μείνι μόνο με τόν λάδι του.

Σερβίρετε τ' ντολμαδάκια κρύα γαρνιρισμένα με φέτες λεμονιού. Ταίριαζουν πολύ με γαλοπούρι και με ταραμοσαλάτα. Σ τήν κατσαρόλα ατμού: Ετοιμάζετε τ' ντολμαδάκια όπως περιγράφεται ανωτέρω, και τ' βάζετε σε σειρές μέσα στην κατσαρόλα, αφού τοποθετήσετε πρώτα τή σχάρα της. Ρίχνετε τόν υπόλοιπο λάδι και 2 φλυτζάνια τσαγιού ζεστό νερό. Σκεπάζετε τήν κατσαρόλα και, μόλις φανή ή στήλη ατμού τοποθετείτε τήν βαλβίδα. Για να βράσουν, θέλουν 15 λεπτά από τή στιγμή που θ' άρχισι τόν σφύργημα της βαλβίδας. Κρατώνε τήν κατσαρόλα αμέσως κάτω από τή βρύση ή μέσα σε λεκάνη με νερό κρύο και κατόπιν τή ανοίγετε.

ΓΙΟΥΒΑΡΑΚΙΑ ΑΥΓΟΛΕ-ΜΟΝΟ

Υλικά: 1/2 δκά κιμάς.

ΠΛΩΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Η στήρ τού γαλλικού κινηματογράφου Μαρτίν Καρόλ κάνει ως γνωστόν μαζί με τόν άντρα της τόν γύρο τού κόσμου. Όταν πρό ημερών πέρασε και από τόν Μπαγκόγκ, τήν πρωτεύουσα τού Σιάμ, εκείνο που τής έκανε μεγαλύτερη εντύπωση ήταν ένα... πλωτό εστιατόριο. Καθισμένος μέσα σε μια βάρκα και περιτριγυρισμένος από τετιζέρες, ένας μάγειρος περιφερόταν πάνω στό νερό, τόν ποταμό και σερβίριζε στόις παρόδες και σ' άλλους εργαζομένους πάνω στό ποτάμι ή κοντά στις όχθες τού τού φαγητού τού ζήτουσαν. Στη φωτογραφία μας ή χαριτωμένη Μαρτίν τή στιγμή που παίρνει από τόν πλωτό πω-εστιατόριο ένα... μεζεδάκι.

2 φλυτζάνια τού καφέ ρύζι άμυ. 3 1/2 φλυτζάνια τού καφέ νερό. 1 κρεμμύδι τριμμένο. Άλάτι και πιπέρι. 2 κουταλιές σούπας μαϊντανός ψιλοκομμένος. 1/2 φλυτζάνι τσαγιού αλεύρι. 2 ως 3 καρότα ψιλοκομμένα (προαιρετικώς). 1 κρεμμύδι ψιλοκομμένο. 2 ως 3 κουταλιές βούτυρο. 2 κροκάδια. 1 λεμόνι.

Εκτέλεσις:

Βάζετε σε κατσαρόλακι 3 1/2 φλυτζάνια τού καφέ νερό και, όταν πάρη βράσι, ρίχνετε τόν ρύζι πλυμένο και λίγο αλάτι. Αφήνετε να σιγοεράσει ως ότου απορροφήσθ όλο τόν νερό. Τόν ρύζι θά είναι σχεδόν βρασμένο. Τόν κρυνάτε και τόν αναμειγνύετε με τόν κιμά. Προσθέτετε ανάλογο αλάτι και πιπέρι, και τόν μαϊντανό. Ζυμώνετε καλά τόν κιμά και τόν πλάθετε σε μικρές σφαίρες στό μέγεθος μεγάλου καρυδιού. Τις αλευρώνετε.

Ρίχνετε σε κατσαρόλα εύρωχη, ή καλύτερα μέσα σε γιουδέτσι, τόν βούτυρο, τ' καρότα και τόν κρεμμύδι. Τα σωτάρτε ως ότου μαραθούν. Προσθέτετε μαζί, εάν θέλετε, λίγο σέλινο και μαϊντανό ψιλοκομμένο. Βάζετε επάνω στό χορταρικά τ' γιουβαραδάκια και τ' σκεπάζετε με νερό ζεστό ή, εάν έχετε, με ζυμό κρέατος. Σκεπάζετε τήν κατσαρόλα και αφήνετε να βράσουν σε πολύ συγανή

Σ τήν κατσαρόλα ατμού: Πλάθετε τ' γιουβαραδάκια όπως περιγράφεται ανωτέρω. Ρίχνετε στην κατσαρόλα ατμού τόν νερό, τόν βούτυρο, τόν μαϊντανό, τόν πιπέρι, τόν αλάτι, τόν κρεμμύδι, τόν λεμόνι και τόν νερό κρύο και κατόπιν τή ανοίγετε στό σφύργημα της βαλβίδας. Αφήνετε να σιγοεράσουν επί 45 περίπου λεπτά.

ΓΑΥΚΑΔΙΑ (άρνιου ή μοσχარიού)

Υλικά:

Γαυκάδια άρνιου ή μοσχάριου. 300 δράμια νερό. 1 κουτάλ. σούπ. ζυδι ή λεμόνι. 1 κουτάλ. τσαγιού αλάτι.

Εκτέλεσις:

Βάζετε τ' γαυκάδια σε νερό κρύο και αφήνετε να σταθούν επί 25 ως 30 λεπτά. Τ' ξεπλένετε καλά, τ' σκεπάζετε με νερό και τ' αφήνετε τόν ζυδι ή λεμόνι και τόν αλάτι. Τα σιγοεράζετε επί 15 λεπτά. Κατόπιν τ' σπορνίζετε, τ' πτά. Κατόπιν τ' ανακατεύετε με νερό κρύο για ρίχνετε σε λεκάνη με νερό κρύο για να κρυώσουν, τ' διαστραγγίζετε και τ' κόβετε σε μικρά κομμάτια, ενώ αφαιρείτε τ' ατοχρόνως και τις σπόινες. Τα σωτάρτε με λίγο φρέσκο βούτυρο ή τ' τηγανίζετε ως έβη.

Ετοιμάζετε τ' γαυκάδια, όπως αναφέρεται ανωτέρω και τ' βυθίζετε μέσα σε αχνό χτυπημένο με δύο κουταλιές νερό. Κατόπιν τ' τυλίγετε σε γαλέτα και τ' τηγανίζετε σε άπεκτο και καυτό λίπος. Τ' σερβίρετε με πατάτες πουρέ ή τηγανητές και με σαλάτα.

Τα θερμά λουτρά θεραπεύουν τον καρκίνο;

Πώς προλαμβάνονται οι μεταστάσεις

Τα «ολύ» θερμά λουτρά μπορούν να προλάβουν και να θεραπεύσουν τον καρκίνο; Αυτό τουλάχιστον υποστηρίζει ο Γερμανός καθηγητής Χάινριχ Λαμπέρτ και τον ισχυρισμό του αυτόν τον στηρίζει ο «Επίσκοπος» της Δι'Ολουσ, επί 100.000 ατόμων, τα 160 πεθαίνουν από καρκίνο. Στην Ιαπωνία, αντίθετα, επί του 1-διού αριθμού ατόμων πεθαίνουν από καρκίνο μόνο τα 7. Αυτό οφείλεται, κατά τον καθηγητή Λαμπέρτ, στο ότι οι περισσότεροι 15 λεπτά ένα λουτρό θερμοκρασίας 40 περίπου βαθμών.

Τα θερμά λουτρά ανεβάζουν τη θερμοκρασία του σώματος και ενισχύουν τα φυσικά μέσα άμυνας εναντίον της άσθειας. Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που ο οργανισμός μας υπερθερμαίνεται από οποιαδήποτε αιτία. Ο πυρετός π.χ. είναι ένα μέσον αντιδράσεως και άμυνας για το λόγο ότι κινητοποιεί τη στρατιά των λευκών αιμοσφαιρίων, που καταπολεμούν τη μικροβιακή μόλυνση.

Πολλές φορές, παρατηρεί ο δόκτωρ Λαμπέρτ, μιλάμε για θεραπευτικές διαδικασίες καρκίνων, που επήλθαν έπειτα από μία απότομη ύψωση της θερμοκρασίας, οφειλόμενη σε άλλη αιτία, π.χ. στην εισβολή μιας πνευμονίας.

Ένας άλλος ειδικός καρκιολόγος, έξ' άλλου, ο επίσης Γερμανός καθηγητής Ζαμπέλ, υποστηρίζει ότι το να μη παρουσιάζει ένα άτομο άνοδο της θερμοκρασίας, ακόμη και σε περίπτωση άσθειας, αποτελεί ένδειξη μιας ποιοτικής αλλαγής στον οργανισμό. «Η έλλειψη πυρετού φανερώνει ότι ο οργανισμός δεν αντιδρά και αυτό είναι δυσάρεστο προγνωστικό».

Η πυρετοθεραπεία εφαρμόστηκε κατά το πρόσφατο παρελθόν για τη θεραπεία μερικών άσθενων. Δεν είναι, όμως, ακίνδυνη, όταν προκαλείται με την εισαγωγή μολυσματικών βακτηρίων μέσα στον οργανισμό. Τα θερμά λουτρά, όταν γίνονται όπως πρέπει, δεν παρουσιάζουν κινδύνους.

Κατά το 1892, επιτεύχθησαν στην Ιαπωνία καταπληκτικές θεραπευτικές λειτουργίες με τη μέθοδο των θερμών λουτρών. Οι άσθενες έπαιρναν πέντε φορές την ημέρα και επί τρία μόνον λεπτά την κάθε φορά εξαιρετικά θερμά λουτρά. Όλοι όσοι υπεβλήθησαν σ' αυτή τη λουτροθεραπεία, έγιναν καλά.

Ο Λαμπέρτ αναφέρει επίσης την περίπτωση ενός παραλυτικού, που θεραπεύθηκε μ' ένα μοναδικό λουτρό σε θερμοκρασία 43 βαθμών. Το απόγευμα της ημέρας που πήρε αυτό το λουτρό περπατούσε ελεύθερα.

Ο πρώτος που εφόρμισε τα θερμά λουτρά για τη θεραπεία του καρκίνου στη Γερμανία ήταν ο καθηγητής Γκέτς. Ο Λαμπέρτ έτελειοποίησε τη μέθοδο του, έπειτα από προσεκτικά πειράματα που έκανε σε ποντίκια.

Τα λουτρά αυτά πρέπει να γίνονται κάθε μέρα. Κάθε διακοπή μπορεί να έχει καταστροφικά αποτελέσματα. Τα καρκινώδη κύτταρα προσπαθούν τότε ν' ανακτήσουν το απολεσθέν έδαφος και εί-

ναι τότε η όρμη τους, που υπάρχει κίνδυνος να καταστή ο καρκίνος αδεράπυτος.

Η διάρκεια των πρέπει να είναι το λιγότερο μία ώρα. Κατά τον καθηγητή Λαμπέρτ υπάρχει μία «κρίσιμη» θερμοκρασία των κυττάρων. Όταν φτάσουν σ' αυτήν, τα κύτταρα πεθαίνουν. «Αλλ' η θερμοκρασία αυτή δεν είναι η ίδια για τα υγιή και τα καρκινώδη κύτταρα. Στους 39 βαθμούς, το άσθενστο κύτταρο βρίσκεται σε κίνδυνο. Και στους 42 πεθαίνει. Το υγιές κύτταρο, αντίθετα, μπορεί ν' άντεξει τώπιση άφοδα τους 43 βαθμούς. Ο κίνδυνος γι' αυτό άρχίζει να εμφανίζεται γύρω στους 45 βαθμούς. Αυτό το περιθώριο μεταξύ των 42 και των 44 ή 45 βαθμών ή θεραπευτική μπορεί να το εκμεταλλευθεί».

Πολλοί επιστήμονες προτιμούν τα θερμά λουτρά από τις ακτίνες Χ. Πραγματικά, οι ακτίνες Χ δεν μπορούν να επηρεάσουν τους καρκινώδεις όγκους που βρίσκονται σε βάθος, όπως εκείνους του οισοφάγου ή του πνευμονός. Από τ' άλλο μέρος, προκειμένου για τους επιφανειακούς καρκίνους, υπάρχει κίνδυνος να καταστρέψουν τα γειτονικά κύτταρα και να προκαλέσουν επιδείνωση της άσθειας.

Σ' ένα τελευταίο καρκιολογικό συνέδριο, που συγκροτήθηκε στη Γερμανία, ο καθηγητής Λαμπέρτ έδωσε τα εξής: «Τα θερμά λουτρά καταπολεμούν 100% τους καρκινώδεις όγκους, όταν βρίσκονται στις εξωτερικές περιοχές του σώματος. Η υπερθερμία, όμως, έχει κυρίως προληπτική αξία. Προλαμβάνει τις μεταστάσεις».

Η μέθοδος των θερμών λουτρών ενδείκνυται ιδίως έπειτα από μία χειρουργική άφαιρεση καρκινώδους όγκου. Παρά την άφαιρεση του όγκου, είναι δυνατόν να εμφανισθούν άλλοι, έπειτα από μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα, σε διάφορα μέρη του σώματος. Τα θερμά λουτρά, όμως, καταπολεμούν την καρκινώδη ύδρα και προλαμβάνουν αυτές τις μεταστάσεις.

Τα θερμά λουτρά αποτελούν άληθινή ιατρική επέμβαση. Ο άσθενής τοποθετείται μέσα στο μπάνιο σε τρόπον ώστε να βγαίνουν από το νερό μόνο το μέτωπο, τα μάτια και τα ρουθούνια του. Η άρχική θερμοκρασία του νερού κυμαίνεται γύρω στους 36 βαθμούς. Κατόπιν ανεργεται βαθμιαία ώσπου να φτάσει στους 42 ή 43 βαθμούς. Η καρδιά επιτηρείται συνεχώς.

Με τον τρόπο αυτό, ο καθηγητής Λαμπέρτ έπέτυχε πολλές καταπληκτικές θεραπευτικές στη Γερμανία. Είναι αυτόσητο ότι τα λουτρά αυτά δεν μπορούν να γίνουν παρά μόνο σε ειδική κλινική και υπό συνεχή ιατρική παρακολούθηση. Στο κεφάλαιο αυτό δεν επιτόεπται κανείς αυτοσχέδιασμός.

□□

Γιά την εξέταση των γαστρικών υγρών

Η ανεπάρκεια ύδροχλωρικού όξος στα όγρά του στομάχου αποτελεί σύμπτωμα κακοήθους άναίμιας. Για να εξετασθούν όμως τα όξια αυτά, έπρεπε να εισαγάγν ό

γιατρός ένα έλαστικό σωλήνα άπ' τον οισοφάγο ως το στομάχι — πράγμα καθόλου εύχάριστο. Τώρα λοιπόν βρέθηκε μία καινούργια, άπλη και άλάνθαστη μέθοδος εξέτασεως: Χορηγείται στον άρρωστο μία οργανική χρωστική ουσία, μέσα σε νερό. Σε μία ώρα, εξετάζεται ένα δείγμα ούρων του, και άπ' αυτό εξακριβώνεται πόσο όξύ περιέχουν τα γαστρικά όγρά.

Κύστεις στους τένοντες

Στους τένοντες σχηματίζονται κάποτε μικρές κύστεις, σαν σκληρή βάλσι. Οι όγκοι αυτοί παρατηρούνται συνήθερα στον καρπό του χεριού, μπορεί όμως να εμφανισθούν κι' άλλοι. Δεν έχουν τίποτε το επικίνδυνο, αλλ' είναι αντιασθητικοί. Ανακαλύφθηκε, λοιπόν τελευταίως ότι μία ένεσις όξινου όδροκορτιζόνης άπ' εύθείας μέσα σε μία τέτοια κύστη συντελεί στην απορρόφηση της άπ' τον οργανισμό και την εξαφάνισή της.

Πίσεις και παχυσαρκία

Συχνά η «πίσις» συνδυάζεται με την παχυσαρκία. Ωστόσο, μπορεί να έχουν αύξημένη πίσι άτομα με κανονικό βάρος, όπως μπορεί έπίσης ένας παχύσαρκος να παρουσιάζη υπόταση. Κάποτε, οι παχύσαρκοι ρίχνουν την πίσι τους έλαττώνοντας το όσρος τους. Δεν συμβαίνει όμως πάντοτε αυτό. Συχνά δέ, σε τέτοιες περιπτώσεις, ξανααυθαίνει αυτόμάτως η πίσι, μόλις σταθεροποιηθ το βάρος του ατόμου στο νέα χαμηλότερα επίπεδο του.

Πώς σχηματίζονται οι λίθοι

Με μία καινούργια μέθοδο, όνομαζόμενη «άκτινοκρυσταλλογραφία», εξακριβώθηκε η χημική σύνθεσις 600 λίθων των νεφρών. Στις περισσότερες λοιπόν περιπτώσεις, βρέθηκε ότι οι λίθοι ήταν μίγματα διαφόρων χημικών ουσιών, κυρίως δέ όξαιικών αλάτων του άσβεστιου. Μόνο ένα ποσοστό 6% περιείχαν ούρικά άλατα. Τα συμπεράσματα αυτά θα βοηθήσουν τους γιατρούς στο να προλαμβά-

Η ΞΗΡΟΡΑΔΙΟΓΡΑΦΙΑ

Στην Αμερική επέβηθη πρό ήμερών μία νέα συσκευή (κάτω άριστερά), που θα προκαλέση σωστή επανάστασι στον τομέα της ακτινογραφίας. Οι ακτινογραφίες της δεν φωτογραφίζονται σε φιλμ, αλλά πάνω σε ειδικές μεταλλικές πλάκες, και έχουν, όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας, μία καθαρότητα που ήταν άγνωστη μέχρι σήμερα. Η Ξηροραδιογραφία, όπως έπωνομάστηκε η νέα τεχνική, επιτόπει τη λήψη ακτινογραφιών μέσα σε 40 δευτερόλεπτα, ενώ τα μέχρι σήμερα γνωστά μέσα απαιτούσαν πολύ περισσότερο χρόνο. Οι ακτινογραφίες που παίρνονται με το νέο σύστημα έχουν και δύο άλλα μεγάλα πλεονεκτήματα: δεν παθαίνουν καμμία αλλοίωσι από τις άτομικές ακτινοβολίες και στοιχίζουν μόλις το ήμισυ.

νουν το σχηματισμό των λίθων των νεφρών.

Ένα γνώρισμα των ήπατιχών

Σε άτομα που πάσχουν από σοβαρή άσθεία του ήπατος μπορεί να ύπαρξη μία δυσσομία της άναπνοής, που μοιάζει σαν κλούβια αύγχι και ακόροδο μαζί. Έξακριβώθηκε με τις σχετικές έρευνες ότι η μυρωδιά αυτή όφείλεται σε βιολογικούς ένωσης, που σχηματίζονται μέσα στον οργανισμό από τις πρωτεΐνες, έξ αιτίας της έλαττωματικής λειτουργίας του ήπατος. Οι ίδιες ένώσεις μπορεί να εμφανισθούν και στα όγρά.

Η βιταμίνη Κ εναντίον του έλχους

Πρόκειται για μία βιταμίνη, που η ύπαρξή της δεν έχει βεβαιωθεί επιστημονικά με τρόπο άπολυτο και άνεπίδεκτο άμφισβήτησεως. Η βιταμίνη Κ, σύμφωνα με εκείνους που ύποστηρίζουν την ύπαρξή της, βρίσκεται στο χυμό ώριμωνών φυτών και έχει εύνοική επίδρασι στο έλκος του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου.

Ο έγκεφαλος ζαρώνει άπ' το άλκοόλ

Ανακαλύφθηκε τελευταίως ότι αυτοί που πίνουν όλνυνοματώδη επί πολύν καιρό, μπορεί να πάθουν μία μόνιμη συρρικνώσι του έγκεφάλου. Οι σχετικές έρευνες έγιναν άπ' τον Αμερικανό νευρολόγο Σ. Σκίλλικον, που μελέτησε έξη άλκοολικούς και βρήκε σ' όλους σοβαρές βλάβες της παρεγκεφαλίδος (του τμήματος δηλαδή του έγκεφάλου που έλέγχει το συντονισμό των κινήσεων). Όλοι αυτοί δεν μπορούσαν πιά να περπατήσουν σταθερά.

Είναι άγνωστος ο τρόπος που επηρεάζει το άλκοόλ τα έγκεφαλικά κύτταρα, φανερώνεται όμως ότι προκαλεί μία έλλειψη όξυγόνου, ένα είδος δηλαδή δηλητηρίασεως.

Ανάλογα άποτελέσματα μπορεί να έχη μία σοβαρή ήλσιος, θερμότητα ή εύαισθησία σε ώρισμένα φάρμακα.

Μία καινούργια ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΣΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Η «άγαμμαγλοβουλιναιμία» που δεν επιτόρει στον οργανισμό ν' αντισταθί στις μολύνσεις

Μία καινούργια άρρώστεια έμφανίστηκε στον όριζοντα! Το όνομά της είναι σωστός... σιδηρόδρομος. Λέγεται «άγαμμαγλοβουλιναιμία», αλλά τα σχετικά μ' αυτή είναι πολύ άλλα. Δεν πρόκειται για τίποτε άλλο παρά για την έλλειψη της ουσίας γάμμα-γλοβουλίνης μέσα στο αίμα. Η ουσία αυτή είναι άπαραίτητη για να σχηματίζονται μέσα σ' αυτό τα λεγόμενα «αντισώματα», δηλαδή οι ούσιες εκείνες, που χρησιμοποιεί ο οργανισμός για να αντισταθεί στις μολύνσεις.

Από πολύν καιρό είχε παρατηρηθεί, ότι ύπαρχουν άτομα, τα όποια παρουσιάζουν μία (ιδίαιτερη εύθραστέα σε όλες τις μολύνσεις. Σε περιπτώσεις μολυσματικών άσθενειών, όπως η Ιλαρά, η όστρακιά κι' η κοκκύτης, που όταν τις περάσει κανείς μία φορά, μένει ύστερα για όλη του τη ζωή άπρόσβλητος άπ' αυτές, τα άτομα αυτά μπορούν μία χάρη να τις ξαναπαθούν.

Τα άτομα, για τα όποια μιλάμε, είναι άκριβώς τα θύματα της «άγαμμαγλοβουλιναιμίας». Μέσα στο αίμα τους δεν έχουν την ουσία γάμμα-γλοβουλίνη σε φυσιολογική ποσότητα.

Αλλά τι είναι άκριβώς η γάμμα-γλοβουλίνη; Πρόκειται για μία ουσία με βάση την πρωτεΐνη που σίματος. Η ουσία αυτή εξασφαλίζει στον οργανισμό τη δύναμη να αντιστέκεται στις προσβολές των μικροβίων και των ιών. Όταν η γάμμα-γλοβουλίνη δεν ύπαρξη μέσα στο αίμα στην κανονική ποσότητα, ο οργανισμός δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα άπέναντι των μικροβίων και των ιών, παρουσιάζει δηλαδή μεγάλη εύπάθεια στις μολυσματικές άρρώστεις.

Γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο, εδώ και λίγα χρόνια, η ουσία αυτή χορηγείται, ιδίως σε παιδιά, για προφυλακτικούς ή άκόμα και θεραπευτικούς σκοπούς προκειμένου για ώρισμένες μολυσματικές άρρώστεις. Η γάμμα-γλοβουλίνη αυτή προέρχεται από άτομα που ο οργανισμός τους αντιμετώπιζε άποτελεσματικά την άρρώστεια, από την όποια θέλουμε να προφυλάξουμε ή να θεραπεύσουμε το παιδί.

Η χορήγηση γάμμα-γλοβουλίνης είναι ένα είδος έμβολίου, που δίνει σε ώρισμένες άρρώστεις ύπεροχα άποτελέσματα, γιατί η ουσία αυτή είναι, όπως είπαμε προά πάνω, η πρώτη ύλη για τον σχηματισμό των αντισωμάτων.

Η «άγαμμαγλοβουλιναιμία» είναι μία άρρώστεια, που εμφανίζεται σε διάφορους βαθμούς. Έλάχιστα είναι τα άτομα, που δεν έχουν όλότελα μέσα στο αίμα τους γάμμα-γλοβουλίνη. Οι πιο πολλοί, άπ' όσους ύποφέρουν άπ' αυτή την πάθηση, έχουν γάμμα-γλοβουλίνη άπλώς σε μικρότερη ποσότητα από το κανονικό.

Τα έγκυλίσματα γάμμα-γλοβουλίνης, όταν χορηγηθούν συστηματικά για ένα ώρισμένο διάστημα, είναι το μόνο φάρμακο, που φέρνει μόνιμο άποτέλεσμα σ' αυτή την άρρώστεια, γιατί ο οργανισμός είναι ικανός, χάρι σ' αυτή τη βοήθεια, να παράγη κατόπιν μόνος του σε φυσιολογική ποσότητα τη γάμμα-γλοβουλίνη, που χρειάζεται στο αίμα.

Η πολύτιμη αυτή ουσία χορηγείται έπίσης, άσχετα αν ο οργανισμός ύποφέρει ή όχι από «άγαμμαγλοβουλιναιμία» ως πρόσθετη ένισχυσι για τη θεραπεία διαφόρων άσθενειών, όπως είναι παραδειγματος χάρι η σκαρλατίνα κι' η κοκκύτης.

□□

Ανακαλύφθηκε το έλιζήριο της νεότητος

Σε μία από τις τελευταίες συνέδριασις της Ακαδημίας των Επιστημών της Νέας Υόρκης, ο όδοντογρος επιστήμων Αλβέρτος Σζέντ Γκιόργκι ανέκρινε ότι

βρισκόμαστε πιθανόν πολύν κοντά στην ήμερα που η επιστήμη θα έχη επί τέλους στην κατοχή της ένα φυσικό έλιζήριο νεότητος. Και ταυτόχρονα έβριζε μία πρέζα χρυσής σκόνης, που, όπως είπα, προερχόταν από έναν άδενε, τον καλούμενο θύμο, που βρίσκεται σ' όλα τα νεαρά ζώα. Ο άδενας αυτός, με την άποδο της ηλικίας, έκφυλίζεται βαθμιαία και κατατάσει γύρω στα τριάντα ένας όγκος σκούρου λίπους.

Ο δόκτωρ Σζέντ Γκιόργκι άνήκει στην κατηγορία των κορυφαίων επιστημόνων της εποχής μας. Είναι κάτοχος από το 1937 του βραβείου Νόμπελ για την Ιατρική. Το βραβείο αυτό του άπενεμήθη για την ανακάλυψη της βιταμίνης C και άλλων συναφών βιταμινών, όπως της P και διαφόρων παραγόντων των, ως της έσπερίνης, της κουερσετίνης κλπ.

Η χρυσόσκονη του δόκτορος Γκιόργκι δεν θα μπορεί να κάνει ένα γέρο να ξαναγεννηθεί. Θα είναι σε θέση όμως, να επιβραδύνει τη γήρατα και να παρατείνη τη νεότητα.

Γιά πολύν καιρό, ο ρόλος του θύμου άδενος παρέμενε σκοτεινός. Οι επιστήμονες, όμως, πρόσεαν ότι ο άδενας αυτός εξασθενεί βαθμιαία κι' ότι έκφυλίζεται τελείως γύρω στην ηλικία των τριάντα χρόνων. Συμπεραναν, λοιπόν, ότι η λειτουργία του σχετίζεται με την ανάπτυξη του νεαρού ατόμου. Η άφαιρεσις αυτού του άδενος σταματούσε την ανάπτυξη και έκανε το άτομο να γερνάη πρόωρα.

Ο θύμος άδενας βρίσκεται στο λαϊμό και άκριβώς στο σημείο της έσπαςής του με το θώρακα, λίγο πιο κάτω από τον θυροειδή. Έχει χροιά κιτρινωέυκη και η γλοιώδης σύστασις του τον κάνει να μετακινείται προς όλες τις διευθύνσεις.

Ο δόκτωρ Σζέντ Γκιόργκι στή σχετική ανακοίνωσι του έτόνισε ότι βρίσκεται στην άρχη των πειραμάτων του και ότι θα χρειαστή άρκετός καιρός για να δώση στη σκόνη αυτή που προέρχεται από τον θύμο άδενε την όριστική μορφή της. «Όταν αυτό γίνει», είπε, νομίζω ότι η έθροισή της θα έχη κάνει ένα τεράστιο βήμα προς τη νεότητα».

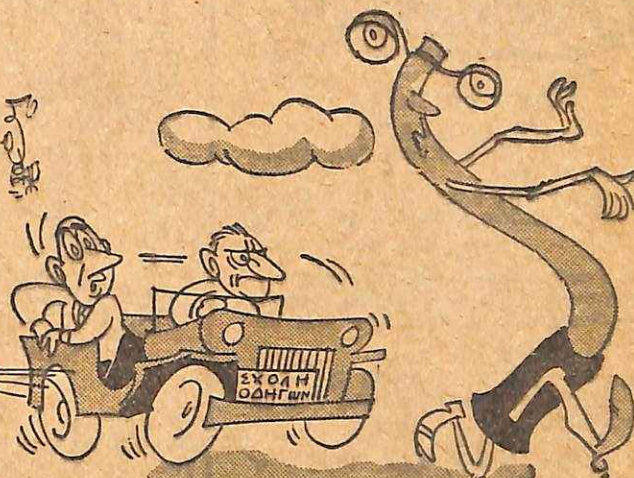
Μία άλλη αξιόλογη προσπάθεια προς την ίδια κατεύθυνσι είναι του καθηγητή Χόουρνε Σβάντερμαν, που έκτρέφει στα έργαστήρια του έκατοντάδες νιγνιανών μετασσοκίληκων. Οι μετασοκίληκες αυτοί περιέχουν στο αίμα τους διάφορες ούσιες, από τις όποιες άλλες επιταχύνουν την ανάπτυξη και άλλες παρεχουν στο άτομο μία άξιοσημειώση άμυνα εναντίον των μολυσματικών άσθενειών. Ο Αμερικανός καθηγητής πιστεύει ότι θα κατορθώη να παρασκευάση άπ' αυτές τις ούσιες ένα έλιζήριο, που θα παρατείνη τη νεότητα και θ' άπομακρύνη τα γήρατα.

Έως τώρα έχει κάνει πειράματα σε νεαρά ζώα με αξιόλογα άποτελέσματα.

Κατά τη συζήτησι που διεξήχθη στην Ακαδημία των Επιστημών της Νέας Υόρκης, έξ άφορμής της ανακοινώσεως του δόκτορος Σζέντ Γκιόργκι, έντονη έπρεξήθησαν τα συμπεράσματα του καθηγητού Λάνινγκ, του πανεπιστημίου της Ουασίνγκτον, που άσχολείται από πολλή χρόνια με τους βιολογικούς νόμους της μακροβιότητας.

Ο καθηγητής Λάνινγκ άπέδειξε, στηριζόμενος σε διάφορες στατιστικές παρατηρήσεις, ότι η μακροβιότητα των παιδιών έστράτα άπό την ηλικία της μητέρας. Όσο μικρότερη είναι η μητέρα κατά την έποχή της γαλακτίας, τόσο περισσότερο ζουν τα παιδιά. Όταν, αντίθετα, η μητέρα έχη έσταν, αντίθετα, το στάδιο της ανάπτυξεως, τα παιδιά που φέρνει στον κόσμο έξελίσσονται με ταχύτερο ρυθμό, φθάνουν ενωρίτερα στην περίοδο της ώριμότητος και φυσικά γεννούν γρηγορότερα. Η ηλικία του πατέρα δεν φαίνεται να έχη σημασία ως προς το ζήτημα της μακροβιότητος των παιδιών.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο ΣΤΥΛΟΣ: Βοήθεια!... (Του Αρχέλαου)

Δεν στο είπα χίλιος φορές, να μη περνάς απ' το κλουβί, γιατί φοβίστεις τα λιοντάκια!...

Τη συνέλαβα, κύριε αστυνόμε, γιατί κυκλοφορούσε γυμνή και προσέβαλε τη δημοσία αιδώ!...

Πήγε να μάθω

Δικαστής στὸν κατηγορούμενο: Δὲν μοῦ λές, εἶσαι ἀθώος ἢ ἐνοχός;

Κατηγορούμενος: Δὲν ξέρω! Γι' αὐτὸ ἀκριδῶς ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ μάθω!

— Γιατί ἐκλεψες αὐτὸ τὸ ποδήλατο ποῦ ἦταν ἀπ' ἐξῶς ἀπὸ τὸ Νεκροταφεῖο;

— Νόμιζα ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε πεθάνει!

— Ὁ γυμνιστής: Καλὰ δὲλ' αὐτά. Ἄν ὅμως βρῶ ἓνα πορτοφόλι, ποῦ θὰ τὸ κρύψω;

Κυρία: Μαρία, εἶναι ἔτοιμα τ' αὐγά;

Μαρία: Δὲν τὰ βάλω στὴ φωτιά ἀκόμη, κυρία, γιατί δὲν ἔχω ρολοὶ νὰ κανονίσω τὸ βράσιμό τους.

Κυρία: Πῶς! Στὴν κουζίνα ὑπάρχει ἓνα ρολοὶ.

Μαρία: Ναί, μὰ πάει ἓνα τέταρτο μπροστά!...

— Γκαρσόν... εἶναι μιὰ ὥρα ποῦ περιμένω...

— Ἀλήθεια, εἶδατε τί γρήγορα ποῦ περνᾷ ὁ καιρὸς.

— Ὁ γυιὸς σου, κυρα - Κατίνα, μοῦ πέταξε ἓνα ποτήρι στὸ κεφάλι...

— Τί νὰ γίνῃ, κύριε, εἶναι μικρὸς ἀκόμη... Δὲν ξέρει πόσο ἀκριδὰ εἶναι σήμερα τὰ γυαλικά!...

Δυὸ παλαιοὶ συμμαθηταὶ συζητοῦν:

— Καί τί κάνεις τώρα;

— Εἶμαι συμβολαιογράφος. Ἐσύ;

— Γιατρός. Καί ἀκριδῶς τώρα πηγαίνα στὸν πρῶτο πελάτη μου.

— Ἀ! ὦραία!... Ὅταν θὰ εἶναι ὥρα, μὴ μὲ ξεχάσεις γιὰ τὴ διαθήκη!

Μεταξὺ ζητιάνων:

— Λοιπὸν τὴν πάντρεψες τὴν κόρη σου; Καί τί ἔδωσες τοῦ γαμπροῦ;

— Νά, τὴ γωνιά ποῦ στεκόμουν ἐγὼ χρόνια τώρα καί ζητιάνευα. Εἶναι τὸ καλλίτερο πόστο τῆς Ἀθήνας!

— Ὁ μπαμπὰς παίρνει ἓνα σημεῖωμα ἀπὸ τὸν δωδεκάχρονο γυιὸ του, ποῦ τοῦ γράφει νὰ εἰσπράξῃ τὰ δῶρα του, γιατί ἦρθε πρῶτος στὴν «ὀρθογραφία».

— Ἀπορῶ, φωνάζει ὁ πατέρας, πῶς θὰ ἔγραφε αὐτὴ τὴ λέξη, ἂν ἐρχόταν δεύτερος!...

— Χρυσέ μου, μὴ ἀγαπᾷς;

— Ἄν σὲ ἀγαπῶ; Προχθὲς δανείστηκα ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ τὸ χατήρι σου.

— Δὲν μπορεῖς νὰ ξαναδανείστης ἄλλες ἑκατό;

— Μὴ ἀγαπᾷς ἀληθινά;

— Ὁ! σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω!

— Πεθαίνει γιὰ μένα;

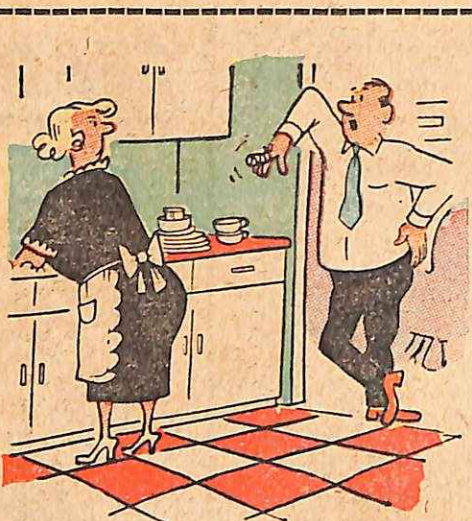
— Ὁχι, κορίτσι μου... ὁ δικός μου ἔρωτας εἶναι... ἀθάνατος!

Ἡ ζήλια ἱάρα σύζυγος: Θέλω νὰ δῶ ἐκεῖνο τὸ γράμμα.

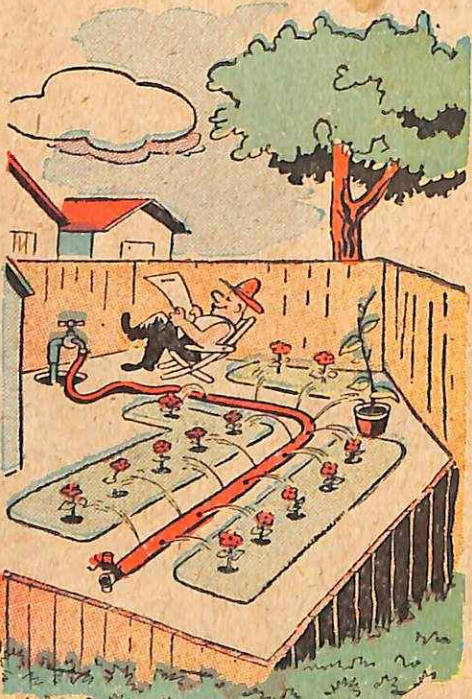
Ὁ σύζυγος: Ποῖο γράμμα;

Ἡ σύζυγος: Νά, ἐκεῖνο ποῦ ἀνοίξεις τώρα... Τὸ βλέπω ἀπὸ τὸ γράψιμο πὼς κάποια γυναίκα σου τὸ ἔστειλε. Καί ἅμα τὸ διάβασες, ἔγινες κατακίτρινος! Θέλω νὰ τὸ δῶ! Δός μου τὸ ἁμέσως!

Ὁ σύζυγος: Νά, πᾶρ' το. Εἶναι ὁ λογαριασμὸς τῆς μοδίστρας σου...

— Τέλος ὁ γιατρός μοῦ εἶπε: «Κύτταξε, μὴ σὲ βάλῃ ἡ γυναίκα σου καὶ πλύνῃς πιάτα, γιατί μπορεῖς νὰ πάθῃς μόλυνση».

Πρακτικὸς ἄνθρωπος.

— «Κοιτάξτε μου, ἔχασα τὰ γυαλιά μου. Γιὰ νὰ μὴ μὲ μαλώσῃς ὅμως, σούφερα ἓνα χαριτωμένο λουλούδι, ποῦ τὸ βόηκα στὸ δρόμο!»

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὰ σπειράκια τοῦ προσώπου σας, φροντίστε νὰ κανονίσετε τὴ λειτουργία τῶν ἐντέρων σας. Ἀποφύγετε τὰ κρέατα καὶ τὶς σάλτσες καὶ τοῦτε τὰ λαχανικά, φρούτα καὶ γάλα. Πίνετε κάθε μέρα τὸ λιγώτερο ὀχρὸ ποτήριον νερό, ἀνάμεσα στὰ γευμάτα σας. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ παχύνετε ἔτσι, ὅπως νομίζουν πολλοί.

Κάθε πρωῒ, μόλις σηκωθῆτε καὶ πρὶν φάτε τίποτε, πίνετε ἓνα ποτήρι ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε στύψει μισὸ λεμόνι. Τὸ ἴδιο κάνετε καὶ τὸ βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε. Εἶναι κάτι ποῦ θὰ καθαρῇ καὶ θὰ φρεσκάρῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας, κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἔχετε σπειράκια.

Μὴ στυβετε ποτὲ τὰ σπειράκια πρὶν ὠριμάσουν τελείως, ἀλλὰ μόνον ἀφοῦ σχηματίσουν ἓνα ἄσπρο κεφαλάκι. Καθαρίζετε τότε καλὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, βάζετε λίγο βασιλικὸ γύρω ἀπ' τὸ σπείρι καὶ τὸ στυβετε ὡς ὅπου, μαζί μὲ τὸ πῶν, βγῇ καὶ λίγο αἷμα. Ὑστερα ἀπολυμαίνετε μὲ ὀξυζενέ.

Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται τὸ βράδυ, πρὶν πλαγιάσετε, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ καιρὸς νὰ περάσῃ ὁ τοπικὸς ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος καὶ νὰ μὴν ἀπομένῃ πιά κανένα σημάδι τὸ πρωῒ. Ἄν ἀπεναντίας στυβετε τὰ σπειράκια στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας κι' ὕστερα μακιγιαρισθῆτε, ἡ πούντρα κι' ἡ κρέμα ἐρεθίζουν περισσότερο τὴ μικρὴ πληγὴ, ποῦ ἀργεῖ τότε νὰ ἐπουλωθῇ.

Πολὺ ὠφέλιμο εἶναι ἐπίσης νὰ κάνετε τρία χαμάμ μέσα στὴν ἴδια βδομάδα, ἡμέρα παρ' ἡμέρα, κι' ὕστερα ἓνα κάθε μῆνα. Ἀπαλλάσσεται ἔτσι ὁ ὁργανισμὸς ἀπ' τίς τοξίνες.

Καλοὶ τρόποι

Πῶς πρέπει νὰ φέρονται οἱ γυναῖκες ποῦ καπνίζουν, στὰ δημόσια μέρη, τὰ τραίνα, τὰ ζαχαροπλαστεία, κλπ.;

Ἐφόσον εἶναι δυνατόν, ἡ γυναίκα πρέπει ν' ἀποφεύγῃ νὰ δῇ τὴν ὀσμὴν πραγματικοῦ πάθους στὴ συνήθεια τοῦ καπνίσματος. Ἄν εἶναι κάποτε χωριτωμένη μὲ τὸ τοιγάρο στὰ χεῖλη, σὲ ὠρισμένες ὥρες τῆς ἡμέρας καὶ σὲ ὠρισμένο περιβάλλον — κυρίως μέσα στὸ σπίτι της — δὲν συμβαίνει καθόλου τὸ ἴδιο διὰ καπνίζῃ... σὰν φουγάρο σ' ἓνα δημόσιο μέρος!

Στὸ δρόμο ἰδίως, τῆς ἀπαγορεύεται τελείως τὸ καπνίσμα, ἐνῶ στὸ ρεστοράν ἢ στὸ ζαχαροπλαστεῖο μπορεῖ νὰ τῆς ἐπιτραπῇ ἓνα τοιγάρο.

Γενικά, τὸ πολὺ καὶ ἐπιδεικτικὸ καπνίσμα εἶναι ἀπρεπές, ὅπως καὶ καθ' τι τὸ ὑπερβολικόν.

Ἡ καθὼς πρέπει γυναίκα ὀφείλει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ εἶναι μετρημένη καὶ διακριτικὴ. Ἄς καπνίσῃ—ἂν τῆς τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ σύζυγος ἢ ὁ πατέρας— ἀλλὰ μὲ διακρισί... καὶ χωρίς νὰ στέλνῃ τὸν καπνὸ στὰ μάτια τοῦ διπλανοῦ τῆς!

Πῶς μεταφυτεύονται τὰ μικρὰ φυτὰ

Πῶς θὰ μεταφυτέψετε τὰ μικρὰ φυτὰ, ποῦ ἔχουν βλαστήσῃ ἀπὸ σπόρους, χωρὶς νὰ τὰ βλάψετε; Ποτίζοντας προηγουμένως τὸ χώμα τοῦ φυτωρίου γιὰ νὰ τὸ μαλακώσετε, οὕτως ὥστε νὰ μὴ σπᾶσουν οἱ λεπτὲς ρίζες μὲ τὸ ξεριζώμα.

Προφυλάξεις γιὰ τὰ γουναρικά

Πρὶν φυλάξετε τὰ γουναρικά σας, πρέπει νὰ πάρετε ὠρισμένες προφυλάξεις, ἂν δὲν θέλετε νὰ τὰ βροῖτε τὸ φθινόπωρο κατεστραμμένα ἀπ' τοὺς σκώρους.

Φτιάχνετε μιὰ σακκούλα ἀπὸ χοντρὸ χαρτί ἢ πανί, ποῦ νὰ κλείνῃ καλὰ. Ἀκόμα προτιμώτερες εἶναι καὶ εἰδικὲς σακκούλες ἀπὸ νάυλον, ποῦ κλείνουν ἐρμητικὰ μὲ ἐκλαίρ καὶ κρεμοῦνται.

Ἀπλώνετε τὰ γουναρικά ἀνάποδα σ' ἓνα τετρωμένο σκοινί—στὸ ὑπαιθρο καλύτερα. Τ' ἀφήνετε μερικὲς ὥρες, γιὰ ν' ἀερίστουν καλὰ καὶ νὰ στεγνώσῃ κάθε ὑγρασία τους. Ὑστερα τὰ μαζεύετε καὶ τὰ ξαναπλώνετε στὸ ἴδιο σκοινί, ἀλλὰ τώρα μὲ τὸ τρίχωμα πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ χτυπάτε καλὰ μ' ἓνα ξασκονιστήρι, γιὰ νὰ φύγῃ ἡ σκόνη, μαζί μὲ τὰ σπόρια τῶν σκώρων ποῦ μπορεῖ νὰ περιέχῃ.

Τ' ἀπλώνετε ὕστερα σ' ἓνα τραπέζι, τὰ βουρτσίζετε δυνατὰ καὶ τὰ φιλτράρετε μὲ πυκνὸ Ντι - Ντι - Τι. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ σκόνη Ντι - Ντι - Τι, ἀνακατεμένη μὲ τάλκ. Τέλος, τὰ τυλίγετε προσεχτικὰ καὶ τὰ βάζετε μέσα στὴ σακκούλα, ποῦ τὴν κλείνετε καλὰ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ εἰσχωρήσῃ τίποτα.

Σίλβα Κρίστοφι

Η είσοδος στην «Απαγορευμένη πόλη» του Πεκίνου, όπου έδρευαν οι κυβερνητικές αρχές.

Ο μεγάλος δρόμος με τα τρία χρώματα, που εκφράζει το αληθινό πρόσωπο της σημερινής Κίνας

Ο ΛΕΣ οι μεγαλοπόλεις του κόσμου έχουν έναν δρόμο ή μία πλατεία, που τις αντιπροσωπεύει περισσότερο, που είναι σύγχρονος το συμβολικό χαρακτηριστικό τους και το ωραιότερο στολίδι τους: Το Παρίσι έχει τη Λεωφόρο των Ηλυσίων, το

Λεωφόρος της Παιδείας Ειρήνης

Βερολίνο έχει —ή, μάλλον, είχε— τη Λεωφόρο των Φιλοφώνων του Λονδίνου τη Πικαντίντλ — Σκουαίρ, η Νέα Υόρκη την Φιφθ Άβενιου, η Μόσχα την Ερυθρά Πλατεία. Το Πεκίνο έχει την Λεωφόρο της Μακροχρόνιας Ειρήνης, την «Τούγκ Τσάγκ Άν Κιέ» — αν θέλετε να μάθετε το όνομά της από κινεζικά...

Το πρώτο ερώτημα, ο ξένος επισκέπτης της το δοκιμάζει, όταν αντικρίνει τους αστυφύλακες της προχώρας, που, τοποθετημένοι σε μικρή απόσταση ο ένας από τον άλλο, σχεδόν ανά ένας σε κάθε διασταύρωση, ρυθμίζουν την κυκλοφορία, παίζοντας στα χέρια τους, με αρμονικές κινήσεις μαεστρώ, το κόκκινο μπαστούνι τους.

Η κόρια άρρηξη του ερωτηματοπίκου, είναι... πώς δεν υπάρχει κυκλοφορία για να τη ρυθμίσουν! Τα αυτοκίνητα αποτελούν σπάνιο είδος για το Πεκίνο. «Πουθενά δεν είδα τόσους πολλούς τροχονόμους για τόσο λίγα τραχήματα», διαβεβαιώνει ο πολυταξιδεμένος απεσταλμένος ενός γαλλικού περιοδικού.

Άλλα και η ιδιόρρυθμη εμφάνισή τους δεν εντυπωσιάζει λιγότερο. Τα άσπρα γάντια και οι άσπρες γκέτες —που είναι, όμως, μακριές ως το γόνατο— αποτελούν το μόνο τους κοινό χαρακτηριστικό με τους δυτικούς συναδέλφους τους. Αντί, όμως, για το άσπρη φαντάσμα, το λευκό κράνος, φορούν έναν γούνινο σκούφο και μία άσπρη γάζα, που, στερεωμένη στο σκούφο, σκεπάζει σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπό τους, αφήνοντας έξω μόνο το στόμα.

Ο γούνινος σκούφος και η άσπρη γάζα των Κινέζων τροχονόμων φανερώνουν, με το σκοπό οι άσπρες γκέτες —που είναι, όμως, μακριές ως το γόνατο— αποτελούν το μόνο τους κοινό χαρακτηριστικό με τους δυτικούς συναδέλφους τους. Αντί, όμως, για το άσπρη φαντάσμα, το λευκό κράνος, φορούν έναν γούνινο σκούφο και μία άσπρη γάζα, που, στερεωμένη στο σκούφο, σκεπάζει σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπό τους, αφήνοντας έξω μόνο το στόμα.

Η Λεωφόρος της Μακροχρόνιας Ειρήνης είναι ένας δρόμος που αλλάζει χρώμα γράφει ο Γάλλος απεσταλμένος. Όταν ο βορεινός άνεμος σηκώνει την άμμο της έρημου, την σπράχνει από τα σταυροδρόμια στην κεντρική αυτή άρτηρία, που διασχίζει ολόκληρη την πόλη από τα δυτικά προς τα ανατολικά, και την ρίχνει σαν στρόβιλο στα πρόσωπα των διαβατών, τότε η Λεωφόρος γίνεται κίτρινη. Ακόμη και τα σπιντάρ χάνουν το περίγραμμά τους μέσα στο πυκνό κίτρινο σύννεφο της σκόνης και νομίζει κανείς πως, από στιγμή σε στιγμή, θα σφραγισθούν κι αυτά στο πέραςμά της.

Στις μεγάλες γιορτές, η Λεωφόρος της Μακροχρόνιας Ειρήνης γίνεται κόκκινη. Κάθε 1η Οκτωβρίου και 1η Μαΐου, ένα εκατομμύριο άνθρωποι, περιλαμβάνοντας από θριαμβευτικές άντες, ανεμίζοντας λάβαρα ύψους δέκα μέτρων και κρατώντας αγάλματα γύμνια και τεράστια πανιά με προπαγανδιστικά συνθήματα. Είναι τέτοιο το πλήθος από τις κόκκινες σημαίες, ώστε να φαίνονται σαν να λούζονται όλα σε μία κόκκινη αναταραχή και να χάνουν ακόμη και τα δέντρα το πράσινο χρώμα τους!

Τις καθημερινές, όμως, το χρώμα των

Ηλυσίων του Πεκίνου είναι το μπλέ. Όλος ο πληθυσμός είναι ντυμένος με μπλέ εργατικές φόρμες και η φροντίδα για την κομψότητα είναι τόσο ανύπαρκτη, που δύσκολα μπορεί κανείς να ξεχωρίσει τις γυναίκες από τους άντρες. Βλέποντας αυτή την ομοιομορφία μπλέ μάζας, που προχωρεί στο μακρύ της λεωφόρου πεζή ή με το ποδήλατο, θα λέγατε πως πρόκειται για μία καινούργια ράτσα, ανδρών, χωρίς φύλο, που παλεύει με το κρύο και με τον άνεμο. Τα περισσότερα ποδήλατα είναι με τρεις ρόδες, για να αντιστέκονται καλύτερα στον άνεμο, που απειλεί κάθε στιγμή να τα συνεπάρει.

Εδώ και μερικούς μήνες, το Πεκίνο απέκτησε και τα πρώτα ταξί του, εξασφαλίζοντας, έτσι, κάπως περισσότερη δουλειά στους άνεργους τροχονόμους! Πότε-πότε, τα βλέπει κανείς να περνούν ανάμεσα στα λιγοστά ιδιωτικά αυτοκίνητα των ξένων πρεσβειών και των ανωτέρων κρατικών αξιωματούχων, πλάι στα κίτρινα, τα κόκκινα και τα γαλάζια τράμ, που διασχίζουν το κέντρο της Λεωφόρου.

Ακόμη ένας νεωτερισμός, είναι οι λευκές γραμμές της διασέσεως των πεζών. Το σύστημα είναι καινούργιο και οι Κινέζοι δεν κατάφεραν, ως την ώρα να το συνηθίσουν. Κάθε τόσο, τα σφύριγμα των αστυφύλακων ανακαλούν στην τάξη τους απροσάρμοστους και τους απροσεχτούς.

Ωστόσο, πλάι σ' αυτά τα νέα στοιχεία, που μαρτυρούν την προσπάθεια των κυβερνητών της σημερινής Κίνας να δώσουν στο Πεκίνο την διμιά σύγχρονη μέγιστη μεγαλοπόλη, δεν λείπουν από τη Λεωφόρο της Μακροχρόνιας Ειρήνης και τα απομνημόνια της παλαιάς γραφικότητας. Σε κάθε σχεδόν σταυροδρόμιο βλέπει κανείς τους υπαίθριους πωλητές του τσιγιού, πρόθυμους να σάς σερβίρουν το θερμαντικό ποτό σ' ένα από τα φλυτζάνια, που είναι παραταγμένα στον πάγκο τους. Η παρουσία τους, όσο κι αν θεωρείται «ανασχρονιστική», αναγνωρίζεται, ωστόσο, σαν αναγκαία κακό. Γιατί, χωρίς να σταθεί κανείς μ' ένα φλυτζάνι τσάι, είναι αδύνατο να διασχίσει τους χειμωδιακούς μήνες, την ξεσηλασμένη Λεωφόρο! Όμως, για τους πωλητές των παλιών και των νέων ζαχαρωτών, που στήνουν κι αυτοί πότε-πότε το τραπέζι τους στις γωνίες, οι άρχες είναι πολύ ασυμπρότερες. Το εμπόρεμά τους δεν έχει την ίδια ζωντανή αναγκαίατητα με το τσάι και οι αστυφύλακες τους καταδιώκουν αλλού, όπου τους ανακαλύπτουν.

Μαζί με εκείνες από τις παλιές γραφικότητες, που επιζούν, το ση-

μερινό καθεστώς έχει προσθέσει και τις καινούργιες. Σ' όλο το μακρύ της Λεωφόρου, βλέπει κανείς σημερινά ένα είδος ξύλινα αναλόγια, όπου είναι τοποθετημένα τα φύλλα των εφημερίδων, για να διαβάσει ο περαστικός. Όταν διαπιστώσει πως οι Κινέζοι δεν ήταν διατεθειμένοι να κάδουν έστω και μία πεντάρα από το μεροκάματο τους για να αγοράσουν εφημερίδα, η κυβέρνηση αναγκάστηκε το απόλυτο, αλλά και αρκετά δαπανηρό μέσο, για να εξασφαλιστεί η διαφώτιση του κοινού, χωρίς να υποβάλλεται το ίδιο σε οικονομικές στερήσεις. Έτσι, οι εφημερίδες του Πεκίνου καταρθώνουν να έχουν την μικρότερη κυκλοφορία και το πολυριθιμότερο αναγνωστικό κοινό!

Στο μέσα της Λεωφόρου, υψώνεται το περίφημο «Ξενοδοχείο του Πεκίνου», ένα αλλόκοτο συνδυασμένο από κτίρια, κολημένα το ένα πλάι στο άλλο, όπου μπορούν να φιλοξενηθούν συνολικά περισσότεροι από χίλιοι ταξιδιώτες. Για να καταλύσετε, όμως, εκεί, πρέπει να έχετε άδεια της αστυνομίας, που δεν θα σας την χορηγήσει, παρά μόνον αν είσαστε μέλος ξένης αποστολής. Στα σαλόνια του «Ξενοδοχείου του Πεκίνου», γίνονται όλα τα πολιτικά συνέδρια και όλα τα κοκτέϊλ-πάρτυ, που παραβέθουν από καιρό σε καιρό οι ξένες διπλωματικές αντιπροσωπείες, ενώ στο προαύλιό του είναι κάθε φορά συγκεντρωμένα τα τέσσερα πέμπτα των ιδιωτικών αυτοκινήτων που υπάρχουν στο Πεκίνο, από τις «Πούλ» και τα «Σκόοντ» ως τις «Μπουλ» και τις «Κράτλερ».

Καθώς κατεβαίνετε τη Λεωφόρο της Μακροχρόνιας Ειρήνης, συναντάτε ξαφνικά ένα τεράστιο κόκκινο τεύχος —εκτυπωτικά κόκκινο, σ' έναν τόνο που είναι άγνωστος στην Ευρώπη— το οποίο αποτελεί το χώρο όπου είναι απαγορευμένη Πόλη, όπου εδρεύει ολόκληρο το Κινέζικο κράτος και τα τώρα οι διάδοχοί τους. Οι τρεις πύλες, που ανοικτά από το κέντρο του τεύχους, μεγάλες όσο οι πύλες ενός καθεδρικού ναού στη Δύση, παραμερίζουν καμιά φορά για να επιτρέψουν την είσοδο στον φιλοπερίεργο ταξιδιώτη, που θα καταφέρει να του δοθεί η πολυπόθητη άδεια. Μπροστά στις πύλες αυτές, που τρεις γέφυρες, περίτεχνα σκαλισμένες, τις συνδέουν με το καταστρώμα της Λεωφόρου, δέχονται και οι άρχοντες του καθεστώτος, δύο φορές το χρόνο, τους αντιπροσώπους της κινεζικής νεολαίας, που έρχονται να τους διαβιβάσουν την άρσισή τους.

Για εκείνον, όμως, που θέλει να δει το αληθινό πρόσωπο του Πεκίνου —καταλήγει ο Γάλλος απεσταλμένος— η Απαγορευμένη Πόλη δεν έχει καμιά σημασία και δεν εξασκεί κανένα θέλητρο. Γιατί το αληθινό πρόσωπο του Πεκίνου υπάρχει στη Λεωφόρο της Μακροχρόνιας Ειρήνης, με τον άνεμο της, με τη σκάνη της, με την παράδειξη σύνθεσι από αμορφικά και ασκήματα, που την χαρακτηρίζει, και όπου σχεδόν 3 εκατομμύρια άνθρωποι περνούν κάθε μέρα αφήνοντας κάτι από τη ψυχή τους, που είναι η γεμάτη από μυστήριο ανεξήγητο ψυχή της αλήθειας Κίνας!...

Αγαπάτε την πεθερά σας;

Μία έρευνα που έγινε στις «Νιωμένες Πολιτείες» μεταξύ 300 ζευγαριών με το ερώτημα αν αγαπούν τις πεθερές τους έδωσε τα κάτωθι αποτελέσματα: Γυναίκες: 61% αγαπούν την πεθερά τους πολύ, 22% λίγο, 17% καθόλου. Άνδρες: 67% αγαπούν την πεθερά τους πολύ, 25% αισθάνονται γι' αυτήν πολύ μέτρια συμπάθεια και 8% την μισούσαν θανάσιμα.

“Ανθρωποι με διπλή

ΚΑΙ ΤΡΙΠΛΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

Μερικά από τα πιο παράδοξα επιστημονικά φαινόμενα

Ο Αμερικανός αλεξιπτωτιστής Τζιμ Ρίκετ δεν φαινόταν να έχει κάτι κοινό με τον ναύτη Μπόμπ Ντάις. Οι συνάδελφοί του ήξεραν ότι ο Ρίκετ ήταν νευρικός, λιγολάτος, έδλεπε με αδιαφορία τις γυναίκες, το πιστό και τις διασκεδάσεις. Αντίθετα, ο Ντάις ήταν εύκολομετακρίσιτος, ευχάριστος, ευνομιλίας και είχε ξεχωριστή αδυναμία στο πιτό.

Το καταληκτικό είναι ότι αυτοί οι εντελώς αντίθετοι τύποι, ήταν δύο διαφορετικές εκδόσεις ενός και του αυτού ανθρώπου, που γεννήθηκε με την προσωπικότητα του Τζιμ Ρίκετ και πέρασε τα παιδικά του χρόνια σε περιβάλλον οικογενειακής δυστυχίας και καυκάδων.

Σε ηλικία 16 ετών έφυγε από το σπίτι του, μετά από έναν καυγά με τον πατέρα του και, όπως έγινε γνωστό πολλά χρόνια αργότερα, δεν ξαναγύρισε γιατί είχε πάθει άμνησία. Στη θέση του Τζιμ Ρίκετ εμφανίστηκε ένας καινούργιος χαρακτήρας —εύθυμος, γεμάτος αυτοπεποίθηση και ζωή— που δεν είχε τίποτε κοινό με τον Ρίκετ και άγνωστος την ύπαρξή του.

Ο νέος αυτός άνθρωπος έγινε φίλος με κάποιον Ντάις και πήρε το όνομά του. Κατά την διάρκεια του πολέμου κατέστην στο αμερικανικό ναυτικό και παρασημοφορήθηκε για τους ηρωισμούς του. Ύστερα από τριών χρόνων ζωή, όμως, ο Μπόμπ Ντάις μέθυσε μία βραδιά και λιποτάκτηκε από το αλκοόλ του. Έγκαταστάθηκε στο Νέα Άγγλια, όπου παντρεύτηκε και έκανε δύο παιδιά, αλλά ύστερα από μια καινούργια προσβολή άμνησίας, εγκατέλειψε τη γυναίκα του και ξαναγίναε ο Τζιμ Ρίκετ.

Γύρισε στο πατρικό του σπίτι, όπου δεν είχε εμφανιστεί επί έντεκα χρόνια και οι δικοί του που κατάλαβαν ότι κάτι είχε πάθει, του φέρεθηκαν σαν να μην είχε φύγει ποτέ από το σπίτι. Για δύο χρόνια έζησε ως Τζιμ Ρίκετ και κατέστην στους αλεξιπτωτιστές.

Άλλα μία καινούργια προσβολή άμνησίας τον έκανε να λιποτακθών από τη μονάδα του. Ως Μπόμπ Ντάις τώρα, ξαναγύρισε στη γυναίκα του, που όμως δεν τον δέχτηκε. Ο Ντάις μπήκε σε νοσοκομείο, όπου υπεβλήθη σε εξέταση και με τη βοήθεια του υπνωτισμού αποκάλυψε με λεπτομέρειες την διπλή προσωπικότητά του.

Η επιστήμη χαρακτηρίζει παρόμοια φαινόμενα ως περιπτώσεις διχασμένης ή πολλαπλής προσωπικότητας και στα ιατρικά χρονικά αναφέρονται 75 περιπτώσεις ανθρώπων, που έζησαν τη ζωή τους σαν δύο ή και περισσότερους χαρακτήρες, που ο καθένας ήταν διαφορετικός από τον άλλο και που συνήθως αγνοούσαν ο ένας την ύπαρξή του άλλου.

Στις αρχές του περασμένου αιώνα έζησε στην Αμερική η Μαίρη Ρέινολντς, που ως τα 18 χρόνια της ήταν φιλομαγής, κοινωνική, συγκρατημένη και έδεσνε μία τάση για απομόνωση και μεγαλοχολία. Μία μέρα οι δικοί της την βρήκαν αναίσθητη.

Έμεινε στην κατάσταση αυτή 20 ώρες κι όταν συνήλθε ήταν εντελώς διαφορετική. Δεν ήξερε τίποτα για την παλιά Μαίρη Ρέινολντς, ήταν εύθυμη και έδεσνε τη διάθεση να βρίσκεται με συντροφιά. Δεν θυμάταν τίποτα από όσα είχε μάθει στην προηγούμενη ζωή της και χρειάστηκε να διδαχτεί από την άρχη ακόμη και τα βασικά. Ύστερα από μερικούς μήνες, ξαναγύρισε στην παλιά προσωπικότητά της και έζησε εντελώς την δεύτερη Μαίρη. Από τότε, για 15 χρόνια, έπλεγε τακτικά σε βαθύ ύπνο, από όπου ξυπνούσε παίρνοντας πάντοτε την προσωπικότητα της άλλης Μαίρης. Μόνο όταν έγινε 35 ετών, έμεινε μόνιμα στην δεύτερη κατάσταση.

Μία άλλη γυναίκα, η Θελίντα Χ., όπως έμεινε γνωστή στα ιατρικά χρονικά, ήταν εύνομιλη, εργατική, σοβαρή, αλλά υπέφερε από μεγαλοχολία και παραπονοία τακτικά ότι πονούσε εδώ κι' εκεί στο σώμα της. Ένας νεαρός γείτονας της ήταν έρωτευμένος μαζί της, αλλά αυτή δεν ανταποκρινόταν στο αίσθημά του.

Σκεδόν κάθε μέρα, όπως έγραφε ο γείτονας που την παρακολούθησε, την έπιανε μία κρίση. Έπλεγε σε βαθύ ύπνο, για δύο τρία λεπτά και ξυπνούσε εντελώς διαφορετική. Γινόταν ζωηρή, τραγουδούσε και δεν παραπονοιόταν για πόνους. Στη δεύτερη προσωπικότητά της δεχόταν ευνοικά τα αίσθηματά του νεαρού γείτονα της και τη δέσνε και εκείνη αγάπη, Τελικά, δ-

ταν άρχισε να ζει περισσότερο στη δεύτερη προσωπικότητα, δέχτηκε να τον παντρευτεί και έκανε μαζί του έντεκα παιδιά. Στα τελευταία χρόνια της ζωής της, όμως, ο πρώτος εαυτός της έπαψε να υπάρχει εντελώς.

Εδώ και λίγα χρόνια, οι επιστήμονες ασχολήθηκαν με τη περίπτωση μιας γυναίκας που ο πρώτος εαυτός της λεγόταν Μαίρη-πελ και ο δεύτερος Ντίγκνιτ. Η Μαίρη-πελ δεν ήξερε τίποτα για την ύπαρξή της Ντίγκνιτ, αλλά η τελευταία ήξερε πολλά για τον άλλο εαυτό της, που τον φανταζόταν για μία άλλη γυναίκα και την μιμούσε.

Μία φορά, η Ντίγκνιτ έστειλε ένα γράμμα στην Μαίρη-πελ και την παρακινούσε να αυτοκτονήσει. Της έστειλε μάλιστα και το δηλητήριο, που εντελώς η Μαίρη-πελ δεν το πήρε.

Οι Αμερικανοί ψυχολόγοι τέλος, άσכולούν ακόμη με την πρόσφατη περίπτωση μιας γυναίκας, που την εμφανίζουν με το όνομα Εύα Ουάιτ. Το 1950 η κ. Ουάιτ παραπονεθηκε στον ψυχολόγο της για μία παράδειξη ψυχικής κατάστασι και άρχισε να τον επισκέπτεται συχνά.

Σε μία από τις επισκέψεις αυτές έπλεσε σε βαθύ ύπνο και όταν συνήλθε ήταν εντελώς διαφορετική γυναίκα από την καλή, απλή και ήσυχη νοικοκυρά που ήξερε ο γείτονας. Η καινούργια γυναίκα, που ο γείτονας της έδωσε το όνομα Εύα Μπλάκ, ήταν εντελώς αντίθετος χαρακτήρας από την Εύα Ουάιτ και παρ' όλο που η Ουάιτ δεν ήξερε τίποτε για την Μπλάκ, εκείνη φαινόταν να ξέρει τα πάντα για την Ουάιτ, που της άρεσε να την βασανίζει.

Η ύπαρξή της Εύας Μπλάκ έκανε μαρτυρική τη ζωή της Εύας Ουάιτ. Πολύ συχνά, άκουε άγνωστους να την χαιρετάν και να την ρωτάν για κάποιο καμπαρέ. Ο γείτονας της την πληροφορούσε ότι τραγουδούσε σε ένα νυκτερινό κέντρο, αλλά μόνο όταν γινόταν Εύα Μπλάκ.

Αργότερα, η γυναίκα αυτή ένεφάνισε και μία καινούργια προσωπικότητα, την Τζαίν, μία άρμη, αξιοπρεπή και μορφωμένη γυναίκα, με λεπτό χιούμορ. Οι επιστήμονες είδαν ότι με κατάλληλη θεραπεία, θα μπορούσαν να «ακωώσουν» δύο από τους τρεις τύπους που ενεφάνιζε η γυναίκα αυτή και στο τέλος προτίμησαν να διατηρήσουν την Τζαίν.

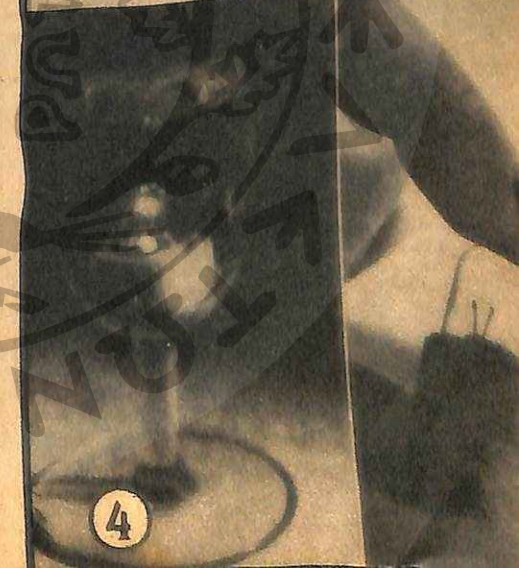
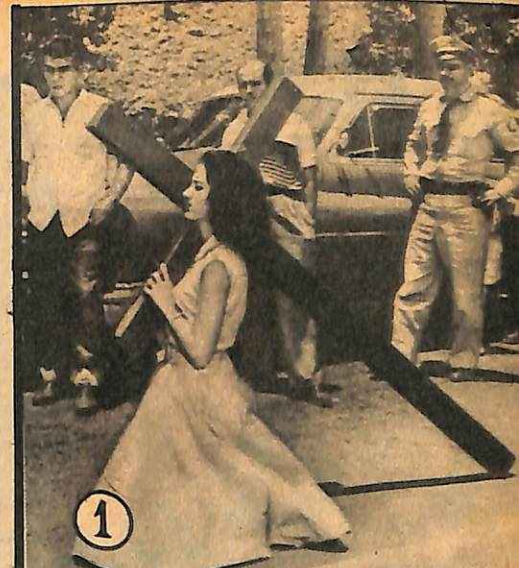
Η γυναίκα αυτή χάρισε με τον άνδρα που είχε ως Εύα Ουάιτ και παντρεύτηκε έναν άλλο, που γνώρισε και αγάπησε ως Τζαίν.

1 Στο Γκίρα ντε Μελάνη της Κούδας, μία νεόπανθη 19 χρόνων, η Γίρα Γκιέρντο, ξεκίνησε από ημερών από το σπίτι της, σηκώνοντας στον ώμο της ένα σταυρό βάρους 30 κιλών, με τον σκοπό να φτάσει ζυγισμένη στο Γερό της Κόμπρας, που βρίσκεται σε απόσταση 800 χιλιομέτρων από το σπίτι της. Η νεαρά Γίρα έδηλωσε ότι ο ίδιος ο Θεός, που της παρουσιάστηκε ένα βράδυ στον ύπνο της, της υπέδειξε να υποβλήθη σ' αυτή τη δοκιμασία για να σώσει την ανθρωπότητα από πολλές συμφορές.

2 Η άλλοτε πρωταθλήτρια του πατινάζ και γνωστή σόα Σόνια Χέννι άφηγυιέ τις μέρες μετά την έκδοσή του διαζυγίου της ότι θα παντρευτεί σύντομα τον έφοπιστή Μέλς Ονσάτ και άφησε τους φωτοεπιστάτες να την φωτογραφίσουν μαζί με το νεο-υπόμνημα αύγου της. Ο γάμος αυτός θα είναι ο τρίτος της διαζυγίου καλλιτέχνιδος, η οποία συμπλήρωσε τα σαράντα χρόνια στις 8 Απριλίου. Οι δύο πρώτοι σύντροφοί της ήταν ο ιδιοκτήτης δουλειών Ντάν Τόμπιν και ο βιομήχανος Γκόντινερ. Ο νέος υπαίτιος ήταν παιδικός φίλος της σόα.

3 Ο μικρός Τζώννι Λέις, ηλικίας 5 χρόνων, που έχει προσβληθεί από μία αντίστη μορφή λευκαϊσας και φιλοξενείται σ' ένα νοσοκομείο του Λος Άντζελες, έδεδηωσε την επιθυμία να έχει κοντά του για συντροφιά ένα πουλάκι. Οι κανονισμοί του νοσοκομείου όμως απαγορεύουν ρητά την παρουσία ζώων μέσα στους θαλάμους κι' έτσι η επιθυμία του Τζώννι έμεινε ανεκπλήρωτη. Μία μέρα όμως, άγνωστο πώς, ένα παπαγαλάκι μπήκε απ' το παράθυρο και κάθισε πάνω στο κρεβάτι του καταδικασμένου μικρού αρρώστου. Από τότε δέ, παρά το γεγονός ότι είναι συνεχώς ελεύθερο και ότι το παράθυρο μένει πάντα ανοικτό, το παπαγαλάκι δεν ένοει να εγκαταλείψει τον μικρό φίλο του, σαν να καταλαβαίνει πόσο θα του στοιχίσει αυτό.

4 Ηλεκτρολόγος της εικονιζόμενης μικροσκοπικής ηλεκτρονικής μηχανήρας, που βρίσκεται στη βάση του έπισης μικροσκοπικού ηλεκτρονικού λαμπτήρος, είναι το νερό. Όταν η μηχανήρα βυθιστεί μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, το λαμπρόν άναίει και φωτίζει επί μία ώρα και πλέον. Η μηχανήρα κατασκευάστηκε από το ναυτικό τμήμα της ΓΓΕ-νεραλ. Έλεγκτικός για να χρησιμοποιηθεί από τα πληρώματα των υποβρυχίων, σε περίπτωση βλάβης των ηλεκτρικών εγκαταστάσεων τους.

ΕΔΙΣ και λίγον καιρό η Λόλα κι' ο μαίτρ δεν τὰ πηγαίνανε καθόλου καλά... Κι' άφορμή ήταν ότι εκείνη είχε πέσει πολύ στην κονσασσιόν. Δεν ενδιαφερότανε για τους πελάτες του καμπαρέ, έμενε άφηρημένη σε μία γωνιά της σάλας και τὸ ἴδιο άφηρημένη πήγαινε σε κανένα τραπέζάκι, όταν τη ζητούσαν και δὲ νοιαζότανε αν ὁ πελάτης που την είχε φωνάξει θ' άνοιγε σαμπάνια ἢ θα την κέρναγε φτηνό πίπερμαν με σόδα...

Ήταν ολοφάνερο ότι ἡ παλιά «άντραινέζ», με την άναμφίβολη πείρα, είχε παρουσιάσει τώρα τὸν τελευταίο καιρό μιάν άνεξήγητη κάμψη στην ικανότητά της, στη δουλειά της... Κι' ὁ λόγος ;...

Ὁ λόγος ήταν, άπλούστατα, ὁ έρως ! Τί παράξενο, τί άπίθανο ! Σε κείνο τὸ χαμένο κορμί που τόχανε τόσα σκληρά χρόνια τώρα κουρελιάσει οἱ χυδαῖοι έρωτες της στιγμής, για πρώτη φορά χτυπούσε ἡ καρδιά ! Τί περίεργο ! Ἡ Λόλα, ἡ γυναίκα τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου για πρώτη φορά άγαπούσε ! Όλα τὰ χρόνια ποῦχανε ὡς τώρα κυλήσει μέσα στην πιό άπερίγραπτη αίσθηματική ξεραῖλα, είχαν φέρι σήμερα άπρόσπα τον μεγάλο της έρωτα, πού, ξαφνικά, την είχε δολόκληρη φλογίσει ! Τὸν έρωτα για τὸν πιανίστα τοῦ ἴδιου κέντρου, τὸ Μένιο, πού κάθε νύχτα ὡς τὰ χαράματα ξεθέωνε τὰ φτωχὰ του δάχτυλα άπάνω στα πληκτρα τοῦ πιάνου, για νὰ χορεύουν οἱ πελάτες...

Πόσο τὸν άγαπούσε ! Μέσα στη φτωχιά καρδιά της βασίλευε εκείνος, μόνος του, χωρίς αντίπαλο... Πόσο της άρεσε νὰ κάθεται σε μία μισοσκότεινη γωνιά της σάλας κι' από εκεί νὰ τὸν καμαρώνη πούτταζε ! Αυτό, όμως, δὲν άρεσε καθόλου στὸν μαίτρ... Κι' ὅσο εκεί άρχισαν οἱ καυγάδες της μαζί του...

Ὅσο σε δίδω ! της φώναζε ἕνα βράδυ.
Εκείνη σήκωσε άδιάφορη τοὺς ώμους της. Τί την ένοιαζε ;... Ὑστερα, όμως, ἕνα ρίγος άγκάλιασε τὸ φτωχὸ κορμί της ; Ἄν την έδιωχνε, πῶς θα έβλεπε πιά τὸν άγαπημένο της ;... Κι' έτσι αποφάσισε νὰ πᾶ λίγο με τὰ νερά τοῦ μαίτρ... Ναι, με πῶς θάκανε την εὐγενικιά, την καλόβολη με τοὺς πελάτες ;... Τους μισούσε όλους αὐτοὺς πού κατεβαίνανε αδιάφοροι τὰ μαρμάρια σκαλάκια τοῦ κέντρου για ν' άγοράσουνε τὸν έρωτά της... Κι' ὕστερα, νόμιζε ότι ἡ συνέχισι της «δουλειάς» της ήτανε μία φρικτή, μία άποκρουστική άπιστία σ' εκείνον πού λάτρευε !...

Φαῖλος κύκλος ! Ἀπὸ μέσα του προσπάθησε νὰ βγῇ ἡ Λόλα τὰ ημερώματα μιάς νύχτας, όταν πιά ἡ δουλειά είχε τελειώσει και είχε άδειάσει τὸ κέντρο : Ζήγωσε με μιά τρεμούλα δυνατή την ὀρχήστρα, την ὥρα πού οἱ μουσικοὶ κλείνανε τὰ ὄργανα στις θήκες τους και εἶπε στὸ Μένιο, πού χασμουριότανε :

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

Νὰ τοῦ μιλήσῃ ;... Τί νὰ τοῦ πῇ ;... Κάπηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη έκπληξι τὸ χασμουρημα στὰ χεῖλη τοῦ πιανίστα !... Με τίς γυναίκες εκεί μέσα δὲν είχε καμμιά σχέση, καμμιά έπαφή... Τί τὸν ἤθελε, λοιπόν, ἐτούτη ἐδῶ ;...

— Λέγε... Σ' άκούω... της εἶπε κουρασμένα

— Ὅχι ἐδῶ... τὸν ικέτευε σιγά ἡ Λόλα. Ἄς βγοῦμε ἀπὸ δὴ μέσα...

Σήκωσε τοὺς ώμους του ὁ Μένιος και της έκανε τὸ χατήρι. Βγήκανε μαζί ἀπὸ τὸ κέντρο στὸ γκρίζο ημερώμα.

Κατηφορίσανε τὸν ασφαλτοστρωμένο δέμο. Ἡ Λόλα είχε κρεμαστῇ στὸ μπρόστιο του, κλείνοντας τὰ μάτια της ἀπὸ εὐτυχία...

— Για λέγε, λοιπόν... της εἶπε εκείνος, κουρασμένος, βαριε-

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΒΧΕΙΩΣΗ

Μέσα στὴ φτωχὴ καρδιά της βασίλευε εκείνος μόνος του, χωρίς αντίπαλο...

στημένος. Τί έχεις ;... Τί έπαθες ;...

Ἡ φωνή της ξέσπασε σὰ λυγμός :

— Δεν την μπορῶ πιά αὐτὴ τὴ ζωή, Μένιο !... τοῦ παραπονήθηκε.

— Ποιά ζωή ;... ἀπόρησε εκείνος.

— Αὐτὴ πού ζω... Δεν τὸ υποφέρω πιά τὸ πούλημά μου στοὺς άγνωστους...

— Ὅλο και πιὸ παραξενεμένος, ὁ πιανίστας τὴ ρώτησε :

— Καί... τόσον καιρὸ πῶς τὰ μποροῦσες δλ' αὐτά ;...

Πνίγηκε ἡ φωνή της, για νὰ χαϊδέμῃ άπαλά τὰ έκπληκτα αὐτιά του :

— Τόσον καιρὸ δὲν άγαπούσα... Μὰ τώρα... άγαπῶ !

— Ἀγαπᾷς ;! Καί ποιόν ;

— Ἐσένα !...

Ὁ Μένιος έκανε δυὸ δολόκληρα λεφτά για νὰ συνέλθῃ ! Τέτοιο πράμμα δὲν τὸ περίμενε, δὲν ήτανε ποτὲ δυνατό νὰ τὸ περιμένῃ... Τούρθε νὰ γελάσῃ, ὕστερα κατάλαβε, όμως, ότι θα την πλήγωνε βαθεῖα και κρατήθηκε... Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ την προσγειῶσῃ δμαλῶ :

— Εἶσαι, Λόλα, ἕνα καλὸ κορίτσι... της ἀποκρίθηκε. Κι' ἐγὼ σ' άγαπῶ πολὺ... Ὅμως, νὰ νομίζω ότι δὲν έχουμε νὰ κερδίσουμε τίποτε ἀπὸ τὴν άγάπη μας... Μὰς έχει γαντζώσει ἡ ρουτίνα και δὲν μὰς άφήνει ν' άνασάνουμε... Ὁραῖα, άγαπιόμαστε, ἂς ποῦμε... Τί άλλο έχουμε νὰ κάνουμε ;...

— Νὰ φύγουμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ κέντρο !...

— Καί νὰ πάμε σε ἕνα ἄλλο ;...

— Νὰ μὴν πάμε σε κανένα !...

— Καί πῶς θα ζήσουμε ;... Με τὰ... εισοδήματά μας ;... Πίστεψέ με, εἴμαστε και οἱ δυὸ καταδικασμένοι ! Ἄν φτιάναμε ἕνα ζευγάρι έρωτικό, θάτανε τὸ πιὸ ἐξευτελισμένο, τὸ πιὸ ρεζίλιο τοῦ κόσμου : Ἐσένα θα σε φωνάζανε οἱ πελάτες στὰ τραπέζια τους, κι' ἐγὼ θάπαιζα πιάνο για νὰ δυναμώσω τὸ κέφι τους... — Σάπια ! τοῦ φώναζε βραχνά.

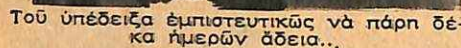
Ὁ Μένιος έπνιξε ἕνα καινούργιο χασμουρημά του. Εἶχανε φτάσει μπροστὰ στὸ φτηνὸ ξενοδοχεῖο της Λόλας.

— Μ' αὐτὰ πού σοῦ εἶπα, της ψιθύρισε, δὲν θέλω νὰ σε πληγῶ, οὔτε νὰ σε προσβάλω... Σ' άγαπῶ και θὰ μένουμε πάντα φίλοι... Ἄιντε, πέφτω ἀπὸ τὴ νύστα ! Καλημέρα...

Καί, σὰν ἀπὸ καθήκον, έσκυψε και τὴ φίλησε στὰ χεῖλη...

Ἡ ἀναγκαστικὴ προσγειῶσι τσάκισε τὴ Λόλα, θρυμάτισε τὰ φτερά τὸν ὀνείρων της !... Καί ζήτησε, ἡ φτωχιά, μοιραῖα, τὴ λύσι ἀπὸ ἕνα μπουκαλάκι με στρυχνίνη... Για δυὸ λόγους : Πρώτα, γιατί δὲν μποροῦσε πιά νὰ συνεχίσῃ αὐτὴ τὴ ζωή πού ζούσε... Κι' ὕστερα, γιατί ἤθελε νὰ μείνῃ με τὴ γλυκεῖα ἡδονή τοῦ φιλοῦ — τοῦ πρώτου και τοῦ τελευταίου — ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ πρώτου και τοῦ τελευταίου λατρευτοῦ της θλιμμένης της ζωής...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Κατά τις αρχές του 1930 ένα άσημαντο επεισόδιο έγινε άφορητη παρενπίσχεσις με-
τξύ του (δικατοχή) της (Πατρίδος) Σπ.
Τζιού και εμού, διευθυντή τότε της Συν-
τάξεως της εφημερίδος. Είχε προκύψει
κάποιο ζητημάτιν εις βάρος ενός συντα-
κτών, ο Σίμος, παρά την απέραντον συ-
λωσύν του και τον ήπιο χαρακτήρα του
θύμωας και ηέμους να απολυθῇ ὁ πραγμα-
τικὰ παρεκτρέπεις συντάκτης, ἐγὼ διεψύ-
χονσα, τὰ πράγματια πῆραν ἑκτασί και ὁ
μιά στιγμή ἐνόμισα πῶς εἶχε τρωθῇ βαρ-
ως τὸ φιλότιμό μου και ὑπέθελα παραι-
τῆσθαι.

Αὐτὰ συνέβαιναν ἕνα μεσοπέρι, όταν τὰ γραφεῖς δὲν ἔβαν κίνησι. Περιμένα ὅτι ἡ πληροφορία τῆς παραπτώσεώς μου θὰ ἔδειξε τὴν ἀποστολὴν τοῦ ζητήμα ὑπὲρ τῶν ἀποφύγων μου, ἀλλὰ συνέβη τὸ ἀντίθετο: Ἡ προαίρεσις μου εἶνε διαχωρῆς δεκτὴ, καὶ δὲν μοῦ ἐμείνε παρά να μαζέψω τὰ ὑπάρχοντά μου ἀπὸ τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου μου καὶ νὰ ἐγκατασταθῶ στὸν Ζαχαράτου, ὅπου ἡμποροῦσα νὰ πῶ τὸ καθεῖσι μου καὶ νὰ φιλοσοφῶ μὲ ἀνέσι ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ συμπῆναι δὲν βρισκόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὰ γραφεῖα παρὰ ἑνός καὶ ὁ- νο, ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, λαμπρὸς ὁ δουλαιὰ του, ἱκανός, ἀλλὰ ἔλλειπε πει- ρας ὁ πλέον ἀκατάλληλος νὰ ἀναλάβῃ τὴ διεύθυνσι τῆς συντάξεως μιᾶς ἐφημε- ρίδος ὅπως ἡ «Πατρίς».

Μὴ ἔχοντας ἄλλη διέξοδο καὶ ἀσπανά-
μενος, προφάνως, τὴν ἀνάγκη να ἔξω-
μάνη ὡπαδότης, ὁ Σίμος τὸν κάλεσε καὶ
χωρὶς πολλὰς ἐξηγήσεις τοῦ ἀνέθεσε τὴν
διεύθυνσιν τῆς συντάξεως:

— Ἀκούε, παῖδι μου, τοῦ εἶπε. Κάθου
σ' αὐτὸ ἐδῶ το γραφεῖο καὶ βγάλε τὴν ἐ-
μφανερῆδα. Σοῦ ἀναθέτω ὑπευθύνως τὴν δου-

"Εκλείσα τὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπα ἀμπι-

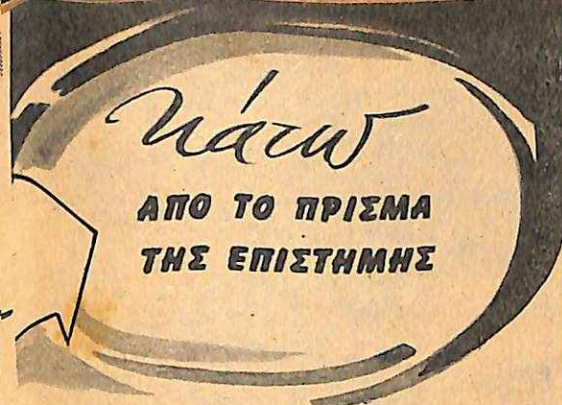
ματινής. Του είπα να πάρη δέκα ήμερες άδεια και αφού τὸν συνώδευσα ὡς τὴν ἐξώθυρα μὲ... κατανόησι, ἐζήγησα στοὺς συναδέλφους μου περὶ τῆς παρεξηγήσεως ποὺ εἶχε συμβῆ καὶ προσεπάθησα ναὶ διακιολογήσω ὅσον ἦταν δυνατόν τὴς ὑπερβολῆς τοῦ νεαροῦ καὶ προσάγαγον...

Παρά ταύτα, αὐτὸς δὲν ξαναγύρισε
στὴν «Πατριδα». Τὸν ἔφαγε τὸ φιλότιμο.
Ὅμως ἐξελίχθηκε σ' ἓναν λοιμὸ τοῦ συντά-
κτη, ἂν καὶ σχεδίζει, ὅπως ἀπὸ συντά-
κτη ἀπολαύει τὸ ἐπάγγελμα καὶ νὰ ἐγκα-
τασταθῇ στὸ ἐξωτερικόν.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ποννα πού έχουν ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλ-
λου, ἐπειδὴ δὲν θὰ τὰ ἐκφράζουν. θ' ἀπα

[illegible]

"ΔΙΠΛΗΣ ΣΥΜΒΙΩΣΕΩΣ,"

Και η νέα παντρεύτηκε με τον εκλεκτό της, που αποζημιώθηκε άρκετά για το ξύλο με τα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗΣ τώλεγε και της τὸ ξανάλεγε :
— Χώρισε ἀπὸ τὸν ἀντρα σου...
Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἀκόμη, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του, της εἶπε :
— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ μοιράζωμαι μαζί του. Σὲ θέλω δόλοτελα δική μου !...
— Δόλοτελα δική σου ! ἀπάντησε ἀναστέναζοντας ἡ Ὀλγα. Μοῦ φαίνεται πὼς ζῶ ἓνα πολὺ ὁμορφο ὄνειρο !...
Κόμπιασε.
— Δὲν ἔχω, ὥστόσο, κανένα παράπονο ἀπὸ τὸν ἀντρα μου, πρόσθεσε. Γιὰ νὰ χωρίσουμε, μοῦ χρειάζεται κάποια δικαιολογία...
— Ἄν μ' ἀγαπᾶς, θὰ τὴν βρῇς, ἀπάντησε ὁ Πιέρ.
— Ὅταν γύρισε στὸ σπῆτι της, ἡ Ὀλγα εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασί της. Καὶ πιάστηκε ἀπὸ μιὰ ἀσήμαντ ἀφορμὴ γιὰ νὰ φωνάξῃ στὸν ἀντρα της ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ζοῦν μαζί.
Εἰκοίνας γέλασε.
— Ἐπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια ; της εἶπε.
— Τὸ ὅτι ζήσαμε δέκα χρόνια μὲ τὴν πλάνη πὼς ταίριαζαμε ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον, δὲν εἶναι λόγος νὰ τὴν συνεχίσουμε αἰώνια, ἀπάντησε ἡ Ὀλγα.
Τοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ παράξενη ἐπιμονὴ της.
— Εἶσαι τρελλή ! της εἶπε στὸ τέλος.
— Τί φρίκη ! σκέφτηκε ἡ Ὀλγα. Τὸ μόνο πού ξέρουν οἱ ἄντρες, εἶναι νὰ βρίζουν τίς γυναῖκες τους... Ὁ Πιέρ, ὅμως, δὲν μοῦ εἶπε ποτὲ πὼς εἶμαι τρελλή... Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ὁμορφιά τῶν ματιῶν μου καὶ τὴ φρεσκάδα τοῦ προσώπου μου. Ὁ, ἀγαπημένε μου Πιέρ, ἔχεις δίκιο νὰ μὲ θέλῃς δόλοτελα δική σου. Δὲν μπορῶ πιά ν' ἀνῆκω σὲ κανένα ἄλλον.
Τὴν ἄλλη μέρα ξανάρχισε τὴν ἐπιθεσί της σὲ πῶς δίκιο τὸν ἀπὸ τὸ προηγούμενο δράδι. Ἦθελε τὸ διαζύγιό της. Τὰ λόγια ἦταν περιττά.
— Εἴμαστε ἀκόμη ἀρκετοὶ νέοι κι' οἱ δύο καὶ μποροῦμε νὰ ξαναφτιάξουμε τὴ ζωὴ μας, εἶπε στὸν ἀντρα της.
— Θὰ ἦταν καλὸ νὰ ταξιδήψῃς, τὴν συμβούλευσε ἐκεῖνος. Καμμιὰ φορὰ ἡ μονοτονία τῆς ζωῆς φέρνει στὸν ἄνθρωπο παράξενες ἰδέες...
— Οἱ ἰδέες μου δὲν εἶναι παράξενες, διαμαρτυρήθηκε ἡ Ὀλγα. Παράξενο εἶναι μόνο τὸ ὅτι δὲν θέλεις νὰ μὲ καταλάβῃς !...
Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς συζητήσεις, κατέληξαν στὴν ἀπόφασί ὅτι ἡ Ὀλγα θὰ πῆγαινε νὰ περάσῃ τρεῖς μῆνες στὸ σπῆτι τῆς μητέρας της. Στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ τριμήνου, θὰ συναντιόνταν καὶ πάλι κι' ἂν ἡ ἀπόφασί της νὰ χωρίσουν ἦταν ὀριστική, θὰ προχωροῦσαν στὸ διαζύγιο.
Αὐτὴ ἡ ἀπόφασίς ἐξυμνητοῦσε τὰ σχέδια τῆς Ὀλγας. Ἡ μητέρα της ἔμενε σὲ μιὰ γειτονική πόλι. Θὰ καλοῦσε, λοιπόν, ἐκεῖ τὸν ἀγαπημένο της Πιέρ καὶ θὰ περνοῦσαν μαζί τρεῖς εὐτυχισμένους μῆνες. Θὰ ἦταν ἡ περίοδος τῆς μνηστείας τους. Ἐπειτα, θάπαιρνε τὸ διαζύγιό της καὶ θὰ παντρεύονταν.
Ὁ Πιέρ ἐνθουσιάστηκε, ὅταν τοῦ ἔκαμε γνωστὴ αὐτὴ τὴν ἀπόφασί. Καὶ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βρῇ μιὰ εὐσχημὴ

νῶναν μαζί. Ἄλλ' ὁ Πιέρ τὴν σταματοῦσε μ' ἓνα τρυφερὸ χὰδι ἢ μ' ἓνα φίλι.
— ἔχομε καιρὸ νὰ σκεφτοῦμε γιὰ ὅλα αὐτά, της ἔλεγε.
Πραγματικά, εἶχαν καιρὸ. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ διαζωνται.
Ὁ ἀντρας της, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει μαζί, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πᾶ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Μποροῦσε, ὅμως, νὰ τῆς γράφῃ.
Τὰ γράμματά του ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη καὶ στοργή.
Μὰ, μὲ τὸν καιρὸ, οἱ φράσεις του ἔγιναν πῶς συγκρατημένες καὶ κατάντησαν, στὸ τέλος, τυπικές.
Ἡ Ὀλγα, ὅμως, δὲν πρόσθεξε αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Ὅπως δὲν πρόσθεξε ἐπίσης καὶ ὅτι τὰ γράμματά του γίνονταν πῶς ἀραιὰ καὶ πῶς λακωνικά.
Τὴν ἐνοίαζε ὁ ἀντρας της ; Αὐτὴ ἦταν δοσμένη δόλοτελα στὴν ἀγάπη της.
Βρίσκονταν τώρα στὸν τρίτο μῆνα. Ὁ Πιέρ φαινόταν κουρασμένος.
Ἐνα βράδυ, τέλος, της εἶπε :
— Δὲν νομίζεις πὼς εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσῃς στὸν ἀντρα σου ;
Τὸν κύτταξε σαστισμένη.
— Γιατί διαζεσαι, ἀγαπημένε μου ; τὸν ρώτησε.
Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.
— Ὅπως θέλεις, εἶπε. Μπορεῖς, βέβαια, νὰ μείνῃς κι' ἐδῶ...
Τὸ ὕψος του ἦταν ψυχρὸ, κακὸ σχεδόν.
— Κι' ἐσύ ; ρώτησε ἡ Ὀλγα μὲ φωνὴ πῶς ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία.
— Θὰ λείψω γιὰ λίγον καιρὸ, της ἀπάντησε. Ἴσως γιὰ μερικοὺς μῆνες... Μιὰ δουλειὰ πῶς δὲν παίρνει ἀναβολή... Δὲν μποροῦμε νὰ ζοῦμε μόνο μὲ ὄνειρα, Ὀλγα. Ἡ ζωὴ ἔχει τίς ἀπαιτήσεις της...
Δὲν τόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ οὔτε γιὰ τὸ διαζύγιό της, οὔτε γιὰ τὰ σχέδια πῶς ἐφτιάναν ἄλλοτε. Εἶχε καταλάβει... Ὁ Πιέρ τὴν εἶχε βαρεθῇ καὶ ποθοῦσε νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερίαν του. Στὸ βλέμμα του διάβαζε τώρα τὴν ἀδιφορία καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη : τὸν πόθο τῆς ἀπολυτρώσεως.
Ὁ Πιέρ ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα ἔπειτα ἀπὸ ἓνα σύντομο ἀποχαιρετισμὸ καὶ μερικὲς ἀόριστες ὑποσχέσεις. Θὰ ξαναβλέπονταν ἀργότερα... Καὶ θάλεγαν ὅτι εἶχαν νὰ ποῦν.
Ὁ καιρὸς, τέλος, θὰ τοὺς ἔδειχνε τὸ δρόμο πῶς ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν.
Ἡ Ὀλγα ἔκλαψε πολὺ ὅταν ἔμεινε μόνη. Ἀλλὰ παρηγορήθηκε στὴ σκέψι ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν ἀντρα της... Ὁ Ἀλμπέρ τὴν ἀγαποῦσε. Αὐτὸ τὸ ἔδειξε.
Τὸν εἶχε πικράνει, βέβαια, μὲ τὰ λόγια της. Ἀλλ' ἴσως αὐτὸ ἦταν καλύτερο. Γιατί τώρα πῶς εἶχε καταλάβει πὼς μποροῦσε νὰ τὴν χάσῃ, θὰ τὴν ἐλάτρευε πῶς πολὺ. Μὲ πόση λαχτάρα θὰ τῆς ἀνοίγε τὴν ἀγκαλιά του, ὅταν θὰ τὴν ἐδῶτε νὰ ξαναγυρίσῃ !
Ἐφίσε ἓνα ἀπόγεμα στὸ σπῆτι της. Πόσο χτυποῦσε ἡ καρδιά της, καθὼς ἀνέβαινε τίς σκάλες !... Ὁ ἀντρας της ἦταν στὸ γραφεῖο του.
— Ἄ, ἦρθε ; της εἶπε, χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του. Καὶ σήμερα ἀκριβῶς λογάριζα νὰ σοῦ τηλεγραφήσω νὰ γυρίσῃς...
— Νὰ μοῦ τηλεγραφήσῃς, Ἀλμπέρ ;
— Ναί... Σκέφθηκα πολὺ τὸν καιρὸ πῶς ἔλειπες. Ὀλγα. Καὶ βρῆκα πὼς ἔχεις δίκιο... Δὲν θὰ εἴμαστε οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ τελευταῖοι πῶς θὰ χωρίσουμε... Κι' ἐπειτα, γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, βρέθηκα στὸ δρόμο μου μιὰ ἄλλη γυναῖκα... Εἶναι μιὰ φίλη σου, ἡ Ἐλιάν. Πιερνέ... Ἡ Ἐλιάν κι' ἐγὼ ἀγαπήμαστε, Ὀλγα... Ἄν εἶσαι σύμφωνη, λοιπόν, θὰ καταθέσω αὔριο τὴν ἀγωγή γιὰ τὸ διαζύγιο.
— Ναί, εἶμαι σύμφωνη, Ἀλμπέρ, ἀπάντησε ἡ Ὀλγα δαγκώνοντας τὰ χεῖλη της. Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, ἦρθα... Ὅχι φύγω μὲ τὸ βραδινὸ τραῖνο γιὰ νὰ γυρίσω στὴ μητέρα μου.
*

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΤΗΣ ΟΛΓΑΣ

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι συναντιόντουσαν σ' ἓνα ἀπόμερο κέντρο, κοντὰ στὸ δάος...

πρόφασί γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παραμονή του σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Εἶχε κι' αὐτὸς ἓνα θεῖο ἐκεῖ.
Οἱ δύο ἐρωτευμένοι συναντιόντουσαν σ' ἓνα ἀπόμερο κέντρο, κοντὰ στὸ δάος.
Οἱ πρῶτες ἡμέρες ἦταν εἰδυλιακές. Ἀνῆκαν πῶς ἀποκλειστικὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, καὶ καμμιὰ ἄλλη σκέψι δὲν περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό τους. Ἦταν σὰν ὁ ὑπόλοιπος κόσμος νὰ μὴν ὑπῆρχε γι' αὐτοὺς.
Κάπου-κάπου, ἡ Ὀλγα μιλοῦσε γιὰ τὸ διαζύγιό της καὶ γιὰ τὴν καινούργια ζωὴ πῶς θὰ ὀργά-

Ἐπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, οἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τοὺς γάμους τοῦ Ἀλμπέρ Ριγκῶ μὲ τὴν Ἐλιάν Πιερνέ. Ἡ Ὀλγα εἶχε ἀπομείνει μόνη μὲ τὸ χαμένο ὄνειρό της εὐτυχίας...
ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

Οι πέντε γυναίκες του Καλιγούλα

Ρωμαϊκοί Ερωτες

Ο πρώτος μεγάλος έρωας του Καλιγούλα ήταν η... πανσέληνος. Στεφανωμένος με άνηθ, έτρεχε τις νύχτες στις ταράτσες του ανακτόρου του και της απήγγελλε ποιήματα, πλημμυρισμένα από αγάπη. Καταρίονταν ταυτόχρονα τον ήλιο, το θανάσιμο αντίπαλό του, που καταδίωκε άδυσώπητα τη γοητευτική αγαπημένη του.

Άλλα, το στείρο αυτό αίσθημα, τον κούρασε κάποτε και τα μάτια του, ψάχνοντας γύρω του, σταμάτησαν στην αδελφή του Δρουσίλλα.

Ο Καλιγούλας είχε χηρέψει πριν από λίγο καιρό από την πρώτη του σύζυγο Γκιούνια Κλωντίλλα και τα σοφά χέρια της εταίρας Περαλλίδης, που ήταν μεγάλη τεχνίτρια στον έρωτα, δεν τον ένθουσιάζαν πια. 'Η αβωότητα κι' η απειρία της Δρουσίλλας, αντίθετα, αναστάτωνα την ψυχή και φλόγιζε τις αισθήσεις του. Την ποθούσε κι' η σκέψη πως ήταν αδελφή του έδινε φτερά στην άρρωστημένη φαντασία του.

Αυτό τον έρωτα δεν τον είδε, ωστόσο, σαν ανόσια αιμομιξία. Τη Δρουσίλλα δεν την ήθελε για έρωμένη του, αλλά για νόμιμη σύζυγό του.

Στη Ρώμη, όμως, δεν είχε ξαναγίνει ποτέ αυτό το πράγμα, να πάρει, δηλαδή, ένας άντρας για σύζυγο την αδελφή του.

Άλλα το πράγμα αυτό που δεν είχε ξαναγίνει στη Ρώμη, ήταν πολύ συνηθισμένο στην Ανατολή. Μήπως οι Πτολεμαίοι δεν έπαρναν τις αδελφές τους και το ίδιο δεν έκαναν οι βασιλιάδες της Περσίας κι' άλλων χωρών της 'Ασίας;

Όλοι αυτοί οι μονάρχες της Ανατολής ξεχωρίζαν για τη θεία καταγωγή τους, που τους έδινε το δικαίωμα να μην σέβονται τους νόμους που ίσχυαν για τους άλλους ανθρώπους.

Γιατί τάχα δεν θα μπορούσε να κάμει κι' αυτός το ίδιο; Χωρίς να διστάσει περισσότερο, ο Καλιγούλας ανακήρυξε τον έαυτό του... αδελφό του Δία και, με την καινούργια αυτή ιδιότητά του, που τον σήκωνε πάνω από τους άλλους ανθρώπους, έκαμε σύζυγο την αδελφή του.

Άλλα κι' η Δρουσίλλα ακολούθησε την τύχη της πρώτης συζύγου του Καλιγούλα, θύμα και αυτή της έρωτικής παραφοράς του αυτοκράτορος αδελφού της.

Ο θάνατός της έδωθε στον Καλιγούλα σέ μεγαλή λύπη. Διέταξε άμέσως να της άπονενθούν τιμές θεάς κι' έδωσε το αγαλμά της στο Καπιτώλιο πλάι στο δικό του.

—Ο αυτοκράτωρ σας δεν θα πάρει άλλη σύζυγο! δήλωσε μια μέρα στους Ρωμαίους συγκλητικούς.

Άλλ' η μοναξιά βάραινε πάνω του. Του κάκου συζητούσε ώρες ατέλειωτες με το αλογό του, που το είχε θεοποιήσει, του κάκου άράδιαζε ονόματα πάνω στους καταλόγους των προγραφών, που η σύνταξί τους ήταν ή πιό αγαπημένη άπασχόλησί του. Μέσα στην ψυχή του αισθανόταν πάντα ένα άπέραντο κενό.

Καί, ξαφνικά, το μυαλό του έτρεξε στην Κεζόνια Μιλόνια.

Την είχε γνωρίσει την εποχή που βρισκόταν ακόμη στη Λύωνα, κοντά στους γονείς του, προτού ο θάνατος του Τιβερίου τον καλέσει στον αυτοκρατορικό θρόνο.

Η Κεζόνια Μιλόνια ήταν χήρα και μητέρα τριών παιδιών. Κοντά της, ο Καλιγούλας είχε πρωτογνωρίσει τον έρωτα κι' η ανάμνησί της δεν τον άφηνε τώρα να ησυχάσει.

Μια μέρα, τέλος, πήρε την απόφασί του κι' έστειλε έναν ύπατο για να την φέρει στη Ρώμη.

Αυτό το παρτίδο ήταν μία θριαμβευτική πορεία. 'Η Κεζόνια Μιλόνια περιτοίχιζαν από μία τιμητική φρουρά Ρωμαίων Ιππώνων, κι' από κάθε πόλ' που έφτανε, διοργανώνονταν προς τιμήν της αγώνες, θεατρικές παραστάσεις, επιδητικές παρελάσεις, άρματοδρομίες. 'Ο λαός έδλεπε κι' όλος τη γυναίκα αυτή, που ο Καλιγούλας είχε καλέσει κοντά του, σαν αυτοκράτειρα.

Η άφιξί της στη Ρώμη, που έγινε στις πρώτες ημέρες του Γενάρη του έτους 38, χαιρετίστηκε σαν κοσμοϊστορικό γεγονός. Τα δικαστήρια κι' οι δημόσιες υπηρεσίες σταμάτησαν άμέσως τις εργασίες τους, τα καταστήματα έκλεισαν, η αγορά νεκρώθηκε κι' η Σύγκλητος με μία απόφασί της άρισε ότι κάθε πράξι που θα γινόταν εκείνη την ημέρα—αγοραπωλησία, υίθεσία, άπελευθέρωσι δούλου, έξοφλησι χρέους κτλ.—ήταν άκυρη. Γιατί η προσοχή όλων έπρεπε να συγκεντρωθή σ' ένα μοναδικό σημείο: την ύποδοχή της έκλεκτής του αυτοκράτορος.

Ο Καλιγούλας έτρεξε να την προϋπαντήση ο ίδιος, συνοδευόμενος από μία πολυάριθμη συνοδεία έφιππων πατρικίων.

Από τη στιγμή εκείνη, η Κεζόνια Μιλόνια δεν θα ξανάφευγε πια από τη ζωή του αυτοκράτορος.

Η γυναίκα αυτή δεν ήταν πια πολύ νέα, ούτε είχε την έκθαμβωτική εκείνη όμορφιά που συναρπάζει και ύποδουλώνει. Έμοιαζε περισσότερο σαν μεγαλύτερη αδελφή του αυτοκράτορος, που την εποχή εκείνη ήταν μόλις είκοσι πέντε χρόνων. Άλλ' είχε άλλα χαρακτηριστικά που της έδιναν περίσσια δύναμη. Συνδυάζε μια καταπληκτική ευφυΐα με μία πολύ μεγάλη μόρφωση, αγαπούσε τις τέχνες κι' ήξερε να τις κάνει στόλισμα και χαρά της ζωής κι' ακόμη είχε τη μοναδική ικανότητα να χρησιμοποιή ως όπλο την ωριμότητα της, που για μία άλλη θα ήταν στοιχείο άδυναμίας και ίσως κατωτερότητας.

Έτσι, κατάφερε από την πρώτη στιγμή να έπισκιάσει και να παραμερίσει πολλές άλλες γυναίκες που ήταν πιό νέες και πιό όμορφες άπ' αυτήν. Κι' από τ' άλλο μέρος, ύποδούλωσε τον αυτοκράτορα.

Ήταν τόσο σίγουρη για τη νίκη της, που δεν φοβόταν το συναγωνισμό και διοργάνωνε όλοένα γιορτές, στις όποιες έπαιρναν μέρος οι όραιότερες γυναίκες της Ρώμης. Ανάμεσά τους, η Κεζόνια Μιλόνια, μ' όλο που ύστερούσε μπροστά τους και μ' όλο που δεν χρησιμοποιούσε ποτέ κανένα φτιασίδι, έλαμπε με μία ξεχωριστή λάμψη που έκανε τα βλέμματα όλων να συγκεντρώνονται πάνω της.

Κάθε τέτοια γιορτή, αντί να κλονίζει τη θέσι της, μεγάλωνε τη δύναμη και την κυριαρχία της πάνω στο μυαλό του αυτοκράτορος.

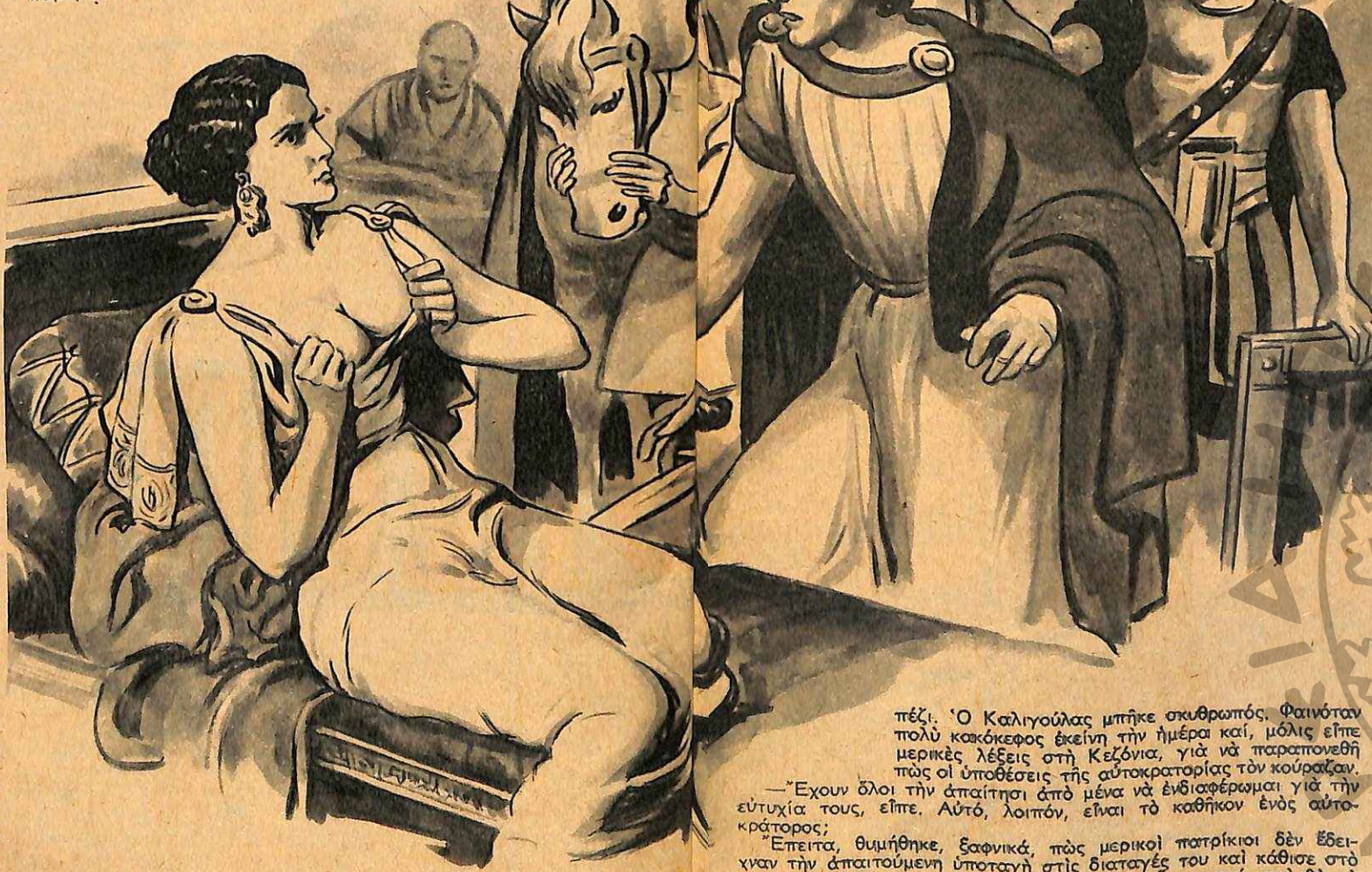
Η Κεζόνια Μιλόνια είχε κάποτε την παράξενη ιδέα να οργανώσει μια γιορτή, που και στις ημέρες μας ακόμη θα φαινόταν πολύ τολμηρή. Προσκάλεσε τους νέους και τις νέες της Ρώμης να παραβούν μπροστά στον αυτοκράτορα και να συναγωνισθούν ποιος ή ποιά θα δίνει «το όραιότερο και περιπαθέστερο φίλι».

Όταν τελείωσε αυτή η καταπληκτική παρέλασι, η Κεζόνια Μιλόνια έγειρε πάνω στον αυτοκράτορα και τα ύγρα και φλογισμένα χείλη της έσμιξαν με τα δικά του.

Μέσα στο φίλι αυτό είχε συγκεντρώσει όλη την περιπάθεια και τη φλόγα της γυναίκας, που έχει κάμει την πείρα της μαγικό φίλτρο και όπλο άκαταγώνιστο, αντί να φθαρή βαθμιαία κι' άνεπανόρθωτα άπ' αυτήν.

Ο Καλιγούλας έμεινε κάμποσες στιγμές ζαλισμένος άπ' αυτό το φίλι. Είχε κλείσει τα μάτια του κι' η ανάσα του έδωγανε βαρεία και λαχανιασμένη από το στήθος του. Όταν, τέλος, συνήλθε, τινάχτηκε όρθιος και φώναξε μπροστά σ' όλο το πλήθος:

—Ούτε θεός, ούτε άνθρωπος γεύθηκε ποτέ παρόμοιο φίλι!...

Το ξίφος ξέφυγε την ίδια στιγμή από το χέρι του Καλιγούλα.

Κι' ανακήρυξε τη Κεζόνια Μιλόνια νικήτρια αυτού του πρωτότυπου διαγωνισμού.

Η γυναίκα αυτή, που είχε ύποδουλώσει τον αυτοκράτορα δεν νόμιζε, ωστόσο, πως είχε την ύποχρέωσι να του είναι πιστή. Προικισμένη με καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία ή ίδια, είχε ιδιαίτερη προτίμηση προς τους ανθρώπους της τέχνης. Πολλοί μάλιστα άπ' αυτούς γνώρισαν την ευνοία της, όχι σαν παντοδύναμης φίλης του Καίσαρος, αλλά σαν γυναίκας.

Από όλους τους καλλιτέχνες, που την περιστοιχίζαν, εκείνος που η Κεζόνια Μιλόνια αγαπούσε περισσότερο ήταν ο κωμωδιογράφος Άπελλης, που δεν δίσταζε να τον δέχεται και μέσα στα διαμερίσματά της.

Μια μέρα, όμως, οι έρωτικές συναντήσεις τους λίγο έλειψε να έχουν τραγικό τέλος. Ένώ ο Άπελλης βρισκόταν στο διαμέρισμα της Κεζόνιας, ακούστηκαν τα βήματα του αυτοκράτορος.

Ο κωμωδιογράφος μόλις πρόφτασε να χωθή κάτω από ένα τρα-

πέξι. 'Ο Καλιγούλας μπήκε σκυθρωπός. Φαινόταν πολύ κακόκεφος εκείνη την ημέρα και, μόλις είπε μερικές λέξεις στη Κεζόνια, για να παραπονεθή πως οι ύποθέσεις της αυτοκρατορίας τον κούραζαν.

—Έχουν όλοι την άπαιτήσι από μένα να ενδιαφέρωμαι για την εύτυχία τους, είπε. Αυτό, λοιπόν, είναι το καθήκον ενός αυτοκράτορος;

Έπειτα, θυμήθηκε, ξαφνικά, πως μερικοί πατρίκιοι δεν έδειχναν την άπαιτούμενη ύποταγή στις διαταγές του και κάθισε στο τραπέζι για να γράψει τα όνόματά τους σ' ένα χαρτί, που θα το παρέδιδε κατόπιν στο δήμιο.

Η Κεζόνια Μιλόνια τράμαξε τόσο πολύ που νόμισε πως ή καρδιά της είχε πάμει να χτυπά μέσα στο στήθος της.

Άλλα, την ίδια στιγμή, της κατέθηκε στο μυαλο μια σωτηρία έμπνευσι.

Ένώ ο Καλιγούλας έγραφε, βγήκε από το δωμάτιο, κατέβηκε στην αύλη, έτρεξε στο σταύλο του αλόγου που ο Καλιγούλας είχε θεοποιήσει κι' άφου το έλυσε, άρχισε να το κλωτσάει στα πλευρά και την κοιλιά.

Το ζώο έτρεξε τότε έξω από το σταύλο, ξεφωνίζοντας από τον πόνο.

Ο Καλιγούλας, που άκουσε τις φωνές του, άησυχήσε, άφησε άμέσως το γράψιμο, πετάχτηκε όρθιος και βγήκε σαν τρελλός από το δωμάτιο.

Στο διάδρομο διασπαιρώθηκε με την Κεζόνια.

—'Ο 'Ινσιτάτο βγήκε από το σταύλο! του φώναξε εκείνη.

Ο αυτοκράτωρ, που έλάτρευε αυτό το άλογο, ώρμησε τρέχοντας στις σκάλες.

Έτσι η Κεζόνια έσωσε τον αγαπημένο της.

Η κυριαρχία της βάραινε, ωστόσο, πάνω στον Καλιγούλα.

Μια μέρα, σ' ένα συμπόσιο, ο Καλιγούλας πήρε το ξίφος ενός φρουρού κι' ώρμησε πάνω της.

Θέλω να ψάξω μέσα στην καρδιά σου για να βρω τί είναι εκείνο που με δένει τόσο πολύ μαζί σου! της φώναξε.

Όλοι νόμισαν πως είχε φτάσει η τελευταία της στιγμή.

Άλλ' η Κεζόνια δεν έδειξε την παραμικρή ταραχή.

Γύμνωσε άμέσως το αγαλματένιο στήθος της κι' είπε μ' ένα χαμόγελο:

—Ψάξε, αγαπημένε μου.

Το ξίφος ξέφυγε την ίδια στιγμή από το χέρι του Καλιγούλα, που έσκυψε άμέσως κι' άρχισε να της φιλάει με παραφορά τους άστραγάλους.

Ο Καλιγούλας, ωστόσο, πίστευε πως ήταν δυνατόν και πως μπορούσε όποια στιγμή ήθελε να γλυτώσει από την κυριαρχία αυτής της γυναίκας.

Για να το άποδείξει, ύποχρέωσε τον Καλπούρνιο Πίσωνα να χωρίση τη γυναίκα του Λίβια 'Ορεσίλλα και την έκαμε εκείνος σύζυγό του.

Άλλ' έπειτα από τέσσερις ημέρες την έδιωξε, βρίσκοντας πως ήταν κατώτερη από την Κεζόνια.

Δεν άπελπίστηκε, όμως. Θα δοκίμαζε με μία άλλη γυναίκα, με έλπιδα να επιτύχει.

Η έκλογή του έπεσε αυτή τη φορά στη Λόλια Παολίνα, που είχε τη φήμη πως ήταν ή όραιότερη γυναίκα της Ρώμης και που καμιά δεν την ξεπερνούσε στην τέχνη του χτενίσματος.

Η Λόλια Παολίνα, όπως και η Λίβια 'Ορεσίλλα, ήταν παντρεμένη.

Άλλ' αυτό δεν άποτελούσε έμπόδιο για τον Καλιγούλα. Φώναξε άμέσως τον άντρα της Μέμνιο Ρέγκουλο και του είπε δίχως περιστροφές:

—Ο αυτοκράτωρ σου κάνει την τιμή να βρίσκει τη γυναίκα σου άξία του. Χώρισέ την!...

Το διαζύγιο άπαγγέλθηκε άμέσως κι' η Λόλια Παολίνα έγινε σύζυγος του Καλιγούλα.

Άλλα δεν είχε καλύτερη τύχη από τη Λίβια 'Ορεσίλλα. 'Ο αυτοκράτωρ την έδιωξε έπειτα από μερικές ημέρες και ξαναφώναξε η Κεζόνια Μιλόνια κοντά του.

—Καμιά γυναίκα δεν μπορεί να συγκριθή μαζί σου, της είπε σφιγγοντάς την στην άγκαλιά του.

—Το ήξερα, του άπάντησε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Γι' αυτό σέ άφησα ελεύθερο να δοκιμάσεις.

—Δεν θα φύγης ποτέ πια από κοντά μου!...

Η Κεζόνια Μιλόνια στήριξε το κεφάλι της πάνω στο στήθος του.

—Τώρα είμαι πραγματικά εύτυχισμένη! ψιθύρισε.

Ο Καλιγούλας την έκαμε την ίδια ημέρα γυναίκα του και πρόσταξε να πανηγυρισθή ο καινούργιος γάμος του σ' όλη την αυτοκρατορία.

Η Κεζόνια Μιλόνια είχε, όμως, ένα μυστικό, που το κράτησε για να του το κάμει γνωστό την επομένη του γάμου τους. Θα γινόταν μητέρα, όπως του είπε.

Καί, πραγματικά, έπειτα από τριάντα ημέρες έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι.

Ο Καλιγούλας έκανε σαν τρελλός από τη χαρά του και φώναξε σ' όλους πως ή γέννησι αυτού του παιδιού, που είχε έρθει στον κόσμο μόνον τριάντα ημέρες μετά το γάμο του, ήταν ένα μέγα θαύμα, που μόνο σ' ένα θεό μπορούσε να συμβή! Για τον αυτοκράτορα, το παιδί αυτό είχε συλληφθή έπειτα από το γάμο του κι' όχι πριν άπ' αυτόν, όταν η Κεζόνια Μιλόνια ήταν μόνο φίλη του!

Στο κοριτσάκι αυτό, ο Καλιγούλας, γι' ανάμνησι της αδελφής του, έδωσε το όνομα Δρουσίλλα.

Άλλ' οι ημέρες του τυράννου ήταν πια μετρημένες. Έπειτα από λίγο καιρό, ώργανώθηκε μία μεγάλη αλλική συνομωσία, με άρχηγό τον πραίτωρα Κάσσιο Χερέα. Οι συνομωτές έτρεβαν μια νύχτα στον κοιτώνα του Καλιγούλα και τον σκότωσαν με τα έγχειρίδιά τους.

Έπειτα άσπασαν πάνω στην Κεζόνια Μιλόνια, που είχε κι' αυτή την ίδια τύχη.

Από το διπλανό δωμάτιο ακούστηκε, ξαφνικά, μία άδύνατη φωνούλα. Ήταν η μικρή Δρουσίλλα που είχε ύπνησει από το θόρυβο. Μεθυσμένοι από το αίμα που είχαν χύσει, οι συνομωτές έτρεβαν κοντά της. Ένας άπ' αυτούς έπιασε τότε το βρέφος από τα πόδια και, τινάζοντάς το με όρμη, του έσπασε το κεφάλι πάνω στον τοίχο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΙΜΟΥΝ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ δυο Ευρωπαίοι γιατροί είχαν γνωρίσει τη Μάρθα "Ελίζ" ένα χορό της πρεσβείας. Δεν ήταν από τις επιπόλαιες εκείνες κοπέλλες, που κυνηγάνε εξωτικές περιπέτειες στην Αφρική. ΟΙ δυο νέοι το κατάλαβαν αμέσως και κατακτιήθηκαν από τη δραστήρια όμορφη της και την ήρεμη γοητεία της. Ο Τζωρτζ Ράντλινκ της μίλησε πρώτος για το αίσημά του. Η Μάρθα του εξομολογήθηκε τότε πως τον αγαπούσε κι' αυτή. Σ' ένα μήνα παντρεύτηκαν.

Η νέα γυναίκα είχε αναλάβει να βοηθήσει μ' αυτοθυσία τον άντρα της στο ανθρωπιστικό έργο του.

Πραγματικά, ο Ράντλινκ κι' ο Σάντρο Μπίλνερτον βρίσκονταν στα μέρη εκείνα της Αφρικής, για ν' ανακαλύψουν το φάρμακο εναντίον του θανατηφόρου δηλητηρίου της «σιαι-τέγκας» — ενός είδους σφήκας, που θανάτωνε ανθρώπους και ζώα.

Μετά το μήνα του μέλιτος, το αντρόγυνο κι' ο Μπίλνερτον πήγαν σ' ένα χωριό του εσωτερικού, για να συνεχίσουν τις έρευνές τους. Η Μάρθα είχε επιμείνει ν' ακολουθήσει τον άντρα της.

Ο Μπίλνερτον της φερόταν αδελφικά, κρατώντας καλά κρυμένο στην καρδιά του τον έρωτά του γι' αυτήν.

Σ' ένα χρόνο το αντρόγυνο απέκτησε ένα χαριτωμένο αγοράκι. Ο Μπίλνερτον ήταν άφοσιωμένος πάντα στη δουλειά του. Είχε βρει επιτέλους ένα όρρο κατά του δηλητηρίου της «σιαι-τέγκας». Μά, ενώ τα πειράματά του σ' ένα πέτυχαν όλα, όταν δοκίμασε τον όρρο του στους νέγρους, πολλοί απ' αυτούς δεν ζήσανε.

ΟΙ δυο γιατροί διαφώνησαν τότε. Ο Ράντλινκ δήλωσε στο συν-αδελφό του πως δεν πίστευε πιά στον όρρο του και πως δεν έννοουσε να συνεχισθούν τα πειράματα. Τό ζήτημα έφτασε σ' αυτή των ύγειονομικών αρχών, που απαγόρευσαν στο Μπίλνερτον τις δοκιμές του όρρου του.

Ο γιατρός έβλεπε μ' απελπισία να ναυαγούν τόσων χρόνων προσπάθειες. Ωστόσο, η Μάρθα εξακολουθούσε να πιστεύει στην ανασφάλειά του. Μά εκείνος παρεξηγήσε την πίστι της, τη νόμισε για έρωτα και τόλμησε να της φανερώσει το μυστικό της καρδιάς του.

Η Μάρθα όμως αγαπούσε τον άντρα της. Και τώρα που ήξερε, δεν μπορούσε πια να ζήσει κοντά στο Μπίλνερτον σαν καλή φίλη.

Έτσι, ο γιατρός αναγκάστηκε να χωριστή απ' το αντρόγυνο κι' απ' το μικρό Τζιλ, που τον αγαπούσε σαν δεύτερο πατέρα. Πήγε μοναχός σ' ένα άλλο χωριό, το "Αδακούμπι", που απέιχε μιάς ημέρας έξω.

Θά εργαζόταν εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

Είχε φτάσει τώρα ή εποχή των δυνατών ανέμων. ΟΙ συγκοινωνίες είχαν διακοπή. Γιατί, όταν φυσούσε με μανία ο πυρωμένος σιμούν, όλα σκεπάζονταν απ' την ολογισμένη άμμο. Όποιοι

ήταν έξω από εκεί, αδιάκοπα, προσπαθώντας να ξεχάσει τον απελπισμένο έρωτά του...

βρισκόταν τότε στο υπαίθρο, ήταν καταδικασμένος... Ο άντρας Μία νύχτα, η Μάρθα είχε μείνει μόνη στο σπίτι. Της είχε πάρει σ' έναν άρρωστο. Απ' έξω, λυσσομανούσε ο άνεμος. Σαφώς ακούστηκε μιά κλαψιάρικη φωνίτσα:

—Μαμά!... Μαμά!...

Η μητέρα έτρεξε κοντά στο παιδί της. Και τὸ βρήκε νὰ ψήνεται ἀπὸ τὸν πυρετό! Τ' ὅραζε στὴν ἀγκαλιά της, τὸ κύτταζε καὶ εἶδε στὸ λαιμὸ του δυὸ κόκκινα σημάδια, ἀπὸ τσίμπημα!...

—«Τσιαρτέγκας! ψιθύρισε, σὰν νὰ πρόφερε θανατικὴ καταδίκη. Ἐμεινε ἀπολιθωμένη λίγα λεπτά. Ὑστερα μιά σκέψι φωτίσε τὸ μυαλό της: Ὁ ὁρρὸς τοῦ Μπίλνερτον μποροῦσε νὰ σώσει τὸ παιδί της! Ἐπρεπε νὰ τὸ πᾶν ἀμέσως στὸ Ἀδακούμπι!...

Μά ἦταν ἀδύνατο νὰ φτάσει κανεὶς ζωντανὸς ὡς ἐκεῖ, μέσα στὴ νύχτα μ' αὐτὸ τὸ σιμούν ποὺ οὐρλιάζε δαιμονισμένα!...

—Ἐγὼ θὰ πάω! εἶπε δυνατὰ ἡ νέα γυναίκα.

Τύλιξε σ' ἕνα ρούχο τὸ παιδί καὶ βγήκε ἔξω.

Ὅταν ξημέρωσε, ὁ ἥλιος φωτίσε μιά μαύρη μορφή, ποὺ σερνότανε μὲ κόπο. Ἡ γυναίκα ἐκείνη, μ' ἕνα μπόγγο στὰ χέρια, ἦταν τὸ μόνο ζωντανὸ πλάσμα σ' ὁλόκληρη τὴν ἐρημο...

Λαχάνια, τὰ χεῖλια της εἶχαν πρηστή, τὰ πόδια της εἶχαν ματώσει. Μά ἡ ψυχὴ της ἦταν συγκεντρωμένη σὲ μιά ἐπιθυμία: νὰ φτάσει, νὰ σώσει τὸ παιδί της!

—Ὁ ὁρρὸς... ψιθύριζε κάθε τόσο μ' ἀγωνία. Ὁ ὁρρὸς... Ἐπεφτε, ξανασηκώνονταν... Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα. Μά εξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ.

Ἐπιτέλους, ἀντίκρουσε κάτι ἄσπρα σπιτάκια, ποὺ φάνηκαν τεράστια στα θαλωμένα μάτια της. Ἦταν οἱ καλύβες τοῦ Ἀδακούμπι...

Ἐμπήξε τότε ἕνα ἀδύνατο οὐρλιάσμα κι' ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὅταν συνήλθε, εἶδε τὸ Μπίλνερτον, σκυμμένο πάνω της, νὰ τὴν κυττάζει μὲ ἀγωνία. Τούβειζε τὸ παιδί καὶ τραύλιζε μὲ κόπο:

—Ὁχι... ἐμένα... τὸ Τζιλ... ὁρρὸς...

Ὑστερα τὸ πρῶτο τοῦ ἀλλοιώθηκε ἀπὸ ἕνα σπασμὸ καὶ ξεψύχησε. Τὴν εἶχε σκοτώσει ὁ σιμούν!

Ὁ γιατρός ἐσφίξε μ' ἀπελπισία τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Ἡ Μάρθα, ἡ πολυσταγμημένη του, εἶχε ἔρθει ὡς ἐκεῖ, εἶχε θυσιάσει τὴ ζωὴ της, γιὰ νὰ σώσει τὸ παιδί της...

Τρέμοντας, ὁ Μπίλνερτον ἀγγίζει τὸ κορμάκι τοῦ Τζιλ. Ὁ μικρὸς ἦταν σχεδὸν ἀναισθητός. Τὸ δέρμα του εἶχε πάρει ἕνα χρώμα γκρίζο, ἀπ' τὸ δηλητήριο ποὺ εἶχε ἀπλωθῇ στὶς φλέβες του.

Ἡ Μάρθα εἶχε ζητήσει ἀπ' τὸ Μπίλνερτον νὰ τοῦ κάνει ἕνεσι ὁρροῦ. Ἡ διαταγὴ τῆς μητέρας ἐκείνης, ποὺ εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωὴ της τὴ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ της, ξανάδωσε στὸ γιατρὸ τὴν πεποίθησί του.

Πῆρε τὴ σύζυγα καὶ τὸν ὁρρὸ κι' ἔκαμε τὴν ἕνεσι τοῦ Τζιλ. Ὁ ἠρώσιμὸς τῆς Μάρθας δὲν πῆγε χαμένος: Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ παιδιοῦ εἶχε γίνει κανονικότερη. Τὴν ἄλλη μέρα, ἀνοίξε τὰ μάτια του.

—Μαμά!... ψιθύρισε.

Μά ἡ μητέρα του δὲν μποροῦσε πιά ν' ἀκούσει, ν' ἀπαντήσει... Τὸ δηλητήριο τῆς «τσιαρτέγκας» εἶχε νικήθῃ. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ σήμανε τὴ σὴν τῆς σωτηρίας χιλιάδων ἀνθρώπων.

Μά ἡ καρδιά τοῦ Σάντρο ἦταν τσακισμένη ἀπ' τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης του. Θριώμβευσε ὡς γιατρός. ἤξερε ὅμως πῶς, πῶς πολὺ παρὰ στὴν ἐπιστήμη του, τὸ χρωστοῦσε στὴν πίστι τῆς Μάρθας, στὴν ἀγάπη καὶ στὴν ἀφοσίωσι μιάς μητέρας...

Α. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

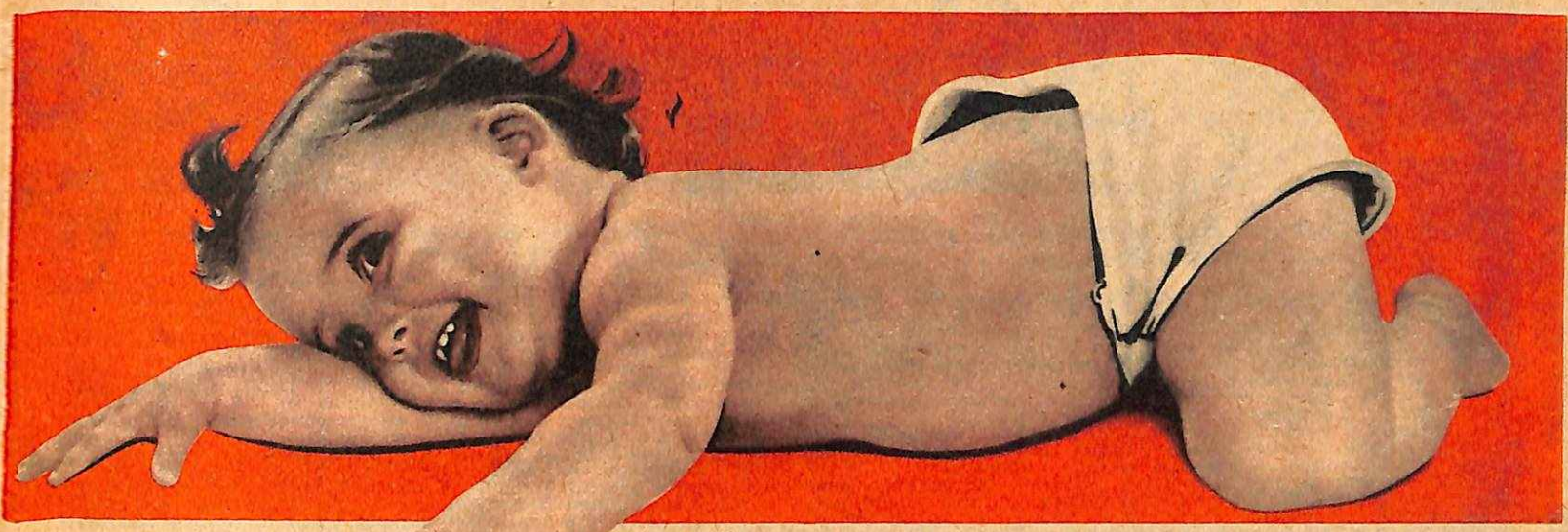
Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ὁ σιμούν τὴν ἔδερνε ἀλύπτητα μὰ ἐξακολουθούσε νὰ προχωρῇ...

Ἡ φύσις φροντίζει ὥστε νὰ γεννηθῇ τὸ παιδί σὰς φυσιολογικὸ καὶ ὀρθοῦ ἀπὸ κάθε ἀποφ. Ἀρκεῖ μόνο νὰ τὸ προφυλάξετε ἀπὸ κάθε πιθανὸν κίνδυνον κατὰ τὴν ἐμβρυακὴ ζωὴ του.

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μία νέα θεωρία αποκλείει τὴν κληρονομικότητα

Σύμφωνα με μιά στατιστικὴ ἀληθινὰ θλιβερή, τὰ 10% τῶν παιδιῶν ποὺ ἔρχονται στὸν κόσμ, ἔχουν κάποιο σωματικὸ ἢ πνευματικὸ ἐλάττωμα, κάποια παραμόρφωσι μικρὴ ἢ μεγάλῃ. Στὸν ἀριθμὸ αὐτὸ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ ἀμέτρητες ἀποβολές καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιῶνται νεκρά.

Σὲ τέτοιες λοιπὸν περιπτώσεις, οἱ γονεῖς σχηματίζουν συνήθως τὴ βεβαιότητα ὅτι φταίνει αὐτοί, σὰν φορεῖς μιάς κακῆς κληρονομικότητας, καὶ πῶς δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται πιά νὰ φέρουν στὸν κόσμ ἄλλα παιδιά.

Μία καινούργια ὁμως θεωρία ἔρχεται νὰ διαλύσῃ αὐτοὺς τοὺς φόβους τῶν, δημιουργημάτων προλήψεων καὶ ἀγνοίας. Ὁφείλεται στὸ δόκτορα "Ινγκάλς, καθηγητὴ τῆς Ἐπιδημιολογίας στὴ Σχολὴ Δημοσίας Ὑγείας τοῦ Χάρβαρντ.

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ θεωρία τῆς «ἐπιγεννητικῆς», ἡ γέννησις ἐνὸς παιδιοῦ παραμορφωμένου ἢ μογγολοειδοῦς ἢ πνευματικῶς ἐλαττωματικοῦ μπορεῖ νὰ προληφθῇ ἐγκαιρῶς. Γιατί δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα κληρονομικότητας, ἀλλὰ μιάς κακῆς βλάβης ποὺ ἔπαθε τὸ ἐμβρυὸν μέσα στὴ μήτρα τῆς μητέρας.

Κανονικὰ, κάθε γονιμοποιημένο ὥριον προορίζεται ἀπὸ τὴ φύσι ν' ἀναπτυχθῇ σὲ φυσιολογικὸ παιδί. Μία βλάβη ὁμως, ὀφειλομένη σ' ἀρρώστεια τῆς μητέρας ἢ σὲ κάποιον ἐξωτερικὸ παρὰγοντα, μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ καταστρεπτικὰ τὸ μέρος τοῦ σώματος τοῦ ποὺ βρίσκεται ἰδίως σὲ ἀνάπτυξιν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὅταν ἐξακριβωθοῦν οἱ πιθανὲς αὐτὲς αἰτίες, θὰ μποροῦν πιά ν' ὑποφεύγουνται, κι' ἔτσι θὰ λείψουν τὰ ἐλαττωματικὰ παιδιά.

Στὰ πειράματα ποὺ ἔκαναν σὲ ζῶα (συνήθως σὲ ποντικούς), οἱ ἐπιστήμονες μπόρεσαν νὰ τοὺς προκαλέσουν τεχνητὰ τὰ κοινότερα ἐλαττωματικὰ καὶ παραμορφώσεις ποὺ παρουσιάζουν τὰ ἀνθρώπινα βρέφη, στήσις φαρμάκων. Στὴν ἑποχὴ τῆς μήτρας ἀπ' τὸ ἀπαυγασμένο ὄντιον, ραϊνίτες βιταμίνες καὶ ἄλλα θρεπτικὰ στοιχεῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ ἦταν — ὅπως εἴπαμε — νὰ γεννηθοῦν τὰ παιδιά ἐλαττωματικά.

Ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ παρὰγον ποὺ χρησιμοποίησαν κάθε φάρμακόν, δὲν ὡς πῶς ὁπότε ὁ ὁργανισμὸς τῆς μητέρας, καὶ ἡ φάσις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐμβρύου.

Παρόμοια πειράματα δὲν ἔγιναν σὲ ἀνθρώπινα ὄντα. Ὡστόσο, πολλοὶ γιατροὶ καταγράφανε λεπτομερῶς διάφορες περιπτώσεις ἐλαττωματικῶν παιδιῶν καὶ τὶς συνδυάζανε μὲ κάτι σοβαρὰ ποὺ συνέβη στὴν μητέρα κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη. Ὁ δόκτωρ "Ινγκάλς π. χ. ἀναφέρει τὴν περίπτωση ἐνὸς ἀγοριοῦ, ποὺ γεννήθηκε χωρὶς ἀριστερὸ χέρι. Στὸ τέλος λοιπὸν τοῦ τρίτου μηνὸς τῆς ἐγκυμοσύνης, ἡ μητέρα του εἶχε κάμει ἐγγειώρησι κήλης καὶ εἶχε μείνει νοσηλευμένη μὲ αἰθέρα ἐπὶ μιά ὥρα. Αὐτὴ ἡ στέρησι τοῦ ὄντιον ἐπηρεάσε ἀλβερῶς τὴ διαμόρφωσι τοῦ ἐμβρύου—μολοντὶ δὲν ὑπῆρχε στὴν οἰκονομεία του κανένα κληρονομικὸ ἐλάττωμα.

Ἐνα κοριτσάκι γεννήθηκε μὲ παραμορφωμένη σπονδυλικὴ στήλη. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἐγκυμοσύνης εἶχαν κάμει τὶς ἀμνιοδαλές τῆς μητέρας, ἀπὸ τὴν νάρκωσιν μὲ αἰθέρα. Αὐτὴ ἡ στέρησι τοῦ ὄντιον ἐπηρεάσε ἀλβερῶς τὴ διαμόρφωσι τοῦ ἐμβρύου—μολοντὶ δὲν ὑπῆρχε στὴν οἰκονομεία του κανένα κληρονομικὸ ἐλάττωμα.

Δὲν μπορεῖ, βέβαια, ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡταν ὑπεύθυνο καὶ οἱ σὲ δυὸ περιπτώσεις τὸ ἀναισθητικόν. Πάντως ὁμως οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς συμφωνοῦν ἀπόλυτα μὲ τὰ ἀποτέλεσματα τῶν πειραμάτων σὲ ζῶα.

Ὅταν ἡ γυναίκα τοῦ ἔπαθε ἀποβολὴ στὸν ἐκτο μῆνα, κατὰ τὴν πρώτη ἐγκυμοσύνη της, ὁ δόκτωρ Τ. "Ινγκάλς ἀρ-χίσε νὰ μετρήσῃ τὴν ἐπὶ ζωὴ καὶ τὴν ἀρτιμέλεια τοῦ ἐμβρύου καὶ διατύπωνε μιά νέα καὶ ἐπαναστατικὴ θεωρία.

Βασίζομενος σ' αὐτὲς τὶς ἐρευνες, ὁ δόκτωρ "Ινγκάλς κατάρτισε ἕνα «ἡμερολόγιον», ποὺ ἀναφέρει 1) τὰ διάφορα στάδια ἀναπτύξεως τοῦ ἐμβρύου καὶ 2) τὶς πιθανὲς συνέπειες μιάς βλάβης ποὺ θὰ ὑποστῇ στὰ στάδια αὐτά.

Ἡ πρώτη λοιπὸν βδομάδα τῆς κύσεως εἶναι ἀφιερωμένη κυρίως στὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν κυττάρων τοῦ ὠαρίου. Σχηματίζονται δὲ τότε τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν ματιῶν, καὶ γι' αὐτὸ μιά βλάβη μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ «κυκλωπείαν» (σχηματισμὸ ἐνὸς μόνο ματιοῦ στὸ μέτωπο).

Τὴ δεύτερη βδομάδα, μπορεῖ κανονικὰ νὰ δημιουργηθοῦν δίδυμα, ἀπὸ τυχαίον χωρισμὸ τῶν κυττάρων τοῦ ὠαρίου. Ἀν λοιπὸν κάποια αἰτία ἐμποδίσῃ τὸν τέλειον χωρισμὸ, τὰ δίδυμα μπορεῖ νὰ μείνουν ἐνωμένα ἐν μέρει, καὶ τότε ἔχομε τοὺς Σιαιμαίους ἀδελφούς. Ὡστόσο, σπάνια ἔρχονται στὸν κόσμ τέτοια δίδυμα, γιὰ μιά σοβαρὴ βλάβη σ' αὐτὴ τὴν περίοδον τῆς ἐγκυμοσύνης προκαλεῖ συνήθως ἀποβολή, καὶ μάλιστα δίχως καν νὰ ξέρῃ ἡ μητέρα πῶς ἦταν ἔγκυος.

Τὴν τρίτη βδομάδα, ἡ καρδιά καὶ τὰ περισσότερα σπλάχνα βρίσκονται ἀκόμη ἔξω ἀπ' τ

Ένα ορδογραφικό λάθος

Πώς προδόθηκε ο στυγερός συζυγοκτόνος Μπέρτι Μάντον

Ω την ώρα που σκότωσε τη γυναίκα του, την "Αίρεν, ο Μπέρτι Μάντον, κάτοικος του Λούτον της Αγγλίας, δεν είχε κάνει ποτέ μία αποφασιστική πράξη στη ζωή του... Ήταν ένα υπόδειγμα «υπογυναικωμένου» συζύγου, που υποτασσόταν αδιαμαρτύρητα στη γκρίνια της συζύγου. Όταν όμως εκείνη, στις 18 Νοεμβρίου 1943, του πέταξε ένα φλυτζάνι με ζεστό τσάι στο κεφάλι, ξεσπάσε ξαφνικά, τη χτύπησε με μία βαρέα τομπιάδα και τη σκότωσε!

Τα τέσσερα παιδιά τους έλειπαν από σχολείο, την ώρα εκείνη. "Ετσι, ο Μάντον είχε 20 λεπτά καιρό για να λάβει τα μέτρα του, για να κρύψει το έγκλημά του.

Πολτοποιήσε με την τομπιάδα το πρόσωπο της νεκρής, ώπου να γίνει ανγνωστό. Κατόπιν την έβουσε και την τυλίξε μέσα σε τέσσερα τσουβάλια. Κοπάνισε κι' έκαμε σκόνη τα ψεύτικα δόντια της κι' έκαψε τη σκόνη αυτή και ακούμπσε κάθε λεκέ από αίμα.

Όταν γύρισαν τα παιδιά, τους έδωσε βιαστικά ένα τσάι και τσάιτελε στον κινηματογράφο.

—'Η μαμά πήγε να δει τη γιαγιά, στο Χάμπσπντ, τού είπε.

Όταν έμεινε πάλι μόνος, ο Μάντον έκαψε από καζάνι του πλαστικού όλα τα ρούχα της γυναίκας του. "Επειτα βάλθηκε να ξεσκονίσει και να σκουπίσει μ' επιμέλεια το κάθε τι στο σπίτι: τοίχους, μαγειρικά σκεύη, σερβίτσια, καθρέφτες... ό,τι μπορούσε ναχε άγγιξει με τα χέρια της η "Αίρεν.

Δεν έπρεπε ν' άφισσ πουθενά το δακτυλικό της αποτυπώμα, ώστε ν' αποκλείσει την πιθανότητα της συγκρίσεως με τα αποτυπώματα της νεκρής και της άγνωστης της. "Εκαμε τη δουλειά αυτή μεθοδικά, απ' το πάτωμα ως το ταβάνι, σε κάθε δωμάτιο με σχολαστική ακρίβεια και επί πολλές ημέρες.

Ενώ λείπανε ακόμα τα παιδιά του, φόρτωσε στο ποδηλάτο του το πτώμα και το πήγε στο ποτάμι.

Ήταν μία σκοτεινή νύχτα του Νοέμβρη, με πολεμική συσκότιση. "Ετσι κανείς δεν είδε το Μάντον που πετούσε στο ποτάμι το μακάβριο «μπαγόν»...

Δυό έργατες βρήκαν το πτώμα, την άλλη μέρα. Δεν δυσκολεύθηκε η αστυνομία να συμπεράνει πως επρόκειτο για έγκλημα. "Ανέλαβε δε την υπόθεση ο επιθεωρητής Τσάπμαν, της Σκότλαντ Γουάρδ.

Ή πρώτη του ενέργεια ήταν ν' αναζητήσει όλα τα όχηματα που είχαν μεταφέρει οσάκια ή άλλα παρόμοια δέματα την ημέρα του εγκλήματος. "Ανέκρινε λοιπόν 750 σωφέρ φορτηγών αυτοκινήτων, αλλά δεν ανακάλυψε τίποτε.

Είχε ήδη στείλει το πτώμα στα εργαστήρια της Σκότλαντ Γουάρδ, για να κάνουν μία αναπαράστασι του προσώπου, με τα στοιχεία που υπήρχαν, και να το σκισάσουν. Πράγματι, οι ειδικοί έβαλαν όλα τους τα δυνατά. Δεν ήταν όμως εύκολη δουλειά, γιατί επρόκειτο για ένα πρόσωπο πολύ κοινό.

Αντίγραφο του σκίτσου μοιράστηκαν σε εκατοντάδες ντέτεκτιβ, κι' εκείνοι τα δείχναν σ' όλους τους ιδιοκτήτες σπιτιών του Λούτον—μίας πόλεως με 80.000 κατοίκους. Μαζί με τους άλλους, είδε το σκίτσο κι' ο Μάντον. Δίλωσε όμως πως δεν είχε ιδεί ποτέ του αυτή τη γυναίκα. Το ίδιο είπαν και τα παιδιά του—και με το δικό τους, γιατί το σκέδιο δεν έμοιαζε με τη μητέρα τους.

Την εποχή εκείνη, στην Αγγλία, είχαν σημειωθεί το λιγώτερο 200 έφαφάνισεις γυναικών, της ίδιας περίπου ηλικίας και ανατήματος με τη νεκρή. "Ο Τσάπμαν επικοινώνησε με 4000 συγγενείς των γυναικών αυτών και βεβαίωθηκε πως καμμία τους δεν ήταν η νεκρή.

Ή "Αίρεν Μάντον δεν συμπεριλαμβανόταν σ' αυτές, γιατί ο άντρας της δεν είχε αναφέρει την εξαφάνισή της.

—Βρίσκεται στο Χάμπσπντ, έλεγε.

Κι' έδωκεν γραμμάτιό της, με την ταχυδρομική σφραγίδα του Χάμπσπντ. Τα είχε γράψει ο ίδιος στον εαυτό του, απομιμούμενος εύκολα τα παιδιαστικά δοντισκοκαλίματα της μισοαγράμματης γυναίκας του. Κι' είχε ταξιδεύσει τις νύχτες ως το Χάμπσπντ, για να τα ταχυδρομήσει από εκεί.

Τα γραμμάτια αυτά έδειχναν πως η "Αίρεν Μάντον δεν είχε πάει στο σπίτι της μητέρας της, αλλά ότι συζούσε μ' ένα στρατιώτη. Δεν ανέφεραν δε ακριβή διευθύνει.

Ήταν κάτι που δεν παραξένεφε κανένα, γιατί ήξεραν όλοι πως η "Αίρεν είχε παραστράψει ουκ ένα...

Τρεις ολόκληρους μήνες έψαχνε ο επιθεωρητής Τσάπμαν, κι' οι ανώτεροί του είχαν βρεθεί πιά και τον καλούσαν να γυρίσει πίσω στο Λονδίνο. "Αλλά αυτός πετύχαινε να τον αφήσουν ακόμα λίγο, γιατί ήταν βέβαιος πως θ' ανακάλυπτε επιτέλους το δολοφόνο. Για να μείνει περισσότερο στο Λούτον, θύσισε ακόμα και την δεκαπενθήμερη άδειά του...

Είχε την πεποίθησι πως το θύμα ήταν εγκατεστημένο στο Λούτον. Γιατί έκρινε απ' το σώμα πως δεν επρόκειτο για καμμία γονεπτική γυναίκα, ώστε να ξοδεύει κανείς λεφτά για ταξίδια μαζί της.

Οι επιστήμονες της Σκότλαντ Γουάρδ είχαν γνωματεύσει πως η νεκρή, στο περπάτημά της, πατούσε ίσως βαρύτερα στο εξωτερικό μέρος του άριστερου ποδιού.

Ο Τσάπμαν διάταξε τους ανδρώπους του να μαζέψουν όλα τα παλιά γυναικεία ρούχα και παπούτσια που θάβρισαν στα σκουπίδια.

—Κάτι πρέπει νακανε τα ρούχα της νεκρής ο δολοφόνος, αφού την έβουσε... τους έζηγησε. "Ισως να τα πέταξε...

"Απ' όλα έκεινα τα κουρέλια και τα παλαιοπάπουτσα, ξεδιάρλεξε ένα ζευγάρι παπούτσια, που ταίριαζαν στο πόδι της νεκρής κι' ήταν πιο φθαρμένα στο άριστερο μέρος. Τα εξέτασε και βρήκε πως είχαν επσκευασθή πρόχειρα, όχι από επαγγελματία πααγκέρη. Οι ανδρώποι του γύρισαν τότε όλα τα σπιντριά, ανακρίνοντας εκείνους που διώρθωναν μονάχοι τα παπούτσια της οικογενείας τους, για οικονομία. "Ενας απ' αυτούς ήταν κι' ο Μάντον. Χρησιμοποιούσε όμως καρφάκια διαφορετικά από εκείνα που υπήρχαν στα πεταγμένα παλαιοπάπουτσα.

Και παπούτσια έκεινα δεν ήταν της γυναικείας (και πρά-δο που ταίριζαν στο πόδι της). "Ωστόσο, τ' όνομά του γράφτηκε στον κατάλογο αυτών που διώρθωναν τα παπούτσια μόνοι τους.

Σκαλίζοντας λοιπόν τα ονόματα έκεινα, ο Τσάπμαν παρατήρησε πως έλειπε μία γυναίκα απ' το σπίτι του Μάντον.

Είχε νάταν άμεσος το Μάντον και τον ρώτησε αν είχε μάθει τίποτε για τη γυναίκα του. "Εκείνος τούδειξε τα γραμμάτια της. Καθώς λοιπόν τα εξέταζε, ο αστυνομικός πρόσεξε πως το όνομα της πόλεως Χάμπσπντ ήταν γραμμένο λαθοςάμενα: «Χάμπσπντ».

—"Αρκετά σās ένοχλήσαμε, κ. Μάντον! είπε χαμογελώντας. "Ακούστε! Γράψτε σ' ένα χαρτί: «Ή γυναίκα μου έφυγε απ' το σπίτι και βρίσκεται στο Χάμπσπντ». Θά σās βάλλω μία υπο-ποινον αστυνομικό θά σās επικορεφθώ, ώστε να σās άφινει ήσυχο.

Ο Μάντον τον ευχαρίστησε για την καλωσύνη του κι' έγγραψε το σημείωμα. "Ο Τσάπμαν το πήρε. Ή λέει Χάμπσπντ ήταν γραμ-μένη και σ' αυτό δίχως το ψήφιο π!... Ήταν αρκετό το στοι-ύστερα από τη Σκότλαντ Γουάρδ ειδικό για τα δακτυλικά απο-τυπώματα, έψαξαν μεθοδικά παντού... και βρήκαν επιτέλους έ-να αποτύπωμα όμοιο με της νεκρής! Είχε μείνει στο έσωτε-ρό του καρπού του ενός σφραγισμένου βάζου με τουριά, που είχε φτιάσει η "Αίρεν Μάντον! Ο συζυγοκτόνος Μπέρτι Μάντον κα-ταδικάστηκε σε θάνατο τον Ίούνιο του 1944.

Ο φετιχισμός

ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Θεωρείται αποκλειστικό κριτήριο της ομορφιάς

Εκινώντας από την Αμερική, διαδόθηκε και σ' ολόκληρη την Ευρώπη, κατά την τελευταία δεκαετία, το φαινόμενο που έχει ονομασθή επιτυχημένα φετιχισμός του στήθους. Πρόκειται για τη ριζωμένη πεποίθησι σε άντρες και γυναίκες ότι ένα πλούσιο στήθος, με άφθονες καμπυλότητες, αποτελεί το ιδεώδες της γυναικείας ομορφιάς.

Το ειδωλολατρικό αυτό προσκυνήμα του στήθους εκδηλώνεται σήμερα παντού: στον κινηματογράφο, στην τηλεόρασι, σε σκίτσα και σε εξώφυλλα περιοδικών, στις εικονογραφημένες διαφημίσεις και στις καθημερινές συζητήσεις... Υπολογίσθηκε εξ άλλου στην Αμερική ότι τα 30% των Αμερικανίδων χρησιμοποιούν ψεύτικα στήθη, για ν' αποκτήσουν φαινομενικά τις διαστάσεις που απαιτεί η σημερινή μόδα...

Ωστόσο, αυτή η λατρεία προς το γυναικείο στήθος δεν είναι καθόλου καινούργια. Μόνο που οι Αμερικανοί της εποχής μας το παρακαίνον, δίνοντας σημασία μοναχά στο μέγεθος του στήθους, σαν αποκλειστικό κριτήριο της ομορφιάς και του σεξ-άππηλ.

Πράγματι, οι γυναίκες άρχισαν να χρησιμοποιούν ένα είδος υποστηρίγματος του στήθους απ' την εποχή ακόμη που εγκατέλειψαν τα ταμάρια των δεινοσαύρων για να φορέσουν κάτι πιο «κομψό». Αν πιστέψουμε ωστόσο ώρισμένους ιστορικούς, το πραγματικό σουτιέν εφευρέθηκε απ' τις καλλονές της Μινωικής Κρήτης, 50 αιώνας προ Χριστού. Το μεταχειρίζονταν δε άργότερα πολύ οι αρχαίες Έβραιες, οι γυναίκες της Πομπηίας και οι Ρωμαίες.

Στα χρόνια του Καρλομάγνου, δηλαδή τον 9ον αιώνα, οι ώραιες αρχόντισσες φορούσαν ζώνες που συγκρατούσαν και το στήθος τους. Άργότερα, ο Λουδοβίκος 15ος της Γαλλίας έλεγε ότι, όταν πρωτογνώριζε μία γυναίκα, το πρώτο που κύταζε ήταν το στήθος της, κι' ότι τα υπόλοιπα δεν τον ενδιαφέρονε καθόλου...

Τον 16ον αιώνα, η Αικατερίνη των Μεδίκων θεοποίησε τη λεπτή μέση, που δεν έπρεπε να έχη περιφέρεια μεγαλύτερη απ' 22 πόντους! "Αλλ' η Άννα ή Αυστριακή ξανάφερε στη μόδα το πλούσιο στήθος—γιατί τέτοιο ήταν και το δικό της—κι' οι κορείς της εποχής πουλούσανε διάφορα παρασκευάσματα για το μέγαλωμα του γυναικείου στήθους.

Ή άτυχη Μαρία Άντουανέτα περφηνευόταν για το θαυμάσιο στήθος της. Στα χρόνια της Δημοκρατίας και του Διευθυντηρίου (1795-1799), οι καλλονές της εποχής φορούσαν ένα φόρεμα από διαφανή μουσελίνα, κι' από κάτω ένα μεταξωτό μπουστό, με το χρώμα της σάρκας, που κολλούσε στο σώμα τους και που τον βρέχανε συχνά για να γίνει διαφανέστερος!

Στη σύγχρονη εποχή, το πραγματικό σουτιέν εφευρέθηκε το 1902 από κάποιον Σάρλ Ντεμπεβουά. "Υστερα ο περίφημος Σανέλ λανσάρισε για τον ίδιο σκοπό μία λεπτή ταινία, που την έλεγε «σουτιέν-γκόρζ». "Αλλά το σουτιέν με τη σημερινή μορφή του και με τις χωριστές δύο «θήκες» έκαμε την εμφάνισή του μόνο το 1930.

Όσο τώρα για τα ψεύτικα στήθη, εί-ναι γνωστό ότι τα χρησιμοποιούσε η Βασίλισσα της Αγγλίας Ελισάβετ Α'. Άργότερα, στις αρχές του 19ου αιώνα, οι γυναίκες ράβανε μάλλινα μαξιλαράκια μέσα απ' τα εφάρμοστα μισοφόρια τους, για να φαίνεται μεγαλύτερο το στήθος τους.

Στη Γαλλία είχε επινοηθή τότε ένα λα-στιχένιο ψεύτικο στήθος, που οι κατασκευασ-ταί του βεβαίωναν πως είχε το προσόν να πάλλεται, σαν ζωντανό! Πρέπει να σημειωθή ότι κάτι τέτοια εξαρτήματα χρησι-μοποιούσαν, μέχρι πρό 15 ετών, διάφορες στάρ του Χόλλυγουντ: σακκούλες δηλαδή λαστιχίνες, με κατάλληλο σχήμα, που τις

γέμιζαν με νερό, ώστε να πετυχαίνουν αυ-τό τον προκλητικό «παλμό»!

Ωστόσο υπήρξε μία εποχή—ανάμεσα στους δυό παγκοσμίους πολέμους—που είχε επικρατήσει η μόδα του στήθους—σανίδας. "Ακόμη κι' όσες είχαν ανεπτυγμένο στήθος, προσπαθούσαν τότε να το κρύψουν με κάθε τρόπο.

Σύμφωνα με μία στατιστική της εποχής, ο μέσος όρος των διαστάσεων του στήθους 72 στάρ του Χόλλυγουντ ήταν 82 πόντοι. Ή Κλάρα Μπούου, η Νάνσυ Κάρολ κι' η Τζανet Γκέινωρ αποτελούσαν τα ζωντανά σύμβολα αυτής της μόδας.

Μία συνάδελφός τους, διάσημη ακόμη σήμερα, υποβλήθηκε τότε σε έγχυρησι για να μικρύνει το στήθος της. "Ο γνωστός δε Γάλλος πορτραίτιστας της εποχής εκείνης Βαν Ντόνγκεν έλεγε: «Αν εμφανίζονταν η Άφροδίτη της Μήλου ανάμεσα στις σημε-ρινές Γαλλίδες καλλονές, θάκανε την εντύ-πωσι... χοντροπαράμανας!».

Σήμερα όμως οι αντιλήψεις κι' η μόδα έχουν αλλάξει ριζικά. Το στήθος πρέπει νάχη περιφέρεια πάνω από 92 πόντους. "Αν κατέβει κάτω από τους 87, θεωρείται έλαττωματικό.

Αυτό δε ισχύει όχι μόνο για την Αμε-ρική, τη Γαλλία, την Αγγλία, την Ιταλία, τις Σκανδιναβικές χώρες, αλλά ακόμη και για την Ιαπωνία, όπου οι γυναίκες είχαν ανέκαθεν μικρό στήθος (και γι' αυτό γίνε-ται τώρα τεραστίς κατανάλωσι στα ψεύτι-κα στήθη).

Ιδεωδέστερο όμως απ' όλα θεωρείται από τους ειδικούς το στήθος των Αμερικανίδων. Ή Τζέιν Ράσελ ήταν η πρώτη που αντιπροσώπευσε στο Χόλλυγουντ αυτή την καινούργια τάσι (το στήθος της φτάνει τους 95 πόντους).

Ή γνωστή ήθοποιος της τηλεόρασεως Ντίγκμαρ, ενώ πρό 2 ετών κέρδιζε μόνο 25 δολάρια την ημέρα, σήμερα εισπράττει 8.500 δολάρια τη βδομάδα, κι' αυτό χά-ρις στο στήθος της, που έχει περιφέρεια 105 πόντων!

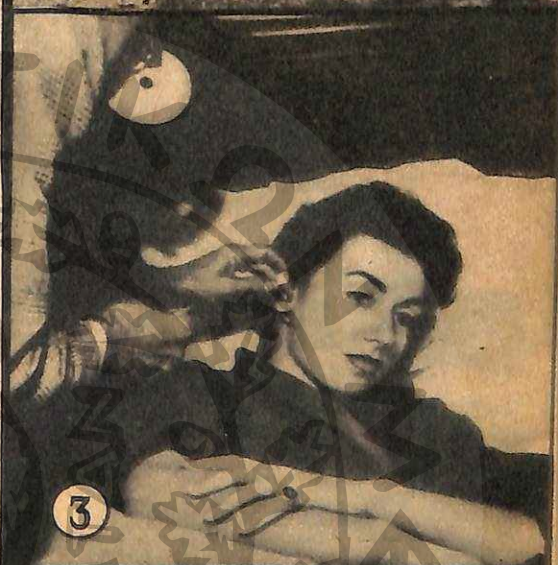
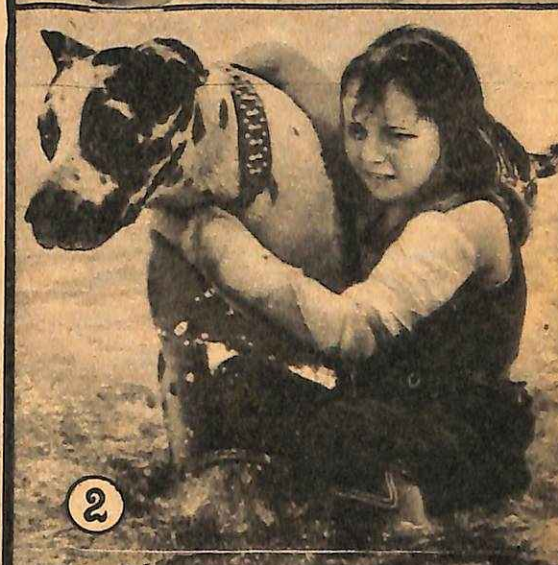
Στην Ιταλία βασιλεύει απ' αυτή την ά-ποψι η Λιλιάνα ντε Σιμόνε, που έχει έπο-νομασθή «Ιταλίδα Τζέιν Ράσελ». Αυτή χαρακτηρίζει τα στήθη των στάρ του Χόλ-λυγουντ «πολύ μεγάλα και άγελαδινά». "Ι-σως όμως το δικό της φτάνει μόνο τους 88 πόν-τους!

1 Τα δύο αυτά βρέφη είναι διδύμα, αλλά γεννήθηκαν το ένα 12 μέρες μετά από το άλλο. "Ο πρώτος που γεννήθηκε είναι ο Γκά-ρυ (άριστερά), χρειάστηκαν δε προσπάθειες 12 ημερών για να μπορέσουν οι γιατροί να φέρουν στο κόσμο και το δεύτερο από τα διδύμα. Στη φωτογραφία μας, μαζί με τα διδύμα παίζουν και οι γονείς τους. "Ο πα-ράξενος και μακροχρόνιος αυτός τοκετός βα-σάνισε αφάνταστα την Μαίρη Κόλλινς, που είναι μόλις 20 χρονών!

2 Στο Κρέμς της Αυστρίας, μία πόλι που βρίσκεται στις όχθες του Δοναύ, έπεσε στο ποτάμι, ενώ έπαιζε κοντά σ' αυτό, και θά πνιγόταν άσφαλώς, αν δεν επενέβαινε έγκαι-ρος ο Γιούγκα. Ένας μεγαλόσωμος σκύλος της γειτονιάς, που έδειχνε πάντοτε μεγάλη αγάπη στα παιδιά, Ή μικρή Κάστεν θά πνι-γόταν, γιατί κανείς δεν άντελλήρη το πέσι-μό της, αλλά και γιατί δεν μπορούσε να κο-λυμπήσει, δεδομένου ότι πριν από μερικές μέ-ρες έπασε το χέρι της και το έχει έκκομα στο γύψο. Στη φωτογραφία μας Ή Κική Κάστεν μαζί με τον σωτήρα της.

3 Ή Γαλλίδα φιλελεπτινίστρια και άλλοτε μαννεκέν Κολέτ Ντυβάλ, η οποία κατέρ-ριψε πρό ημερών το παγκόσμιο γυναικείο ρε-κόρ πτώσεως με αλεξίπτωτο, πέφτοντας από ύψος 12.000 μέτρων, επεσκέφθη ένα διάσημο ειδικό γιατρό του Ρίο ντε Τζανέιρο της Βρα-ζιλίας, έπειδή το τυμπανο του δεξιού της αυτίου όπασε κάποια βλάβη κατά την πτώ-σι. "Ο άθλος της Κολέτ Ντυβάλ δεν περιο-ρίζεται μόνο στο ύψος της πτώσεως, αλλά και στο γεγονός ότι άνοιξε το αλεξίπτωτό της μόνο όταν έφτασε 250 μέτρα πάνω από το έδαφος.

4 Τα σύρματα και οι μαχλοί των γνωστών μέχρι τότε μηχανικών έσκαφών άντι-καταστάθηκαν από ένα υδραυλικό σύστημα το όποιον θά κινή στο έδαφος το γιγαντιαίο φτυάρι. Ή ταχύτης της λειτουργίας και συ-νεπώς και η απόδοσι των νέων έσκαφών είναι διπλάσια των παλαιών. Πρόκειται για μία σημαντική τελειοποίησι που έγκαινιάζει η γερμανική βιομηχανία Ντεμάγκ.

Ο Μάντον ακούμπισε προσεχτικά ό,τι μπορούσε ναχε άγγιξει με τα χέρια της η γυναίκα του...

Ένας πληγωμένος αϊχμαλώς...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΑΡ' όλη την προέλασι των Γάλλων, ό απόστρατος συνταγματάρχης Σουκάρφ δεν αποφάσισε νά εγκαταλείψη τόν πύργο του. "Αλλωστε, κι' αν τ'όθελε, ποίος θά τόν βοηθούσε τώρα πιά; Τό χωριό είχε αδειάσει, τ' αλογα είχαν έπιταχθή απ' τό στρατό. Καραβάνια πληγωμένων περνούσαν ολόενα από κεί, φέρνοντας άσχημες ειδήσεις: Οί Γάλλοι προχωρούσαν συνεχώς πρὸς τό Σμόλενσκ.

Η ζωή είχε αλλάξει, στό μεγάλο πύργο. Ο συνταγματάρχης έμενε όλη την ημέρα κλεισμένος στό γραφείο του, έκτος απ' τίς ώρες τού φαγητού. Η μητέρα του, χήρα στρατηγού, δεν καταλάβαινε πώς ό Τσάρος Αλέξανδρος επέτρεπε νά μπειν στη χώρα του ό στρατός εκείνος τού Ναπολέοντος. Της ίδιαις γνώμης ήταν κι' ή δεσποινίς Ζάρι, ή ώριμη γκυβερνάντα, πού φορούσε διαρκώς μαύρα, σάν νά πεινούσε απ' τίς 21 Ιανουαρίου 1797 — ήμερομηνία μυστηριώδη στην Ιστορία της οικογένειας. Η μόνη πού φαίνεται ευχαριστημένη απ' την κατάσταση, ήταν ή Τάνια, ή κόρη τού συνταγματάρχη, μιά κοπέλλα 16 χρονών. Η γιαγιά της κι' ή γκυβερνάντα δεν τή ζαλιζανε πιά με τά μαθήματα των γαλλικών και της μουσικής, κι' ό πατέρας της είχε πάψει νά τή διδάσκει κάθε μέρα Ιστορία. Χάρης στὸν πόλεμο, ή Τάνια ήταν έλεύθερη έπιτέλους! Πώς νά μὴν εύγνωμονή λίγο γι' αυτό τό Ναπολέοντα; Μπορούσε νά κάνει ό,τι της άρεσε, νά πηγαίνειόρχεται όπου ήθελε... Κανείς δεν άσχολείτο πιά μαζί της.

Μιά βροχερή μέρα λοιπόν, πού δεν μπορούσε νά βγῇ απ' τό σπίτι, ανέθηκε στη σοφίτα. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, γιατί δεν την είχαν άφίσει ποτέ άλλοτε νά έπισκεφθῇ τή γωνία εκείνη τού σπιτιού. Μάλιστα, όταν ήταν μικρή, της λέγανε πώς κρυβόταν ό μπουμπούλας στη σοφίτα... Τί θ' άνακάλυπτε τώ:α εκεί μέσα...

Αφού δίστασε λίγο, ξεκλείδωσε την πόρτα και βρέθηκε σέ

μιά κάμαρα μεγάλη και χαμηλοτάβανη, γεμάτη από παλιά έπιπλα, κάδρα, βαλίτσες... όλα σκεπασμένα από παχύ στρώμα σκόνης... Πάνω σ' ένα μπαούλο, είδε τό πορτραίτο μιάς νέας γυναίκας, χαριτωμένης και χαμογελαστής. Τό πήρε και διάβασε στό πίσω μέρος του, σέ μιά γωνιά: «Αλίκη, 1795».

Ήταν ή μητέρα της. Την είχαν ζωγραφίσει ένα χρόνο πρὶν απ' τή γέννησι της Τάνιας. Η κοπέλλα ξεσκόνισε τό πορτραίτο και τό κύτταξε άχόρταγα. Ήταν ή πρώτη φορά πούβλεπε τή χαρακτηριστική της αχτέρας της. Δεν την είχε γνωρίσει κάδουλου. Κι' όταν ρωτούσε γι' αυτήν, οι άλλοι έλλάζαν με τρόπο καμά συζητήσεως.

Δίπλα στό μπαούλο βρισκόταν ένα μικρό έπιπλο. Η κοπέλλα δεν δυσκολεύτηκε ν' άνοιξη τά συρτάκια του. Σ' ένα απ' αυτά βρήκε κάμποσα γράμματα, κτρινισμένα απ' την πολυκαρία. Έλυσε τό μικρό δέμα κι' άρχισε νά διαβάξη. Τά γράμματα ήταν γραμμένα γαλλικά. Τό πρώτο πού έπιασε ή Τάνια, ήταν σταλμένο απ' τό Παρίσι και είχε χρονολογία 1796.

«Αγαπημένη μου — έγραφε... Πόσο συγκινήθηκα διαβάζοντας τό γραμματάκι σου! Έκλαια από χαρά... Όστε είν' αλήθεια λοιπόν; Θ' άποκτήσης ένα παιδί, τό παιδί μας; Ό, λατρευτή μου μωρό, σάν νά μ'αυτώ νά πετάξω κοντά σου και νά μὴ σ' Αλίκη, γιατί νά μὴ μπορώ νά σφίξω τό πλάσμα μου στό στήθος μου... Μὴ πῶς άυπονοήσις άμως σέ περιμένω! Γιατί θάρδης ύστερα, μού τῶχεις ύποσχέση! Μὴ με κάνης νά ύποφέρω...» Τ' όνομα τού άποστολέως ήταν γραμμένο στό κάτω μέρος τού γράμματος: «Υπολοχαγός Ρεζί Ντυμπραί».

— Ρεζί Ντυμπραί... Ρεζί Ντυμπραί... ψιθύρισε ή Τάνια. Θυμήθηκε ξαφνικά τόν παράξενο θυμό τού πατέρα της, όταν κάποιος έπισκέπτης εύρισκε πώς τὸ έμοιαζε ή κόρη του... και τά παράξενα χαμόγελα της γιαγιάς της, όταν ή γκυβερνάντα της έπαινούσε τίς καταπληκτικές προόδους της στό γαλλικά! Ήταν κόρη εκείνου τού Γάλλου αξιωματικού! Ο συνταγματάρχης Σουκάρφ είχε άνακαλύψει την άπιστία της γυναίκας του και την είχε διώξει. Είχε κρατήσει άμως τό κοριτσάκι, γιά νά την τιμωρήση... Η ίσως είχε φύγει εκείνη, μόνη της, κι' είχε πάει νά ζήσῃ με τὸν αγαπημένο της, αλλά δεν μπόρεσε νά πάρῃ μαζί της τό παιδί της.

Κι' αυτό θάχε γίνει, ασφαλώς, στις 21 Ιανουαρίου 1797... τή μοιραία ήμερομηνία γιά την όποία είχε μαυροντυθῇ ή γρηά δεσποινίς Ζάρι... Η ώρα περνούσε. Νύχτανε σιγά-σιγά. Χτύπησε τό κουδούνι γιά τό βραδυνό φαγητό. Μά ή Τάνια δεν τ' άκούσε...

Στό μεταξύ ό συνταγματάρχης έψαχνε νά τή βρῇ. "Εκανε τό γύρο τού σπιτιού, φωνάζοντας: — Τάνια! Τάνια!... Έλα νά φάμε λοιπόν! Η φωνή του την τράβηξε απ' τίς όνειροπολήσεις της. Ξανάβαλε τά γράμματα στό συρτάρι, βγῆκε απ' τή σοφίτα και κατέβηκε τή σκάλα, όσο γρηγορώτερα μπορούσε.

Ο συνταγματάρχης την περίμενε στό κεφαλόσκαλο τού πρώτου πατώματος. Είδε τό άλλοιωμένο πρόσωπό της, τά σκονισμένα ρούχα της. Κυττάχτηκαν, αμίλητοι. Καί καθένας τους μάντεψε πώς ό άλλος είχε καταλάβει...

Οί μέρες περνούσαν θλιβερά, μονότονα... Ένα βράδυ, έφτασε ή είδησι πώς πλησίαζε μιά συνόδεα από τραυματίες. Η Τάνια βγῆκε στό κατώφλι γιά νά δώση διαταγές γιά τή φιλοξενία τους. Ξαφνικά την πλησίασε ένα ύπνρής. — Τί πρέπει νά κάνω, δεσποινίς; τή ρώτησε. Υπάρχει άνάμεσα στους τραυματίες ένας Γάλλος αξιωματικός, αϊχμάλωτος. Φαίνεται πώς δεν πρόκειται νά ζήσῃ πολύ άκόμα... Θέλουν νά μάς τόν άφίσουν εδώ...

Ο συνταγματάρχης είχε άκολουθήσει την Τάνια, χωρίς νά τὸν αντίληφθῇ κανείς, στό σκοτεινά. — Δεν θέλω Γάλλους στό σπίτι μου! φώναξε. — Σας παρακαλώ, κύριε... τού έπτε ένας απ' τούς νοσοκόμους. Πρόκειται γιά ένα έτοιμόθαντο. Ο συνταγματάρχης στράφηκε γιά νά μπη στό σπίτι χωρίς ν' άπαντήση. Μά ή Τάνια τὸν κράτησε απ' τό μανίκι και ρώτησε τό νοσοκόμο: — Πώς λέγεται αυτός ό αξιωματικός; — Ταγματάρχης Ρεζί Ντυμπραί, δεσποινίς. Η Τάνια κύτταξε στό μάτια τό συνταγματάρχη. — Έτοιμάσε ένα κρεβάτι στό σαλόνι, έπτε εκείνος στόν ύπνρτή.

Καί πρόσθεσε, μιλώντας γιά πρώτη φορά γαλλικά, έπειτα από 20 χρόνια: — Ο ταγματάρχης Ντυμπραί θά περάση εδώ τή νύχτα.

Β. ΒΟΛΜΑΝ

Η Τάνια έλυσε τό μικρό δέμα με τά γράμματα κι' άρχισε νά διαβάξη...

Η Τάνια έλυσε τό μικρό δέμα με τά γράμματα κι' άρχισε νά διαβάξη...

Η Τάνια έλυσε τό μικρό δέμα με τά γράμματα κι' άρχισε νά διαβάξη...

Η Τάνια έλυσε τό μικρό δέμα με τά γράμματα κι' άρχισε νά διαβάξη...

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρλ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'.

ΤΟ μέγαρο Μπερτινιόλ, στη λεωφόρο Φρίντλαντ, ήταν ένα απ' τά έπιθλητικότερα τού Παρισιού. Έσωτερικά, ήταν έπιπλωμένο με γούστο και πολυτέλεια. Ίδιως τά σαλόνια του άποτελούσαν αληθινά θαύματα διακοσμήσεως.

Ο ιδιοκτήτης του ήταν άλλοτε κτηνοτρόφος στην Αυστραλία κι' είχε γίνει πάμπλουτος. Ήταν χήρος, με μιά κόρη, τή Τζέννυ, ηλικίας 20 χρονών, μελαχροινή με σπαρτό δέρμα, με την ήδυπαθεια εκείνη πού συναντάς κανείς στις μιγάδες — γιατί είχε μητέρα της μιά ίθαγενή της Ταϊτί, πού την είχε γνωρίσει άλλοτε ό Μπερτινιόλ, όταν γύριζε τὸν κόσμο κυνηγώντας την Τύχη. Είχε κληρονομήσει απ' αυτήν την τρυφερή της καρδιά, τή λεπτή όμορφιά της και τίς άφλογες γραμμές της.

Ο Μπερτινιόλ ήταν Γάλλος, έμενε όμως στη Γαλλία εδώ και δυό-τρία χρόνια μονάχα. Κι' έπειδή ένοιωσε την έργασια σάν μιά άπαραίτητη, ζωτική ανάγκη του, είχε άγοράσει ένα μεγάλο άνδρακυρχειο, γιά ν' άπασχολήται με κάτι.

Ένα πρωί, στις άρχές Ιουλίου, ή Τζέννυ βρισκόταν μόνη της στό σαλόνι της, μισοξαπλωμένη νοηλικά σ' ένα ντιβάνι. Τό έργοχείρό της είχε γλυστρήσει απ' τά γόνατά της δίχως νά τὸ αντίληφθῇ. Φαινόταν νά κοιμάται, με τὸν άγκώνα της στηριγμένο σ' ένα μαξιλάρι και με τά μάτια κλειστά. Κάθε τόσο όμως τό στήθος της φούσκωνε από ένα στεναγμό και μιά σύσπαισι περνούσε απ' τό μελαχρινό πρόσωπό της με τά κατακόκκινα, σάν ματωμένα χείλη... Ένας ύπνρής μπήκε άθόρυβα και τή ρώτησε: — Ηρθε ή δασκάλα τού πιάνου σας, Μπορεί νά περάση; Η κοπέλλα δεν άνοιξε τά μάτια της. Έκαμε μονάχα μιά άόριστη χειρονομία, πού ό ύπνρής τή θεώρησε σάν καταφατική άπάντησι.

Σέ λίγα λεπτά, μπήκε στό σαλόνι μιά νέα, συνομήλικη με τή Τζέννυ, και στάθηκε όρθια μπροστά της. Ήταν ή Μαρία-Ρόζα Βελλαντιέ, ή δασκάλα τού πιάνου. Αυτές οι δυό κοπέλλες άποτελούσαν ένα χαριτωμένο ζευγάρι. Μοιάζανε πολύ στην όμορφιά, στην κομψότητα και στη λεπτή χάρι, διαφέροντας όμως στην οικονομική κατάσταση. Ωστόσο, παρ' όλον ότι ή Μαρία-Ρόζα ήταν κατώτερη απ' αυτή την άποψη, τίποτα στη συμπεριφορά της δεν φανέρωνε άνηχανία ή ταπεινότητα.

Ήταν όρφανή, κόρη άνωτέρου αξιωματικού, κι' έδινε μαθήματα γιά νά ζήσῃ. Όλες οι μαθήτριάς της γίνονταν φίλς της. Τίς κατακτούσε γρήγορα με τή γλυκεία χάρι της και τή γοητεία της. — Μήπως είσαστε αδιάθετη, δεσποινίς; ρώτησε τή Τζέννυ. — Όχι, δεν έχω τίποτα... Είμαι μονάχα μελαγχολική... Ηρθε γιά μάθημα; Δεν έχω καθόλου κέφι σήμερα... — Με λίγη καλή θέλησι, δεσποινίς... — Καλά, θά προσπαθήσω.

Τό πιάνο βρισκόταν σέ μιά γωνιά. Η Τζέννυ κάθισε μπροστά του, ενώ ή άλλη έμενε όρθια κοντά της, άριστερά της. Μόλις όμως ή Τζέννυ έπαιξε μερικές «σκάλες», σταμάτησε κι' έκλεισε άπότομα τό πιάνο. — Όχι, όχι σήμερα! φώναξε. Δεν μπορώ... — Μά γιατί νάσαστε μελαγχολική, δεσποινίς; Μήπως δεν έχετε ό,τι χρειάζεται γιά νά γίνετε άπόλυτη εύτυχισμένη; Είσαστε ώραιότατη, βαθύπλουτη και καλή!

— Ναί... κι' όμως, παρ' όλ' αυτά, νοιώθω έπιθυμία νά κλάψω!

— Μά βρήκατε μελαγχολική, όταν ήρθατε, Μαρία. Τώρα είμαι σχεδόν χαρούμενη... θέλετε νά με φιλήσετε;...»

Η Τζέννυ έμεινε αμίλητη γιά πολύ. "Υστερα ρώτησε: — Έσείς, Μαρία, βρήκατε την εύτυχία; — Όσο μού τό επέτρεπε ή άνάμνησι τού τόσο πρόσφατου θανάτου τού πολυαγαπημένου μου πατέρα.

— Αλήθεια, έχετε πένθος άκόμη... Μά, γιά νάσαστε εύτυχισμένη, θά πῇ πώς αγαπάτε!

Η Μαρία-Ρόζα κοκκίνισε, έσκυψε τό κεφάλι της και χαμογέλασε έλαφρά. — Πραγματικά, αγαπώ κάποιον, έπτε. — Κι' αυτός σας αγαπάει; — Φλογερά.

— Αγαπώ κι' έγώ... αλλοίμονο! Μά δεν ξερω άν μ' αγαπάη κι' εκείνος... Είναι φτωχός, κι' έγώ πλούσια. Γι' αυτό ίσως κρατάει άπέναντί μου μιά έπιφυλακτική στάσι, πού δεν άπέχει πολύ απ' την ψυχρότητα. — Ξέρει την αγάπη σας; — Πρέπει νά τή μάντεψε.

— Μὴν άνησυχῇτε λοιπόν! Ποίς θά μπορούσε ν' αντίσταθῇ στό μάτια σας; — Τό πιστεύετε αληθινά; — Καί βεδία!

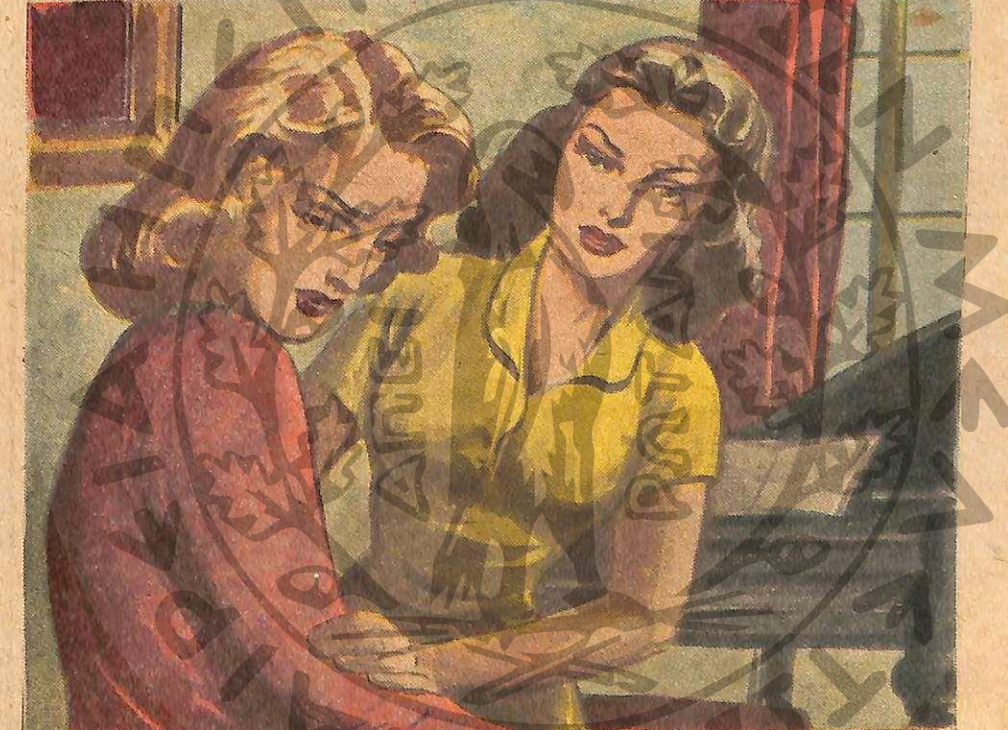
Η έλπίδα ξαναγεννήθηκε άποτομα στην καρδιά της Τζέννυ, με τὸν εύκολία της μεταβολής συνασθημάτων της ψυχικής διαθέσεως πού τή χαρακτήριζε. Καί έπτε στη

Μαρία-Ρόζα, χαϊδεύοντας τά χέρια της: — Όστε λοιπόν αγαπάτε; — Μ' όλη μου την ψυχή. — Είναι νέος; — Είκοσιτέσσεράν έτών. — Όπως κι' ό δικός μου αγαπημένος... Είναι μελαχρινός, ψηλός; — Πολύ ψηλός και πολύ μελαχροινός. — Σάν τό δικό μου... Κι' έχει ένα ύψος πέρηφανο... κι' ένα μαύρο μουστακάκι. — Ακριδώς! άπάντησε ή Μαρία γελώντας. Τὸν περιγράφετε σάν νά τὸν ξέρετε. — Εκείνος πού αγαπώ έγώ, κατάγεται από μιά απ' τίς άριστοκρατικότερες οικογένειες της Γαλλίας. Είναι κόμης κι' έχει ένα μεγαλύτερο άδελφό μαρκήσιο.

Τώρα ή Μαρία σάπασε. Κύτταξε τή Τζέννυ, σαστισμένη. Τό πρόσωπό της είχε χάσει κάπως τό χρώμα του και καθρέφτιζε μιά βαθειά συγκίνησι. — Κι' ό δικός σας, Μαρία; τή ρώτησε ή Τζέννυ. — Ο δικός μου;... — Κι' ή δασκάλα τού πιάνου πήρε ξαφνικά θάρρος κι' άπάντησε, κυττάζοντας στό μάτια τή Τζέννυ, πού δεν είχε αντίληφθῇ την αλλαγή της: — Ο άντρας πού αγαπώ είναι κόμης, κι' ό μεγαλύτερος άδελφός του μαρκήσιος. Η Τζέννυ γέλασε χαρούμενα. — Πολύ παράξενο, αυτό... πρέπει νά τὸ παραδεχθῇτε!

— Ναί, πολύ παράξενο. Απλώθηκε σιωπή γιά λίγο. Καμιά ύποψία δεν είχε περάσει απ' τό νου της Τζέννυ. Μά ή Μαρία-Ρόζα ύπόφερε φανερά. — Θάναι άδιακρισία μου άν σας ρωτήσω... πώς τὸν λένε; πρόσφερε. — Γιατί νά μὴ σας τό πῶ, άφού τῶχα πῇ και στόν πατέρα μου; Είναι ό κόμης Λωρὰν ντε Σουλαιμ...

Η Μαρία κλονίσθηκε, σάν νάχε δεχθῇ ένα χτύπημα κατάκαρδα. Έφερε τό χέρι της στό στήθος της. «Αυτός! Αυτός!» έπτε με τό νου της.

— Μά βρήκατε μελαγχολική, όταν ήρθατε, Μαρία. Τώρα είμαι σχεδόν χαρούμενη... θέλετε νά με φιλήσετε;...»

«Η Τζέννυ δεν πρόσεξε την παραχή της. Χαμογελώντας πάντα, της είπε:

—Εδώ σταματάει η ομοιότης... δεν είν' έτσι, Μαρία; Δεν φαντάζομαι ναμαστε αντίχρησι!

—Όχι, όχι, δεσποινίς... Εύτυχως για μένα, γιατί πώς θα μπορούσα να μετρηθώ μαζί σας;

Συγχρότως η Μαρία έλεγε με το νου της, με τρόπο:

«Τόν αγαπάει!... Κι' είναι τόσο πλούσιος... τόσο όμορφος... τόσο γοητευτικός!... Τόν αγαπάει!...»

—Α σειρά σας τώρα, Μαρία, να μου πείτε το όνομα του διαλεχτού της καρδιάς σας, φώναξε η Τζέννυ.

—Όχι, όχι, δεν μπορώ!

—Γιατί;

—Αργότερα... Μην επιμένετε τώρα...

—Όπως θέλετε, Μαρία.

Σαν να προσπαθούσε ν' αλλάξει τις σκέψεις της, ν' απασχολήσει κάποιον άλλο το μυαλό της και να ξεφύγει από μιὰ έμμοινη ιδέα που τη βασάνιζε σαν εφιάλτης, η βασκάλια του πιάνου ρώτησε:

—Μήπως θέλετε τώρα να συνεχίσουμε το μάθημα, δεσποινίς;

—Όχι, όχι...

—Αντίο σας λοιπόν.

Με βρήκατε μελαγχολική, όταν ήρθατε, Μαρία. Τώρα είμαι σχεδόν χαρούμενη... Κι' αυτό το χρωστάω σε σας... Θέλετε να με φιλήσετε;

Η Μαρία δεν απάντησε. «Έκαμε μάλιστα ένα βήμα πίσω, στενοχωρημένη.

—Σας λύπησα, δίχως να το θέλω; της είπε η Τζέννυ.

—Όχι, όχι...

—Τότε λοιπόν με φοβόσαστε; Έλάτε... Κι' η Τζέννυ άνοιξε την αγκαλιά της. Οι δυο κοπέλες φιλήθηκαν. Μα τα χείλη της Μαρίας-Ρόζας ήταν στεγνά και καίγανε, σαν από πυρετό. Η Τζέννυ ανατρίχιασε στο άγγιγμά τους, σαν ναχε καή.

—Υστερα η βασκάλια έφυγε κι' η Τζέννυ ξανάπεσε στο ντιβάνι, ακούμπησε το κεφάλι της στα μαξιλάρια και ψιθύρισε:

—Λωράν! Λωράν μου! Μ' αγαπάς;

Θάλεγε κανείς πώς ζήτοσε έτσι να δώσει μιὰ πνοή ζωής στο μυστικό όνειρο της καρδιάς της...

Ο Μπερτινιόλ εργαζότανε στο γραφείο του, στο δεύτερο πάτωμα του μεγάρου. Ήταν ένα πολύ μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο, όπου είχε συγκεντρώσει ένα σωρό παράξενα ένθυμια της περιπετειώδους ζωής του: Στόν τοίχο κρέμονταν διάφορα ντουφέκια, καραμπίνες, ρεβόλβερ, λόγχες, μαχαίρια, πισίνες ασπίδες, σέλλες και χαλινάρια, κοστούμια άγριων, τρόπαια θηρίων...

Μια πόρτα, στο βάθος, επικοινωνούσε μ' ένα άλλο δωμάτιο, όπου εργαζόταν ένας νέος ως 30 χρονών: ο γραμματέας του Ρομαίν Γκού.

Ο Μπερτινιόλ ήταν 50 χρονών περίπου, ψηλός, με φαρθείες πλάτες, με κόκκινο πρόσωπο και με μάτια μικρά που λάμπανε ανήσυχια και βρίσκονταν διαρκώς σε κίνηση

—σαν μάτια θηρίου που μυρίζεται τόν κίνδυνο και βρίσκεται σ' επιφυλακή.

Τα κοντά και τριχωτά χέρια του, με χαντρούς κόμπους στα δάχτυλα, πρόσδιδαν την καταγωγή του απ' τις κατώτερες λαϊκές τάξεις και λέγανε πως είχε μοχθήσει πολύ πριν άποκτήσει τόν πλούτο και την άνεση.

Μα λέγανε και κάτι άλλο ακόμη, τα εύγλωττα εκείνα χέρια: ότι ο ιδιοκτήτης τους, μοιλονότι φαινόταν καλοκάγαθος, ήταν τραχύς και επίμονος τύπος, συνηθισμένος να μην όπισθοχωρή μπροστά σε κανένα εμπόδιο και να μη πολυλογαριάζει τη ζωή ενός ανθρώπου—αυτός που είχε διακινδυνεύει άπειρες φορές τη δική του για ένα κομμάτι ψωμί...

Χτύπησε τώρα ένα ηλεκτρικό κουδούνι κι' είπε στον καμαριέρη που παρουσιάστηκε σε λίγο:

—Περιμένω κάποιον σπουδαίο επίσκεψι. Δεν είμαι εδώ για κανένα, εκτός από ένα Μπαλμαντού, υπηρέτη της λέσχης της Ρυ ντε λα Παι.

—Μόλις έφτασε αυτός ο άνθρωπος, κύριε. Έρχομουν να σας είδοποιήσω, όταν χτυπήσατε το κουδούνι.

—Φέρε τον εδώ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

—Πάρτε μιὰ καρέκλα, Μπαλμαντού, του είπε ο Μπερτινιόλ.

Ο καμαριέρης έφυγε. Κι' έπειτα από μερικά λεπτά, ώδηγησε μέσα στο γραφείο του κυρίου του ένα νέο, ψηλό, με ασήμαντη φυσιογνωμία και μέτρια ντυμένο.

σε να πληρώσει ένα τέτοιο ποσόν στόν κ. Λουσιέν Μιλλερό που τόν είχε κερδίσει.

Πραγματικά, έμαθα από ένα φίλο μου, καμαριέρη του κ. Μιλλερό, ότι ο κόμης δεν παρουσιάστηκε για να ξεφορτώσει το χρέος του μέσα στην προθεσμία που επέβαλλε η τιμή. Μπορούσα λοιπόν πια να δράσω!

»Κλείσαμε τη λέσχη κατά τις 4 τόν πρωί. Αντί να φύγω τότε, κρύφτηκα κάπου, κι' όταν έμεινε μόνος, πήγα και κρέμασα στο μεγάλο σαλόνι μιὰ πινακίδα που είχε ετοιμάσει και που έγραφε: «Κατόπιν αποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου της λέσχης, απαγορεύεται έφεξής η είσοδος εις τόν κ. κόμητα Λωράν ντε Σουλαίμ, διότι δεν έπληρωσε ένα χρέος τιμής».

»Ετσι δεν είχαμε συμφωνήσει;

—Ακριβώς. Και τί έγινε ύστερα;

—Ω, χάλασε ο κόσμος!... Κρύφτηκα πάλι και περιμένα ώσπου ν' άνοιξη η λέσχη... Είδα κι' άκουσα την κατάπληξη τών μελών, που δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους... Κανείς τους δεν είχε μάθει πως συνεδρίασε τού Διοικητικού Συμβουλίου την προηγούμενη μέρα, για να πάρη μιὰ τόσο σοβαρή απόφασι... Τα σχόλια έδιναν κι' έπαιρναν...

»Ειδοποιήθηκε ο πρόεδρος, τὰ μέλη τού Συμβουλίου, Φυσικά, διαμαρτυρήθηκαν και διέταξαν ν' αφαιρεθί άμέσως η πινακίδα. Ρώτησαν ποιός την είχε κρεμάσει, αλλά δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν τίποτε.

»Θάβηκαν πολύ να σκεπάσουν την υπόθεσι, γιατί άναγκασθήσαν στην τιμή ολοκληρώσε της λέσχης. Και θά τόν κατάρθωναν άσφαλώς, αν δεν τόν είχατε προβλέψει κι' αυτό... Συμφωνά με τις οδηγίες σας, τηλεφώνησα την είδησι σ' όλες τις εφημερίδες.

—Ναι, τη διάβασα.

—Α, τη δημοσιεύσανε λεπτομερώς;

—Όλες ανεξαιρέτως.

—Δυσκόλη δα συνέλθη από τέτοιο χτύπημα ο κ. κόμης...

—Δεν πρόκειται να συνέλθη, είπε αδιάφορα ο Μπερτινιόλ.

—Πρέπει να τόν μισήτε πολύ, κύριε... Κι' ωστόσο είναι ένας θαυμάσιος νέος, άγαπητός σ' όλους τούς φίλους του... Λίγο άμυαλος, αλλά με καλή καρδιά.

—Δεν τόν μισώ, κύριε Μπαλμαντού, πρόφερε ήσυχα ο Μπερτινιόλ.

Κι' εξήγησε στον έπισκέπτη του, που τόν κύτταζε σαστισμένος:

—Μη κουράζετε άδικώς τόν μυαλό σας. Δεν χρειάζεται να καταλάβετε.

—Τότε λοιπόν, κύριε, δεν μάς παρά να κανονίσουμε τόν λογαριασμό μας...

—Πολύ σωστά.

Κι' ο Μπερτινιόλ, με άργές κινήσεις—σαν να σκεπτότανε κάτι άλλο—έβγαλε απ' την τσέπη του τὰ κλειδιά του κι' άνοιξε ένα συρτάρι.

—Είχαμε συμφωνήσει 20 χιλιάδες φράγκα, νομίζω... είπε.

—Όχι όριστικά... Όφειλό δέ να σας πώ ότι βασίζομουν στις 30 χιλιάδες που θά μου δινате, για να πάω να έγκατασταθώ στην έξοχή.

—Ας είναι, συμφώνησε ο Μπερτινιόλ. Κι' έχωσε τόν χέρι του σ' ένα σωρό από χαρτονομίσματα. Ο Μπαλμαντού έκαμε μιὰ γκριμάτσα. Μετανοούσε που είχε ζητήσει τόσο λίγα...

Ενώ λοιπόν ο Μπερτινιόλ μετρούσε τὰ λεφτά, του είπε:

—Θα σκαρώσω ένα άγρόκτημα, κι' είμαι βέβαιος πως θά πετύχω... Έκείνο που μουλειτουργεί ως τὰ τώρα, ήταν τὰ λεφτά. Μα, χάρις σε σας, κύριε, θά μπόρεσω επιτέλους να διαθέσω... 50 χιλιάδες φράγκα.

Ο Μπερτινιόλ σταμάτησε άπότομα τόν μέτρημα και κύτταξε σκληρά τόν συνομιλητή του.

—Είσατε παλαιανθρωπάκος, κύριε Μπαλμαντού, είπε.

Ο άλλος ύποκλήθηκε κι' απάντησε, άτάραχος:

—Είμαι εύτυχης που μαθαίνω τη γνώμη ενός ανθρώπου με γούστο για τόν άταμό μου.

Ο Μπερτινιόλ άνασήκωσε τούς ώμους του και τού πέταξε ένα πακέτο χαρτονομίσματα.

—Σωστά είναι, πενήντα! είπε χαρούμενα ο Μπαλμαντού, αφού τὰ ξαναμέτρησε. Α, εύχαιοστιέται κανείς να έξυπηρετή

άφεντάδες σαν εσάς... Άν τυχόν με ξαναχρειάστητε...

Ο Μπερτινιόλ τού έδειξε την πόρτα.

Όταν έμεινε μόνος, σηκώθηκε, κατέβηκε στο πρώτο πάτωμα και μπήκε στο σαλόνι, όπου ήξερε πως βάδρισκε τη Τζέννυ.

Μόλις είχε φύγει η Μαρία-Ρόζα. Η Τζέννυ, ξαπλωμένη στο ντιβάνι, με τὰ μάτια κλειστά, όνειρευόταν ζυπνητή. Κι' έρχότανε στα χείλη της τόν γλυκό όνομα εκείνου που δεν την άφινε η εικόνα του:

—Λωράν! Λωράν μου! Μ' αγαπάς;

Η τραχεία ματιά του Μπερτινιόλ γεμίσε τρυφερότητα, καθώς κύτταζε την κόρη του με βουβή λατρεία. Η Τζέννυ αγαπούσε πολύ τόν πατέρα της, κι' εκείνος στο τυχοδιωκτικό του στάδιο, ένοιωθε να μαλακώνη η ψυχή του μονάχα με τὰ χάδια της.

Κάθεσ τώρα σ' ένα σκαμνί, δίπλα της, και της ψιθύρισε σ' αυτή, ζυπνώντας την έτσι από τ' όνειρό της:

—Τόν αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ;

Έκείνη άνοιξε τὰ μάτια της, τόν κύτταξε και τύλιξε τὰ χέρια της γύρω στο λαιμό του.

—Άν τόν αγαπάω;... Ό, πατερούλη μου, μπορεί να πεθάνω αν δεν γίνη δικός μου!... Δός μου τόν, πατέρα μου, δός μου τόν, τόν αγαπημένο μου Λωράν!

—Θά τόν παντρευτής, σου τόν ύπόσχομαι.

—Αλήθεια, πατερούλη;

—Έχω δυο λόγους που σου δίνω αυτή την ύπόσχεσι... δυο λόγους που θέλω να γίνη ο γάμος αυτός.

—Δυο λόγους; Ποιούς;

—Ο πρώτος είναι πως σ' αγαπώ και δεν μπορώ να σε ξέρω δυστυχισμένη. Έκα- να πάντα ό,τι ήθελες. Τό ίδιο θά κάνω και τώρα... Ο δεύτερος λόγος... θά σου τόν πώ ίσως μιὰ μέρα. Για την ώρα, δεν έχει σημασία.

Ο πατέρας του Μπερτινιόλ ήταν άλλοτε ύπηρετς στο στίτι του Σουλαίμ. Μια μέρα, ο μαρκήσιος τόν κατηγορήσε για κλοπή, και τόν δικαστήριο τόν έστειλε στη φυλακή. Όστόσο, ο ίδιος βεβαίως πως ήταν άθώος, θύμα δικαστικής πλάνης: Οταν βγήκε απ' τη φυλακή, ξενητεύτηκε, μαζί με τη γυναίκα του, και δεν ξαναπάτησε πια τόν πόδι του στη Γαλλία.

Όσο μεγάλωνε όμως ο γυιός του, τόν μάθαινε να μισή τούς Σουλαίμ. Έτσι, για τόν πολύν καιρό μετά τόν θάνατό του, ο γυιός θυμόταν πάντα τὰ τελευταία λόγια τού πατέρα του:

«Άν ποτέ γίνης πλούσιος και δυνατός, να έκδικήθης για μένα!»

Δεν είχε ξεχάσει ο Μπερτινιόλ. Μα δεν ποθούσε καμιά κοινή έκδικησι...

Είχε πη με τόν νου του πως θά υπάκουε στη διαταγή τού πατέρα του και συγχρόνως θά τελείωνε κι' ο ίδιος τόν τυχοδιωκτικό στάδιο του, αν έμπαινε στην οικογένεια ντε Σουλαίμ! Ο γυιός του πρώην ύπηρετη να παντρεύη την κόρη του μ' ένα μαρκήσιο ή ένα κόμητη ντε Σουλαίμ... Τί όνειρο και τί έκδικησι!

Να σε τί απέβλεπε ο Μπερτινιόλ.

Μα, για να μη βρη εμπόδιο την περφη- νεια της άριστοκρατικής οικογένειας, ήθελε πρώτα να την ταπεινώση, με κάθε τρόπο. Άπ' τόν ρήγμα που θ' άνοιγε τότε σε μιὰ άσπιλη τιμή, θά μπορούσε να περάση και να πάση θέσι μέσα στην οικογένεια, σαν νικητής.

Τα πράγματα τόν έξυπηρετούσαν, αφού η Τζέννυ είχε αγαπήσει τόν Λωράν... Κι' εκείνος πάλι, με τη διαγωγή του, τού πρόσφερε τὰ πρώτα όπλα.

Χτύπησε ένα κουδούνι. Αυτή τη φορά, ζήτοσε τόν γραμματέα του. Πραγματικά, άνοιξε η πόρτα τού βάθους και μπήκε ο Ρομαίν Γκού.

Ήταν 28 χρονών, ψηλός, γεροδεμένος, με στενό μέτωπο, πυκνά ξανθά μαλλιά και ακανόνιστο πρόσωπο.

Τόν είχε περιμαζέψει από μικρό ο Μπερτινιόλ στο λιμάνι της Νέας Υόρκης και τόν είχε πάρει μαζί του σ' όλες τις περιπλανήσεις του. Τόν είχε ύπηρετη τόν στην άρχη. Μα ο Ρομαίν μελετούσε τις νύχτες, για να μορφωθεί. Ήθελε ν' αλλάξει κατάσταση, ν' άνεβη ψηλότερα—και τότε κατορθώσει, αφού ο Μπερτινιόλ τόν χρησιμοποιούσε τώρα για γραμματέα του.

Περίμενε, όρθιος, τις διαταγές του κυρίου του.

—Άκούστε, Ρομαίν, του είπε εκείνος. Πρέπει να ξέρω κάθε μέρα τί κάνει ο κόμης Λωράν ντε Σουλαίμ. Θά παρακολουθή- τε τη ζωή του, ώρα με την ώρα, και θά με κρατάτε ένημερο.

»Τόν γνωρίζετε, τόν έχετε δη έδώ στο γραφείο μου. Ξέρετε που μένει, στο Παρίσι. Έπίσης ξέρετε πως ο άδελφός του κι' η μητέρα του κατοικούν στο Νοζάν.

»Τίποτ' άλλο... Πηγαίνετε!

Ο Ρομαίν Γκού ύποκλήθηκε και βγήκε απ' τόν γραφείο.

Β'.

Η σκηνή αυτή συνέβαινε σ' ένα σαλόνι απλό, χωρίς καμιά πολυτέλεια, δίχως μπιμπέλο, ζωγραφικούς πίνακες ή πολυτίμα βάζα, επιπλωμένο μόνο μ' ένα καναπέ, με κάμπους καρέκλες και πολυθρόνες, μ' ένα μεγάλο τραπέζι στη μέση κι' ένα πιάνο στη γωνία.

Τα τρία παράθυρά του έβλεπαν στόν κήπο, που κατέβαινε ως την όχθη τού Μάρνη. Πέντε άντρες είχαν συγκεντρωθί εκεί. Κι' είχαν μπροστά τους μιὰ άδειαν πολυθρόνα, που φαινόταν να περιμένη κάποιον άλλον.

Θάλεγε κανείς πως ήταν ένας είδος δικαστηρίου, απ' όπου έλειπε ακόμα ο κατηγορούμενος. Κανείς δεν πρόφερε λέξι. Άλλα- ζαν μονάχα κάθε τόσο μιὰ ματιά...

Βρίσκόταν εκεί ο Άντρέ ντε Σουλαίμ—Κερναντέκ, ένας γέρος ψηλός, άνθρός, γεροδεμένος. Ζούσε άπομονωμένος στη Βρετάνη, κυνηγώντας στα κτήματα τών γεγιτών του ή πηγαίνοντας μαζί με τούς ψαράδες στο ψάρεμα. Ήταν φτωχός, όπως κι' όλη η οικογένεια.

Κοντά του καθόταν ένας άλλος γέρος, ά- δύνατος, στεγνός, αλλά γερός κι' αυτός: ο πλοίαρχος Σουλβαίν ντ' Αντραίγκ ντε Σουλαίμ.

Στη μέση είχε πάρει θέσι, σαν πρόεδρος αυτής της οικογενειακής συγκεντρώσεως, ο στρατηγός Κριστιάν ντε Σουλαίμ. Κι' είχε δεξιά του τόν Ουμπέρ-Λουί ντε Λεσπερράκ ντ' Αντραίγκ, ιδιοκτήτη ενός σιδη- ροδρομίου στο Βορρά.

Ο τελευταίος, και μικρότερος απ' όλους, ήταν ο μαρκήσιος Μισέλ ντε Σουλαίμ, που είχε ένα μηχανουργείο στο Νοζάν, όπου έφτιαχνε γεωργικές μηχανές. Ήταν χήρος. Στο δικό του στίτι είχαν μαζεψί όλοι οι άλλοι, που είχαν έρθει από μακριά, απ' τις τέσσερες άκρες της Γαλλίας.

Η μητέρα του ήταν τυφλή. Ζούσε μαζί του, συνεισφέροντας ένα μικρό εισόδημα που άποτελούσε τη μοναδική της περιουσία. Έτσι ο Μισέλ κατάφερε να τὰ βγάλει πέρα, ήταν ευχαριστημένος κι' άρχισε να βλέπει τόν μέλλον μ' αισιοδοσία.

Η άριστοκρατική εκείνη οικογένεια είχε φτωχύνει από πολύν καιρό. Όσοσο δεχό-

ταν την κατάσταση αυτή, δίχως να θρηνη για τὰ χαμένα μεγαλεία της.

Σήμερα, οι πέντε εκπρόσωποί της, που είχαν συγκεντρωθί σ' ένα τόν σαλόνι, ήσαν σοβαροί κι' άμίλητοι.

Ο στρατηγός κύτταξε κάποιον στιγμή τούς άλλους και ρώτησε ύστερα τόν Μισέλ με φωνή σιγανή, σχεδόν φοβισμένη, σαν να βρίσκονταν σ' έκκλησιά ή μπροστά σε φέ- ρετρο:

—Τού γράψατε ναρθή;

—Βεβαίως, απάντησε εκείνος. Πρώτα τού έγραφα κι' ύστερα σας είδοποίησα.

—Μήπως δεν έλαβε τόν γράμμα;

—Τό παρέδωσε στα χέρια του ένας άνθρωπος της έμπιστοσύνης μου.

—Αποκλείεται να μην κατάλαβε τί τού γράφατε;

—Αδύνατον! Τόν διέτασσα έκ μέρους όλων μας να βρίσκεται έδώ, σήμερα, 20 'Ιουλίου, τόν μεσημέρι.

Σάπασαν και πάλι όλοι. Τό ρολόι χτύπησε 2.

—Δεν θαρθή... ψιθύρισε ο πλοίαρχος με κάποιον άγωνία.

Πέρασαν οι 2½, οι 3... Ύστερα είπε κι' ο Μισέλ:

—Δεν θαρθή!...

—Δεν μπορεί! Δεν θά τολμήση ν' άπειθήση στη διαταγή! παρατήρησε ο Βρετάνος, σφίγγοντας τις γροθιές του.

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκαν βήματα στο διπλανό δωμάτιο. Η πόρτα άνοιξε. Ό- λοι κύτταξαν πρὸς τὰ εκεί. Μα δεν είδαν εκείνον που περίμεναν.

Μπήκε στο σαλόνι η μαρκησία Φρανσουά ντε Σουλαίμ, η τυφλή, άκουμπώντας στο μπράσο της έγγονής της Ζιλμπερτ, της κόρης τού Μισέλ. Δεν φαινότανε για- γιά της, αλλά μητέρα της μάλλον.

Τό χαμογελαστό πρόσωπό της έρχότανε σ' αντίθεσι με τις σκυθρωπές φυσιογνωμίες τών άλλων. Η Ζιλμπερτ ήταν κι' αυτή θλι- μένη. Μα η μαρκησία δεν μπορούσε να δη τη γενική εκείνη θλίψη, γιατί τὰ μάτια της είχαν σβύσει από πολύν καιρό. Δεν διέκρινε παρά μονάχα σκιές μπροστά της.

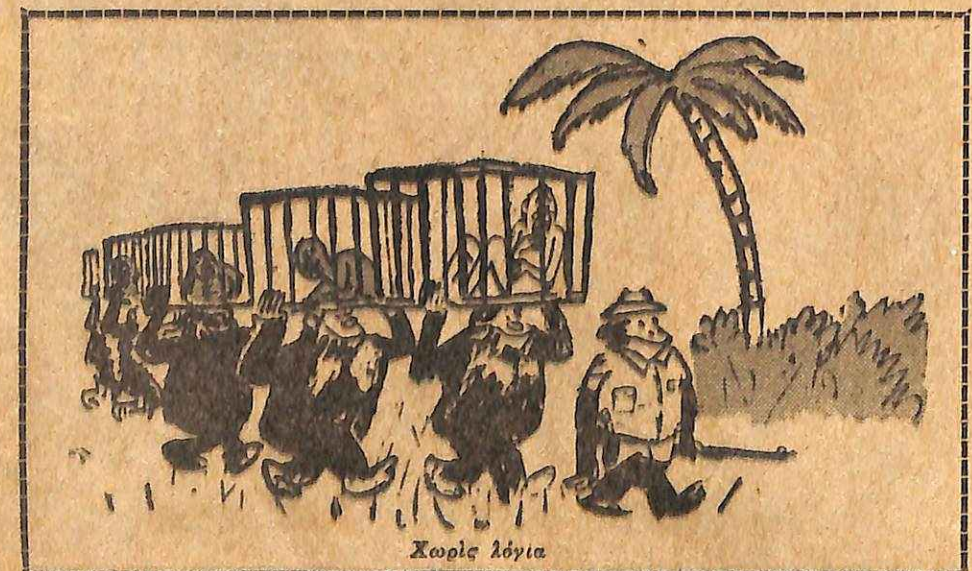
Η Ζιλμπερτ—μιὰ κοπέλλα 18 χρονών, μελαχροινή, μ' όνειροπολά μάτια—την ώ- δήγησε ως τόν κόμητα Άντρέ.

Όλοι είχαν σηκωθεί με σεβασμό, βλέποντάς την. Ο Μισέλ τούς έκαμε νόημα να σωπάσουν και προχώρησε πρὸς τη μητέρα του. Οι άλλοι κατάλαβαν: Έπρεπε να σωπάσουν, να προσποιηθούν, μπροστά στην άνάπηρη εκείνη γυναίκα με τ' άσπρα μαλλιά, που φαινόταν χαμογελαστή.

Η μαρκησία έπιασε τόν χέρι τού καθενός και τόςφιγγε με δίσχυσι.

—Τί καλή ιδέα ναρθήτε όλοι να με δη- τε! είπε με φωνή θερμή και μελωδική, σαν κοριτσιόστικη. Είχα πολύν καιρό να βρεθώ μαζί σας! Άν δεν κάνω λάθος, απ' την ήμερα που βαπτίσαμε τόν γυιό μου, τόν Λω- ράν...

Πήγαμε απ' τόν ένα στόν άλλο, δίχως οδηγό πιά. Δεν χρειάζονταν κανένα, για να

Χωρίς λόγια

—Αγάπη μου, θ' άργήσω λίγο ναρθώ σήμερα... Πρέπει να γράψω ακόμη τρία γράμματα για τόν παμολύμενο, τόν προϊστάμενό μου!...

τους άγνωστους. "Ήξερε άμέσως τὰ δυνάμεις τους, σφίγγοντάς τους τὸ χέρι. Πῶς πάει τὸ ψάρεμα, Αντρέι... ἔλεγε. Καὶ σὺ, ἀγαπῆτέ μου Σουλδαίν, θὰ περιμένεις πολὺ ἀκόμη γιὰ τὴν προαγωγή σου;... Ἐσὺ, Οὐμπέρ θὰ καταφέρεις, ἀφοῦ δουλέψης σαράντα χρόνια, νὰ προκίσης ὁ πῶς πρέπει τὶς δύο σου κόρες;... Καὶ σὺ, Κριστιάν, τί γνώμη ἔχεις γιὰ τὸν καινούργιο στρατό μας;

"Οἱ τοὺς ἀπαντοῦσαν μὲ μερικὲς λέξεις, προσπαθώντας νὰ φανοῦνε πρόσχαροι σὰν κι' αὐτὴν. Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ Μισέλ, τὸ μεγαλύτερο γυιό της, τοῦ πρόσφερε τὸ μέτωπό της, κι' ἐκεῖνος τὴ φίλησε μ' ἀπειρὴ τρυφερότητα.

—Γιατί δὲν εἶν' ἐδῶ κι' ὁ ἀδελφός σου, ὁ Λωρὰν; τὸν ρώτησε. Εἶν' ὁ μόνος πού λείπει ἀπ' αὐτὴ τὴν οἰκογενειακὴ συγκέντρωση. —Τὸν περιμένουμε, μητέρα. Θάρρῃ ἀσφαλῶς.

"Ἡ μαρκησία σκέφθηκε μιὰ στιγμή κι' εἶπε ὕστερα, λίγο διαστακτικά: —Ἐκτός ἀπ' τὴν ἀγάπη πού ἔχετε ὅλοι γιὰ μένα—κι' ἐγὼ γιὰ σὰς—μήπως ὑπάρχει καὶ κανεὶς ἄλλος λόγος πού μαζεύτηκατε ἐδῶ; Εἶναι φτωχοὶ οἱ Σουλδαίμ καὶ πολὺ σπάνια κάνουν ταξείδια... μόνο σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, σὲ μιὰ ἀρρώστεια, ἓνα δυστύχημα, ἓνα θάνατο...

—Δὲν ἔχομε τώρα κανένα ἀρρώστο στὴν οἰκογένειά μας, οὔτε καὶ βιαζόμαστε νὰ πεθάνουμε... Μένει λοιπὸν τὸ δυστύχημα... —Ἀς μοῦ πῇ ἓνας ἀπὸ σὰς πῶς δὲν συμβαίνει τίποτα τέτοιο καὶ πῶς μπορῶ πάντα νάμαι εὐτυχισμένη!...

—Ὁ, ἂν ἔβλεπα τὰ πρόσωπά σας, θὰ μάντευα γρήγορα τὴ ἀλήθεια! —Ἀνέλαβε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Μισέλ. Μὰ ἡ φωνὴ του ἔτρεψε, καθὼς ἔλεγε: —Ὅχι, μητέρα, μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν συμβαίνει κανένα δυστύχημα.

—Σὲ πιστεύω, Μισέλ, πολυαγαπημένο μου παιδί. Σὲ πιστεύω... Κι' ὕστερα ἡ μαρκησία ξαναρώτησε, γυρίζοντας πάλι στὴν ἑμμενὴν ἰδέα της: —Πῶς γίνεται νὰ μὴ βρισκεταί ἐδῶ κι' ὁ Λωρὰν;

Δὲν περιέμενε ὡστόσο ἀπάντησι. Σητήχθηκε πάλι στὸ μπράτσο τῆς Ζιλμπέρτ καὶ βγήκε σιγά-σιγά ἀπ' τὸ σαλόνι. Κάθε μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, γύριζε στὴν κάμαρά της καὶ κοιμότανε λίγο.

Ἀφοῦ ἔφυγε ἡ μαρκησία, ὅλοι στὸ σαλόνι ξαναπῆραν τὶς θέσεις τους καὶ περι-

μεναν, βυθισμένοι σὲ σκέψεις... Ἐσφονάκι, σηκώθηκε ὁ Μισέλ κι' ἔτρεξε σ' ἓνα παράθυρο. Εἶχαν ἀκουστῇ βήματα στὸν κήπο. Μιὰ πόρτα ἀνοίγανε, κι' ἀντήχησε ὕστερα μιὰ γερὴ, γρήγορη, νεανικὴ περπατησιὰ στὸν πλακόστρωτο διάδρομο.

—Αὐτὸς εἶναι! εἶπε ὁ Μισέλ μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη. Πράγματι, εἶχε φτάσει ἐκεῖνος πού περιμέναμε: ὁ Λωρὰν, κόμης τῆς Σουλδαίμ, ὁ δεύτερος γυιὸς τῆς μαρκησίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μισέλ.

Ἀρμήσε μέσα στὸ σαλόνι, ἀλλὰ σταμάτησε. Ἀρμήσε πολὺ, τὸ ξέρω... Σὰς παρακάλεω νὰ μὲ συγχωρεσε.

Κανεὶς δὲν σηκώθηκε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι του. Ὁ στρατηγός, μὲ μιὰ ψυχρὴ χειρονομία, τοῦ εἶπε μόνο τὴν ἀδειαν πολυθρόνα, πού φαινόταν σὰν ἐξώλιον κατηγορευμένο.

Ὁ Λωρὰν ἦταν ψηλός, μελαχροινός, μὲ περφηρὴν φυσιογνωμία, μαῦρο μουστακάκι καὶ ζωρὰ μάτια. Ἦταν 24 χρονῶν. Εἶχε ἔρθε στὸν κόσμον 15 χρόνια μετὰ τὸ Μισέλ. Ἡ μητέρα του κι' ὁ ἀδελφός του τὸν εἶχαν παραχαϊδέσει, γιατί ἦταν ἐξυπνο καὶ ἀξιαγάπητο παιδί.

Τὸ πρόσωπό του καθρέφτιζε εὐθύτητα, τόλμη καὶ εὐλικρίνεια, μαζί μὲ κάποια βιασιότητα, πού τὴ φανέρωνε ὁ σχηματισμὸς τοῦ μετώπου του. Ὁρισμένες πτυχὲς τοῦ στόματός του λέγανε πῶς γελοῦσε συχνά. Γελοῦσε, ἀλλὰ σὲ ἄλλες στιγμές. Γιατί τώρα πού βρισκόταν ἐμπρὸς στὸ οἰκογενειακὸ ἐκεῖνο δικαστήριο, μιὰ βαθεῖα ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό του. Τὰ μάτια του εἶχαν σκοτεινιάσει. Τὰ μάγουλά του εἶχαν χάσει τὸ χρῶμα τους καὶ τὰ χεῖλιά του εἶχαν ἀσπρίσει ἀπ' τὴ συγκίνηση.

Κάθησε καὶ εἶπε σ' ὅλους, ἰδίως ὅμως στὸν ἀδελφὸ τοῦ Μισέλ: —Μὲ διατάξατε νὰρθῶ... Ἡρῶα... Τί μὲ θέλετε;

Τὸ ἀπάντησε ὁ στρατηγός, ἀφοῦ σηκώθηκε ὀρθίως: —Πρὶν ἀπὸ λίγο, ἡ μητέρα σας μὰς ρωτοῦσε μ' ἀγωνία μήπως ἡ συγκέντρωσί μας αὐτὴ ὀφειλότανε σὲ κάποιο δυστύχημα πού θέλαμε νὰ τὴς κρύψουμε...

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα τῆς μητέρας του, ὁ Λωρὰν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

—Τὴς εἶπαμε ψέματα, συνέχισε ὁ στρατηγός. Μὰ αὐτὴ εἶχε μαντέψει τὴν ἀλήθεια... Χρειάζεται νὰ σὰς πούμε γιατί συγκεντρωθήκαμε ἐδῶ;... Ἀκούστε με, Λω-

ρὰν. Λόγω τῆς ηλικίας μου, ἔλαχε σὲ μένα ὁ κληρὸς νὰ μιλήσω. Διατυπῶνω λοιπὸν μιὰ βαρεῖα κατηγορία ἐναντίον σας.

—Βρεθῆκατε σ' ἓνα κόσμιο πλουσιόπαϊ-δων καὶ θελήσατε νὰ συμμερισηθῆτε τὴν ἐγγονιστὴ καὶ πολυδάπανη ζωὴ τους. Παίξατε χαρτιά, κερδίσατε στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα χάσατε. Πληρώσαμε τότε ἐμεῖς ὅσα χρωστούσατε... Μὰ εἴμαστε φτωχοὶ. Τὸ πορτοφῶλό μας ἀδείασε γρήγορα.

—Μιὰ νύχτα χάσατε 20 χιλιάδες φράγκα. Δὲν ἦταν μεγάλο τὸ ποσόν, γιὰ μὰς ὅμως ἦταν πολὺ. Τόμαθε ὁ συνταγματάρχης σας καὶ σὰς κάλεσε. Σὰς ἀγαποῦσε σὰν παιδί του. Σὰς ἔλαλε μὲ αὐστηρότητα πατρι-κὴ κι' ὕστερα πλήρως ἐκείνος τὸ χρέος σας πῶς θὰ σὰς ἀτίμαζε ἴσως. Σὰς ὑποχρέωσε δὲ νὰ τοῦ ὑποσχεθῆτε ἐπισημῶς πῶς δὲν θὰ ξαναπαίξετε πιά. Καὶ πραγ-ματικά τοῦ τὸ ὀρκισθήκατε. Δὲν εἶν' ἐτσι;

—Ναί, τὸ ὀρκισθήκατε, ἀπάντησε ὁ Λωρὰν μὲ φωνὴ ὑπόκωψη. —Ὡστόσο, εἴπατε ἀπὸ μερικὸς μῆνες, χρωστούσατε καὶ πάλι 30 χιλιάδες φράγκα στὸ ἴδιο πρόσωπο: ἓνα ὑπολοχαγόν, συνάδελφό σας, ἀλλὰ πλούσιο! Δὲν τοῦλη-σατε πιά ν' ἀποταχθῆτε στὴν οἰκογενεῖά σας. Ντρεπόσατε νὰ τὰ πῆτε ὅλα στὸ συνταγματάρχη σας...

—Ὅταν γυρίσατε στὸ σπῆτι, τὴ νύχτα, γεμίσατε τὸ ρεβόλβερ σας καὶ φυτέψατε μιὰ σφαῖρα στὸ στήθος σας... Ὁ στρατηγὸς ἀναστήθηκε τοὺς ὤμους του καὶ πρόσθεσε μὲ περιφρόνησι: —Σίγουρα, ὅμως, θάτρεπε τὸ χέρι σας, τὴ στιγμή ἐκεῖνη, κι' ἡ σφαῖρα σας ἀστό-χησε!

Ὁ Λωρὰν δὲν θέλησε νὰ δώσῃ σημασία σ' αὐτὴ τὴν προσβολή. Ἀπάντησε μονά-χα, ἥσυχα καὶ θλιμμένα: —Κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ μὲ πῇ δειλὸ! —Ἐπαῖσα τρεῖς φορές τὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ σώσω συνάδελφους μου πού κινδύνευαν. —Ἐχω τρία τραύματα. Κι' ὕστερα...

—Ἐφερε μηχανικά τὸ χέρι του στὴν ἀρι-στερὴν μπουτονιέρα του. Ἀλλὰ τὸ ἀποτρά-χθηκε ἀμέσως, μὲ φανερὴ στενοχωρία.

Ὁ στρατηγὸς τὸ πρόσεξε καὶ τὸν ρώ-τησε: —Ναί, εἶχατε παρασημοφορηθῇ μὲ τὸ μεταλλοῖον στρατιωτικῆς ἀξίας. Γιατί δὲν φοράτε πιά τὸ διάσημό του; Ἀναγνωρί-ζετε κι' ὁ ἴδιος πῶς δὲν τ' ἀξίζει;

Ὁ νέος θέλησε νὰ μιλήσῃ. Εἶπε ὅμως γιὰτὶ ἐννοῶ ἔνοχο τὸν ἑαυτὸ του, εἶπε γιὰτὶ δειλιάζε ἀπ' τὴν αὐστηρὴ ματιὰ τοῦ στρατηγοῦ, προτίμησε νὰ σωπάσῃ. —Ὅχι δὲν εἶσατε δειλός, τ' ἀναγνω-ρίζω, συνέχισε ὁ στρατηγός. Ἀλλὰ δὲν ἔ-χετε τὴ δύναμη νὰ κινήσετε τὰ πόδια σας. Αὐτὸ εἶναι δειλία ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας.

—Θελήσατε νὰ σκοτωθῆτε. Κάνετε πολὺ καλὰ. Δυστυχῶς, ζήσατε καὶ γιαιτρενθῆκα-τε. Ἡ μητέρα σας δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴ θλι-βερὴ αὐτὴ ἱστορία. Κι' ὁ συνταγματάρ-χης σας ἔσωσε καὶ πάλι τὴν τιμὴ σας: Πλή-ρωσε τὸ χρέος σας καὶ φρόντισε νὰ διαδο-θῇ πῶς εἶχατε πληρωθῇ τυχαία, καθὼς καθαρίζατε τὸ ὄπλο σας.

—Ὅλοι τὸ πίστεψαν. Μὰ ὁ συνταγμα-τάρχης σας ἔπαψε πιά νὰ σὰς ἔχῃ ἐμπι-στοσύνη καὶ σὰς ὑποχρέωσε νὰ ὑποβάλετε τὴν παραίτησί σας.

—Τοῦ ζήτησα συγγνώμην... τοῦ εἶπα πῶς θὰ ἐξαγοράζω μιὰ μέρα τὸ σφάλμα μου. Ἀλλὰ δὲν θέλαμε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Φάνηκε ἀμελείκτος.

—Ἦταν δικαίωμά του καὶ καθήκον του. Ὡστόσο, ἐπεικῆς καὶ πάλι ἀπέναντί σας, δικαιολόγησε τὴν παραίτησί σας ὡς συνέ-πεια τοῦ τραυματισμοῦ σας, πού σὰς εἶχε δῆθεν ἐξασθενήσει καὶ σὰς εἶχε καταστήσει ἀνίκανο γιὰ κάθε κοπιαστικὴ ὑπηρεσία.

—Ἐἶχε σωθῇ καὶ πάλι ἡ τιμὴ σας. Μπο-ρούσατε νὰ ξαναγυρίσετε στὴν πολιτικὴ ζωὴ, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, καὶ νὰ δημιου-ργήσατε μιὰ καινούργια καριέρα.

—Ἐγὼ περᾶσι ἓνα χρόνο ἀπὸ τότε. Τί κάνατε σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ; Πῶς ἐξή-σατε; Συγκρίνατε σὲ μιὰ μεγάλῃ λέσχῃ, ὅ-που γίναντε δεκτὸς χάρις στὸ ὄνομά σας. —Ἐχετε ἄλλα ἱπποδρομιῶν. Ζῆτε σὰν ἐκα-τομυριούχος. Παίζετε στὶς κούρσες... Μὲ λίγα λόγια, κάνετε μιὰ ζωὴ τυχοδιωκτικὴ,

πού δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἄλλο τέλος ἀπ' τὴ δραπέτευσι στὸ ἐξωτερικόν... ἢ τὴ φυλακή! —Ὁ Λωρὰν, κατὰ γλωσσόν, ἀκούγε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι. Ὅταν σηκῶνε κάπου—κάπου τὰ μάτια του καὶ κύτταζε τοὺς δι-μένας ἀλλ' ἀλύγιστα.

Μονάχα τὰ μάτια τοῦ Μισέλ, τοῦ ἀδελ-φοῦ του, εἶχαν βουρκώσει... Ὁ στρατηγὸς χαμήλωσε, τότε περισσό-τερο τὴ φωνὴ του. Δὲν ἤθελε προφανῶς ν' ἀκούσῃ ἡ μαρκησία ἐκεῖνο πού ἐπρόκει-το νὰ πῇ ἀκόμα...

—Καί, δυστυχῶς, δὲν εἶν' αὐτὰ μονά-χα... Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, δὲν εἶχε ἀκου-εῖχατε ντραπή γιὰ τὴν ἀστυχίαν πού κά-νατε καὶ πῶς προσπαθοῦσατε νὰ ἐξαγνι-σθῆτε γιὰ τὸ παρελθόν σας. Μὲ ποιὸν τρῶ-πο; Δὲν τὸ ξέρω... Περιμέναμε ὅμως...

—Πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ μέρους ὅμως, ἐμπήσαμε σκληρὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ δεινὸ, ὅταν ὅλες οἱ ἐφημερίδες τοῦ Παρισιῦ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ κατάντημά σας κι' ἐρρίξαν λάσπη στ' ὄ-νομά σας... ἓνα δυνάμη ἀκλήλητος ὡς, τῶ-νῃκα, πού δὲν εἶναι δικό σας μόνο, ἀλλ' ἀ-αὐτὸ τ' ὄνομά μας... Τὸ ποδοκυλίσσατε, πιά νὰ μιλήσῃ, ἀπ' τὴ συγκίνησι πού τὸν ἐπνιγε.

Μέσ' στὴ βαθεῖα σιωπῇ πού ἀπλώθηκε, δὲν ἀκούγονταν παρά κατ' ὑπόκοφοι, πνιγ-μένοι λυγμοί... Ὁ Λωρὰν, καθισμένος στὴν πολυθρόνα του, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά καὶ τὰ μάτια κλειστά, δὲν ἔχυνε οὔτε ἓνα δάκρυ, ἀλλὰ πνιγόταν ἀπὸ τ' ἀναφυλλήτῃ, σὰν μικρὸ παιδί.

Τέλος, ὁ Σουλδαίν ντ' Ἀντρέι, ὁ ναυ-τικός, πρόσφερε μιὰ φράσι, πού φάνηκε ἀ-κόμα πιὸ πικρὴ μέσα σ' ἐκεῖνη τὴ σιωπῇ: —Ἀπὸ τότε βγάλατε τὸ διάσημό ἀπ' τὴ μπουτονιέρα σας;

—Κι' ὅμως σὰς ξαναβρίσκω ζωντανό, εἶπε ὁ στρατηγός. —Ἀξίζω ὅτι κι' ἂν μοῦ πῆτε! Ὡστό-σο, δὲν εἶμαι τόσο ἔνοχος. —Ὅχι, ὅχι! Πα-ραστήθηκα, θαμπώθηκα, ἔκαμα τρελλὲς σπατάλες... Ὅταν ἰκέτασε τὸ συνταγμα-τάρχη μου νὰ μὲ συγχωρήσῃ, δὲν ἔλεγα ψέματα: Εἶχα γιαιτρενθῇ ἀπ' τὸ πάθος μου. Μὰ δὲν μὲ πίστεψε. Ἀφοῦ εἶχα παρα-βῇ τὸ λόγο μου, ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῶ.

—Συνεχίσατε ὡστόσο τὴν ἴδια ζωὴ, παρατήρησε ὁ ναυτικός. —Ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ στρατό, ἀπελπί-σθηκα. Ἐβλεπα τὸν ἑαυτὸ μου χαμένο. Κυλούσα πρὸς τὴν ἀβυσσόν... ὅταν μὲ συγ-κράτησε ἓνα ἀπαλό χεράκι!

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; —Ἐπὶ τρεῖς μῆνες, δὲν εἶχατε μάθε: τίποτε γιὰ μένα. Αὐτὸ λοιπὸν συνέβη γιὰτὶ εἶχα ἀλλάξῃ ζωὴ. Μετανοοῦσα κι' ἐργαζό-μουν... Κυττάχτε τὰ χέρια μου!

—Ἦσαν ἀκόμα λεπτὰ, ἀριστοκρατικά, μὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κύνουν κάλους κι' εἶχαν πάψει νάβῃ κατὰλευκα. —Οἱ ἄλλοι ἔκαναν μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως. Πραγματικά, λοιπὸν, δὲν ἔλεγε ψέματα ὁ νέος!

—Δὲν συνεχίσατε; Γιατί; —Ἄν σὰς πῶ τὸ γιατί, δὲν θὰ μὲ πι-στέψετε. Τί σημασία ἔχει ἄλλωστε; Καμ-μιὰ δικαιολογία μου δὲν πρόκειται νὰ λι-γοστῇ τὴν περιφρόνησί σας γιὰ μένα. Δὲν σὰς συγκινεῖ, παρὰ μόνον ἡ ἀτίμωσι τοῦ ὀνόματός μας. Γι' αὐτὸ μόνον, συγ-κεντρωθήκατε, γιὰ νὰ μοῦ ζητήσετε λόγο...

—Ἐἶναι δικαίωμά σας. Σὰς ἀναγνωρίζω γιὰτὶ δικαστὴς μου καὶ δέχομαι προκατα-βολικά τὴν ἀπόφασί σας, ὅποια κι' ἂν θάβαναι. —Δὲν προσπαθεῖτε νὰ ὑπερασπισθῆτε τὸν ἑαυτὸ σας;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Γάμοι

Μὲ πᾶσαν μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθησαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ Elisabethville (Βελγικὸ Κογκό), οἱ γάμοι τοῦ κ. Eugén van der Beken, μετὰ τῆς δεσποινίδος Εἰρήνης Στ. Κωστοπούλου, ἀδελφῆς τοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκεῖ ἐγκατοστημένου συμπολίτου μας κ. Τάκη Στ. Κωστοπούλου. Εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ εὐδαίμονα.

Η ΕΝΟΧΗ ΜΗΤΕΡΑ

27^{ον} — Δὲν θαρρῇ... Δὲν θέλει νὰ γεῖλε στὸν ἀδελφὸ τοῦ τὴν ἀπόφασί του νὰ φύγῃ, ὅχι μόνον ἀπ' τὸ Μερντόν, ἀλλὰ κι' ἀπ' τὴ Γαλλία.

Τοῦ κακοῦ ὁ Ραῦμὸν προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κρυφὸ λόγο αὐτῆς τῆς ξαφνι-κῆς ἀποφάσεως. Ὅσο κι' ἂν τὸν ρώτησε, ὁ Πιέρ κράτησε τὸ μυστικόν του. Δὲν ἤθελε νὰ παραρῇ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀδελφοῦ του, φανερώνοντάς του τὴν ἀπελπισμένη ἀγάπη τοῦ γιὰ τὴ Σουζάν.

Ἐφυγε λοιπὸν γιὰ τὴν μακρινὴ Ἀφρι-κή, χαμογελώντας στὸ Ραῦμὸν, μὲ τὴν βε-βαιότητα πῶς τὸν ἀφίει εὐτυχισμένο—για-τί ἡ ἀγάπη τῆς Σουζάν θάσῳνε γρήγορα τοὺς ἰσκιούς τῶν περασμένων. Ἐφυγε, χω-ρίς καν νὰ ξαναδῇ ἐκεῖνη πού ἀγαποῦσε!

Τὸ δεύτερο γεγονός πού ἀναφέραμε, ἀ-φοροῦσε ἰδιαιτέρως τὸν Λαρόκ. Ἡ νομικὴ θέσι του ἦταν ἡ ἐξῆς: Δὲν μπορούσε νὰ ζητήσῃ ἀποκατάστα-σι, γιατί, κατὰ τὸν νόμο, θάπρεπε πρώτα νὰ κάμῃ τὴν ποιήν του. Ἡ ἀποκατάστασι δηλαδὴ προϋπόθετε μιὰ δικαίαν καταδίκη κι' ἓνα ἔνοχο πράγμα πού δὲν συνέβαινε στὴν περιπτῶσι τοῦ Ροζέ. Αὐτὸς θὰ μπο-ρούσε νὰ ζητήσῃ μόνον ἀναθεώρησι τῆς δικῆς του, ἐφόσον ἦταν ἀποδεδειγμένα καὶ ὁλοφάνερα ἀθῶος.

Εἶπαμε ὅμως πῶς πᾶν σὲ ποιὲς συγκε-κρίμενες περιπτώσεις ἦταν νομικῶς δυνατὴ αὐτὴ ἡ ἀναθεώρησι. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πραγματικοῦ δολο-φόνου τοῦ Λαρόκ, φάνηκε ἀδύνατη γιὰ μιὰ στιγμή. Θὰ μπορούσε νὰ τὴ ζητήσῃ ἀργότερα ὁ Λαρόκ, ὅταν ἀνακάλυψε τὴ συ-νενοχὴ τῆς Τζούλιας δὲν Νουαρεβίλ. Ἀλλ' εἶχε προτιμήσει νὰ θυσιασθῇ μεγαλόψυχα ὡς τὸ τέλος...

Ἐτσι, δέχθηκε ἀναγκαστικὰ νὰ ζητήσῃ χάρι. Καὶ τὴν πήρε, φυσικά, μαζί μ' ἓνα προεδρικὸ διάταγμα πού τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀλλάξῃ ἐπισημῶς τὸ ὄνομά του καὶ νὰ πά-ρῃ τὸ ἐπίθετο Φάρνέι.

Ἐπὶ μῆνες ἀργότερα, ἔγινε ὁ γάμος τοῦ Ραῦμὸν καὶ τῆς Σουζάν. Τὸ πρῶ ἐκεῖνο, εἶχε φτάσει ἓνα γράμμα ἀπ' τὰ βῆθη τῆς Ἀφρικής, ἀπ' τὸν Πιέρ. Εἶχε ἡμερομηνία παλαιότερη, δύο μηνῶν πρῶς.

Ὁ Ραῦμὸν ἔκλαψε, διαβάζοντάς το, γιὰ-τί τὸν κυριέψανε θλίβερα προαισθήματα. Κι' εἶχε δικήν... Τὴν ἡμέρα πού ἔκανε γυναῖκα τοῦ τῆς Σουζάν, μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, ὁ Πιέρ πέθανε ἀπὸ πυρετοῦς, σὲ κάποια μακρινὴ γωνία τῆς Μαύρης Ἡπείρου. Δὲν εἶχε θελήσει νὰ πο-λεμήσῃ τὴν ἀρρώστειά του. Δεχόμενος σὰν ἀπολύτρωσι τὸ θάνατο αὐτό, πού ἰσοδυνα-μοῦσε μὲ αὐτοκτονία καὶ πού τὸν εἶχε ἐπι-ζητήσει μ' ὅλη τὴν ψυχὴ...

Χάρης στὴ γερὴ του κρασί, ἔζησε δύο βδομάδες ἀκόμη. Ὑστερα ξεψύχησε, χαμο-γελώντας στὴν ὀπτασία τῆς Σουζάν, πού γλύκαινε τὶς τελευταῖες τοῦ στιγμῆς... —Σουζάν, Ραῦμὸν... σὰς ἀγαπῶσα πολὺ!

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα τοῦ λόγιου, πού συνοψίζανε ὁλόκληρὴ τὴ ζωὴ του... Τὴν ἴδια ἐκεῖνη ὥρα, μπροστὰ στὸ Ἅγιο Βῆμα, ὁ Ραῦμὸν περνοῦσε τὸ δαχτυ-λίδι τοῦ γάμου στὸ δαχτύλο τῆς γυναίκας του. Σαχνοῦσαν κι' οἱ δύο ὅλο τὸν ὑπάλει-πο κόσμον, γιὰ νὰ ζήσουν μόνον τὸν ἑω-τό τους...

Κι' ὁ Ροζέ τοὺς κύτταζε τρυφερά, καὶ δὲν μετάνοιωνε γιὰ τὴ θυσία του, ἀφοῦ τοὺς ἔβλεπε τόσο εὐτυχισμένους. —Ὅταν μάθατε τὸ θάνατο τοῦ Πιέρ, πολλοὺς μῆνες ἀργότερα, ἡ Σουζάν ἐπρό-κειτο νὰ γίνῃ μητέρα.

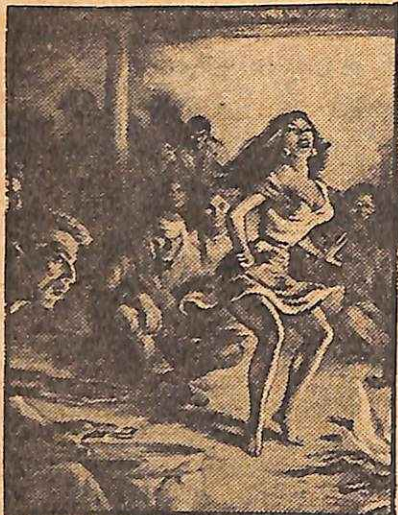
Ἐφ' ἐκεῖνον κόσμον ἓνα ἀγοράκι. Καὶ τὸ βαφτίσανε Πιέρ. Ἐτσι διακρινεῖται κι' ἀναγνώσκει ἀδιά-κοπα ἡ ζωὴ.

ΤΕΛΟΣ

ΝΕΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΕΩΣ ΓΙΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Μιὰ ἐταιρεία ἀεροκαὶ τοῦ Ὀχάτο ἐφωδίασε τὰ μικρὰ ἀεροσκάφη της μ' ἓνα νέο σύστημα προσγειώσεως πού τοὺς ἐπιτρέπει νὰ προσγειωθῶν πάνω σ' ἓνα ἀνώμαλο ἔδαφος χωρὶς αὐτὸ νὰ βῇ σὲ κίνδυνον τὴν ἰσορροπία τους καὶ τὴν ζωὴ τῶν ἐπιβατῶν. Χάρης σὲ εἰδι-κοὺς ἐλαστικούς τροχοὺς μὲ μεγάλο πλάτος, οἱ ἀνιωματὶες περὶνὸν ἀπαρτήρητες καὶ οἱ κίνδυνοι ἀνατροπῆς ἐκλείπουν. Σ' τὴ φωτογραφία μας, ἓνα ἀεροπλάνο μὲ τοὺς νέους τρο-χοὺς κυκλοφορεῖ ἀνέτως πάνω σ' ἓνα ἀνώμαλο ἔδαφος. Πιστεύεται ὅτι σύντομα καὶ τὰ μεγάλα ἀεροσκάφη θὰ ἐφοδιαστοῦν μὲ παρόμοια συστήματα προσγειώσεως.

Μία νέα γυναίκα με μπρούτζινο κορμί άρχισε έναν άλλοκοτο χορό.

Μεθυσμένος ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟ ΚΑΚΤΟ

Το «πειγίτλ» που τρελλώνει τους 'Ινδιάνους

«Ένας απ' τους λόγους που καταρρέυαν κι' εξαφανίσθηκαν παλαιοί και άνεπτυγμένοι πολιτισμοί, όπως των 'Αζτέκων στην αμερικανική ήπειρο, φαίνεται πως ήταν το παράξενο φυτό «πειγίτλ». Έτσι τουλάχιστον υποστηρίζουν πολλοί και σοβαροί ιστορικοί.

Το είδος αυτό της κάκτου βλασταίνει από αιώνες στις νοτιοδυτικές 'Ηνωμ. Πολιτείες και στις έρημους του Μεξικού. Οι 'Ιθαγενείς λοιπόν συνήθιζαν ανέκαθεν να μαζεύουν και να τρώνε τις κορυφές του σε θρησκευτική τελετή.

Το «πειγίτλ» όμως — που έχει άθωα εμφάνιση και μοιάζει σαν μεγάλο καρπό — περιέχει το λιγότερο έντονα ναρκωτικές ουσίες. Οι ουσίες δε αυτές ενεργούν σαν τη μαρφίνη ή τη στρυχνίνη, και τα αποτελέσματά τους διαρκούν 24 ώρες το λιγότερο.

Προκαλούν άλλόκοτες και ισχυρές ψευδαισθήσεις, έτσι που νομίζει κανείς πως ακούει μουσικούς ρυθμούς απ' το 'Υπερέραν, και πως βλέπει διάφορες πολυχρώμες όψεις.

Οι 'Ινδιάνοι της 'Αμερικής, που εξακολουθούν να «μεθάνε» μ' αυτό το φυτό, πιστεύουν πως ή «θεά του πειγίτλ» τους τραγουδάει από μακριά και τους προσκαλεί να το φάνε! 'Αφίνουν λοιπόν τις καλύβες τους και κάνουν μακρινές κι' επικίνδυνες διαδρομές, σ' ερημίες και σε βάρσθρα, αναζητώντας το διαβολικό εκείνο κάκτο.

Όταν είναι μεθυσμένοι με το «πειγίτλ», χάνουν προσωρινά τα λογικά τους και τη συναισθησι των εύθωνών και γίνονται επικίνδυνοι για όποιον θα βρεθί κοντά τους.

Γι' αυτό το λόγο, οι πλανόδιοι εργάτες που δουλεύουν στις φυτείες φυτόν των περιοχών, όταν μαθούν πως μία φυλή 'Ινδιάνων προετοιμάζεται για γ' αυτή την όργιαστική τελετή, φεύγουν ομαδικά, με τις οικογένειές τους τρομαγμένοι κι' άδιαφοροί για τη δουλειά τους.

Ένας 'Αμερικανός δημοσιογράφος, που έτυχε να βρεθί σε τέτοια περίπτωση σε μία αγροτική περιοχή της 'Οκλαχόμα, θέλησε να δοκιμάσει κι' ο ίδιος το άλλοκοτο φυτό που κάνει τόσο κακό. Πήγε λοιπόν σ' ένα κοντινό χωριό — ένα γέρο, μίλησε με το φύλαρχο — ένα γέρο, λιπόσαρκο, στεγνυμένο, με πόσω-

πο άνεφραστο και με μάτια θολά απ' τη μακρά χρηση του «πειγίτλ». Τον έπεισε δε να του επιτρέψει να παρακολουθήσει ένα απ' τα όργια του «πειγίτλ».

Ο φύλαρχος του το επέτρεψε. Του σύστησε όμως να μείνη μακριά απ' τους 'Ιθαγενείς και να μην ανάκαυτη καθόλου μαζί τους.

Μόλις σουρουπώσε, πήγαν μαζί στην κοινή καλύβα, όπου έκαιγε στη μέση μία μικρή φωτιά. Γύρω της κάθονταν καμιά είκοσριά άντρες και γυναίκες, αμίλητοι. Κιτταζαν έχθρικά τον ξένο, που κάθισε μακριά τους, σε μία γωνιά.

Δυό νέοι μοίρασαν κάτι στρουγγυλά πράγματα, που μοιάζανε σαν μεγάλα ξερά βερούκοκα. Ήσαν κορυφές από κάκτους «πειγίτλ» — το δραστητικότερο μέρος του φυτού. Οι 'Ιθαγενείς άρχισαν να τ' ατάνε. Ο δημοσιογράφος τους μίμηθηκε.

Ο διαβολικός κάκτος είχε μία γεύσι πικρή κι' άδησαστική. Όσο-σο ο δημοσιογράφος τ' αν κατάπιε... Σε λίγο, άρχισε να ενεργή πάνω του το ναρκωτικό. «Έβλεπε παράξενες όψεις κι' άκουγε ήχους άνυπαρκτους, μουσικές, τραγούδια...

Η ατμόσφαιρα γινόταν όλοένα πιο βαρεία και ζεστή. Δυό άντρες άρχισαν να χτυπούν τα «τάμ-τάμ», μονότονα και ρυθμικά, ενώ οι άλλοι κουνούσαν το κεφάλι τους με τον ίδιο ύπνωτικό ρυθμό.

Ο φύλαρχος χάραζε συμβολικά σημεία στο χώμα και τραγουδούσε με σιγανή φωνή. 'Υστερα μία νέα γυναίκα, με μπρούτζινο κορμί, σηκώθηκε κι' άρχισε ένα άλλοκοτο χορό, στις αδύνατες λάμψεις που σκορπίζει ή φωτιά. Είχε τα μάτια της κλειστά, κι' οι κινήσεις της ήσαν γεμάτες ήδυπάθεια.

Ξαφνικά σωριάστηκε χάμω κι' έμεινε ακίνητη, βογγώντας κι' ανακατεύοντας τα δάκρυά της με το χώμα.

Ένας άντρας πετάχτηκε τότε πάνω, άρπαξε ένα άναμένο κουτσουρο κι' άρχισε να καίη μ' αυτό το στήθος και τα μπράτσα του! Ούρλιαξε απ' τον πόνο κι' άγριοιόταζε συγχρόνως τον ξένο. Ξαφνικά προχώρησε καταπάνω του, κουνώντας απειλητικά το κουτσουρο και φωνάζοντας κατάρες στη γλώσσα του!...

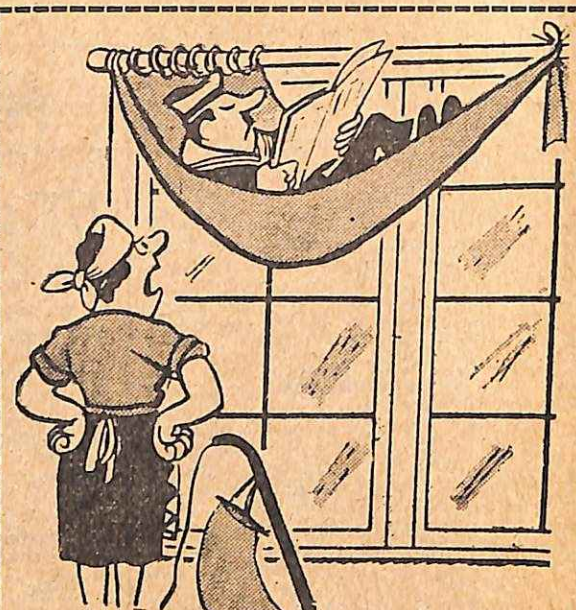
Ο δημοσιογράφος, χαλιμένος απ' το «πειγίτλ», ήταν άνικανός να κινηθί. Την ίδια στιγμή όμως, σώπασαν άπτοτομα τα τάμ - τάμ. Ο τρελλός 'Ιθαγενής σταμάτησε τότε και κίτταζε γύρω του, σαστισμένος. Δυό άλλοι έπεσαν άμέσως πάνω του, του άρπάξανε το κουτσουρο και το πέταξαν μακριά. 'Υστερα τον χτύπησαν με τις γροθιές τους, ώσπου τ' αν άφισαν άναίσθητο.

Τα τάμ - τάμ ξαναρχίσανε... Μά ο δημοσιογράφος δεν αντιλαμβανότανε πια τί συνέβαινε γύρω του. Του φαινότανε πως έβλεπε τη «θεά του πειγίτλ» να τ' αν γνέφει, μέσα απ' τις φλόγες. 'Ακουγε παραξένους ήχους, σαν κραυγές ζώων... Το μυαλό του κολυμπούσε σε μία πολύχρωμη θάλασσα. Είχε χάσει πια τον έλεγχο του σώματός του...

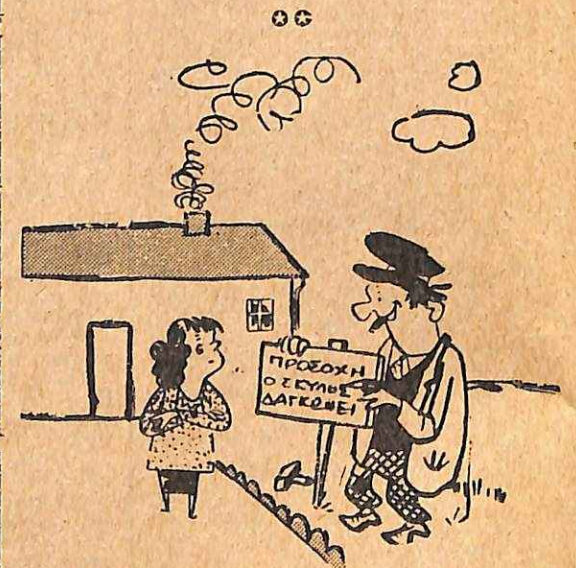
Συνήλθε ξαφνικά απ' αυτή τη νάρκη του, νοιώθοντας δυνατή μυρωδιά κρέατος που ψινότανε. Ο 'Ιθαγενής που είχε πέσει χάμω, άναίσθητος, είχε κυλήσει πάνω στη φωτιά, όπου καιγότανε τώρα το πόδι του!

Ο δημοσιογράφος κατάρθωσε να σηκωθεί, να συρθεί κοντά του και να τον τραβήξη μακριά απ' τη φωτιά. 'Υστερα άποκοιμήθηκε...

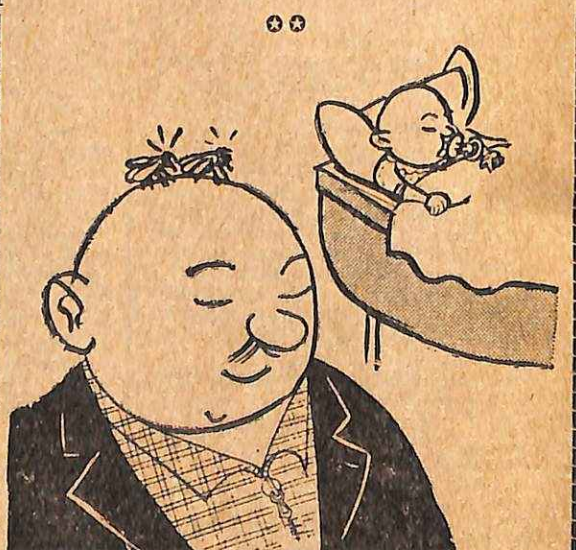
Όταν ξύπνησε, είχε άρχίσει πια να περνά ή ενεργεια του «πειγίτλ». Ο δημοσιογράφος είχε ξαναγυρίσει σ' τον κόσμο της πραγματικότητας, άφ' ότου βεβαιώθηκε για τη δύναμη του σατανικού κάκτου.

— Μπάμπη!... Σου θυμίζω πως δεν βρίσκεσαι στο πλοίο!...

— Αν ή πινακίδα δεν φέρη αποτέλεσμα, τότε θ' αγοράσουμε και σκύλο!...

— Η μία μύγα στην άλλη: «Ελα τώρα να πετάξουμε στον άλλο πλανήτη!...

400.000 έξω γαμα ΠΑΙΔΙΑ

Ένα από τα μεγαλύτερα δράματα του τελευταίου πολέμου

Ο πόλεμος έχει τελειώσει από έντεκα χρόνια, άλλά ένα από τα μεγαλύτερα δράματα που παραμένει ακόμη. Είναι το δράμα των παιδιών που γεννήθηκαν από «άγνωστο» πατέρα. Ο «άγνωστος» πατέρας είναι ένας στρατιώτης, που, φεύγοντας από μία ξένη χώρα, δεν άναγνώρισε το παιδί του. Έτσι, το παιδί αυτό παραμένει άτακτοπαιχτο νομικά. Μία διεθνής επιτροπή υπελάινε τελευταία ότι υπάρχουν 400.000 τουλάχιστον παρόμοια παιδιά. Απ' αυτά 300.000 βρίσκονται στην Εύρώπη και 100.000 στην 'Απω 'Ανατολή. Οι πατέρες αυτών των παιδιών είναι Γερμανοί, Ρώσοι, 'Αμερικανοί, 'Ιταλοί, 'Ιάπωνες, 'Αγγλοι, Γάλλοι κλπ.

Στην πρώτη γραμμή άνάμεσα σ' αυτούς τους πατέρες που δεν άναγνώρισαν τα παιδιά τους έρχονται οι 'Αμερικανοί. Έσπεραν παντού παιδιά, άλλά περισσότερο στην 'Αγγλία, τη Γερμανία και την 'Ισπανία. Οι μαύροι 'Αμερικανοί στρατιώτες ιδίως άφισαν πολύ όρατα τα ίχνη της διασείσής των.

Πολλές Γερμανίδες και 'Αγγλίδες μητέρες έχουν σήμερα παιδιά μαύρα. Μόνο την 'Αγγλία τα παιδιά που γεννήθηκαν από στρατιώτες των αμερικανικών βάσεων και που δεν άναγνώρισαν από τον πατέρα τους υπολογίζονται σε 25.000.

Τα στρατεύματα κατοχής, Γάλλοι, 'Αγγλοι και 'Αμερικανοί άφισαν επίσης 94.000 παράνομα παιδιά στη δυτική Γερμανία. Από το 1945 ως το 1951 γεννήθηκαν, έξ άλλου, 6.000 παράνομα παιδιά από ξένους στρατιώτες στην Αυστρία κι' άλλα τόσα στην 'Ιταλία.

Σημαντικός είναι επίσης ο αριθμός των παράνομων παιδιών που γεννήθηκαν στην 'Ολλανδία και το Βέλγιο. Οι πατέρες αυτών των παιδιών είναι Γάλλοι, Γερμανοί, 'Αγγλοι, 'Αμερικανοί και Ρώσοι στρατιώτες του τελευταίου πολέμου. Την όπερική έδω την έχουν οι στρατιώτες της παλαιάς Βέρμαχτ.

Οι στρατιώτες της Βέρμαχτ άφισαν επίσης καταφανή ίχνη του περασμάτος των και στις βόρειες χώρες. Στη Νορβηγία υπάρχουν σήμερα 8.000 παιδιά που γεννήθηκαν από Γερμανούς στρατιώτες και 5.500 στη Δανία.

Αν όμως δλα πάνε καλά, άναβαίνει το επόμενο μεσημέρι σ' ένα λάφο κι' άρχίζει το τραγούδι του θανάτου, χορεύοντας συγχρόνως γύρω από ένα μικρό κύκλο. Το άλλοκοτο αυτό τραγούδι άνεδακατεβαίνει και μοιάζει σαν μακρινό ουρλιασμό άγρίοσκυλου. Γεμίζει με την απειλή του το ζεστό άέρα.

Τραγουδώντας πάντα, ο εφονιάς γονατίζει χάμω με το ένα πόδι, τυλίγει το τρίχνο καρδόνι του κόκκαλου γύρω απ' τον καρπό του χεριού του και πετάει με όρμη την «κουντέλα» προς τη διεύθυνσι του θύματος του. Το τραγούδι του γίνεται στρίγγλισμα και τελειώνει με τη διαταγή:

— Πέθανε!... Πέθανε!... Κι' αν ακόμα το θύμα βρίσκεται μακριά, μαζί με άλλη φυλή, τ' αν φτάνουν πάντοτε τα μάγια. Σι-νιάλα με φωτιά και γοργόποδες ταχυδρόμοι μεταφέρουν παντού την είδησι: προς ποιόν στράφηκε το κόκκαλο του θανάτου. Κι' εκείνος πέφτει άρρωστος και πεθαίνει!

Για πολλά χρόνια, οι λευκοί επιστήμονες πιστεύαν πως σε τέτοιες περιπτώσεις έπρόκειτο για σατανικές δηλητηριάσεις με κάποιο κρυφό δηλητήριο των 'Ιθαγενών. Σήμερα όμως έχουν εγκαταλείψει αυτή τη θεωρία και παραδέχονται πως το κόκκαλο του θανάτου τραυματίζει θανάσιμα, όχι το σώμα άλλά την ψυχή του θύματος. Ο δυστυχισμένος αυτός πεθαίνει από αόδυποβολή, έπειδή πιστεύει πως πρέπει να πεθάνη. Μπορεί δε να γιστρα-ετή μόνον αν πεισθί πρώτα για την μεγαλύτερη δύναμη της μαγείας των λευκών!

Λεμος γίνεται γι' αυτήν. Και γι' αυτό μερικές είναι πρόθυμες ν' άνοίξουν την άγκαλιά τους στο νικητή.

Ένα άλλο συμπέρασμα είναι: ότι ο έρως άποτελεί πάντα για τ' αν άντρα ένα άπλο έπείσθδιο της ζωής του. Ο έρως με όλες του τις συνέπειες. Έγκαταλείπει με τη μεγαλύτερη ευκολία τη γυναίκα που άγάπησε και δεν γυρίζει να κυττάξη το παιδί που άπόκτησε απ' αυτήν.

Τα μάγια του «τραγουδι-στού θανάτου»

Η σύγχρονη λατρική επιστήμη κέρδισε τελευταίως την πρώτη νίκη της εναντίον της πρωτόγονης μαγείας των 'Ιθαγενών της Αυστραλίας. Οι γιατροί του νοσοκομείου του Ντάρβιν έσπασαν τη τού Λύα Βουλόμενου, ένας 'Ιθαγενής 19 χρονών, που κινδύνευε να πεθάνη, θύμα του «τραγουδιού θανάτου».

Ήταν ή πρώτη φορά που σημείωσαν ένα τέτοιο κατόρθωμα. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, μόλις οι γιατροί δεν εύρισκαν καμμία όργανική πάθηση ή άνωμαλία στα όργανα της μαγείας των 'Ιθαγενών, αυτά πεθάναν, φριχτά και μ' άγωνία.

Τα μάγια του «τραγουδιού θανάτου» μπορούν να γίνουν μόνο από ένα «μεμνημένο» άντρα ή γυναίκα, που έχει ύπαστη πρηγούλιένως διάφορες όδυνηρές κι' επικίνδυνες δοκιμασίες. Χρησιμοποιείται δε γι' αυτά ένα κόκκαλο, ανθρώπινο συνήθως, ή σπανιότερα από καγκουρού. Μπορεί όμως να 'έ αντικαταστήσει και μία άλλη μητέρα βέργα.

Η «κουντέλα» (έτσι λέγεται το κόκκαλο ή η βέργα) έχει δεμένο πάντα στη μία άκρη της ένα κορδόνι από πλεγμένες ανθρώπινες τρίχες.

Αυτός που θα τη μεταχειρισθί για να σκοτώσει ένα έχθρό του, την προετοιμάζει πρώτα, με κίνδυνο της δικής του ζωής. Την κάνει μητέρα σ' ένα είδικα διαλεγμένο μέρος, φιθωρίζοντας συγχρόνως διάφορα ξόρκια, για να μη στραφούν εναντίον του τα μάγια. Αν άρχισι να τρέμη, ενώ κάνει αυτή τη δουλειά, σημαίνει ότι ή δύναμη του κακού χτύπησε αυτόν αντί για τον έχθρό του. Η μόνη έλπίδα του να γλυτώσει είναι τότε να πηδήσει μέσα σ' ένα βαθύ λάκκο με νερό, με το κόκκαλο στο χέρι, να το θάψη ύστερα και να μη το ξαναμεταχειρισθί ποτέ.

Αν όμως δλα πάνε καλά, άναβαίνει το επόμενο μεσημέρι σ' ένα λάφο κι' άρχίζει το τραγούδι του θανάτου, χορεύοντας συγχρόνως γύρω από ένα μικρό κύκλο. Το άλλοκοτο αυτό τραγούδι άνεδακατεβαίνει και μοιάζει σαν μακρινό ουρλιασμό άγρίοσκυλου. Γεμίζει με την απειλή του το ζεστό άέρα.

Τραγουδώντας πάντα, ο εφονιάς γονατίζει χάμω με το ένα πόδι, τυλίγει το τρίχνο καρδόνι του κόκκαλου γύρω απ' τον καρπό του χεριού του και πετάει με όρμη την «κουντέλα» προς τη διεύθυνσι του θύματος του. Το τραγούδι του γίνεται στρίγγλισμα και τελειώνει με τη διαταγή:

— Πέθανε!... Πέθανε!... Κι' αν ακόμα το θύμα βρίσκεται μακριά, μαζί με άλλη φυλή, τ' αν φτάνουν πάντοτε τα μάγια. Σι-νιάλα με φωτιά και γοργόποδες ταχυδρόμοι μεταφέρουν παντού την είδησι: προς ποιόν στράφηκε το κόκκαλο του θανάτου. Κι' εκείνος πέφτει άρρωστος και πεθαίνει!

Για πολλά χρόνια, οι λευκοί επιστήμονες πιστεύαν πως σε τέτοιες περιπτώσεις έπρόκειτο για σατανικές δηλητηριάσεις με κάποιο κρυφό δηλητήριο των 'Ιθαγενών. Σήμερα όμως έχουν εγκαταλείψει αυτή τη θεωρία και παραδέχονται πως το κόκκαλο του θανάτου τραυματίζει θανάσιμα, όχι το σώμα άλλά την ψυχή του θύματος. Ο δυστυχισμένος αυτός πεθαίνει από αόδυποβολή, έπειδή πιστεύει πως πρέπει να πεθάνη. Μπορεί δε να γιστρα-ετή μόνον αν πεισθί πρώτα για την μεγαλύτερη δύναμη της μαγείας των λευκών!

Δυό διαμερίσματα

Είχαν ένα διαμέρισμα από εκείνα τα καινούργια, τα «μυστοράντζικα», τα «ήχητικά», που φανερίζουν και νομίζουν πως έπαναλαμβάνονται οι σεισμοί κι' οι δυό — ο Παύλος και ο Κώστας — φιλόδοξοι σαν νεαροί, μελετούσαν το βράδυ, ξευχτούσαν άπάνω στο βιβλίο και στα μικροσκοπία.

Δυστυχώς, όμως, δίπλα κατοικούσε ένα μοντέρνο ζευγάρι. Η Μαίρη και ο Κόκος. Κάθε βράδυ, πάρτυ. Τ' αν «πικ-άπ» εις ενεργειαν και στη διαπασών! «Σπάστα», ή καρδιά μου ή σρόπα», «δεν πάω σπίτι μου απόψε» και κάθε είδους μπουζουκοτραγούδο. Πού να μελετήσουν οι φοκαράδες! 'Αρχισαν να τ' αν λένε δυνατά για να τους έντυπώνονται:

— Ήωσινοφιλία εις τ' ανίμα, σημαίνει παράσιτα εις τ' ανίμα.

— «Δώσε! Το τραπέζι! Ξαναστρώσε!» έλεγε το «πικ-άπ».

— Παράσιτα εις τ' ανίμα, σημαίνει όμως τα ήωσινοφιλα παρατηρούνται και εις περίπτωση άσθματος...

— «Σ' αγαπώ και μ' άρέσει ή ζωή!...

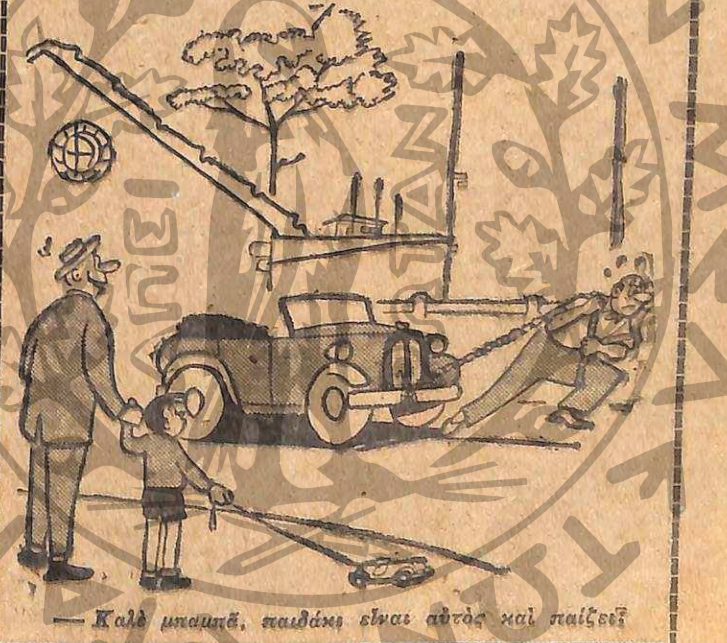
— Και εις περίπτωση άσθματος...

— «Πάμε στα μπουζούκια!...

— Το ενδιαφέρον επί του θέματος είναι ο έχινόκοκκος.

— «Στης Πλάκας τις άνηφοριές!...

Σταματούσαν οι άνθρωποι.

— Καλό μπαμπά, παιδάκι είναι αυτός και παίζει!

— Δέν γίνεται τίποτε δη-
λαδή!
— Δηλαδή τί νά γίνει; Νά
κλείσω εγώ τὸ στίπι μου καί
νά περπατάω ἀκροποδητή, γιά
νά μελετήσης τὸν λόγου σου
περὶ ἐπιπλοκῶν τῆς πνευμο-
νίας; — Ἄν δὲν ἦσουναι γείτονας,
θὰ σ' ἐστελνα στὰ δίαολο!...
— Εὐχαριστῶ! Πάω μόνος
μου.
— Ὅρθως πράττετε! Καί
ἔμ' σόρυ!...

Τὸ συνέλαβε τὸ σχέδιο ἀμύ-
νης ὁ Παῦλος καί τὸ εἶπε στὸν
Κώστα:
— Θὰ τοὺς βροντᾶμε διαρ-
κῶς τὸ τηλέφωνο! Κάθε δευτε-
ρόλεπτο!
— Θὰ μᾶς στοιχίσῃ ὁ κού-
κος ἀφδονί!...
— Νὰ μᾶς στοιχίσῃ! Θὰ που-
λήσω καί τὸ μικροσκόπιο! Τῶ-
βαλα πείσμα!
Κι' ἄρχισε:
— Ντρίνινιν... Τ' εἶν' ἐκεῖ;
Τί, Κοκός; Ποῖος Κοκός; Ἀ,
παρντόν, λάθος.
Αὐτὸ γινότανε περὶ τὶς ἑκα-
τὸν πενήντα φορὲς τὴν ἡμέρα!
Γίνανε οἱ καλλίτεροι πελάτες
τῆς ἐταιρείας.
Σηκώθηκε ὁ Κοκός καί πήγε
στὸν Ὁ.Τ.Ε.
— Δέν μπορεῖτε νὰ παρακο-
λουθήσετε τὸ τηλέφωνό μου;
— Εὐχαρίστως. Σᾶς κάνουν
φάρσες;
— Ναι.
— Μείνετε ἡσυχος. Θὰ πλη-
ρώσετε μόνο κατί. Καί θὰ σᾶς
εἰδοποιήσουμε.

Εἰδοποίησι μετὰ πέντε ἡμέ-
ρες!
— Παρακολούθησαμε. Δέν
σᾶς λένε τίποτα...! Οὔτε ὕβρεις,
οὔτε χυδαίότητες.
— Μὰ διαρκῶς μου λένε «ἂ,
παρντόν, λάθος»!
— Ἐ, μὰ... Τὸ λάθος δέν τι-
μαρεῖται! Τὸ λάθος εἶναι ἀν-
θρώπινο!
— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ! Μὰ
καθυποχρεώσατε!

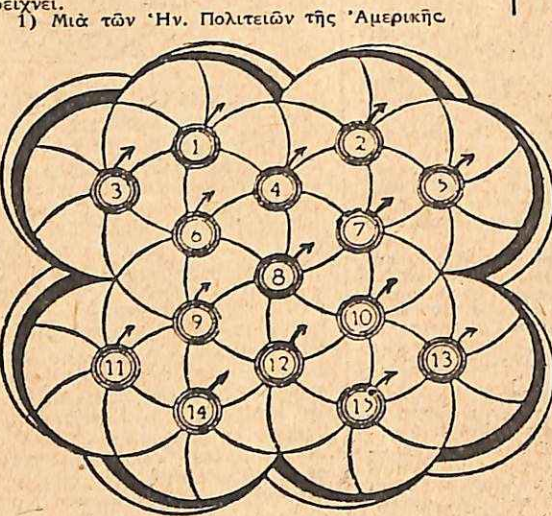
Χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ Κώ-
στα καί τοῦ Παύλου, ὁ Κοκός.
— Ἀμάν, παιδιά! Συμφιλίω-
σι! Νὰ σᾶς δώσω ἀποζημίωσι
καί νὰ φύγετε! Δέν ἀντέχω πιά!
— Ἡ πρότασι θίγει τὴν ἀ-
ξιοπρέπεια μας, εἶπε ὁ Παῦλος,
βλοσυρός.
— Τότε τί ἄλλο νά γίνει; Ἐ-
λάτε τὸ βράδυ νὰ τὰ ποῦμε.
— Εὐχαρίστως...

— Ὅμορφες κοπέλλες, ὅμορφα
τραγουδία, ὅμορφα πιότα... Ὁ
Παῦλος καί ὁ Κώστα ἀπὸ ἐ-
κεῖνα τὰ βράδια... παραιτήθηκαν
εὐγενῶς τῆς ἀξιώσεως!... Καί...
κάθε βράδυ χορεύουν καί τρα-
γουδοῦν στὸ διπλανὸ διαμέρι-
σμα:
— Σπάσατα!...
Φοβάμαι πὺς θὰ πουλήσουνε
καί τὸ μικροσκόπιο.
Καί δέν θὰ γίνουμε ποτέ ἐπι-
στήμονες.
Καλλίτερα!

Παιχνίδια

Κυκλόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ
τοποθετήσετε μιά λέξι τῶν 6 γραμμάτων. Ὁ ἀρχί-
ζετε πάντοτε ἀπὸ τὸ σημεῖο, ὅπου βρίσκεται τὸ μι-
κρὸ βέλος καί θ' ἀκολουθεῖτε τὴν κατεύθυνσι πού
δείχνει.

- 1) Μία τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς
- 2) Στέφανος... Κροάτης πολιτικός, πού ἀντί-
τάχθηκε στὴν ἐνῶσι τῆς Κροατίας μετὰ τὴ Σερβία.
- 3) Μονὰς βάρους.
- 4) Ἡρώς τῶν Ἀθλῶν.
- 5) Σ' αὐτὰ γυμνάζονται οἱ νεοσὺλλεκτοί.
- 6) Ἐνδυμα τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς.
- 7) Δέμα χόρτων ἢ λαχανικῶν.
- 8) Σύνολο πραγμάτων χρησιμοποιοιμένων γιά
τὸν ἴδιο σκοπὸ (τοῦρκ.).
- 9) Μεγάλη πόλις τῆς Ἰταλίας.
- 10) Ἀπαλά.
- 11) Ὁ θεὸς τῆς Σοφίας τῶν ἀρχ. Βαβυλωνίων.
- 12) Βενετσιάνικος δρόμος.
- 13) Τρεχάλα.
- 14) Δωροδοκία (μεταφ.).
- 15) Δέν εἶναι πιά προνόμιο τῆς Καθαρᾶς Δευ-
τέρας.

Κινηματογραφικὸ παιχνίδι

Ἐνα ἀπὸ τὰ δνόματα ἡθοποιῶν ἢ τίτλων ἔργων
τῆς κάθε κατωτέρω ὁμάδος, δέν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀ-
ναφέρεται μαζί μετὰ τὰ ἄλλα. Ποῖο
καί γιατί;

- 1) Ὁ τυχοδιώκτης τοῦ Χόινγκ-
Κόνγκ, «Ρωμάλειο ἄνδρες»,
«Κεὶ Βάντις», «Ἡ ἔσθη κατὰ-
σκοπος».
- 2) Ὁ Ρώμη — Παρίσι — Μοντεκά-
λο, «Ἡ ὥρα τῆς Ὀυρῆς», «Διακο-
πὲς στὴ Ρώμη», «Ἡ ὥρα τῆς
Ρώμης».
- 3) Ντίκ Πάουελ, Τζιόνι Ἀλλυ-
σον, Βάν Χέφλιν, Τζὴν Σίμμονς,
Στίουαρτ Γκρέντνερ.
- 4) «Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος», «Ὁ
ἄσματος υἱός», «Ἡ χώρα τῶν θα-
ραῶν», «Μέγας Ἀλέξανδρος», «Ὁ
Δαίμων τῆς Ἀσίας».
- 5) Γκάρι Κούπερ, Σιλβάνο
Παμπανίνι, Τζὴν Κέλλυ, Μαρτίν
Καρὸλ, Φρανσουά Ἀρνούλ, Ζε-
ράρ Φιλίπ.
- 6) «Ἀίντα», «Φρόντ», «Τζοκόν-
τα», «Δὸν Ζουάν», «Θεοδώρα».
- 7) Ἀννα-Μαρία Φερέρο, Νάν-
τια Γκρέυ, Βαλεντίνια Κορτζέ,
Μαίη Μπρίτ, Ντόνα Ρήντ.
- 8) Λέσλυ Κάρον, Μπάρτ Λάν-
καστερ, Σὺντ Τσαρλς, Φρέντ Ἀ-
στορ, Μπέττυ Γκρένιτλ, Τζὴν
Κέλλυ.
- 9) «Μάρτυ», «Ὁ ὥρασις Μπρούμ-
μελ», «Ὁ Ἀντίδης πρὸ τῶν πυ-
λῶν», «Ὁ ἱππότης μετὰ τὴν πορφύ-
ρα μασκᾶ», «Τὰ φῶτα τῆς ὀπερας».
- 10) Γκρέτα Γκάρμπο, Ζαννέτ
Μακντόναλντ, Ἐλίζαμπετ Τάιλορ,
Μαίρη Πικφορντ, Κλάρα Μπού.

Μικρὰ προβλήματα

Ἀπὸ ἓνα μεγάλο σιδηροδρομικὸ κόμβο περνοῦν
πέντε σιδηροδρομικὲς γραμμές, πού πηγαίνουν σὲ
πέντε διαφορετικὰ κατευθύνσεις. Δεδομένου ὅτι ἡ
κάθε γραμμὴ περνᾷ ἀπὸ τρεῖς σιδηροδρομικοὺς
σταθμούς, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσοι σταθμοὶ ὑπάρ-

χουν συνολικά;

2) Ὁ παπὰς ἐνὸς χωριοῦ κάνει ἔρανο γιά νὰ
μπορέσῃ νὰ ἐπισκευάσῃ τὴν ἐκκλησίαν του. Ἐπισκε-
πτεται μιά μέρα 5 συγγενικοὺς του καί συγκεν-
τρώνει τὸ ποσὸν τῶν 211 δραχμῶν. Δεδομένου ὅτι
κάθε χωρικός τοῦ ἔδωσε ὅσες δραχμὲς εἶχε παρὲς
ἀπὸ τὸν προηγούμενο, σὺν τις μισὲς ἀπ' αὐτὰς ἐπὶ
πλέον, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα λεφτὰ τοῦ ἔδωσε ὁ
πρότος; (Π.χ. 12, 18, 27 κλπ.).

3) Μὲ ποῖον ἀριθμὸ πρέπει νὰ πολλαπλασιάσετε
τὸ κλάσμα 174/93 γιά νὰ ἔχετε γιά γινόμενον
μιά μονάδα;
Ἀπαντήστε μέσα σὲ δέκα δευτερόλεπτα.

4) Ἡ κυρία Μαργαρίτα εἶναι κατὰ 9 χρό-
νια πρὶν νὰ ἀπὸ τὸν ἀνδρα τῆς. Σὲ κάποια
φίλη τῆς, πού τὴν ρώτησε μιά μέρα πόσων χρό-
νῶν εἶναι, ἐκείνη ἀπάντησε:
— Σὲ ἔξη μῆνες καί οἱ δύο ἡλικίες μας
μαζὶ θὰ σχηματίζουν ἓνα αἰῶνα. Πρὸς τὸ παρὸν
ὅμως καί οἱ δύο μᾶς ἡλικίες ἀποτελοῦνται ἀπὸ
τοὺς ἴδιους ἀριθμούς.

Ἡ ἀπάντησι αὐτῆς ἔκανε τὴ φίλη τῆς κ. Μα-
ργαρίτας νὰ πιστέψῃ πὺς ἡ τελευταία δέν ἐν-
νοοῦσε ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἡλικία τῆς. Κι' ὁ-
μως δέν θὰ δυσκολευθῆτε καθόλου νὰ βρῆτε
τὴν ἡλικία τῶν δύο συζύγων μετὰ τις πληροφο-
ρίες πού μᾶς ἔδωσε ἡ κ. Μαργαρίτα.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

Ὁ Κώστα, ἡ Κατίν, ὁ Πέτρος κι' ἡ Φίλη
εἶναι σὲ δέντρο ἐπάνω
καὶ τρῶνε κατὶ τί...
— Μὰ τί; Πές μου τὸ Γιάγκο.
— Ἀ, ὄχι! Ὅποιος τὸ βρῇ!

Αἰνίγμα

Μηχανὴ τὸ ἀρσενικό μου,
ἦνσος δὲ τὸ θηλυκό μου
καὶ κορπὸς τὸ οὐδέτερό μου.

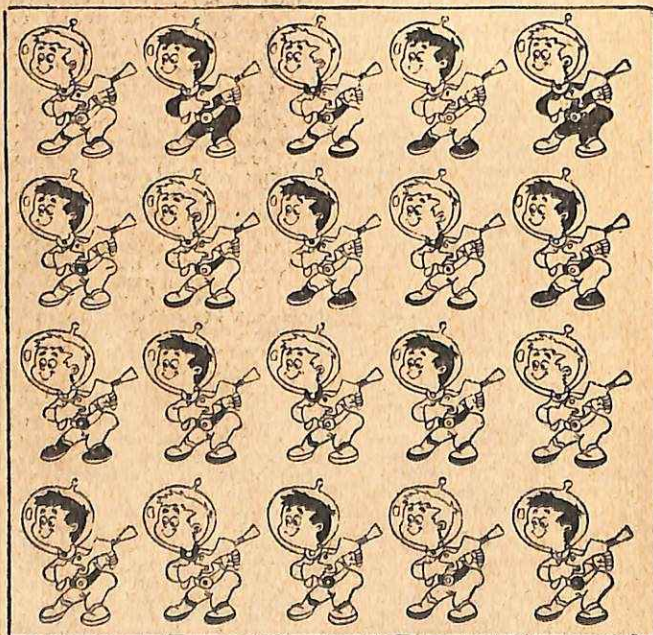
Ἀναγραμματισμός

Ἐνα σῶμα διαφανές,
ἂν ἀναγραμματισθῇ,
εἶναι ὄργανο γλυκὸ
ἀπ' τὸν κάμπο θ' ἀκουσθῇ.

Λογοπαίγνια

- 1) Ποῖο νησί τοῦ Αἰγαίου φοβοῦνται τὰ κούλια;
- 2) Ποῖα ἀρχαία πόλις σοῦ λέει νὰ πᾶς ν' ἀ-
κούσης;
- 3) Ποῖα πόλις διατάσσει τὸν Νίκο νὰ χαμο-
γελάσῃ;

Ἡ...ζρομὴ Ἀρείων

Ἀπὸ τοὺς Ἀρείους αὐτοὺς, πού ἐπέδρασαν κατὰ
τοῦ πλανήτου μας, μόνο δύο εἶναι τελείως ὁμοιοί,
ἀκόμα καί στὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια. Προσ-
παθήστε νὰ τοὺς βρῆτε μέσα σὲ ἓνα λεπτό τῆς ὥ-
ρας, ἂν θέλετε νὰ παραδεχθῆτε ὅτι ἔχετε ἐξαιρε-
τικὴ παρατηρητικότητα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Γράμματα στὴ σκοινί

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΖΑΝ Ταβερνιέ πήρε τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου καί εἶπε:
— Βρίσκομαι ἀπὸ σήμερα, ἀγαπητέ μου φίλε, στὴ Γενεύη.
Πότε μπορῶ νάρθω νὰ σε δῶ;
— Χαίρω πολὺ πού βρίσκεσαι στὴν πόλι μας καί θὰ εἶμαι
εὐτυχής, ἀγαπητέ μου Ζάν, νὰ συναντηθῶμε. Ἄν θέλεις, ἔλα νὰ με
πάρῃς τ' ἀπόγεμα ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, κατὰ τις ἑξῆ. Θὰ φάμε μαζί
ἀπόψε...

Ὁ Ζάν εἶχε νὰ δῇ τὸν ἑλβετὸ φίλο τοῦ Μωρίς ἔντετα ἀπὸ ἔδω καί
δύο χρόνια. Κι' ἀνυπομονοῦσε νὰ τοῦ σφιχτῇ τὸ χέρι. Ἔτσι, τὴν ἑρσιμένη
ὥρα τοῦ ραντεβού ἔφτασε στὸ μέγαρο ὅπου ἦταν τὸ γραφεῖο του.
Πρέπει νὰ σημειώσουμε πὺς ὁ Ζάν ἦταν ἰδιωτικὸς ντετεκτῖβ. Καθὼς
ὅμως περνοῦσε τὸ κατώφλι, γιά ν' ἀνέβῃ τὴ σκάλα, εἶδε νὰ βγαίνουν
ἀπ' τὸ μέγαρο τρεῖς ἄντρες. Ἀνάμεσά τοὺς ἦταν κι' ὁ φίλος του.
— Μωρίς! Φώναζε χαρούμενα ὁ Ζάν, σταματώντας καί κυττάζοντας
τὸν στὸ πρόσωπο.

Τὰ βλέμματά τοὺς διασταυρώθηκαν, ἀλλ' ὁ Μωρίς δέν ἀπάντησε.
Οἱ τρεῖς ἄντρες συνέχισαν τὸ δρόμο τους, δίχως νὰ γυρίσουν νὰ
δοῦν πίσω τους. Ὁ Ζάν ἀπέμεινε, σάν ἀπελπισμένος, ἀπ' τὴν κατά-
πληξι. Δέν χωροῦσε ὅμως καμμία ἀμφιβολία: ὁ ἀνθρώπος πού ἦταν
ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους δύο, ἦταν ὁ Ζάν σχηματίζον τὴν ἐντύπω-
σι πὺς τὸ βλέμμα του εἶχε μιά πα-
ράξενη, ὀδυνηρὴ, τρομαγμένη ἐκ-
φρασι.

«Γιὰτὶ δέν μοῦ μίλησε; σκεφτό-
ταν ὁ Ζάν. Περίεργη, ἀλήθεια, ἡ συμ-
περιφορὰ του. Κι' ἐπειτα ἐκεῖνο τὸ
ἱκετευτικὸ βλέμμα του, βλέμμα ἐν-
νός ἀνθρώπου πού κινδυνεύει καί ζη-
τάει βοήθεια...»

Ὁ Ζάν ἀπέμεινε διστακτικὸς λίγα
λεπτά. Ἐπειτα ἀνέβηκε τὴ σκάλα
καί χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφεῖ-
οῦ του. Ἀνοίξε ὁ κλητῆρας.
— Ὁ κύριος Ἐνσελτ; ρώτησε.
— Μόλις βγήκε μετὰ δύο κυρίου.
— Πότε θὰ γυρίσῃ; Εἶχα ραντεβού
μαζὶ του.

— Τότε, φαντάζομαι, πὺς δέν θ' ἀρ-
γήσῃ. Καθίστε, ἂν θέλετε, νὰ τὸν
περιμένετε...
Ὁ Ζάν, ὅταν ἔμεινε μόνος, ἄρχισε
νὰ κυττάζῃ ἐρευνητικὰ τὸ δωμάτιο,
ἀναζητώντας κατὶ πού θὰ τὸν φώ-
τιζε. Ἐξάφνα, τὸ βλέμμα του ἔπεσε
σ' ἓνα ἐπιπλο, πού βρισκόταν σὲ μιά
γωνία. Πάνω στὸ κρυστάλλο πού τὸ
σκεπάζε ἀρχετὴ σκόνι, ἐξεχώρισε με-
ρικὰ γράμματα, χαραγμένα μετὰ
τὸ δάχτυλο, ἀκατόνιστα, γιὰτὶ φαίνε-
ται πὺς τὸ χέρι πού τὰ εἶχε γράψῃ
ἔτρεψε ἀρκετὰ.

«Σὺς με... περιμένε...» διάβασε
ὁ Ζάν. Ἀπέμεινε σκεπτικὸς. Ποῖο κιν-
δυνο διέτρεχε ὁ φίλος του; Ἀπὸ
γράφει-συλλογιστικῆς-νὰ περιμένω,
αὐτὸ σημαίνει, πὺς ἐλπίζει νὰ ἐπι-
κοινωνήσῃ μαζί μου. Θὰ περιμένω
λοιπόν...

Ἐνῶστε τὸ περιστρόφο, πού εἶχε
πάντα μαζί του σὴν πίσω τσέπη τοῦ
παντελονιοῦ του καί τὸ ἔβαλε στὴ
δεξιὰ τοῦ σακκακιῦ του. Ἐπειτα,
κάθισε κι' ἀνάψε ἓνα τσιγάρο.

Πέρασαν κάπου δύο ὥρες. Ἐξα-
φνα χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ διαμέ-
ρισματος. Ὁ κλητῆρας πήγε ν' ἀ-
νοίξῃ.

— Ποῖον θέλετε; ρώτησε τὸν ἐπι-
σκέπτη. Ὁ κύριος Ἐνσελτ δέν εἶναι
ἐδῶ. Δέν ξέρω πότε θὰ γυρίσῃ.
— Τὸ ξέρω, ἀκούστηκε μιά φωνὴ
εὐγενική. Ἐγὼ ὅμως ἓνα γράμμα
γιά σένα ἐκ μέρους του. Δέ μ' ἀ-
ναγνωρίζεις; Εἶμαι ὁ ἑνας ἀπ' τοὺς
δύο κυρίους, πού συνόδεψαν πρὶν ἀ-
πὸ λίγο τὸν προεστεινόμενό σου...

— Ναι, τώρα πού σᾶς βλέπω κα-
λύτερα, θυμᾶμαι τὴ φυσιογνωμία
σας.

— Πηγαίνε με στὸ γραφεῖο του. Πρέπει νὰ ψάξουμε μαζί νὰ βροῦμε κατὶ.
Ἀπ' τὴ μισοκλειστὴ πόρτα, ὁ Ζάν κρυφοκίτταξε κι' ἀκούσε. Ἀναγνώ-
ρισε κι' αὐτὸς τὸν ἑνα ἀπ' τοὺς δύο συνοδούς τοῦ φίλου του. Δίχως νὰ
κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο, κόλλησε στὸν τοῖχο, μετὰ τὸν τρόπο, ὥστε
ὅταν θ' ἀνοίγε ἡ πόρτα θὰ τὸν ἐκρυβε τὸ θυροφύλλο τῆς.

Οἱ δύο ἄντρες μπήκαν στὸ γραφεῖο. Ὁ ἀγνωστος ἔδωσε τὸ γράμμα
στὸν κλητῆρα καί τοῦ εἶπε: «Διάβασέ το». Ὁ κλητῆρας ἀνοίξε τὸ
γράμμα, ἀναγνώρισε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ προεστεινόμενου
κι' ἄρχισε νὰ διαβάσῃ δυνατὰ:

«Ἐπειδὴ δέν μπορῶ νάρθω ὁ ἴδιος, δώσε, σὲ παρακαλῶ, στὸν κοι-
νὸν τῆς παρουσίας ἓνα κίτρινο φακέλλο, σφραγισμένο μετὰ πέντε σφρα-
γίδες ἀπὸ βουλοκέρη, πού βρίσκεται στὸ δεξιὸ συρτάρι τοῦ γραφείου
μου, σὲ μιά μυστική κρύπτη. Ἡ κρύπτι αὐτὴ εἶναι κατὰ ἀπ' τὸ συρ-
τάρι κι' ἀνοίγει ἀν πατήσης δύο φορές ἓνα κουμπί, πού θὰ τὸ βρῇς,
γυρίζοντας μετὰ τὸ δάχτυλό σου ἐσωτερικὸ τοῦ συρταριοῦ στὴν ἀριστερὴ
γωνία του. Ὁ ἀνθρώπος πού σοῦ φέρει τὸ γράμμα θὰ σοῦ δώσῃ καί

τὸ κλειδί τοῦ γραφείου μου, πού τοῦ
τὸ ἐμπιστεύτηκα. — Ἐνσελτ.

— Ἐν τῇ αἰσῇ, εἶπε ὁ κλητῆρας μετὰ
κατανοήσι, σάν νᾶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ
κάποια ὑποφύλα.

Ἐπειτα ἄρχισε ν' ἀναζητῇ τὸ μυ-
στηριώδη φακέλλο.

— Εἰμαστε μόνον; τὸν ρώτησε ἑξα-
φνικά ὁ ἐπισκέπτης.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ κλητῆρας.
ἤρριψε ἐδῶ κάποιος φίλος τοῦ κυ-
ρίου Ἐνσελτ, φαίνεται ὅμως πὺς
τὸ θυροφύλλο, ἀγαπητέ μου, φώναζε τότε ὁ Ζάν, βγαίνοντας πίσω
σημαδεύοντας τὸν ἀγνωστό.

Γύρισε ὕστερα στὸν κλητῆρα καί πρόσθεσε:
— Ψάξε τις τσέπες αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου καί πάρτο τὸ ὄπλο. Ἔτσι
θὰ συνεννοηθῶ καλύτερα μαζί του.

Ὁ κλητῆρας ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ τοῦ ἀγνωστοῦ
ἓνα μικρὸ περιστρόφο καί τὸ παρέδωσε στὸ Ζάν.

— Καί τώρα οἱ δύο μας, εἶπε ἀποφασιστικά ὁ ντετεκτῖβ. Νὰ σᾶς συ-
στηθῇ: Ζάν Ταβερνιέ, ἰδιωτικὸς ντετεκτῖβ. Ξέρω καλὰ πὺς ὁ ἀγαπητός
μου Ἐνσελτ βρίσκεται στὰ χέρια σας καί κινδυνεύει. Ἄν ἀσπᾶς τὴ
ζωή σου, ὥστε τὸ φαντάζομαι, θὰ γράψῃς δίχως συζήτησι δ.τ.ι θὰ σοῦ
υπογορεύω.

Ὁ ἀγνωστος, τρομοκρατημένος, ἔγραψε αὐτὰ πού τοῦ εἶπε ὁ Ζάν:
«Ἄν καταρθάνουμε νὰ βροῦμε τὸν κίτρινο φακέλλο. Εἶν' ἀπαραίτητο
νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀμέσως ὁ ἴδιος ὁ κύριος Ἐνσελτ. Ἐλα μαζί του. Εἶμαι
στὸ γραφεῖο πού καί περιμένω».

— Ὑπόγραψε καί βάλε καί τὴ διέβυσσι, εἶπε ὁ Ζάν κρατώντας πάντα
τὸ περιστρόφο καί σηματοδοτώντας.

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ κλητῆρας ἔφυγε τρέχοντας γιά νὰ δώσῃ τὴν ἐπι-
στολὴ στὸν προεστεινόμενό τῆς. Ὁ Ζάν, σηματοδοτώντας πάντα τὸν ἀγνωστό,
τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία.

— Ψηλά τὰ χέρια! εἶπε ὁ Ζάν, σηματοδοτώντας τὸν ἀγνωστό.

— Ἐδῶ ἰδιωτικὸς ντετεκτῖβ Ζάν Ταβερνιέ. Στείλτε ἀμέσως δύο ἀστο-
νομικούς νὰ συλλάβουν δύο παλαιόθραυπους. Ὁδὸς Ζυλιέν Μαρσύ, ἀρ.
4, α' ὁροφος, γραφεῖο Μωρίς Ἐνσελτ. Εὐχαριστῶ.

— Θὰ ἔλθῃς, βέβαια, εἶπε στὸν ἀγνωστό, νὰ μάθῃς πὺς κατόρθωσα
νὰ μαντέψω τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Ἐνσελτ. Πρῶτα διάβασα στὰ μύτια τοῦ
φίλου μου τὴν ἀγωνία του. Κυρίως ὅμως μοῦ προκαλοῦσε τὴν ὑπόψιν
τὴν ἀνεξήγητὴ σιωπὴ του. Ἴσως, ἂν μιλῶσε, δέν θὰ ὑποπτευόμουν τί-
ποτα... Λοιπόν, πές μου τώρα καθαρά γιὰτὶ τὸν ἀπαγάγατε!...

— Ἀκούστε, εἶπε ὁ ἀγνωστος. Παραρτήστε κατὰ τὸν Ἐνσελτ ὡς
δύο ἐμπόροι. Ἐπειτα τὸν ἀπειλήσαμε μετὰ τὸ περιστρόφο καί τοῦ
ἐπέδωκα, νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ, δίχως νὰ βγάλῃ τοιμουδιά. Γιά μεγαλὴ
τερὴν ἀσφάλεια, χάσαμε στὸ στόμα τοῦ ἑνὸς μπουμπάκι, πού τὸν ἐμπό-
διζε νὰ μιλῇ. Στὴν ἀρχὴ μᾶς εἶπε πὺς ὁ φακέλλος βρίσκεται ἀλλοῦ.
Γι' αὐτὸ τὸν πηραξὲ μαζί μας σ' ἓνα ἀσφαλὲς μέρος καί τὸν ἀναγώ-
σαμε νὰ δοκιμάσῃ πὺς τὸν εἶχε κρυμμένο στὸ γραφεῖο τοῦ Ἐνσελ-
τ. Μὰ μᾶς θὰ τελείωνε γρήγορα ἂν δὲ βρισκόσαστε ἐσείς στὴ μέση...

— Μὰ τί περιέχει αὐτὸς ὁ κίτρινος φακέλλος;
— Κάτι σπουδαῖοτατα ἐγγραφοὶ στρατιωτικῆς φύσεως. Ἐνεργοῦσατε
γιά λογαριασμό ἄλλων προσώπων, κατασκοπεύοντες ἑξέτης χώρας. Σιώσατε
τὸ φίλο σας ἀπὸ μιά τρομερὴ καταδίκη ἐσχάτης προδοσίας καί μᾶς κά-
νате νὰ χάσουμε τὴ μεγάλη ἀμοιβὴ πού μᾶς εἶχαν ὑποσχεθῇ.

— Νὰ εἶστε εὐχαριστήμενοι, εἶπε ὁ Ζάν, ἂν δέν χάσετε καί τὸ κεφάλι
σας. Γιὰτὶ σίγουρα θάχετε κάνει κι' ἄλλες βρωμοδοουλιές!

Μιά ὥρα ἀργότερα, ὁ Ζάν κι' ὁ Μωρίς ἀγκαλιόταν μετὰ ἀγάπης.
Ὅσο γιά τοὺς δύο συνεπλοχούς τοὺς εἶχε κίολας ἀναλαβε ἡ ἀστυνομία.

ΖΙΑΜΠΕΡ ΛΕΡΟΥΑ

Ερωτικό

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΑΣΚΟΠΕΣ υποχωρήσεις

Κατατρεπόμενο σπουρυίτι Σ. Κ.: Αυτομια που δε μπορώ ν' ανατρέξω στο πρώτο σας γράμμα, να ξαναθυμώ την ασημένια σας περιπέτεια και ν' απαντήσω, όπως μου ζητάτε λεπτομερέστερα πάλι, στις απορίες σας. Μια και από όλα σας έγραφα την πρώτη φορά, νομίζω πως μπορείτε να πάρετε μια ιδέα του τρόπου με τον οποίον πρέπει να ένεργησετε. Λεπτομέρειες για το πώς και τι ακριβώς θα κάνετε, δεν μπορώ να ξέρω, γιατί οποιοδήποτε κατατοπισμός με αλληλογραφία πάντα θα είναι έλλιπης, μια κι' ενώ παρακολουθώ άπλωτα την περιπέτεια σας ενώ σεις την ζήτε. "Απ' όσα μου γράφετε και στο δεύτερο τώρα γράμμα σας, είναι πράγμα παρατρώ: "Οτι πληγώνετε γυρεύοντας το αίσθημα και αυτό δεν μου φαίνεται ακριβώς, για σας, όταν μάλιστα είστε και ένωτρια, όπως έμμεσα γράφετε. "Εξ άλλου και το νέο ή συμπεριφορά είναι παράξενη κι' έτσι επιφυλακτικά που φέρεται, δεν δίνει βάσι για σταθερή ελπίδα και σίγουρο σκοπό. Και το μόνο που φαίνεται να έρρη είναι οι "εποχώρησεις", που πιστεύω σας γυρεύει... Νομίζω πως για να τον καταφέρετε, δεν πρέπει να φθάσετε στο σημείο αυτό, να ενδοσάτε, γιατί μπορεί η ελπίδα σας να διαψευδθή και τότε θα έχετε μια κακή κληρονομιά από την όλη σας αυτή περιπέτεια. "Απορώ αυτό που μου γράφετε, ότι έχετε αγαπήσει βαθύτερα, γιατί επιμένετε να δοκιμάσετε τις δυνάμεις σας σ' ένα στίβο ακατάλληλο για την ιδιοσυγκρασία και την νοοτροπία σας; Τέλος, εκείνο που δε έχω να σας συστήσω είναι: μοναχία σας, φρόνιμα και λογικά, να μελετήσετε την κατάσταση και να κανονίσετε την πορεία σας. "Έχετε κάθε δυνατότητα, τα γράμματά σας δείχνουν πως είστε και μορφωμένη και συνετή κοπέλλα, ώστε να μην είναι φθόος να κόμπετε κομμάτι τρέλλο!

Αν ήσυχον έπαρχειωτο-πούλα: Για το θέμα που σας ενδιαφέρει, πρέπει να σας πω ότι, απ' όσα μου επιτρέπει το γράμμα σας να συμπεράνω, ο νέος είναι άπλουστα, πονηρός κι' άσυνείδητος. "Η όλη του συμπεριφορά απέναντί σας αυτό δείχνει! Δεν ανέχεται, λεί, εκείσους, κι' ωστόσο αυτός σας εκδιώκει και όχι μόνο ψυχολογικά... Θέλει αίσθημα "πληγών" και προχωρεί στο σημείο να σας καταστήσει ρόκος σωματικό και ηθικό. Κι' εσείς εξοικονομείτε με άφελος ασυγκρίτητα να το λέτε αυτό "άγνοα αίσθημα! Και αφού σας κατέστρεψε κι' αφού φέρθηκε με αβυσσική ανανδρία, γίνεται ήρωας, όταν ακούσει για γάμο! Πού λοιπόν, είνε η αξιοπρέπεια και το φιλότιμό του; Και πρώτον δεν έπρεπε να σας παρασύρει στο κακό, με τον άσυντηκτίριστο εκείνον τρόπο. Μά έστω, έπειτα έπρεπε αυτός πιά και όχι εσείς, να σας παράσχη αποδεικτική της αγάπης του: Νύμφη, δηλαδή, σαν τίμιος άνθρωπος να σας ζητήσει από το σπίτι σας και όχι να σας παραστήσει στο γάμο, που μου γράφετε και να το σκάσει. "Υστερ' απ' αυτό, έχει και το θράσος να σας παριστάνει και τον έρωτευμένο! Τι να σας πω, λοιπόν; Δεν καταλαβαίνετε ότι πρόκειται περί άκατακρίτου ανθρώπου; Και πως εξακολουθείτε να έχετε σχέσεις μαζί του, αφού ούτε έλπίδα άποκαταστάσεως σας δίνει; Πάντως, έπειδη προβλέπω, ότι άσχημα θα καταλήξετε μαζί του και εσείς, άπειρη κι' άφελής, σας συνιστώ να τ' αποπιστευθείτε όλα στον συγγενή σας

μετε και θα πάρετε μια άπόφασι χωρίς να συνεχίσετε να ζήτε μέσα στην άμφιβολία τη σημερινή. Και θέλετε να σας πω κάτι: Τουλάχιστον τι συμπεραίνω από τα όσα μου γράφετε: "Οτι η κοπελλίτσα είνε και αυτή συγκινημένη από σας, μα με τη γυναικεία πονηριά της σας κάνει την επιφυλακτική κι' επικαλείται άλλα ενδιαφέροντα, ακριβώς, για να σας προκαλέσει περισσότερο και να εκδηλωθή καθαρότερα. Μάλλον, λοιπόν, εύνοική βλέπω την προϋπόθεσι για σας και εν πάση περιπτώσει λογικό είναι να ξεκαθαρίσετε το πρήγμα. ΕΡΗ

Ο γάμος δεν είναι παιχνιδάκι

Θλιμμένα, γεμάτα άπογοήτευσι περνούν τα νειάτα εκείνης που μου γράφει με το ψευδώνυμο "Ατυχ η γυναίκα". Και σ' αυτό φταίει η ίδια, όπως και πολλές άλλες κοπέλλες σαν κι' εκείνη. "Αγάπησε παράφορα κάποιον και δεν σκέφτηκε ότι γάμος σημαίνει ολοκληρωτή ζωή και όχι ένας έφημερος δεσμός. Δεν άκουσε, λοιπόν, ούτε τις συμβουλές, ούτε τις πληροφορίες, που της έδωσαν οι δική της. "Ετσι, άμμεσα μετά τους έξη μήνες του γάμου τους βρήκαν σωστά όσα της είπαν. "Αποτέλεσμα: να την εγκαταλείψει ο άντρας της για μια άλλη, ν' αδιαφορήσει και για το παιδί που άφησε.

Μόνη, έρημη, κλεισμένη στο σπίτι της και στον έαυτό της προσπαθούσε να ξεχάσει. "Αλλά, πως; "Οταν εξαφνικά παρουσιάστηκε ο νέος με την καλή κοινωνική θέσι. "Η καρδιά της διψούσε για άληθινή αγάπη και πίστεψε πως θα γινόταν εύτυχισμένη. "Έξέστη, λοιπόν, άλλα δυο χρόνια, απ' τον καινούργιο.

Τώρα, όμως άρχισε κι' αυτός να μην ενδιαφέρεται. "Ετσι η "Ατυχ η γυναίκα" βρίσκεται μπρος σε διλήμματα και ρωτά αν θα μπόρεσε να ενδιαισθή... για τρίτο!

Τη συμβουλεύω να σταματήσει να ενδιαφέρεται πια για άλλους! Νά κάνει ένα μεγάλο διάλειμμα και να βάλει πλήρη αδιαφορία για κάθε νέα σ' αυτήν τέτοιου είδους.

Η οικονομική της κατάσταση είναι τέτοια, που δεν τη βιάζει ένας καινούργιος γάμος. Μόνο, άμα έχει πληροφορίες βετικές, πως ο σύζυγος που θα πάρη πάλι, έχει ψυχικά χαρίσματα και όχι βλάψει στην παρουσία της, να άποφασίσει την γάμο. Τα προτερήματά του θα της φέρουν και την αγάπη.

Πούροπυ: Είστε έξυπνη, ωστόσο δεν καταλάβατε κάτι το πολύ απλό. "Ο άνθρωπος αυτός, από την άρχη που σας γνώρισε, δεν είχε σκοπό το γάμο, αλλά έκανε την βέδη σκέψι: "Αφού συναναστρέφεται την τάδε, άσφαλώς θα είναι ίδια κι' εκείνη". Σας πληροφορώ κι' όταν είδε ότι διαφέρει πολύ από τη φίλη σας, άπεχώρησε. Σ' το άναμεταξύ του μένον αμειβόλης. Μήπως δηλαδή γελάστηκε, σχετι-

κώς με τη διαγωγή σας! Γι' αυτό και ρωτά αυτούς που σας πληροφορούν, να μάθω μήπως σε εκείνους έχετε κάνει παραχώρησης, ενώ σ' αυτόν κρατήσατε την αξιοπρέπεια σας.

Μην βασίζεστε, λοιπόν, ούτε στα γράμματα, ούτε στα όσα. Αυτά όλα μειώνουν το σεβασμό του σε σας. Σας συμβουλεύω να διακόψετε τις σχέσεις σας και μ' αυτή τη φίλη, γιατί κι' αν βρεθή κανείς που να πηγαίνει με καλό σκοπό, όταν μάθω το χαρακτήρα της, θ' άποφύγη και σας, γιατί θα σας θεωρήσει όμοια της.

Δυστυχισμένη Έλλη: Νίδια: Δημιουργήσατε μόνη σας, επιπόλεια, μια κατάσταση, γιατί βασισθήκατε σε υποσχέσεις. Διατηρήσατε την κατάσταση αυτή πέντε ολοκληρωτά χρόνια, δίνοντας άφορμή σ' όλους τους γνωστούς, φίλους και συγγενείς να μιλούν εις βάρος σας. Και τώρα, μόνον όταν αυτός άρραβωνίστηκε με άλλη, αντίκρισατε όλη την πραγματικότητα. Και πάλι, διαπραξέστε φθοερό σφάλμα: έκάνατε πολύ θόρυβο γύρω από το περιστατικό αυτό, ώστε κι' αυτά τα παιδιά σας ν' αντιληφθούν την ύποπτη κατάσταση στην οποία έζουσατε. Κι' ωστόσο δεν είσαστε μια άμυαλη μικρούλα αλλά γυναίκα πεπειραμένη 43 ετών!

Τώρα, δεν σας μένει άλλο τίποτα παρά να δικαιωθείτε τις πράξεις σας, λέγοντας ότι έλπιζατε σ' ένα γάμο. "Αλλά αφού είδατε ότι δεν είναι ο κατάλληλος, τον διώξατε.

Και να μαζευθείτε σπίτι σας, στα παιδιά σας, γιατί όσο θορυβείτε, τόσο τα γεγονότα εξελίσσονται εις βάρος σας.

Ερωτευμένη μικρούλα Λευκωσία: Ούτε η θέσι σας ούτε η ηλικία σας σας έπιτρέπουν αυτή τη στιγμή να δημιουργήσετε ζητήματα, τα οποία μπορεί να ξεσπάσουν εις βάρος σας. "Αφήστε να περάσουν ένα-δυο χρόνια, να διορθωθούν τα πράγματα, να μπει και ο θεός στο δρόμο της παντρείας και το αίσθημά σας ας μείνει κρυφό. Αυτό να παραγγείλετε και να κεινόν. "Όσο για το οικόπεδο να δ' αγοράσετε. Και προσπαθήστε να μη φύγετε από τον τόπο σας.

Γ. Λ. Α.: Αυτά τα νεανικά αίγυοντα από ένθουσιασμό, δημιουργούν πάντα το ίδιο τέλος. Βέβαια, στις κοπέλλες που είναι πιο αισθηματικές και αδύνατες στο χαρακτήρα, αφήνουν βαθιά σημάδια. "Είπατε, έκεινος κύταζε το στήθερόν του, έφυγε για να σπουδάσει, κι' όταν τον ρώτησατε: "Πότε πάλι θα γυρίσης;" έκεινος ώμα, με άπάθεια σας άπάντησε: "Για σένα, ποτέ!..."

Απορώ, λοιπόν, πως επιμένετε να ενδιαφέρεστε για ένα τέτοιο νέο, που δεν είχε, ούτε έχει συνείδησι των πράξεών του, και που δεν είχε καν την ευγένεια, έπειτα από έναν έτους γνωριμία, να σας μιλήση με λεπτότητα.

Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να τον βγάλετε κι' εσείς από τη σκέψι σας και να μην υποφέρετε, γιατί δεν είναι άξιος της αγάπης σας.

Σ. Ο. Σ. (21 έτους): Μου γράφετε ότι ο γάμος σας δεν μπορεί να γίνει πριν από έναμιο έτος. Δεν ξέρω το γιατί, πάντως αυτό είναι πολύ κακό για σας. Θα σας συμβουλεύω να υπερηφηνήστε όλα τα εμπόδια, και να γίνει αυτός ο γάμος, πολύ γρήγορα. Την αίτια την καταλαβαίνετε. Τον κίνδυνο όμως δεν τον ξέρετε: Με το θάρρος που πήρε και το μικροεγκέλιμο που σας κάνει, είτε γίνει, είτε δεν γίνει αυτό που θέλει, θα σας εγκαταλείψη στο μεταξύ κι' άς έχετε άρραβωνιστή. Ξέρετε δε γιατί; Γιατί έχει χάσει κάθε σεβασμό απέναντί σας. Δεν τον συνδέει κανένας ψυχικός δεσμός μαζί σας. Πάντως δεν πρόκειται ν' αλλάξη και μετά το γάμο, κι' η ζωή σας θα συνεχισθή δυστυχισμένη, γεμάτη πικρίες.

Αγριοπούλι: Σας συγχώρω για τις ιδέες που έχετε. Θα εχόμενοι και μερικά άλλα κορίτσια να σκεπτόντουσαν σαν και σας και να είχαν επίμηροι, αγάπη και σεβασμό στους γονείς τους σαν τη δική σας. Βέβαια, δεν πρέπει να έχετε εμπιστοσύνη σε κανένα.

MIPANTA

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Αλίντα, Ένταυθα: Μου άναφέρετε ότι από έτών υποφέρετε κατά διαστήματα από βουβωνοκήλη (διάγνωση την οποία σεις άσφαλώς έκάνατε για τον έαυτό σας), γιατί, μου λέτε, όσες φορές έπιγατε στο γιατρό, δεν ήταν έρεθισμένη, και κατ' άκολουθία δεν έχει τεθή επισημονική διάγνωση. Δεν καταλαβαίνω όμως, γιατί δεν πάτε να σας εξετάσει ο γιατρός όταν κατά τη γνώμη σας, είναι έρεθισμένη. Τι να σας συμβουλεύσω εγώ, ο οποίος δεν σας είδα ποτέ;

Α. Μ., Θεσ/νίκη: "Αν μου στείλατε μια γενική εξέταση του αίματος, θα μπορούσα εκ' του άσφαλούς να σας διαφωτίσω, κατά πολύ μεγάλο ποσοστό, άπάνω σ' αυτό το θέμα. Θα σας συμβουλεύσω να μη θεωρήσετε άκριτη τη γνώμη ενός μόνο γιατρού.

Αναγνωστή, Ένταυθα: Το θέμα που σας ενδιαφέρει είναι κοινότατο. "Έχει όμως ανάγκη παρακολούθησος από γιατρό γιατί τα αίτια, που το προκαλούν, είναι διάφορα και έπομένως εκτός της διαίτης και η ύπολοιπος θεραπευτική άγωγή είναι διάφορες εκάστοτε. Για σας μάλιστα που μένετε εδώ είναι εύκολη η παρακολούθησι.

Απερίσκητο Ε. Μ. Φ.: Συμφωνώ και εγώ μαζί σας, ότι η προγηθισια πολυχρόνιος κατάχρησι είναι η κυριώτερη έφορμή της σημερινής καταστάσεως. Βοηθούσης συγχρόνως και της ηλικίας. Τώρα, θέλοντας και μη θα υποβληθή σε μια σχετική άνάπαυλα, (όχι άποχη) και ως βοηθητικών, ανά δίμηνο, θα κάνετε 10 ένεσεις Αιγοπρωτείνης Teston τών 25 μλγρ. δυο την έβδομάδα. Και στα μεσοδιάστημα θα παίρνετε 3 χάπια ημερησίως του αυτού με τις ένεσεις φαρμάκου.

Απελπισμένη μητέρα: "Η δακρυκυστινίς δεν είναι τόσο σοβαρό νόσημα, ώστε να σας κάνει να άπελπίσετε και να πιστεύετε ότι η κόρη σας θα χάσει τα μάτια της. Δεν πιστεύω να σας το έλεγε γιατρός αυτό, γιατί κι' αν ακόμα πρόκειται περί πυώδους καταστάσεως, υπάρχει τρόπος θεραπείας, τελικά δε και χειρουργικής έπεμ. βάσεως, η οποία πάντοτε είναι επιτυχής. Θα πρέπει όμως να πάτε την κόρη σας σ' έναν καλό οφθαλμίατρο να την άναλάξη.

Ε. Μ. Κ., Πάτρα: Το ίδιο ακριβώς πράγμα που σας λέει ο γιατρός σας είναι και αυτό που σας είπα ο ακτινολόγος. "Η γνώμη μου είναι ότι θεραπεία στην περιπτώσι σας δεν υπάρχει και για να είμαι σαφέστερος, προσέθετο ότι με την χρήση μιας ειδικής ζώνης και την άποψη έφαρμωγής μιας διατηρητικής άσθεσης, θα σταματήσει την πάθη σας στο σημείο που είναι σήμερα.

Ε. Λ. Π. Ζ. 25: Με το να διαβάσετε την περιγραφή ενός ιατρικού βέλματος, δεν θα πη ότι σας είναι εύκολο να κόμπε συγκρίσι με τη δική σας περίπτωση και να βάσετε διάγνωση. Η περιπτώσεώς σας, επί της οποίας ο γιατρός να σας όριση και την ένδεδικνημένη άγνοη. Γι' αυτό σας συνιστώ τη σκευασία Selsun των άμερικανικών έργασταίων Abbott, η οποία άσφαλώς θα σας άφελήση.

Ανασχο έφηβος: "Η συνθήσια γίνεται έξις, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την άμεινση της ικανότητος προς μελέτη, καταβολή του όργανισμού σε σημείον ώστε να επιβεβαιώνεται η σωματική άνάπτυξι, και τελικά την τελεία καταστροφή του νευρικού συστήματος. Ατυχό νέο, Μενίδι: "Η πε-

Επιστημονική Καλλοντική LYDIA P

ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Για έξηρο δέρμα No 1. Για κανονικό No 2. Για λιπαρό No 3. ΚΡΕΜΑ Βιταμίνης Α για κανονικό και έξηρο δέρμα. Πωλούνται εις τα φαρμακεία. Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις έπιστολών

ρίπτωσι σας δεν είναι ούτε μοναδική, όπως νομίζετε, ούτε και σπανία, αλλά συχνή και ως εκ τούτου δεν πρέπει να σας άπογοιεύει. Με την αλληλογραφία είναι τελείως άδύνατη η ιατρική βοήθεια. Είναι έ-πομένως άνάγκη να συμβουλευθήτε έναν ειδικό ένδοκρινολόγο γιατρό, ο οποίος αφού σας εξετάσει άσφαλώς θα καθορίσσει να σας βοηθήσει και ψυχικά ακόμα ώστε να άποκτήσετε τη δύναμη να άντιδράσετε άποτελεσματικώς.

Ε. Α. Ρ. Λ. Α.: "Αν γινώ-σεται η άποψη, που έχετε, ότι η έρεθισια, το φρονιμώτερο είναι να σας έδω γιατρός. Το έλκος πάντως μόνον με άκτινογραφικό έλεγχο διαπιστωθεί.

Αναγνωστριά Μ. Δ.: Το νόσημα σας βρίσκεται πιά στη χρόνια κατάσταση, και πρέπει να υποβληθεί στο μέλλον. Σ' κόμπος θα ήταν μια νεώτερη εξέταση των κρτών, γιατί συνήθως όχι μόνο η εξέταση άποτυχόν. Από της θεραπευτικής πλευράς δεν έχω τίποτα σπουδαιότερο να σας συστήσω, εκτός από το Siosteran και την Dysenulip, που θα παίρνετε κατά την άδηγία του γιατρού σας.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Β. Αλίντα, Παγκράτι: Και οι δυο περιτονίτιδες, πρό πάντων η φυματιώσης, προκαλούν, όχι βέβαια πάντοτε, συμφύσεις, οι οποίες όταν επεκταθούν στις σάλπιγγες είναι δυνατόν να έπιφέρουν στείρωσι. Για τη διευκρίνισι της καταστάσεως θεωρώ άνάγκη μια σάλπιγγογραφία.

Μαργαρατίτριά της έρημου: "Η άτελής άνάπτυξι η άποανάπτυξι του στήθους στην ηλικία σας και στη περιπτώσι σας άφελεται σε άνεπαρκεία των ώθηκών και άδένων έσω έκκρίσεως. "Η όρμονοθεραπεία θα σας δώση ικανοποιητικά άποτελέσματα στη νεαρή ηλικία σας. "Αλλά πρό πάσης χορηγήσεως όρμονών πρέπει να προηγηθή λεπτομερής εξέταση για τον καθορισμό του είδους και της άναγκαίουσσης ποσότητος των. "Η γυμναστική και το μασάζ με ειδική όρμονοχη άλοιφή θα βοηθήσουν άποτελεσματικώς τη θεραπεία.

Β. Γ. Κ., Τρίκαλα: Κατά την συνύπαρξι ινομυώματος και κυήσεως, η άφαίρεσι αυτού κατά τη διάρκεια της κυήσεως, έχει ως συνέθες άποτέλεσμα την μετά τινα χρόνον άποβολή. Συχνή συνέπεια αυτής της καταστάσεως είναι η άπισθία κάμψις της μήτρας, η έμφάνισι όγρών και η ώθητική και άδένων έσω έκκρίσεως διαταραχή.

Ι. Σ. Τ., Χίον: Στη περιπτώσι της άποφράξεως των σάλπγγων, η τεκνοποίησι είναι άδύνατη, εκτός αν υποβληθή σε μια νέα θεραπεία δι' έγχειρήσεως, της σάλπιγγοστομίας. Πρόκειται, βέβαια, περί λεπτής έγχειρήσεως με ποσοστό επιτυχίας ένα 60%. Πρός το παρόν πρέπει να υποβληθή εις έμφύσησες των σάλπγγων και άργότερα σε σάλπιγγογραφία. Πιθανόν αυτά να σας δώσουν ικανοποιητικά άποτελέσματα και να μη παραστή άνάγκη έγχειρήσεως.

Κρητικόπούλα Χανιά: Λόγω του θέματος, γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνσι που μου στείλατε.

Αίβα Ροσα, Πάτρα: Οι έμετοι της κυήσεως καταπαύουν συνήθως κατά τα μέσα του πέμπτου μηνός. "Αν είναι άγανακτισμένη, δε δύναται να γαστροκίνησι το γαστράφι μπροστά σ' όλους τους θαμώνας του κέντρου, γιατί, όπως συχρό-σθηκε, όταν ποζάρει για τη διακόσμισι αυτή, φοροδύε μαγιά!...

δομικώς ένα κυδικό έκατοστόμετρο (1 c.c.) εκ' του φαρμάκου Vioox (βιταμίνη C) 1 Flacon και σε κάθε άλλαγή μηνός τρεις ένεσεις και καθ' έκάστην μια εκ' του φαρμάκου Amp. Corlunite τών 10 mgr.

Πρώτη δυστυχία Λ. Ευλόκατο: Τα συμπτώματά σας φανερώνουν άνεπαρκεία των ώθηκών και δυσημωρία. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θα παίρνετε μετά τη λήξι της έμηνου ροής, τρία δισκία την ημέρα εκ' του φαρμάκου Tabl. Omponal. Συγχρόνως δε θα κάνετε ημέρα παρ' ημέρα μια ένεσι και εν όλω τρεις ένεσεις εκ' του φαρμάκου Amp. Estionite τών 5 μλγρ. "Οχτώ δε ημέρες πρό της άναμενομένης άδιαθεσίας θα κάνετε τρεις ένεσεις εκ' του φαρμάκου Amp. Corlunite τών 10 μλγρ. και καθημερινώς μια. "Η θεραπεία θα επαναληφθή επί τρίμηνο.

Θ. Ι. Τ. 111: "Ο βαθμός της ύποανάπτυξεως του στήθους στην περιπτώσι σας, δεν είναι και τόσο σοβαρός, ώστε να σας προένη αίσθημα κατατερότητας. "Η όρμονοθεραπεία θα δώση λαμπρά άποτελέσματα. Πρέπει όμως πρό πάσης άναγραφής όρμονών, να προηγηθή ιατρική εξέτασι για τον καθορισμό του είδους και των δόσεων τους.

Ε. Ρ. Ε. Τ. Α.: Οι άπάλειες όγρών όρελινονται στην περιπτώσι σας σε κοιλίτιδα εκ' τριχομονάδων. Πρέπει να φροντίσετε το ταχύτερο για τη θεραπεία σας, η οποία έφαρμαξεί τοπικά μόνο από γιατρό, λόγω του γνωστού κωλύματος.

Μία άπελπισμένη ψυχή Ε.: "Η αίτια που προκαλεί τις έπανειλημμένες άποβολές πρέπει να εξετασθή λεπτομερώς. Βοηθητικώς θα παίρνετε, μετά τη λήξι της περιόδου, τρεις κάψουλες την ημέρα εκ' του φαρμάκου Caps. E-Vita και, όχτώ ημέρες πρό της άναμενομένης περιόδου, θα κάνετε καθημερινώς

μια ένεσι εκ' του φαρμάκου Amp. Corlunite τών 10 μλγρ. Σε περιπτώσι έγκυμοσύνης θα διακόψετε το φάρμακον E-Vita και θα συνεχίσετε τις ένεσεις με τον ίδιο ρυθμό. "Επιπροσθέτως πρέπει σ' αυτή την περιπτώσι να άποφεύγετε κάθε έργασια και ει δυνατόν να παραμένετε σκεδόν κινήσις μέχρι του πέμπτου μηνός. "Ο σύζυγός σας είναι άπολύτως φυσιολογικός και δεν εθύνεται.

Αγριοπούλου 22: "Η φαγούρα προέρχεται από υπεραιμία. Πιθανόν να προέρχεται και εκ' τριχομονάδων. Θεραπευτικώς θα έπαλείψετε πρώι και βράδυ και κατ' την ώρα του έρεθισμού με την άλοιφή Pommade Trichomycine No 1 tube.

Απελπισμένη, Σπάρτη: Το γράμμα σας πολύ σύντομο και δεν άναφέρει τίποτα σχετικό με την έμηνου ροή. Για την βελτίωσι της καταστάσεως θα κάνετε δυο φορές την ημέρα έπαλείψεις και έλαφρό μασάζ, στο άδύνατο σημείο που μου γράφετε με το φάρμακον Pommade Onocycline No 1 tube. "Η θεραπεία θα άρχισή με το τέλος της περιόδου και δε συνεχίζεται επί 15 ήμερων. Θα επαναληφθή επί τρίμηνο.

Α. Ν. Σ. Δ. Μ., Καλάμας: Τα συμπτώματά σας μαρτυρούν πρωτοπαθή ώθητική άνεπαρκεία, την όποιαν κακώς άφήσατε μέχρι σημερα άθεραπευτή. Θεραπευτικώς, άμέσως μετά τη μηνιαία άδιαθεσία θα κάνετε τρεις ένεσεις και κάθε δυο μέρες μια εκ' του φαρμάκου Amp. Estionite τών 50.000 μονάδων. Μετά την λήξι των ένεσεων θα συνεχίσετε με τρεις κάψουλες την ημέρα εκ' του φαρμάκου Caps. E-Vita και όχτώ ημέρες πρό της άναμενομένης μηνιαίας άδιαθεσίας θα κάνετε τρεις ένεσεις και καθημερινώς μια εκ' του φαρμάκου Amp. Corlunite τών 10 μλγρ. "Η θεραπεία θα συνεχισθή επί τρίμηνο.

Π. Τ. Σ. Α., Κομοτηνή: Το μικρό αυτό χρονικό διάστημα που πέροσε άκαρπο, δεν πρέπει να σας άνησυχί. "Η άπόφαξι των σάλπγγων όφείλεται συνήθως σε κάποια έδεια φλεγμονή, πράγμα που δεν συμβαίνει σε σας. Βοηθητικώς θα παίρνετε άμέσως μετά την μηνιαία άδιαθεσία, τρεις κάψουλες την ημέρα εκ' του φαρμάκου Caps. E-Vita. "Η λήψις του φαρμάκου θα συνεχισθή επί τρίμηνο. Επίσης θα άκολουθήσατε και την τοπική θεραπεία

ΤΟ GYMNO MONTELO

Κατά τα έγκαίνα ενός νέου νυχτερινού κέντρου στο Λαό Βεύκας συνέβη ένα θαυμάσιο και... θαυμάσιος έπεισμός. Μια όρασι νέας, η Σάντα Τέλες, που είχε ποζάρει ως μοντέλλο για το ζωγάφο Φίλιπε Παβλά, ο οποίος φιλοτέλεσε τις διακοσμίες του κέντρου, είδε άφαικτα σε μια γωνία ένα πίνακα που την έδειχνε ολογωμνή! "Η Σάντα άγανακτισμένη, δε δύναται να γαστροκίνησι το γαστράφι μπροστά σ' όλους τους θαμώνας του κέντρου, γιατί, όπως συχρό-σθηκε, όταν ποζάρει για τη διακόσμισι αυτή, φοροδύε μαγιά!...

53

Οι Διδάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Το κόλπο

Μια πάμπλουτη γρηά τσιγκούνα, αγόρα-
σε σπίτι έξω απ' το συνοικισμό και προ-
χτές, που της φέρανε τα εράκια της χρο-
νιάς απ' τα μούλκια τση, στάρι, τυριά, λά-
δια, βούτυρο, ή 'Εφτάλια γκιτισμένη ή-
λεγε:

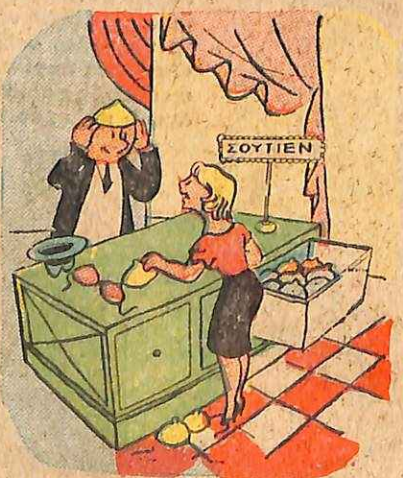
— Καλέ ποιός Θεός τό θέλει; "Άλλοι νά
βλέπουνε τσού θροφές με τσού βιζταλόγ-
κες κι' αυτή, ένα ξερό κορμί, νά τάχη ούλα
με τσού γκατζενέδες!... Θά κάνω την κου-
τουράδα και αίντε μπα-
καλούμ!...

'Αλλαγή φρουράς

— Γρήγορα!... την απόχη!..

— 'Εν τάξει!... αυτό είναι σ'α μέ-
τρα της γυναίκας μου!...

ΥΠΕΡΒΙΤΑΜΙΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΒΙΤΑΜΙΝΩΣΕΙΣ

Φυλαχτήτε απ' τὸ... σηκῶτι τῆς
ἀρχοῦδας!

Οἱ παρασκευασταὶ διαφόρων θρεπτικῶν προ-
τόνων γράφουν στὶς ρεκλάμες τοὺς πῶς πε-
ριέχουν διάφορες πρόσθετες βιταμίνες. Αὐτὸ εἶ-
ναι ἓνα δῶμα, γιὰ νὰ τὰ προτιμᾷς ἡ πε-
λατεία.

Στὴν πραγματικότητα, οἱ βιταμίνες αὐτὲς
εἶναι βεβαίως ἀπαραίτητες στὸν ὀργανισμό.
Τὶς βρίσκουμε ὅμως μὲ τὸ παραπάνω στὴν κα-
θημερινή τροφή μας — τουλάχιστον ἐφόσον ἀ-
κολουθοῦμε μὴ κανονική καὶ ἰσορροπημένη δι-
αιτα — ἐπομένως δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ
τὶς ἀναζητήσουμε σὲ εἰδικὰ προϊόντα.

Εἰδὼ γενιέται αὐτομάτως τὸ ἐρώτημα: Μή-
πως μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ, ἂν πάρουμε πάρα
πολλὲς βιταμίνες, περισσότερες ἀπ' ὅσες χρεῖ-
άζεται ὁ ὀργανισμός μας; Αὐτὸ λοιπὸν ἐφαρ-
τάται ἀπ' τὸ εἶδος τῶν βιταμινῶν.

Υπάρχουν πραγματικὰ βιταμίνες διαλυτὲς στὸ
νερὸ κι' ἄλλες διαλυτὲς στὰ ὑγρά πού διαλύ-
ουν τὰ λίπη (πετρέλαια, αἰθέρα, κλπ.). Στὴν
πρώτη κατηγορία περιλαμβάνονται οἱ βιταμί-
νες Β καὶ C. Στὴ δεύτερη οἱ Α, D, E καὶ Κ.

Οἱ βιταμίνες πού διαλύονται στὸ νερὸ, δὲν
πρόκειται νὰ μᾶς βλάψουν ποτέ, ὅσες κι' ἂν
πάρουμε, γιὰτὶ ὁ ὀργανισμός μας δὲν χάνει ἀ-
μέσως τὴν περισσὴν τους μέσα στὰ οὐρά. Ἀν-
τίθετα, οἱ ἄλλες συγκεντρώνονται στὸ σῶμα
καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν δυσάρεστα ἀποτε-
λέσματα, ἂν ὑπερδοῦν μὴ ὠρίσιμη ποσότητα
(ἰδίως δὲ ἡ βιταμίνη D). Πρέπει νὰ σημειωθῇ
ὡστόσο ὅτι ὁ κίνδυνος ἀρχίζει ἀπὸ μὴ δόσι
ἐκπαινωταλῶσα τῆς κανονικῆς προκειμένης γιὰ
τὴν βιταμίνη Α, καὶ δεκαπλάσια γιὰ τὴν βιτα-
μίνη D.

Ἐφόσον ὅμως τρέφεται κανεὶς μὲ φυσικὲς
τροφές, εἶναι πρακτικῶς ἀδύνατον νὰ πάθῃ αὐ-
τὴ τὴν «υπερβιταμίνωση». Τὸ μόνο κτρώφειμο
πού περιέχει συγκεντρωμένη πολὺ μεγάλη πο-
σότητα βιταμίνης Α, εἶναι... τὸ σηκῶτι τῆς πο-
λικῆς ἀρχοῦδας. Οἱ Ἐσκιμῶοι τὸ ξέρουν καὶ
γι' αὐτὸ τὸ ἀποφεύγουν. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο
κόσμο, εἶναι τελείως ἀπίθανο νὰ τὸ ἔχη ποτέ
στὸ τραπέζι του...

Τὰ βιταμινώδη χάπια εἶναι ἀνέφικτα γιὰ
τοὺς ὀνείες ἐνηλίκους, πού τρέφονται κανονικά.
Γιὰ τὶς ἐγκύους ὅμως, τὶς θηλάζουσες καὶ
τὰ παιδιὰ, πού ζοῦνε σὲ βόρειες χώρες, εἶναι
πολὺν ἥλιο, ἐπιβάλλεται ἡ χορήγησης βιταμι-
νης D, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει ὅση τους χρειάζεται
στὰ συνηθισμένα τρόφιμα. Ἀς μὴ ξεχνοῦν ὡ-
στόσο ὅτι ἡ βιταμίνη D προκαλεῖ ὑπερβιταμι-
νωσι εὐκολώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη.

Ἡ ἔλλειψη τῶν βιταμινῶν φέρνει διάφορες
εἰδικὲς ἀσθενείες, ὅπως εἶναι τὸ σκορόβοτο, ἡ
πελλάγρα, τὸ μπερί-μπερί κλπ. Πολὺ περισ-
σότερη ὅμως πρακτικὴ σημασία ἔχουν οἱ περι-
πτώσεις ἐλαφρῶς ἀδυναμιώσεως, μικρῆς θηλα-
σῆς ἀνεπαρκείας βιταμινῶν. Τὰ συμπτώματά
τους λοιπὸν εἶναι σχεδὸν τὰ ἴδια γιὰ ὅλα τὰ
εἶδη βιταμινῶν — ἐνῶ οἱ σοβαρὲς ἀδυναμιώ-
σεις διαφέρουν πολὺ ἢ μὴ ἀπ' τὴν ἄλλη.

Οἱ ἐλαφρῶς ἀδυναμιώσεις ἐκδηλώνονται πρᾶ-
γματικὰ μὲ ἀνορεξία καὶ καθυστέρηση τῆς σωμα-
τικῆς ἀναπτύξεως ἢ ἀπώλεια βάρους. Χάνει κα-
νεὶς τὸ χρῶμα του, νοιώθει ἀδικαιολόγητη κό-
πωση καὶ ἀδυναμία, ἔχει ἐλαφροὺς πονοκέφα-
λους καὶ ἀόριστους πόνους στὸ σῶμα. Τὰ συμ-
πτώματα αὐτὰ — μερικὰ ἢ ὅλα — δείχνουν ὅτι
δὲν ἔχει ὁ ὀργανισμός ἀρκετὴ ποσότητα μιᾶς
ἀπὸ τὶς τέσσερες βιταμίνες Α, Β, C καὶ D.

Ὡστόσο, τὰ ἴδια συμπτώματα νοιώθουμε
καὶ στὴν ἀρχὴ μιᾶς ἐλαφρῶς μικροδυσλειτουργίας
ἀσθενείας, ἢ ὅταν ἔχουμε ἐργαστὴ κουραστικά.
Ἡ ἀκόμα ὅταν εἴμαστε πολὺ στενοχωρημένοι.
Ὅπως εἴπαμε καὶ πὺ πάνω, οἱ σπουδαιό-
τερες ἀπὸ τὶς ἀδύνατες σὲ νερὸ βιταμίνες εἶ-
ναι ἡ Α καὶ ἡ D. Ἰδίως δὲ ἡ πρώτη. Αὐτὴ
λοιπὸν πρέπει νὰ ποσέχουμε ἰδιαίτερως νὰ
μὴ λείπῃ ἀπ' τὴν τροφή μας.

Ἡ βιταμίνη Α εἶναι ἓνα ἄχρωμο ἐλασθεῖς
ὕγρo, περιέχεται δὲ μόνον στὰ ζωικά τρόφιμα.
Τὰ πλουσιώτερα σὲ βιταμίνη Α τρόφιμα εἶναι
τὸ σηκῶτι καὶ τὰ λάδια ἀπὸ σηκῶτι (ὅπως τὸ
μουρουλόλαδο). Ὑπάρχει ἐπίσης ἀρκετὴ τὸ γά-
λα, στὸ τυρὶ καὶ στὸ βούτυρο, καὶ λιγώτερη
στ' αὐγά.

Τὰ φυτικά τρόφιμα δὲν περιέχουν βιταμίνη
Α. Πολλὰ ὅμως ἀπ' αὐτὰ ἔχουν μέσα μὴ οὐ-
σία μὲ χρῶμα πορτοκαλί, τὴν «καροτίνη», πού
ὁ ὀργανισμός μας μπορεῖ νὰ τὴν μετατρέψῃ
σὲ βιταμίνη Α. Σ' αὐτὴν κυρίως ὀφείλουν τὸ
χρῶμα τους τὰ καρότα, ἀλλὰ δὲν λείπει κι'
ἀπ' ὅλα τὰ πράσινα φύλλα. Ὅσο πὺ σκοῦρο
χρῶμα ἔχει ἓνα καρότο ἢ ἓνα πράσινο φύλλο,
τόσο περισσότερη καροτίνη περιέχει. Τὰ ἐξω-
τερικὰ λοιπὸν φύλλα τοῦ λάχανου ἢ τοῦ μα-
ρουλιῶ ἔχουν περισσότερη καροτίνη (κι' εἶναι
πὺ ὠφέλιμα) ἀπ' τὰ ἐσωτερικὰ ἀνοιχτόχρωμα.

Καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμη: Τόσο ἡ βιταμίνη Α
ὅσο καὶ ἡ καροτίνη δὲν καταστρέφονται εὐκο-
λα μὲ τὴ θερμότητα τοῦ μαγειρέματος. Συνε-
πῶς, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ τρώμε ὠπὰ
τὰ καρότα, ὅπως συνηθίζουν μερικοὶ... βιτα-
μινωμένοι!

Τὸ Τραγοῦδι τῶν Βεδουίνων

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ καραβάνι μας προχωροῦσε ἀργὰ στὴν ἔρημο τοῦ Ἐλ
Μανσί. Δεκαεφτά μέρες, δὲν βλέπαμε ἄλλο ἀπ' τὴν κατῆ
ἄμμο καὶ τὸ γυμνὸ ξέθωρο οὐρανὸ. Συνάδευα ἓνα φορτίο
ἀπὸ μυρωδικὰ καὶ πολὺτιμα πετράδια τῆς Ἀφρικῆς.

Μαζὶ μας σέρναμε καὶ τὶς σαρανταπέντε σκλάβες τοῦ δουλέμ-
πορου Τζῶν Χατέ, πού ἀνάμεσα τοὺς ξεχωρίζε ἡ πεντάμορφη Χαράσι.

Ξαφνικά, ἓνα δειλινὸ, μὴ ἀπόκοσμη μελωδία χάιδεψε τ' αὐτιά
μας. Σταματήσαμε, κυττάσαμε γύρω, μὰ δὲν εἶδαμε τίποτα. Τὸ
ἐξωτικὸ τραγοῦδι δυνάμωσε γιὰ λίγες στιγμὲς κι' ὕστερα ἄρχισε
νὰ σβύνῃ. Σκύψαμε τὰ κεφάλια καὶ συνεχίσαμε τὸ δρόμο μας.

Μονάχα ἓνα πρόσωπο εἶχε φωτιστὴ τῶρα: τῆς Χαράσι. Τὰ μά-
τια τῆς πήρανε μὴ ἐκφραστὴ ἀνυπόμονη...

Ὁ ἥλιος ἔγειρε σὲ λίγο, πῶς ἀπ' τὴν ἄμμο. Τὸ καραβάνι μας
βάφτανε τὰ μεσάνυχτα σὲ μὴ μικρὴ δόσι. Ἐκεῖ θὰ μπορούσαμε
νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νὰ προμηθευτοῦμε μπαγιάνες καὶ νερὸ.

Μὰ ὁ δουλέμπορος διάταξε νὰ σταματήσουμε ἐδῶ. Μαζεύτη-
καν γύρω οἱ καμηλιέρηδες, οἱ ἄλλοι ἔμποροι μὲ τοὺς σωματοφύ-
λακες κι' οἱ σαρανταπέντε Βεδουίνες σκλάβες μὲ τὰ λυγρὰ κορ-
μιά, προσωρισμένε γιὰ τὰ χαρμιά τῆς Βασόρας κι' τοῦ Κασχάν.

Πρόσεξα πῶς τὸ πρόσωπο τοῦ Χατέ ἦταν κατακίτρινο καὶ τὰ
πόδια του τρέμανε, ἔτοιμα νὰ λυγίσουν. Πῆγε κοντὰ στὶς σκλά-
δες καὶ τὶς ρώτησε ἂν ἔχουν κανένα παρόντο. Ὅλοι μας κυ-
ταχθήκαμε μ' ἀπορία. Ὁ σκληρὸς Τζῶν, ὁ πὺ μεγάλος δουλέμ-
πορος καὶ φίλος τῶσαν ἐμύρδων τοῦ Ἰράν, ταπεινωνότανε τῶρα
μπροστὰ σὲ κείνα τὰ ἀνίσχυρα καὶ φοβισμένα κορίτσια!

Τὶ θὰ μπορούσαν ὡστόσο νὰ τοῦ ζητήσουν, ἐκεῖ στὴν ἔρημο,
οἱ ἀδούλες Βεδουίνες, πού τὶς ἔχουν ἀρπάξει οἱ ἀνθρώποι τοῦ ἀπ'
τῆς φυλῆς τους, ἀπ' τοὺς δικούς τους; Ποιὸ ἀντάλλαγμα θὰ μπορού-
σε νὰ τοὺς γεμίσει τὶς καρδιές; Νοιώθανε περιφρόνησι, φόβο κι'
ἀπέραντο μίσος γιὰ τοὺς ἀγριούς ἐκείνους ἀνθρώπους.

Καμιά τους δὲν ἀπάντησε. Χαμήλωσαν ὅλες τὰ μάτια.

Μονάχα μὴ ἀπ' αὐτὲς τόλμησε νὰ κυττάξῃ τὸ δουλέμπορο: ἡ
Χαράσι. Ἡ ματιά τῆς καρφώθηκε πάνω του σὰν σὰντα.

Ὁ Τζῶν Χατέ χλωμίωσε ἀκόμα περισσότερο. Πῆγε κοντὰ τῆς,
σφιγγόντας τὰ χεῖλιά του.

— Ἀ, ἐσύ εἶσαι λοιπὸν!... μουρμούρισε βραχνά.

Ἐκείνη τοῦ γέλασε κατάμουτρα.

— Κιτρίνισες, Τζῶν Χατέ! ἀκούστηκαν σκληρὴ ἡ φωνὴ τῆς. Κι-
τρίνισες ἀπὸ φόβο μπροστὰ σὲ μὴ ἀνυπεράσπιστη γυναῖκα. Ξέ-
χασες, φαίνεται, τὶς εἰρωνικὲς ἀπαντήσεις πού μοῦδινες, ὅταν σοῦ
ὀρκιζόμουνα πῶς οἱ ἄντρες τῆς φυλῆς μου θὰ σ' ἐκδικηθῶνε, πῶς
ὁ ἀγαπημένος μου Μαχίντ θὰ σὲ σκοτώσῃ σὰν σκυλί... Ἡ ὠρα
πλησίασε! Σὲ λίγο θάμα ἐλευθέρῃ σὰν τὸν ἄερα, καὶ σὺ θὰ κο-
λυμπᾷς στὸ αἷμα σου! Δὲν μπορεῖς νὰ γλυτώσῃς, Τζῶν Χατέ!

Ὁ δουλέμπορος ἔβγαλε μὴ ἄγρια φωνή:

— Μαζὶ θὰ πεθάνουμε, Χαράσι! Ἀς ἐρθῇ ὁ ἀγαπημένος σου
νὰ πάρῃ τὸ νεκρὸ κορμὶ σου!

Καὶ χύμηξε πάνω τῆς, κρατώντας τὸ δίκιο μαχαίρι του. Μὰ
τὰ πόδια του τρέμανε, τὰ μάτια του ἦταν θολὰ. Κι' ἡ κοπέλλα,
μὲ μὴ ἀσταπρία κίνησι, βρέθηκε πίσω του, τοῦ ἄρπαξε τὸ μα-
χαίρι καὶ τὸ σήκωσε γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Κανεὶς δὲν σκέφτηκε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ὅλοι κυττάζαμε, πα-
ραχαλσιμένοι... Μὴ στιγμὴ ἀκόμα, καὶ τὸ μαχαίρι θὰ χανότανε
στὸ λαίμω τοῦ...

Μὰ ξαφνικά, ἔγινε κατὶ πού δὲν τὸ περίμενε κανένας: Μέσα

— Μαζὶ θὰ πεθάνουμε, Χαράσι! φώναξε ἄ-
γρια ὁ δουλέμπορος.

ἀπ' τὴν ἔρημο ἀκούσαμε μὴ βοή κι' εἶδαμε νὰ ὑψώνεται μὴ πελώ-
ρια στήλη ἀπὸ ἄμμο καὶ νὰ προχωρῇ καταπάνω μας!

Μὰς γέμισε τρόμος. Εἴχαμε ἀκούσει γιὰ τὴν τακτικὴ αὐτὴ τοῦ
πολέμου τῶν Βεδουίνων στὴν ἔρημο: Καλπάζουνε, σχηματίζοντας
μὴ μεγάλη γραμμὴ, σ' ὠρίσιμη ἀπόστασι ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο,
σηκώνοντας ἓνα σύννεφο ἄμμου μὲ τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων
τους. Πῶς ἀπ' τὸ προπέτασμα αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ ξεχωρίσῃς
τίποτα. Πυροβολεῖς στὴν τύχη, δίχως νὰ ξέρῃς πού βρίσκεται ὁ
ἀντίπαλος, ἐνῶ αὐτὸς πλησιάζει καὶ σὲ θερίζει μὲ τὶς σφαῖρες του.

Ἡ Χαράσι μὰς εἶδε τὸ Τζῶν, δίχως νὰ μιλήσῃ. Τὸν πιάσαμε
καὶ τὸν δέσαμε. Τότε ἡ κοπέλλα ἀνέθηκε σὲ μὴ καμήλα καὶ, κά-
νοντας χανὴ μὲ τὰ χέρια τῆς γύρω στὸ στόμα τῆς, ἀρχισε τὸ τρα-
γοῦδι — τὸ ἴδιο μαγικὸ κι' ἀπόκοσμο τραγοῦδι πού εἴχαμε ἀ-
κούσει τὸ σούρουπο. Ἦταν τὸ σύνθημα τῶν Βεδουίνων.

Πετάσαμε τὰ ὄπλα μας καὶ σταυρώσαμε τὰ χέρια. Ἡ στήλη
τῆς ἄμμου πλησίαζε ὀλοένα, μ' ἓνα παράξενο θόρυβο. Μὰ οἱ Βε-
δουῖνοι δὲν μὰς ἐξίρξαν οὔτε μὴ σφαῖρα.

Σταματήσαμε ἐκίτσι μὴ μακριὰ μας καὶ ξεπρόβαλαν τότε
μέσ' ἀπ' τὸ σύννεφο, ἡλιοκαμένοι, καβάλλα στὰ γοργοπόδαρα
ἀλόγα τους. Ἀνάμεσά τους ξεχώρισε ἓνα ψηλὸ παλληκάρι, μὲ λαμ-
πρὰ μάτια. Πλησίασε τὴ Χαράσι, πού τοῦ ἄπλωσε τὰ χέρια, φω-
νάζοντας του μὲ δάκρυα:

— Ἀγαπημένε μου Μαχίντ! Τόξερα πῶς θάρθης, τόξερα πῶς
δὲν θὰ μ' ἀφίνες στὰ χέρια αὐτῶν τῶν σκύλων!...

Ὁ Βεδουῖνος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ἀνέβασε στ' ἄλογό του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀντήχησε μὴ πιστολιά. Ἡ Χαράσι κλονί-
σθηκε κι' ἔπεσε λαβωμένη κατὰσπῃ.

Ὁ Τζῶν Χατέ εἶχε κατορθώσει νὰ λυθῇ ἀπ' τὰ δεσμά του καὶ
νὰ πυροβολήσῃ. Τῶρα γέλοῦσε ἄγρια καὶ οὐρλιαζε:

— Κανεὶς δὲν θὰ τὴν πάρῃ, παλληκάρι μου! Οὔτε σὺ, οὔτ' ἐ-
γώ, οὔτε ὁ ἐμύρς τῆς Βασόρας!...

Δὲν πρόλαβε νὰ δώ τίποτ' ἄλλο. Ἐνοίωσα ἓνα κάψιμο στὸ
πλευρὸ καὶ σαρνίστηκε ἀναισθητός...

Ὅταν συνήλθα, μὴ ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεῖε στὴν ἔρημο. Γύ-
ρω μου ἦταν ξαπλωμένα τὰ κορμιά τῶν νεκρῶν συντρόφων μου.

Λίγο πὺ κεί, πάνω στὴ νεκρὴ Χαράσι, ἦταν πεσμένος ὁ Μαχίντ,
μὲ τὸ μαχαίρι του χωμένο στὴν καρδιά του...

Δυσκολεύτηκε ν' ἀνακαλύψω τὸ δουλέμπορο. Οἱ Βεδουῖνοι τὸν
εἶχαν κατακομματιάσει τόσο, πού ἐνοίωσα φρίκη βλέποντάς τον...

Εἶγώ εἶχα γλυτώσει μ' ἓνα τραῦμα στὸ πλευρὸ, ἐντελῶς ἀσθ-
μαντο. Οἱ Βεδουῖνοι κι' οἱ σκλάβες εἶχαν χαθῇ, καθὼς κι' οἱ φορ-
τωμένες καμήλες... Μὲ βρήκε ἓνα καραβάνι πού περνοῦσε ἀπὸ κεί,
ὕστερ' ἀπὸ πέντε μέρες...

Ἀπὸ τότε δὲν ξεραπέρασα τὴν ἔρημο. Πολλὲς φορὲς ὅμως μοῦ
φαίνεται πῶς ἀκούω τὸ παράξενο ἐκεῖνο τραγοῦδι, πού ἔζησα...
σφιγγετα στὴν ἀνάμνησι τῆς τρομερῆς τραγωδίας πού ἔζησα...

Κ. ΓΟΥΛΑΤΕΡ

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Το καλύτερο ἄλογο

Για να δώση χαρούμενο τόνο στο κυνήγι ἀγριογούρουνων πούχε διοργανώσει ὁ μπέης τῆς Προύσας, σκέφθηκε νὰ καλέσῃ σ' αὐτὸ καὶ τὸ Ναστραβὶν Χότζα.

Ὁ Χότζας στὴν ἀρχὴ ἔφερε σόδερες ἀντιρρήσεις.

— Μὴ μὲ ξεσηκώνῃς, μπέη μου, ἀπὸ τὸν καφενὲ μου, τὸν παρακάλεσε, καὶ μὴ μ' ἀποχωρίζῃς ἀπὸ τὸν ναργιλέ μου! Τὰ κυνήγια κι' οἱ πρεχάλες εἶναι γιὰ τοὺς νέους...

— Γιὰ συλλογίσου όμως, Χότζα, τὸν ἐρέθιζε ὁ μπέης, τί λαχταριστοὺς μεζέδες ἔχεις νὰ χάσῃ!

— Βαί, βαί, ἀναστενάξε, ὁ Χότζας. Γιατί μὲ βασανίζεις, μπέη μου, ἀφ' οὗ ἔρεῖς πὼς εἶμαι μερακλής;

— Ὁ μπέης, όμως ἐπέμεινε:

— Λοιπόν, Χότζα; Τὸ ἀποφάσισες;

— Ἀς γίνῃ, τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ, μουμύρισε ὁ Χότζας, σκύβοντας τὸ κεφάλι.

Τὸ κυνήγι κράτησε πολλὰς μέρες κι' ὅπως εἶχε προβλέβει ὁ Χότζας τὸν κούρασε πολὺ. Ὡστόσο διασκέδασε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Σὲ κάθε χωριὸ πού διανυκτέρευε ἡ συντροφιά τοῦ μπέη, ὅλοι ἐτραγῶν κι' ἐπιφανῶς τὰ μεσάνυχτα κι' ὁ Χότζας εἶχε γίνῃ ὁ σιάχος τοῦ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος.

— Θαρρᾷ, μπέη μου, εἶπε ὁ Ναστραβὶν τὴν τρίτῃ μέρα, πὼς μὲ πήρες μαζί σου γιὰ νὰ κάνῃς τὸν κόσμο νὰ διασκεδάσῃ μαζί μου... Ξεπέρασα καὶ τὸ μακαρίτη τὸν Καραγκιόζη!

— Κάνεις λάθος, τοῦκοψε τὴ φῶρα ὁ μπέης. Ὁ κόσμος δὲ μαζεύεται σὲ κάθε χωριὸ πού φτάνουμε γιὰ νὰ δῇ τὰ μούτρα σου, ἀλλὰ τὰ δικά μου! Εἶδες, ἀλήθεια, Χότζα, πόσος κόσμος τρέχει γιὰ νὰ με δῇ;

— Μὴν τὸ παίρνῃς ἀπάνω σου, μπέη μου, παρατήρησε τότε ὁ Χότζας, γιατί ἀν ἐπρόκειτο νὰ σὲ κρεμάσῃ ὁ Σουλτάνος, θὰ μαζεύονταν περισσότεροι...

Στὸ τελευτᾶ χωριὸ τῆς διαδρομῆς ὁ μπέης ἔχασε τὸ ἀλόγο του. Κάποιος τοῦ τὸ εἶχε κλέβει τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ χάνι.

Εἶδες τώρα, μπέη μου, τὸ ἄλογο πού μαζεύεται ὁ κόσμος ἀπ' ὅπου περνᾷ; τὸν πείραξε ὁ Χότζας. Γιατὰ τὰ μούτρα τοῦ ἀλόγου σου μαζεύονταν κι' ὄχι γιὰ τὸ δικά σου!

Ὁ μπέης πειράχθηκε γιὰ τὴ κλοπὴ αὐτῇ, πού τὸλμησαν οἱ χωριάτες εἰς βάρος του. Κάλυψε, λοιπόν, τὸ μούχταρ καὶ τὸν πρόσταξε νὰ υποχρεώσῃ τοὺς συγχωριανοὺς του νὰ συγκεντρώσουν στὴν πλατεία τ' ἀλόγα τους γιὰ νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ πάρῃ, στὴ θέα ἐκείνου πού ἔχασε, τὸ καλύτερο ἄλογο.

Σὲ δύο ὥρες οἱ χωριάτες καὶ τὰ ζῶα εἶχαν συγκεντρωθῇ στὴν πλατεία κι' ὁ μπέης ἐγκύρισε τοὺς ἀλόγα.

— Θὰ πάρω τὸ καλύτερο, ἀπὸ τὰ δύο, εἶπε στοὺς κατόχους τους.

Αὐτοὶ ἀρχίσαν τὶς κλάμες. Ὁ καθένας τοὺς ἔλεγε πὼς τὸ δικὸ του ἄλογο εἶναι γέφυρο καὶ ἀφρόσυτρίκο.

— Πὼς θὰ τὸ μάθουμε αὐτὸ; ρώτησε ψυθιοιστὰ ὁ καθάσῃ σὲ αὐτὸ τὸ μπέη.

— Θὰ τοὺς βάλουμε νὰ τὰ καθάλασουν καὶ νὰ τρέξουν! ἐξηγήσε ὁ μπέης. Ὅποιο ἄλογο ἐρῇ πρῶτο, θὰ εἶναι τὸ καλύτερο. Τί λές εσύ, Χότζα;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, μπέη μου; τοῦ ἀπάντησε ἐκείνος. Ἐσὺ ξέρεις καλύτερα!

— Νὰ μὲ συμπαῖσῃς, μπέη μου, εἶπε τότε ὁ καθάσῃς, ἀλλὰ μὲ τὸν πρόπο αὐτὸν δὲν θὰ κάνουμε τίποτα, γιατί ὁ καθάσῃς, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἀλόγο του εἶναι τὸ χειρότερο, δὲν θὰ τὸ ἀφίει ἐλευθέρω νὰ τρέξῃ... Θαρρῇ δεύτερο κι' ἔτσι τὸ πρῶτο θὰ εἶναι τὸ χειρότερο!

Ὁ μπέης βρῆκε σωστὴν τὴν παρατήρησιν τοῦ καθάσῃ, ἀλλὰ χάρις σὲ μὴ ἐμπνευσί τοῦ Χότζα βρῆκε σὲ τέλος ποῖο ἦταν τὸ καλύτερο ἄλογο καὶ τὸ πήρε. Τὸ μυστικὸ μόνον ὁ μπέης κι' ὁ Χότζας τὸ ἔβλεπαν κι' ὅταν ἀργότερα ὁ καθάσῃς ρώτησε γι' αὐτὸ τὸ Χότζα, ὁ Ναστραβὶν τοῦ ἐξηγήσε γελώντας:

— Ἐβαλα τὸν μπέη καὶ τοὺς διάταξε νὰ καθάλῃ ὁ ἕνας τὸ ἄλογο τοῦ ἄλλου!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΓΥΜΝΙΕΣ

Ζῶστε, ἱπιάσανε γιάβρουμ! Ἄμα τέλος σπάγγων ἀσκήμο πιράμμα τὸ ζέστη ἐνετα ἄμμμα ὠραία πιράμματα φῶρα ἐβγάξει. Τὸ ὑναίκες στοὺς διρόμους τὸ ἰδλέπεις—ὅσο τὸ ζέστη μεγαλύτερο ἔ-ε-σι, τόσο περισσότερα πιράμματα δὲξ ἐβγάδουν.

Νὰ ἐβγάδουν ὅξω τὸ ἄλλες ὑναίκες τόσο πιράμματα ντὲν πειράζῃ. Ἄμα, τὸ νὰ ἐβγάξῃ ὅξω τὸ δικὸ σου τὸ ὑναίκα ὅ,τι ἔχει, χίτς καλὸ πιράμμα ντὲν εἶναι. Ἐμεῖς νὰ ἰδλέπουμε τὸ ὑναίκες τῶν ἄλλων κουζούμ! Ὅχι νὰ ἰδλέπουν καὶ τὸ ἄλλοι τὸ δική μας τὸ ὑναίκα!

Ποὺ λές ἰστὲ ἔχτες μαζί μὲ τὸ Σουρπουῖτσα ἔξω θὰ ἰβγαίναμε καὶ τί νὰ ἰδῶ κουζούμ; Τὸ Σουρπουῖτσα μου ἕνα καινούριο φουσάνι ἔκανε καὶ ὅλο τὸ ἰσθῆρος τῆς ὅξω ἦτανε.

— Πάμε, Καραμπέτακι, μὲ λείε.

Ἐμένα μάτια μου γοιρλωμένα ἐνώνται:

— Τί πάμε, κουζούμ! Ἀίντε ντύσου ἰστὲ!

— Ντυμένη δὲν εἶμαι; λείε.

— Τί ντυμένη γιάβρουμ; Ἐσὺ περίπατο θὰ πραινῇς γιὰ μπάνιο θὰ ἐκάνῃς;

— Ποιὸ μπάνιο! Περίπατο δὲ θὰ πάμε;

— Τί περίπατο γιάχο! Ἐσὺ ὅλο τὸ ἰσθῆρος, μπιράτσα μιράτσα, γάμπες μάμπες, φελιάν φιστικ, ὅλα δὲξ τὰ ἔχεις, μπέ!

Τὸ Σουρπουῖτσα μου θυμωμένο, ἐνετα.

— Μὰ τρελλὸς εἶσαι; μὲ λείε. Ὅλες οἱ γυναίκες ἔτσι ντύνονται;

— Ὅλες οἱ ὑναίκες ἔτσι γδύνονται, ἀλλά... καλὰ κάνουν! Τὸ δική μου τὸ ὑναίκα χίτς ἔτσι ντὲν ἡμπορεῖ νὰ γδύνεται γιάβρουμ.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι!

— Ἐγὼ νὰ ντρέπωμαι, κουζούμ;

Τέλος σπάγγων ἀπὸ δῶ μὲ εἶχε, ἀπὸ ἐκεῖ μὲ εἶχε, λίγο λίγο λόγια εἶπαμε, σὲ τέλος κουρασμένοις εἶνα καὶ λέω:

— Ἀίντε μπακαλοῦμ! Ἐτσι δὲξ νὰ ἰβγαίνουμε, ἄμμμα ὅταν κανένας κυταγμένο πονηρὰ σὲ ἐκάνῃ καυγὰς θὰ ἐνετα.

Ἐτσι, τὸ λοιπόν, δὲξ πιρίπατο, ἰβγαίνουμε καὶ σὲ λιὰς μέσα σὲ λεωφορεῖο ἱμπαινουμε. Λεωφορεῖος πιονωρημένος ἐνετα, ἄμμα τί νὰ ἰδῶ γιάβρουμ; Ἐνας μαντιράχαλος μάτιας τοῦ ἀπάνω σὲ ντικολτὲ τῆς Σουρπουῖτσας μου κολλημένα ἐκάνει.

— Τί κυττᾷς μπε κιόπαγλου κιόπέκ; τοῦ λέω.

— Τί κυττᾷς; μὲ λείε.

— Αὐτὸ πού κυττᾷς ὑναίκα μου εἶναι! λέω.

— Ἐ καὶ ἐπειδὴ εἶναι γυναίκα σου; Νὰ σοῦ ζήσῃ, μὲ λείε.

Ἐμένα νὰ μὲ ζήσῃ, τοῦ λέω, ἄμμμα ἐσὺ, ὅταν ξανακυταγμένο ἐκάνῃς, βαλαὰ, μπιλάα γροθιά φαγωμένο θὰ ἐκάνῃς.

Τὸ Σουρπουῖτσα μου σὲ μεταξὺ πολὺ στενοχωρημένη εἶνε, σοὺς Καραμπέτ, σῶπα καὶ τέτοια μὲ λείε. Ἄμα τὸ μαντιράχαλος ἔλια ἐκάνει καὶ λέει:

— Δὲ μοῦ λές, ρέ φίλε, τὴν ψώνισες;

— Τί ἐψώνισα; μπε; λέω. Τὸ ὑναίκα μου μὲ λές ὅτι ἐψώνισα;

— Ὅχι! Τὴν τρέλλα λέω!

— Βαί κιόπαγλου κιόπέκ λέω, τί νὰ σὲ πῶ, νὰ σὲ δείρω; Λυπημένο σὲ ἐκάνω!...

Τότε ἕνας ἄλλος τὸ Σουρπουῖτσα μου καλὰ καλὰ κυταγμένο ἐκάνει.

— Καὶ ἐσὺ τί κυττᾷς, μπε, κιόπαγλου κιόπέκ; Ἰζύλο θέλετε οὐτανμάξ ἐριφλέρ!

Τότε αὐτὸς λίγο μὲ σπρωίχνει καὶ ἐγὼ μία γροθιά τοῦ ἔδνω καὶ ὁ ἄλλος μαντιράχαλος μία κολωσιὰ μὲ δίνει καὶ γινώμαστε ὅλοι, βαί, βαί, βαί, κουλουβάδατα. Ἐτσι μέγαλο μπελιά ἰθρῆκα καὶ ἀπὸ τὸ λιωφορεῖος κατεβασμένοι ἐνίηκαμε.

— Σουρπουῖτσα μου λέω, αίντε ἰσθῆτι νὰ ἐπάμε, γιατί ὅσο αὐτὸ τὸ φουσάνι φορεμένο ἐκάνεις, ἐγὼ ἔυλο θὰ ἔδνω καὶ ἔυλο θὰ ἐπαίρνω!...

Ἐτσι χίτς ἄλλο τέτοιο φουσάνι τὸ Σουρπουῖτσα μου φορεμένο ἔδεν θὰ ἐκάνῃ.

Ἐτσι χίτς ἄλλο τέτοιο φουσάνι τὸ Σουρπουῖτσα μου φορεμένο ἔδεν θὰ ἐκάνῃ.

Ἐτσι χίτς ἄλλο τέτοιο φουσάνι τὸ Σουρπουῖτσα μου φορεμένο ἔδεν θὰ ἐκάνῃ.

Ἐτσι χίτς ἄλλο τέτοιο φουσάνι τὸ Σουρπουῖτσα μου φορεμένο ἔδεν θὰ ἐκάνῃ.

Ἐτσι χίτς ἄλλο τέτοιο φουσάνι τὸ Σουρπουῖτσα μου φορεμένο ἔδεν θὰ ἐκάνῃ.

Ἐτσι χίτς ἄλλο τέτοιο φουσάνι τὸ Σουρπουῖτσα μου φορεμένο ἔδεν θὰ ἐκάνῃ.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τουρισμός

Μπᾶ; Ὡστε φεύγεις γιὰ τὸ ἐξωτερικό; Τουριστικὴ ἐκδρομὴ εἰς τὰς Εὐρώπας, λοιπόν. Αἶ, αἶντε, ἡ ὥρα ἡ καλὴ, κατευόδιον, καλὸ ταξίδι καὶ νὰ μὴ μὰς γράφῃς.

Τί εἶπες; Μὲ ρωτᾷς ἂν ἔχω πάει ποτὶ τὸ ἐξωτερικό; Ὅχι. Οὐτε ἔχω πάει, οὐτε πρόκειται νὰ πάω ποτέ, ἐκτὸς ἐάν μοῦ τὸ ἐπιβάλουν σοδορατατοὶ λόγοι. Ἀλλὰ ἔτσι, στὰ καλὰ καθεύδουμε, νὰ ξεσηκωθῶμεν, νὰ μπᾶ μ' ἕνα τσουρμὸ σ' ἕνα καράβι ἢ σ' ἕνα λεωφορεῖο καὶ νὰ διασχίσω τὰς Εὐρώπας— ἐδῶ κύριοι βλέπετε— δὲν μούστριψε νὰ τὸ κάνω.

Διότι, ποῖος ὁ λόγος καὶ ὁ σκοπός; Τί εἶπες; Γιὰ νὰ ἰδῶ πὼς εἶναι οἱ ἄλλες χώρες, πὼς εἶναι καὶ πὼς ζῇ ὁ ἄλλος κόσμος καὶ ν' ἀλλάξω ἐντυπώσεις; Ἀνοησίες. Τί μὲ κυττᾷς ἐτσι; Ἀνοησίες, εἶπα καὶ ἐπαναλαμβάνω. Τί νὰ ἰδῶ, βρὲ χαζοπούλι, πὼς εἶναι οἱ ἄλλες χώρες; Ὅλες οἱ χώρες εἶναι ἴδιες. Βουνά, κάμποι, ποτάμια καὶ βάλασσα. Τὰ βουνά ἔχουν βράχους καὶ δάση, οἱ κάμποι δέντρα καὶ σπαρτά, τὰ ποτάμια νερὸ καὶ ἡ βάλασσα τὸ ἴδιον. Καὶ οἱ πόλεις ἔχουν δρόμους, πλατείες, σπιτίτια, μαγαζιά, τράμ, αὐτοκίνητα καὶ διαβάτες. Τί ἄλλο ἔχει ἡ Ἀθήνα; Τὸ ὅτι τὰ σπιτίτια στὶς ἄλλες πόλεις εἶναι βαλμένα διαφορετικὰ καὶ οἱ πλατείες κάπως ἀλλοιώτικες καὶ οἱ δονμασίεις τῶν δρόμων ξεοφένουν, κατὰ τί ἀλλάζει τὴν κατάστασιν; Καὶ πὼς εἶναι, λέει, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι! Πὼς νομίζεις ὅτι εἶναι; Δὲν τοὺς βλέπεις ὅταν ἔρχονται ἐδῶ; Ἀνθρωποὶ εἶναι. Ζῶα διποδα καὶ ἄπτερα, μὲ κεφάλι, πλάτη, πόδια, χέρια, ἕνα στόμα, μία μύτη, δύο μάτια καὶ δύο αὐτιά. Ἄν εἶχαν δύο στόματα ἢ πέντε αὐτιά, θ' ἀξίζε τὸν κόπο νὰ ἰδῇ κανεὶς αὐτὰ τὰ ἀξιοπεριεργὰ ζῶα. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον εἶναι ὅπως κι' ἐμεῖς, ποῖος ὁ λόγος; Καὶ πὼς ζοῦν, λέει. Πὼς νομίζεις ὅτι ζοῦν; Ἐργάζονται, τρῶνε, πίνουν καὶ κοιμούνται. Ποῖος ὁ λόγος, λοιπόν, νὰ ξεκουμπιστῶ ἀρον-ἀρον καὶ νὰ τρέχω σὰν τὴν ἀδικὴν κἀτάρη, γιὰ νὰ βλέπω πρόσωπα καὶ πράγματα πού τὰ γνωρίζω; Ἄμ δὲν τρελλάθηκα, καλὲ μου φίλε. Δοῦς σοι ὁ Θεός, τὰ μυαλά μου τάχυν ἐτάξει καὶ λειτουργοῦν μὴ χαρά, καθ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς λογικῆς. Πὼς; Μὲ ρωτᾷς ἂν ἐσεῖς εἰσάστε τρελλοὶ πού πάτε; Δὲν ξέρω, καλὲ μου φίλε. Ἀλλὰ, μὴ καὶ ζητᾷς τὴν γνώμη μου, ὅπως ὅποτε δὲν εἰσάστε ἐν τάξει. Πρόκειται περὶ ἐνὸς ἀνοήτου ψώνιου πού ἔχουν κάμποσοι ματαιόδοξοι σὰν καὶ σένα, καὶ πᾶνε καὶ τυραννιοῦνται καὶ τσακίζονται σ' αὐτὰ τὰ λεγόμενα τουριστικὰ ταξίδια, γιὰ νάχουν νὰ λένε κατόπιν ὅτι ἐπῆγαν στὸ ἐξωτερικό.

Αὐτὸ εἶναι ὅλο κι' ὅλο τὸ παραμῦθι. Καὶ μοῦ ποζάρετε ἔπειτα ὡς κοσμογυρισμένοι καὶ πὼς καὶ σπουδαῖο ἐπράξατε, ἐπειδὴ εἶδατε βουνά, σπιτίτια καὶ ἀνθρώπους περὶ τῶν συνόρων! Βρὲ κουταράρα πού δένρει τὸν κόσμο καὶ δὲν καθεταί στὸ σπιτάκι του.

Λοιπόν, κατάλαβες τώρα τὰς ἀπὸ ψεις μου, καλὲ μου φίλε; Δίνε του, λοιπόν, καὶ τράβα γιὰ τὸ διαβατήριό τῆς ταλαιπωρίας. Καὶ ἀκού δῶ, Μὴν τολμήσῃς, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν τουριστικὴν ἐκδρομὴν, νὰ μοῦ διηγῇς ἐντυπώσεις καὶ κουραφέζαλα, γιατί δὲν θὰ σοῦ βγῇ σὲ καλὸ.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ὁ τρόμος εἶχε ἀπολῶσει τὴν Τζῶαν...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ μικρὸ ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Βιρτζίνια Σίτυ μὲ δύο ἐπιβάτες μονάχα. Οἱ ἄλλοι δύο, πού εἶχαν κρατήσει θέσεις, μετάνιωσαν τὴν τελευταία στιγμὴν, γιατί τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο πρόβλεπε καταιγίδα. Μὰ ὁ πιλότος Μπόμπι Γιάνσεν εἶχε γελᾶσει μ' αὐτοὺς τοὺς φόβους κι' εἶχε φύγει γιὰ τὸ κανονικὸ του δρομολόγιο.

Ἡ Τζῶαν Τίμ πήγαινε σὲ Σάν Φραντσίσκο, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀρρωστή μητέρα τῆς. Ἐγκαταστάθηκε στὴ θέσιν τῆς ὅσο πιὸ ἀνετα ἡμποροῦσε, ἀφίσε πάνω στὰ γόνατά τῆς τὴν ἐφημερίδα πού εἶχε ἀγοράσει, καὶ κυττάζε τὸ συνταξιδιωτὴ τῆς.

Ἦταν μεσόκοπος, εὐσώμος καὶ πολὺ νευρικός—ὅπως δείχναν οἱ συνεχεῖς κινήσεις του κι' οἱ ματιεῖς πού ἐρίχνε γύρω του. Τὰ μάτια του λάμπανε παράξενα.

Ἡ Τζῶαν ἐνοίωσε ξαφνικὰ κάποια ἀόριστη ἀνησυχία. Σκεπτόταν πὼς ἦταν πολὺ μόνη, μέσα στὴν καμπινὰ τῶν ἐπιβατῶν. Ὁ πιλότος βρισκόταν ἀπομονωμένος στὴ θέσιν του κι' ἀφωσιωμένος σὲ καθῆκον του.

Ἐν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν τρελλὸς ἢ δολοφόνος, θάμουν τώρα στὴ διάθεσιν του, δίχως καμμιὰ ἐλπίδα βοηθείας!— συλλογίστηκε ἡ νέα γυναίκα.

Μὰ ὕστερα γέλασε μὲ τὸν ἀδικοιολόγητο ἐκεῖνο φόβο τῆς κι' ἀνοίξε τὴν ἐφημερίδα τῆς. Ξαφνικὰ πάγωσε κι' ἐμεινε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σὲ μὴ φωτογραφία πού δημοσίευε ἡ ἐφημερίδα. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ συνταξιδιωτὴ τῆς!

Διάβασε τὴν εἰδησιν, ἀπὸ κάτω, κι' ἐγίνε κατάχλωμη.

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ εἶναι τοῦ τρελοῦ ἐγκληματία Γκόντφρεϋ Στάτχολιν, πού δραπέτευσε ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο, ἀφ' οὗ διέρρηξε τὸ χρηματοκιβώτιο. Ὅποιος συντελέσῃ στὴ σύλληψίν του, θὰ ἀμειφθῇ μὲ 10 χιλιάδες δολλάρια.

Ἀκολουθοῦσε ἡ περιγραφή τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τοῦ ντυσίματος του.

Αὐτὸς εἶναι, σίγουρα!— συλλογίστηκε μὲ τρόμο ἡ Τζῶαν.

Ὁ συνταξιδιωτὴς τῆς φαινόταν πὼς κυττάζε μονάχα τὸ συννεφιασμένο οὐρανὸ. Ξαφνικὰ διωξ στράφηκε στὴ Τζῶαν... κι' εἶδε πᾶν στὰ γόνατά τῆς τὴν ἐφημερίδα μὲ τὴν φωτογραφία του!

Ἐβγαλε τότε ἕνα βραχιὸ μουγκρητὸ, πετάχτηκε ὀρθὸς καὶ πήγε κοντὰ τῆς. Ἀρπάξε τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴν ξέσκιζε μὲ μανία.

— Γιατί τὴν ἀγοράσατε; φώναξε. Πολὺ ἀσχημὴ ἐμπνευσί... πού σὰς καταδικάζει σὲ θάνατο!... Ξέρω καλὰ τώρα πὼς, μόλις φτάσωμε, θὰ μὲ προδώσετε στὴν ἀστυνομία καὶ θὰ μὲ ξαναστείλετε σ' ἐκεῖνη τὴν κόλασιν, γιὰ νὰ πάρετε τὴν ἀμοιβή!...

— Ὅχι, ὄχι!... τραύλισε ἡ Τζῶαν. Εἶμαι πλούσια, δὲν χρειάζομαι λεφτά... Σὰς ὀρκίζομαι πὼς δὲν θὰ πᾶ τίποτα γιὰ σὰς... οὐτὲ λέξ!

— Χά, χά! Σὰς κάνει τώρα ὁ φόβος νὰ μιλάτε ἔτσι. Μά, μόλις ἐξασφαλισθῇτε ἀπὸ μένα, θὰ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία! Ἐτσι εἶναι κι' ἔτσι θὰ εἶναι πάντα... Δὲν ὑπάρχει οἶκτος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους σὰν ἐμένα... Μὲ περιμένουν πάλι οἱ ἀλυσίδες κι' ὁ ζουρλομαστὴς!...

— Ὅχι, ὄχι!... Στὸ κάτω-κάτω, τί σημασία ἔχει ἕνα ἐγκλημα παραπάνω; Δὲν μὰς βλέπει κανεὶς ἐδῶ. Ὁ πιλότος εἶναι ἀπα-

σχολημένος μὲ τὶς μηχανές του, πού δὲν τὸν ἀφίνουν ν' ἀκούσῃ τὶς φωνές σας... Θὰ ὑποθετοῦν ὅλοι πὼς ἀνοίξατε τὸ παράθυρο, σκύψατε ἐξῶ, ζαλιστήκατε καὶ πέσατε... Γιατί δὲν θάσατε βέβαια σὲ θέσιν νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια; ὅτι σὰς πέταξα ἐγὼ!... Θὰ περιγράψω ἐγὼ ὅλη τὴ σκηνὴ ἀργότερα, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια, στὴ διαθήκῃ μου!

Ὁ τρελλὸς κακούργος γελᾶσε ἀγρία καὶ σαρκαστικά, δείχνοντας τὰ δόντια του.

Ἡ δύστυχη Τζῶαν δὲν εὕρισκε πιά τὴ δύναμιν νὰ φωνάξῃ, νὰ ἰκετεύῃ, ν' ἀντιδράσῃ κάπως...

Ὁ τρόμος τὴν εἶχε ἀπολιθώσει! Μονάχα τὰ βουρκωμένα μάτια τῆς ἐκφράζανε μὴ ἀπέραντη ἰκεσία...

Μὰ ὁ Στάτχολιν, πού εἶχε κυριευθῇ ἄλλῃ μὴ φορὰ ἀπ' τὴν αἰμοδιψὴ τρέλλα του, ἐμεινε ἀσυγκίνητος. Δὲν ἐβλέπε, δὲν ἐνοίωθε, παρὰ μόνον τὴν ἀνάγκη νὰ σκοτώσῃ! Ἐπρεπε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴν ἐπικίνδυν ἐκείνη γυναίκα, ἐγκαίρως, πρὶν καταλάβῃ τίποτα ὁ πιλότος, πού ἦταν γιὰ τὴν ὥρα ἀφωσιωμένος στὴ μάχῃ του μὲ τὴν καταιγίδα πού εἶχε ξεσπάσει!...

Εἶχε φτάσει πιά στὴν παροξυσμὸ τῆς μανίας του. Τὰ δυνατὰ καὶ χοντρά χέρια του πέσανε βαρύν πάνω στοὺς ὤμους τῆς Τζῶαν. Τὰ δάχτυλά του, δυνατὰ κι' εὐλύγιστα σὰν ἀτσάλι, τυλίχθηκαν γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς...

Τὴν ἴδια στιγμὴν όμως, ἐγίνε κάτι ἀπρόοπτο— ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα.

Στὸ διαμέρισμα τῶν ἀποσκευῶν, πού βρισκότανε σὲ βάθος τῆς καμπινᾶς τῶν ἐπιβατῶν, ἕνας μεγάλος σάκος κουνήθηκε, ἀνασηκώθηκε, σκίστηκε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ μὴ μαχαίρι! Ἐνας νέος, εὐκίνητος καὶ δυνατός, πῆδησε ἀπὸ μέσα καὶ χύμηξε πάνω στὸν τρελλό, πού δὲν περιμένε καθόλου

Η ΓΕΝΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΑ ΚΑΤΡ-ΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η μεγάλη μόδα των συνδυασμών είναι αυτή που μας προσφέρει εφέτος τις μεγαλύτερες υπηρεσίες. Χάρης ο' αὐτοῦς ἐξοικονομώμευ χρήμα γιὰ τὸν προβολογισμό μας καὶ χώρο γιὰ τὰ ταξίδια μας, τὰ Σαββατοκύριακα. Οἱ φετεινοὶ συνδυασμοὶ εἶναι πάλιν πολλοὶ καὶ ἡ φαντασία καθὼς καὶ τὸ γούστο τῆς κάθε μίας μποροῦν νὰ προσθέσουν ἀκόμη ἕνα μεγάλο ποσοστό.

Κυττάτε π. χ. αὐτὰ τὰ φινιούρινα, πού παραθέτομε. Θὰ δῆτε ὅτι μὲ τέσσερα ἀνεξάρτητα κομμάτια, δύο κορσὰ καὶ δύο φοῦστες, μπορεῖτε νὰ ἔχετε τέσσερες διαφορετικὲς ἐμφανίσεις.

Θὰ κάμετε τὴ μία φοῦστα σας εὐθύγραμμη μὲ δύο ἐλεύθερες πένες στὰ δύο πλάγια τοῦ μπροστινοῦ φύλλου. Οἱ πένες αὐτὲς θὰ σχηματίζουν ἐλαφρὸ ντραπέρισμα καὶ δὲ προσδίδουν κάποιο ἀέρα στοὺς γοφούς.

Ἡ δεύτερη φοῦστα θὰ τὴν κάμετε φαρδεῖα μὲ σούρες δλοτρίγυρα στὴ μέση καὶ μὲ δύο ἐλεύθερες πιέτες μπροστά, πού ἀνταμώνονται κάτω ἀπὸ τὴ μέση ἀνοίγοντας διαγωνίως πρὸς τὰ κάτω καὶ σχηματίζοντας ὀξεία γωνία.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὰ κορσὰ. Τὸ ἕνα κορσὰ θὰ εἶναι κατωμένο στὸν τύπο σεμιζιέ, ἐλαφρὰ ἐφαρμωτό, ἀλλὰ τόσο, ὥστε νὰ σχηματίζῃ ἄπαλά τις γραμμὲς τοῦ σώματος. Μερικὲς ἐλεύθερες πένες σχηματίζουν τὴ μέση. Τὸ κορσὰ αὐτὸ ἔχει γισὰκὰ λίγο ἐδαῖ καὶ ρεβέρ, μανίκια τρουά-κάρ καὶ μεγάλα ἐδαῖ ἐπαρμάν.

Τὸ ἄλλο κορσὰ θὰ εἶναι στὸν τύπο τοῦ ἀμυγιέ. Θὰ ἔχῃ «κούμπ» κιμονό, πού θὰ σχηματίζῃ ἕνα πολὺ κοντὸ ἐλεύθερο μανικάκι. Τὸ ἀνοιγμα τοῦ λαϊμοῦ θὰ εἶναι μεγάλο καὶ μυτερό, θὰ ἔχῃ σουρίτσες ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στήθος πού συγκρατοῦνται μὲ μία φαρδεῖα μπάντα κορσελέ. Ἐνῶ μοναδικὸ κουμπὶ στὸ κορσὰ θὰ ἀντικρύζῃ τὸ μοναδικὸ κουμπὶ τῆς κάθε φοῦστες.

Στὴν εὐθύγραμμη φοῦστα τὸ ἀντικρύσμα τῶν κουμπιῶν γίνεται στὸ ἀντικρύσμα τῶν ἐπενσῶν, στὴ φαρδεῖα φοῦστα στὸ σημεῖο πού συναντῶνται οἱ δύο ἐλεύθερες πιέτες.

ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Προσέξτε τώρα πὼς θὰ χρησιμοποιηθεῖ τὰ τέσσερα αὐτὰ κομμάτια γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετοῦν διαφοροτρόπως.

Μὲ τὸ σεμιζιέ κορσὰ φοράτε πότε τὴ στενὴ φοῦστα καὶ πότε τὴ φαρδεῖα. Ἢ ἔτσι ἔχετε δύο ἀρατῶτετες ἐμφανίσεις γιὰ τὰς πρῶνι σας φώνια καὶ γιὰ τοὺς ἀπογευματινοὺς περιπάτους σας.

Φορώντας ἕξ ἄλλου τὸ ἀμυγιέ κορσὰ πότε μὲ τὴν στενὴ φοῦστα καὶ πότε μὲ τὴν φαρδεῖα ἔχετε μία χαριτωμένη τουαλέττα γι' ἀπογευματινὴν συγκέντρωση καὶ μία τουαλέττα πρὸς ἐπίσημη πού μπορεῖτε νὰ τὴν φορέσετε καὶ γιὰ νὰ χορεύετε σὲ κάποιο κέντρον.

Τὰ φινιούρινα μας θὰ σὰς βοηθήσουν νὰ καταλάβετε καλύτερα.

Η ΚΕΝΤΗΤΗ ΜΠΛΟΥΖΑ

Ἡ μόδα τῆς μπλούζας δὲν εἶναι βέβαια καινούργια, μποροῦμε μάλιστα νὰ πούμε ὅτι εἶναι τὸ μόνο ἐξάρτημα τῆς γυναικείας τουαλέττας πού καταρῶναι νὰ μὴ μὲν ποτὲ στὸ περιθώριο.

Κάθε ἐποχὴ ὅμως μὰς παρουσιάζει κάτι καινούργιο, προσθέτει, ἀφαιρεῖ καὶ μὰς κάνει νὰ βλέπουμε τὴν μπλούζα μὲ νέα μορφή. Οἱ ἐφετεινὲς μπλούζες ἔχουν ὅλες τὴν σφραγίδα τοῦ νεωτερισμοῦ.

Πρῶτα-πρῶτα παίζουν ρόλο τὰ ὑφάσματα, πού εἶναι ὅλα τόσο μοντέρνα, ἰδίως γιὰ τὴς σεμιζιέ μπλούζες, πού κατέχουν τὰ σκήπτρα. Μὴ νομίστε δὲ ὅτι τὰ μοντέρνα αὐτὰ ὑφάσματα, πού χρῆσιμοποιοῦμε γιὰ τὴς μπλούζες, εἶναι ἀκριβὰ καὶ πολυτελῆ. Αὐτὰ θάταν παραφάνια, γιὰτὶ καθὼς ὅλες ἔξομε, ἡ σεμιζιέ μπλούζα εἶναι ἡ μπλούζα πού φιμίζεται γιὰ τὴν ἀπλότητά της. Ὅλη ἡ ὁμορφία αὐτῶν τῶν ὑφασμάτων ἐγκυεῖται στὴν ἐξαιρετικὴ τους ὕφανση, στὰ ὁρὰς χρώματα, στὴς ἀριονικὲς συνθέσεις ὅσον ἀφορὰ τὰ σχέδια.

Ἡ δὲ λόγος γιὰ τὸν ὅποιον οἱ ἐφετεινὲς μπλούζες ἔχουν μίαν ἰδιαίτερη ὁπλοσύνη.

Οἱ μπλούζες-σεμιζιέ ἔχουν τὴν «κούμπ» κιμονό, ἀλλὰ ἔχουν καὶ μανικακόλλησι μὲ κοντὰ μανίκια καὶ πολλὰς φορὲς καταλήγουν σὲ μεγάλα πεταχτὰ ρεβέρ πού ἐναρμονίζονται μ' ἕναν ἐπίσης πεταχτὸ ἄντα.

Αὐτὴ ἡ ἀσπρη κεντημένη μπλούζα εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας καὶ φοριέται μὲ ὅποιαδήποτε φοῦστα.

γισὰκὰ. Στὴς σεμιζιέ ὥστόσο μπλούζες περιλαμβάνονται καὶ αὐτὲς πού εἶναι ἐφαρμωστὲς σὰν κορσὰ, δὲν ἔχουν διόλου μανίκια καὶ ἔχουν ντεκολτέ ὀβὰλ ἢ στρογγυλὸ. Αὐτὲς τὴς μπλούζιτσες θὰ φορέσετε στὴν πλάς μὲ μία φοῦστα ἢ ἕνα παντελόνι καὶ μὲ συμπλήρωμα μίαν ριχτὴ βέστα.

Δὲν πρέπει ὅμως οἱ σεμιζιέ μπλούζες νὰ μὰς κάνουν νὰ ξεχνοῦμε πόσο τῆς μόδας εἶναι καὶ οἱ λευκὲς μπλούζες καὶ μάλιστα οἱ λευκέρ. Τὰ ἀζούρ, τὸ κέντημα πλυμετί, τὸ τρυπητὸ θὰ τὰ ἴδουμε ὅλα ἐφέτος νὰ στολίζουν τὴς διαφορὲς μπλούζες.

Ὅσο γιὰ ὑφάσματα θὰ χρησιμοποιοῦνται τὰ λινά, οἱ ὀργαντίνες, τὰ ὀργανζιά, ἀλλὰ καὶ οἱ καλὲς ποπλίνες καὶ τὰ ζεφύρια καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ τούτια καὶ φυσικὰ οἱ λινὲς βατίστες.

Τέλος στὸ κεφάλαιο τῆς μπλούζας μὲ ξεχνοῦμε τὸν σημαντικὸ ρόλο πού παίζει τὸ νάυλον πού κάθε χρόνο τελειοποιεῖται.

Οἱ φετεινὲς νάυλον μπλούζες εἶναι ἀσπὰ κομφοτεχνήματα.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ὅσο κι' ἂν σὰς μιλήσαμε γιὰ τὰ διάφορα συμπληρώματα τῆς γυναικείας τουαλέτας, ποτὲ δὲν θὰ εἶναι ἀρκετὰ, γιὰτὶ ἡ μόδα λανθάνει καθημερινῶς καινούργια ἐξαρτήματα.

Δίνει ἐφέτος ἀκόμη πὺ μεγάλη σημασία στὸ κάθε τι πού συμπληρῶνει τὸ σύνολον. Κομψὴ γυναικὴ δίνει στὴν τουαλέττα τῆς, στὰ μικροεξαρτήματα ὅση σημασία δίνει στὴν τουαλέττα τῆς.

Τσάντα, παπούτσια, γάντια, κολλιέ, σκουλαρίκια, βραχιόλια, ὅλα συντελοῦν στὸ νὰ ἐπισφραγίσουν τὸν τίτλο πού κάθε γυναικὴ ὀνειροπολεῖ ν' ἀποκτήσῃ.

Ἀς μιλήσαμε πρῶτα γιὰ τὰ παπούτσια, πού ἐξέφυγαν ἀπὸ τὴν τυπικότητα καὶ ἐμφανίζουν χρώματα ἀσυνήθιστα, σχήματα παράξενα καὶ ὄχι μόνον ὅταν συνοδεύουν ἀμυγιέ τουαλέτες, ἀλλὰ καὶ ὅταν συνοδεύουν ἀπλὰ φορέματα.

Ἡ γυναικὴ πού θέλει ν' ἀνταποκριθῇ στὴς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας πρέπει νὰ ἔχῃ δόκιμη παρακαταθήκη παπουτσιῶν, ὅταν ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκόλο, ὅλη ἡ τέχνη συνίσταται στὸ νὰ κάνει διαφορὰς συνδυασμούς.

Βέβαια, ὑπάρχει τὸ παραδεῖγμα τῆς Μαρτίν Καρόλ, πού πρὶν ἐκκίνησιν ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὸν γύρο τοῦ κόσμου, παράγγειλε στὸν παπουτσοῦ τῆς 50 ζευγάρια παπούτσια, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὅλες οἱ γυναικὲς Μαρτίν Καρόλ, πρέπει νὰ μποροῦν νὰ ἐξοικονομοῦν τὴν περίστασι μὲ δύο ἢ τρία ζευγάρια.

Τὰ φετεινὰ παπούτσια παρουσιάζονται κάπως πὺ κομψά. Ἡ μόδα ἀρχίζει νὰ ἐγκαταλείπῃ τὰ ἀκούσι παντοφλὲ, πού οὔτε κολακευτικὰ ἦταν γιὰ τὴν σιλουέττα, οὔτε κολακευτικὰ καὶ γιὰ τὸ ὁρὰιότερο πόδι. Παρατηρεῖται μὲν ἀπὸ τὰς πρὸς τὰ σάνδαλα, χωρὶς βέβαια νὰ περιορίζεται ἡ μόδα μόνο σ' αὐτὰ.

Σκεπτικῶς ἀπ' αὐτὰ φτάνει σὲ ὁρὰιούς καὶ πρωτότυπους συνδυασμούς. Συνδυασμοὺς χρωμάτων, συνδυασμοὺς δερμάτων, σχεδίων. Χρησιμοποιοῦνται καὶ πολλὰ ὑφάσματα.

Τὰ παπούτσια εἶναι μᾶλλον ψηλά, κάποτε φτάνουν στοὺς 11 πόντους. Τὰ καυονικά ὅμως εἶναι 6—8 πόντους. Ἐκτὸς βέβαια τῶν καθαρὰ σπορ παπουτσιῶν πού ἔχουν πολὺ χαμηλά καὶ φαρδεῖα τακούνια.

Ἀλλ' ἂς ἐλθoμε στὴς τσάντες. Ἡ μόδα ὅλο καὶ αὐξάνει τὴς διαστάσεις τους, συγχρόνως ὅμως τὴς θέλει μαλακὲς. Τὰ πρῶνι συνήθιζονταν πολὺ οἱ ψάθινες τσάντες σὲ μεγάλα σχήματα καὶ οἱ λευκὲς νάυλον σὲ σχῆμα ταγαριού.

Γιὰ τὴς δερματίνες τσάντες τὸ μπόξ κατέχει πάντοτε τὴν πρώτη θέσι.

Καὶ δύο λόγια γιὰ τὰ κοσμήματα: Οἱ νέγροι ἔχουν μὲν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι πᾶνω στὰ κοσμήματα, πού στολίζουν τὸν λαϊμό, τὰ μπράτσα, τ' αὐτὰ κι' ἔτσι βλέπουμε παντοῦ νὰ κυριαρχοῦν οἱ κρικοὶ, ἀκροὶ, πικνοὶ, μπλεγμένοι οἱ μὲν μέσα στοὺς δὲ σὲ διάφορα μεγέθη, σκέτοι ἢ στολισμένοι μὲ πέτρες.

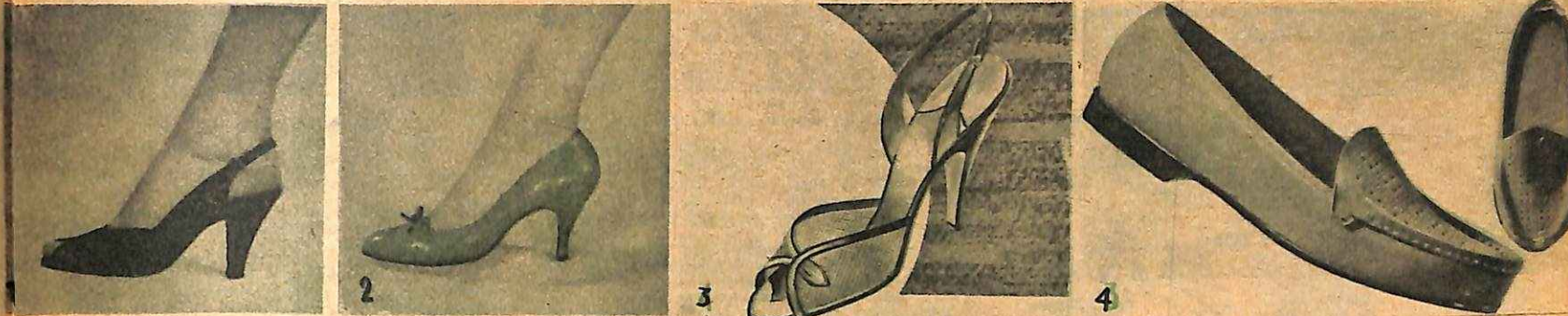
Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ποῖα εἶναι ἡ γυναικὴ πού δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ παρουσιάσῃ κομψὴ ἐμφάνισι τόσο στὸν δρόμο ὅσο καὶ μέσα στὸ σπίτι τῆς;

Συμβαίνει ὅμως κάποτε, ἰδιαίτερα γιὰ τὴ γυναικὴ πού ἐργάζεται, νὰ μὴ προφθαίνῃ, λόγω τῆς ἐργασίας τῆς, ἢ νὰ νομίζῃ πὼς τὰ οικονομικὰ τῆς δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ φροντίσῃ καὶ τὰ δύο. Δίνει τότε μεγαλύτερη προσοχὴ στὴν ἐμφάνισι τῆς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴν παραμελεῖ μέσα στὸ σπίτι.

Ἡ μόδα ἐρχεται ἀμέσως νὰ βοηθήσῃ καὶ σ' αὐτὸ μὲ ὁρὰια ἀντζεμπγιέ, μὲ πρακτικὲς ρόμπες, πού ἂν ἐπιτρεῖ ὅσοτε λίγο στὸ ράγμι, μπορεῖτε καὶ μὴ σας νὰ τὴς ράψετε, ζοδεύοντας μόνον γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ ὑφάσματος.

Δὲν θὰ σὰς συνηθίσουμε νὰ ριψοκινδυνεύετε μὲ ἀκριβὸ ὑφάσμα. Τὸ καλοκαίρι ἀκριβὲς εἶναι ἡ πὺ κατὰλληλη ἐποχὴ γιὰ νὰ δοκιμάσετε τὴς ρομπικὲς σας, ἱκανότητες ἀγοράζοντας ἕνα φθινό ὑφάσμα: Τούτι, τσελσὸλ, ποπλίνα,

1) Γόβα ἀνοικτὴ πίσω καὶ στὴς μύτες, γιὰ νὰ φοριέται τ' ἀπογεύματα. 2) Πολὺ ντεκολτέ γόβα ἀπὸ χρωματιστὸ μπόξ μὲ πολὺ λεπτὸ τακούνι. 3) Αὐτὴ ἡ φόρμα λεγεται «σο.ἐγκλ» καὶ γίνετα ἀπὸ τρυπητὸ νάυλον. 4) Παντοφλὲ, ἐντελὼς σπορ, πού γίνονται ἀπὸ μαλακὰ δέρματα, σὲ ὅλα τὰ χρώματα.

βουαλάς, ζεφίρι. Τὰ ἐμπριμὲ ὑφάσματα εἶναι τὰ πὺ κατὰλληλα, γιὰτὶ εἶναι εὐθῆμα καὶ ἀνάλογα μὲ τὴ σιλουέττα σας θὰ διαλέξετε τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη «κούμπ».

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας οἱ εὐθύγραμμες ρόμπες σὲ «κούμπ» κιμονὸ μὲ πολὺ φαρδεῖα τὴν μασχάλη. Ἄν τὸ ὑφασμά σας εἶναι ἐμπριμὲ, γαρνίρετε δλοτρίγυρα τὸν γισὰκὰ μὲ μία φάσα μονόχρωμη. Μπορεῖτε μάλιστα νὰ ἐπεκτείνετε αὐτὸ τὸ γαρνίρισμα καὶ μπροστὰ στὸ κλείσιμο. Τὴν ἴδια φάσα μπορεῖτε νὰ βάλετε καὶ στὴς τσέπες καὶ στὰ ρεβέρ τῶν τρουά-κάρ μανικιών.

Τὸ συμπλήρωμα θὰ εἶναι μίαν στενὴ ζώνη, πού, περνώντας μέσα ἀπὸ τὴς πλάγιες ραφὲς, δένεται μπροστὰ σ' ἕνα φιόγκο.

Ἄλλη «κούμπ» πὺ χαριτωμένη καὶ πὺ γυναικεῖα εἶναι αὐτὴ πού γίνετα πᾶνω ἀπὸ τὸ στήθος. Ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐξεφύγει τὸ ὑφάσμα μὲ πικνὲς σουρίτσες καὶ πέφτει ἐλεύθερο πρὸς τὰ κάτω, σχηματίζοντας μίαν ρόμπα ριχτὴ, ἐδαῖ. Αὐτὴ ἡ ρόμπα διαφέρει ἀπὸ τὴν ἄλλη στὸ κλείσιμο γιὰτὶ, ἀπὸ γιὰ ζώνη ἔχει κουμπὶ ἀπὸ πᾶνω ὡς κάτω. Στὸ τέλος τῶν ἀμυγιῶν στὸ στήθος, ἔχει ἀκριβὲς ὅπου ἀρχίζουν οἱ σούρες, δένεται ἕνας φιόγκος μὲ φαρδεῖα κορδελλά, τῆς ὁποίας οἱ ἀκρὲς κρέμονται ἀρκετὰ χαμηλά.

Τὰ μανικάκια, κοντὰ ὡς τοὺς ἀγκῶνες, σουρώνουν ἀνιόνοντας ἕνα βολανέκι, πού τὸ συγκρατεῖ κι' αὐτὸ ἕνας μικρὸς φιόγκος.

Καὶ μίαν τρίτη «κούμπ» ἔχει τὸ ἀνοιγμα τοῦ λαϊμοῦ πολὺ ἐδαῖ καὶ συμπληρῶνεται μ' ἕνα γισὰκὰ σμάκιν, ἐνῶ οἱ ὅμοι πέφτουν ἀρκετὰ χαμηλά, κατὰλληλα ὅσον κοντὸ μανικάκι μὲ πολλὰς σουρίτσες καὶ σφιγγοντας κάτω μὲ μίαν φάσα.

Ἡ συνέχεια τῆς ρόμπας εἶναι κλὸς μὲ φύλλα, ἐνῶ μίαν ζώνη περνώντας κάτω ἀπὸ τὸ μπροστινὸ φύλλο σφιγγεῖ τὴν μέση δένοντας πίσω.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Πονεμένη ὑπαρξί: Μὴν ἀτελιζέστε. Ὅλα περνῶν. Σ' ἕνα δύο μῆνες θὰ σκέπτεσθε διαφορετικὰ.

Λ. Χ. Γ. Νέα Ἰωνία: Νὰ βράσετε χαμομήλι ἀρκετὰ δυνατὸ καὶ νὰ βρέχετε μὲ αὐτὸ τὴς ρίζες τῶν μαλλιών σας. Καὶ σὲ κάθε λούσιμο, νὰ ξεβγάζετε μὲ χαμομήλι.

Καρμελίττα: Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι συμφωνῶ μὲ τὴν ἀποψί σας. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ μετανοήσετε, ἂν πάρετε μίαν τόσο βιαστικὴ ἀπόφασι.

Κοκέρτα νοικοκυρά: Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ προστατεύετε τὰ χέρια σας εἶναι νὰ φορτῆτε λατινικὴν γάντια, ὅταν ἐργάζεστε.

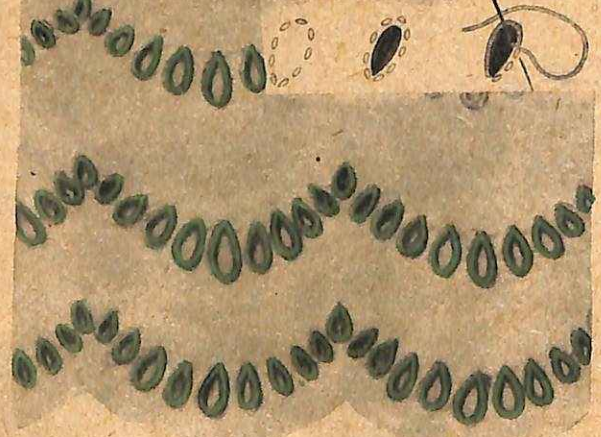
Ἡρὼ Γεωργίου: Χαλκίδα: Τὸ ζήτημά σας εἶναι λεπτὸ καὶ βρισκῶ ὅτι ἡ μητέρα σας ἔχει δίκιο. Παρασύρεστε ἀπὸ τὸ αἶσθημα καὶ δὲν βλέπετε τὴν πραγματικότητα.

Κοκέρτα Λήδα: Προτιμῶ γιὰ σὰς τὸ ἀπαλὸ ρὸζ βερνίκι καὶ πρὸς Θεὸν ὄχι καύρισμα τῶν βλεφαρίδων.

Γιολάντα Μ. Μ.: Ἀρχίστε ποδηλάτο καὶ κάνετε 1—2 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα. Ἀσφαλὲς θὰ δυναμώσουν οἱ γάμπες σας.

Λουίζα Σ.: Πρέπει νὰ σὰς ἀπαντήσω ἰδιαίτερος, γι' αὐτὸ δώστε μου τὴ διεύθυνσί σας καὶ στείλτε μου καὶ τὸ γραμματόσημο γιὰ τὴν ἀπάντησι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

α) Ἡ πρώτη ἀποψί τοῦ κατρ-πιέας: φοῦστα εὐθύγραμμη καὶ κορσὰ σεμιζιέ. β) Τὸ ἴδιο κορσὰ φοριέται μὲ τὴ φαρδεῖα φοῦστα. γ) Μὲ τὴ στενὴ φοῦστα φορτῶ τὸ κορσὰ κορσελέ. δ) Μὲ τὸ κορσελέ κορσὰ φορτῶ τὴ φαρδεῖα φοῦστα καὶ ἔχετε ἕνα σύνολο κορσὰ.

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ο μικρός μετανάστης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Κατά τη διάρκεια ενός καυγά, που ξέσπασε στο κατάστημα, ανάμεσα στους μετανάστες, ο φαρμακοποιός Τορνπέν έδωσε μια γροθιά σ' έναν Ισπανό, που τον πρόσβαλε. Έκείνος τότε έβγαλε τη (ναβάρια) θαλασσοπούλη που είχε φέρει μαζί του και την πέταξε με δύναμη εναντίον του Τορνπέν. Το μαχαίρι βρήκε το φαρμακοποιό στο μάτι κι' ο δυστυχισμένος Γάλλος κοποιοί στο κατάστημα. Ο γιατρός σωρίστηκε από τον μετέφερε άμεσως στο θαλάμο του νοσοκομείου, ενώ ο Ραούλ τον παρακαλούσε κλαίγοντας να σώσει το φίλο του.

Επείσε τότε ο ίδιος με προσοχή το κεφάλι του Τορνπέν και μαζί με δυο ναύτες μετέφερε το φαρμακοποιό σ' ένα μικρό θάλαμο του νοσοκομείου.

Στο διάστημα αυτό ο γιατρός δεν άφησε το σφυγμό του τραυματία, ενώ ο Ραούλ τον θερμόπαλασε να σώσει το φίλο του.

Μόλις έβγαλαν τον Τορνπέν από το δωμάτιο, ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζαν το φάρμακο, ο φαρμακοποιός πετάχτηκε κι' άπλωσε. Ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζαν το φάρμακο, ο φαρμακοποιός πετάχτηκε κι' άπλωσε. Ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν.

Επείσε τότε ο ίδιος με προσοχή το κεφάλι του Τορνπέν και μαζί με δυο ναύτες μετέφερε το φαρμακοποιό σ' ένα μικρό θάλαμο του νοσοκομείου.

Στο διάστημα αυτό ο γιατρός δεν άφησε το σφυγμό του τραυματία, ενώ ο Ραούλ τον θερμόπαλασε να σώσει το φίλο του.

Μόλις έβγαλαν τον Τορνπέν από το δωμάτιο, ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζαν το φάρμακο, ο φαρμακοποιός πετάχτηκε κι' άπλωσε. Ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν.

Επείσε τότε ο ίδιος με προσοχή το κεφάλι του Τορνπέν και μαζί με δυο ναύτες μετέφερε το φαρμακοποιό σ' ένα μικρό θάλαμο του νοσοκομείου.

Στο διάστημα αυτό ο γιατρός δεν άφησε το σφυγμό του τραυματία, ενώ ο Ραούλ τον θερμόπαλασε να σώσει το φίλο του.

Μόλις έβγαλαν τον Τορνπέν από το δωμάτιο, ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζαν το φάρμακο, ο φαρμακοποιός πετάχτηκε κι' άπλωσε. Ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν.

Επείσε τότε ο ίδιος με προσοχή το κεφάλι του Τορνπέν και μαζί με δυο ναύτες μετέφερε το φαρμακοποιό σ' ένα μικρό θάλαμο του νοσοκομείου.

Στο διάστημα αυτό ο γιατρός δεν άφησε το σφυγμό του τραυματία, ενώ ο Ραούλ τον θερμόπαλασε να σώσει το φίλο του.

Μόλις έβγαλαν τον Τορνπέν από το δωμάτιο, ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζαν το φάρμακο, ο φαρμακοποιός πετάχτηκε κι' άπλωσε. Ο Ραούλ τον πήρε στα χέρια και τον έφερε στο δωμάτιο του Τορνπέν.

Επείσε τότε ο ίδιος με προσοχή το κεφάλι του Τορνπέν και μαζί με δυο ναύτες μετέφερε το φαρμακοποιό σ' ένα μικρό θάλαμο του νοσοκομείου.

Στο διάστημα αυτό ο γιατρός δεν άφησε το σφυγμό του τραυματία, ενώ ο Ραούλ τον θερμόπαλασε να σώσει το φίλο του.

Αλλά κι' όλοι οι επιβάτες της πρώτης θέσεως φάνηκαν πρόθυμοι να περιποιηθούν το μικρό όρφανό. Μία οικογένεια μάλιστα, που αποτελούνταν από μητέρα, πατέρα, τρία κορίτσια κι' ένα αγοράκι, μικρότερο από τον Ραούλ, τον ανέλαβε στην προστασία τ'ος. Η μητέρα του δέλεσε ότι σ' όλο το ταξίδι θα ήταν πάντα μαζί τους.

Το βράδυ στο τραπέζι, ο Ραούλ κάθισε κοντά στο μικρό γιοιού αυτής της οικογένειας. Ο καπετάνιος είχε δώσει εντολή στον καμάρωτο να περιποιηθεί ιδιαίτερα το μικρό Γάλλο, εκείνος όμως από τη μεγάλη του λύπη δεν έφαγε τίποτα.

Ο Ραούλ έφυγε κατόπιν και πήγε στην καμπίνα του. Πλάγιασε στο διώροφο κρεβάτι του αλλά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Συλλογίζονταν διαρκώς τον καυμένο Τορνπέν.

Δεν μπορούσε να χωνέψει ότι ο εθνομιστής και ζωηρός εκείνος φαρμακοποιός βρισκόταν νεκρός εκεί κάτω στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Τι θα έλεγαν στο Σαντί, όταν μάθαιναν το τραγικό του τέλος;

Ο Ραούλ στριφογύριζε στο κρεβάτι του. Μετρούσε τις ώρες που χτυπούσαν στη σιωπή της νύχτας.

Βλέποντας όμως πως δεν μπορούσε να κλείσει μάτι και στενοχωρημένος όπως ήταν, φέρεσε το παντολόνι του και θέλησε ν' ανέβη στο κατάστημα για να πάρει λίγο αέρα.

Όταν έφτασε στη σκάλα, άκουσε δυο επιβάτες να λένε:

— Σε βεβαίω ότι θα ρίξουν το πτώμα του φαρμακοποιού στη θάλασσα. Πάμε να δούμε!

— Πάμε, απάντησε ο άλλος, αφού είσαι βέβαιος, ότι θα γίνει απόψε...

Τα λόγια αυτά έκαναν εντύπωση στον Ραούλ. Και χωρίς να σκεφθεί τίποτα, ακολουθώντας τους δυο εκείνους άντρες. Άν ήταν αλήθεια εκείνα που έλεγαν, ήθελε κι' αυτός να δει για τελευταία φορά το νεκρό του φίλο.

Πραγματικά, κοντά στο μαγειρείο είδε μερικούς ναύτες και αξιωματικούς. Ήταν ο καπετάνιος, ο υποπλοίαρχος κι' ο γιατρός. Οι περιέργοι επιβάτες εξακολουθούσαν να συζητούσαν:

— Βλέπεις; Έλεγε ο ένας. Είχα δίκιο!... Και δείχνοντας με το δάκτυλό του τους ναύτες, που κατέβαιναν με κόπο τη σιδερένια σκάλα κρατώντας κάτι βαρύ, κλεισμένο σ' ένα σάκκο, πρόσθεσε:

— Είναι ο νεκρός!... Τη στιγμή εκείνη το καράβι λιγότεψε την ταχύτητά του κι' ο κρότος της μηχανής σταμάτησε.

Ο Ραούλ άμεσως έτρεξε και προπέρασε τους δυο επιβάτες που κρέονταν πίσω από μια πόρτα, και πλησίασε τους αξιωματικούς.

Ο καπετάνιος τον είδε και ξεφάνισκε. Θέλησε λοιπόν να τον απομακρύνει από το λιμάνι αυτό θέαμα. Έπειτα όμως το μετανόησε. Τον πήρε από το χέρι, τον έφερε κοντά στην κουπαστή και του είπε:

— Το μάντεψες, μικρό μου. Μία και βρήκες εδώ, ένα ν' απομακρυνθείς από τη τελευταία φορά το δυστυχισμένο σου φίλο...

Ο Ραούλ, τρέμοντας και σφίγγοντας το χέρι του πλοίαρχου, στάθηκε σε προσοχή. Στα γαλλικά καράβια είναι κανόνας να ρίχνουν τους νεκρούς στη θάλασσα, χωρίς καμιά έκδηλωση.

Κι' ο καπετάνιος, όταν οι ναύτες έφεραν το πτώμα του Τορνπέν διπλωμένο σε άσπρο σεντόνι και μ' ένα μεγάλο βάρος στα πόδια, φώναξε:

— Έμπρός!

Το καράβι, χωρίς να σταματήσει, πέρασε από το Μοντεβιδέο και με την οδηγία πλοτών, έπλεε στο βορρά, πέρα από τον ποταμό, απ' όπου μπορούσαν να περνούν και υπερωκεάνεια πλοία κανένα κινέζικο.

Πάνω στη πλάτιστα βασιλεύει κίνηση και ζωηρότητα. Κάθε επιβάτης, κι' ο πιο φτωχός, ολισθαίνει μια ιδιαίτερη συγκίνηση, που την δοκιμάζουν όλοι όσοι ταξιδεύουν ημέρες πολλές όταν πλησιάζουν πιά ν' αποβιβαστούν.

Σαφνικά, μέσα στην όμιλη, παρουσιάστηκε η αγγελική προετοιμασία. Όλοι είχαν σκύψει από τα κόνελλα των μεταβιβάσεων για να διακρίνουν, όσο πλησίαζαν τη μεγάλη νηοποικία, τους ανθρώπους που έρχονταν να φανταστούν. Σ' ένα σ' ένα αρχίσαν να φανταστούν. Σ' ένα σ' ένα αρχίσαν να φανταστούν. Σ' ένα σ' ένα αρχίσαν να φανταστούν.

Με τη βαλίτσα, λοιπόν, κοντά του περιμένει... Μά τι; Ούτε αυτός δεν ήξερε. Ο καπετάνιος του είχε πει να μη κάνει βήμα. Ύψις ακούστηκε και περιμένει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε σ' ένα χωριό ένα αντρόγυνο που διαρκώς γκρίνιαζε. Η αιτία της γκρίνιας δεν ήταν η φτώχεια, αλλά τα πλοήθη, το κρασί και η τεμπελιά. Η Κάρα — η γυναίκα — είχε κληρονομήσει πολλά χτήματα και λίρες κι' όλο το καιρό της τόν περνούσε χωρίς να κάνει τίποτα στο σπίτι παρά να πίνει κρασί και να γκρινιάζει. Το ίδιο κι' ο Μάσο — ο άντρας. Δεν δούλευε, παρά γύριζε στις ταβέρνες του χωριού και μεθοκοπούσε, γυρίζοντας άργα το βράδυ στο σπίτι γιγνόμενα και ν' αρχίσουν τον καυγά.

Ένα βράδυ, ο Μάσο, πέφτοντας να κοιμηθεί, άφησε την πόρτα ανοικτή και η γυναίκα του, που ζητούσε αφορμή ν' αρχίσει την γκρίνια, υποφίσησε με το ζαλισμένο χτήνι μισό πως την άφησε επιτήδες ανοικτή για να το σκάσει πάλι, όταν β' αποκοιμημένος εκείνη και να τρέξη στις ταβέρνες.

Αρχισε λοιπόν να τον γκρινιάζει. Έκείνος τότε θυμήθηκε και πεισώθηκε και γιγνόμενα να την τιμωρήσει για την άδικη υποψία της δεν σκεφτόταν να κλείσει την πόρτα. Πιά να πάει μάλιστα η γυναίκα του να τον γκρινιάζει, γύρισε από το άλλο μέρος του κρεβατιού και είπε:

— Την πόρτα θα την κλείσει εκείνος που θα μιλήσει πρώτος!

Ήξερε πως η γυναίκα του ήταν γλωσσού και γλωσσμένη. Έτσι δεν θα κρατούσε τη γλώσσα της και θα μιλούσε. Άν πάλι δεν μιλούσε — γιατί ήταν και πεισματάρη — θα κοιμόταν ήσυχος.

Η Κάρα, που σκεφτόταν το ίδιο για τον άντρα της, δέχτηκε την πρόταση αυτή του Μάσο.

Τότε και οι δυο, αφού χώθηκαν κάτω από το σκεπασμένο, κρατούσαν τα μάτια ανοικτά και περιμέναν...

Ένας γείτονας — ο Σουμάγιο — που περνούσε έξω από το σπίτι τους, γυρίζοντας κι' εκείνος από την ταβέρνα, είδε την πόρτα τους ανοικτή και ανησυχώντας. Μπαίνει μέσα και τους βλέπει και τους δυο στο κρεβάτι, ακίνητους και με τα μάτια γυμνωμένα.

— Ε Μάσο! — Ε, Κάρα! φώναξε. Τι πάθατε; Μιλία εκείνοι. Τους ακούνε τότε, μα κόκκαλο ο Μάσο και κόκκαλο η Κάρα.

Αμέσως σκέφτηκε το κακό: «Θα πάθανε τίποτα από το πολύ κρασί», συλλογίστηκε.

Και τρεκλίζοντας ο Σουμάγιο έτρεξε να φέρει τον παπιά μήπως προλάβει και τους μεταλάβει...

Σε λίγο πράγματι ξαναγύρισε μαζί με τον παπιά, που μάλιστα μπήκε πρώτος και τους είδε ακίνητους, αρχισες τις ευχές, που κάνουν στους μελλοθάνατους. Κατόπιν βρήκε την ευκαιρία και μ' επίσημο τόνο, τους ούσπησε ν' αφήσουν την περιουσία τους στην εκκλησία του χωριού, αφού δεν είχαν παιδιά για να τους κληρονομήσουν.

Ο Μάσο δλη την ώρα που τον διάβαζε ο παπάς μάλια συγκρατούσε τα γέλια του. Το ίδιο και η γυναίκα του. Μά η Κάρα που έκτος από την τσοκτεργή της γλώσσα ήταν και τρομερά τοιγούνα, μάλια άκου-

σε τα λόγια του παπά, δεν κρατήθηκε. Ανοκάνθηκε στο κρεβάτι, κατέβηκε από το θυμό και το μεθύσι της και τού φώναξε:

— Τη δική σου περιουσία ν' αφήσεις στην εκκλησία!...

— Πάμε! γύρισε τότε και είπε ο παπάς στο Σουμάγιο, που είχε ξεμεθύσει και στεκόταν με το στόμα ανοικτό. Αυτοί εδώ δεν είναι πεθαμένοι, αλλά μεθυμένοι.

Κι' έφυγαν. Ο Μάσο γύρισε άμεσως στη γυναίκα του και όλος χαρά της είπε:

— Σήκω τώρα και κλείσε την πόρτα. Μίλησες πρώτα!

Έξω ο παπάς βάδιζε συλλογισμένος. Πίσω του έρχονταν ο Σουμάγιο.

— Ποπούλη, είπε για μία στιγμή, με τα χρόνια φεύγουν από τις γυναίκες τα νεύρα, η αφορμή, τα δόντια και τα χιλιά στολίδια... Μά κάτι που δεν ξένεται και που μένει πάντα το ίδιο στις γυναίκες είναι η γλώσσα τους.

Ο παπάς όμως τον μάλωσε. Είχε διαφορετική γνώμη.

— Δεν φταίει ούτε η γλώσσα, ούτε το πείσμα, αλλά το κρασί, τού είπε. Όταν ο Νώε φύτευε το κλήμα, ο Σατανάς τον πλησίασε και τού είπε:

— Τι φύτευεις, γυνή της Γης; — Κλήμα, απάντη ο Νώε.

— Και σε τι χρησιμεύει αυτό; — Ο κραπός του είναι ευχάριστος στην όψη και στη γεύση, απάντησε εκείνος. Μάλιστα από τον καρπό του βγαίνει ένα ποτό, που ευφραίνει την καρδιά του ανθρώπου.

— Άν είναι έτσι το πράγμα, λέει ο Σατανάς, ενώ σε βοηθάει!

Και ο παπάς, συνέχισε:

— Μόλις είπε αυτά ο δαίμονας έφερε ένα άρνι, το έφαξε και έρριξε το αίμα του στη ρίζα του κλήματος. Ύστερα έφερε ένα λιοντάρι, έναν πύθονα κι' έναν χοίρο και τα έφαξε κι' αυτά. Έτσι πόντισε το κλήμα.

Από τότε, λοιπόν, όποιος πίνει λίγο κρασί γίνεται ειρηνικός σαν το άρνι, λίγο κρασί γίνεται πύθονας σαν το λιοντάρι, λίγο κρασί γίνεται χοίρος σαν τον πύθονα. Κι' αν εξακολουθήσει να πίνει, μοιάζει με χοίρο που κυλιέται στο βούρκο, όπως καλή ώρα ο Μάσο και η Κάρα.

Ο Σουμάγιο που κατάλαβε πως η παρα-

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο βοσκός

Ο μικρός βοσκός ο Πέτρος έδωσε τα πρόβατά του. Ένας φίλος του μία μέρα τρέχει κι' έρχεται ομία του και τού λέει: — Τι θα κάνεις αν — σε πούμε — κάποια ώρα σε κάμουν βασίλειο σε κάποια μεγάλη χώρα;

Η φτωχός που είδα, τώρα αν η μοίρα σου το γράψει για να βρεις κάπου κρυμμένο θησαυρό από χρυσάφι; Χοιμονέλας ο Πέτρος και τού είπε: — Τι χαρά μου! Νά, σ' έν αλαγο καθαλά θάβασκα τα πρόβατά μου.

Γ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΝΤΗΣ

βολή αυτή του παπιά άφορο... σε κι' αυτόν, έμενε αμίλητος. Μα από τότε δεν ξαναπεί, και πήγαμε κάθε Κυριακή στην εκκλησία, αντί να πηγαίνω στην ταβέρνα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το πατίνι

Στο Λάκη άρρεσι πολύ το βουνό, ενώ η αδελφούλα του τρελλαινείται για τη θάλασσα.

— Θα πάμε έφετος στη Βυτίνα, χωρίς άλλο! έπιμένει ο Λάκης.

— Κι' εγώ σου λέω πως θα πάμε στο Σούνιο όπουδήποτε! ζεφωνίζει η αδελφή του.

Μα λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο, γιατί οι γονείς τους δεν έχουν αποφασίσει ακόμη τίποτα. Μία μέρα, δειλά-δειλά, ο Λάκης κι' η αδελφούλα του, πιασμένοι απ' το χέρι, σαν καλά και φρόνιμα παιδιά, ρωτούν με τρόπο τον πατέρα τους:

— Μπαμπά, πού θα πάμε έξοχη έφετος; — Χμ... Να δούμε, παιδιά μου... Ίσως δεν πάμε πουνθενά για ν' αγοράσουμε ένα αυτοκίνητο που μας χρειάζεται... απαντάει ο πατέρας τους.

Ο Λάκης τότε κι' η αδελφούλα του σκύβουν το κεφάλι τους λυπημένοι και κάνουν... μεταβολή, ενώ τα μάτια τους έχουν βουρκώσει.

— Ε! Τι πάθατε και βάλατε τις κλάφες; τους μαλώνει η μητέρα τους, μόλις τους βλέπει σ' αυτά τα χάλια.

— Να... ο μπαμπάς... για να πάρη αυτό κίνητο, θέλει να μας άφηση φέτος εδώ μέσα, αρχίζουν κι' οι δυο να λένε με λυγμούς.

Και προσθέτουν άμεσως: — Ενώ έμεις, για να πάρουμε... πατίνι δεν σάς κρατήσαμε το καλοκαίρι στην Αθήνα!...

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

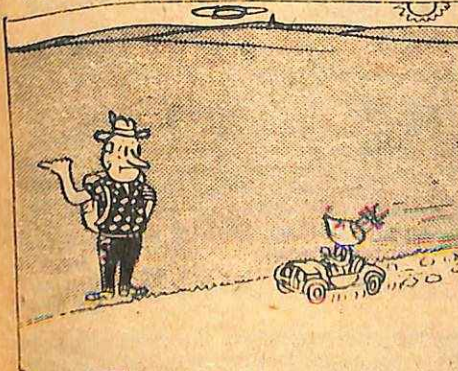
— Τι θα γίνης, Νικολάκη, όταν μεγαλώσεις; — Εφευρέτης... — Μπα! Και τι θα έφευρες; — Άσε, πρώτα να γίνω εφευρέτης κι' ύστερα θα σκεφθώ!

Η μαμά: Τι έγινε, Τοτό, η πάστα που είχα αφήσει εδώ πάνω; Ο Τοτός: Την έδωσα, μαμά, σ' ένα παιδάκι που είχε μεγάλη πείνα.

Η μαμά: Μπαβό, Τοτό μου! Έχεις καλή καρδιά. Και ποιά ήταν αυτό το πεινασμένο παιδάκι; Ο Τοτός: Έγώ, μαμά...

Ο Μάκης μπαίνει στο μπαρμπακι κι' ο αδελφός του λέει: — Τι άγαπάς ο κύριος; Κι' ο Μάκης με αφέλεια: — Τη μαμά μου και το μπαμπά μου.

Πόσων μηνών είναι το παιδάκι; — Περίπου στους πέντε μήνες. — Καλά τί λέε, μαμά, φωνάζει ο μεγαλύτερος αδελφός του. Δεν περπάτησε ακόμη...

Η ΖΩΤ'ΕΣΑ ΚΑΙ Ο ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ ΠΕΖΟΣ

Η ΦΩΤΙΑ ανατρέπει οδούς και ο άνθρωπος

Ο ρόλος του οξυγόνου κατά την καύσι

Ο άνθρωπος της προϊστορίας έβλεπε με τρόμο τις τρομερές εκρήξεις των ηφαιστειών και τις πυρκαϊές των δασών που προκαλούσαν οι κεραυνοί και οι καυστικές ακτίνες του ήλιου. Κάποια μέρα, όμως, που έτριβε δυο ξύλα το ένα με το άλλο, άγνωστο για ποιο λόγο, είδε ένα σπινθήρα να πετάγεται απ' αυτά.

Η ημέρα αυτή ήταν πολύ μεγάλη για την ιστορία της ανθρωπότητας. Γιατί ο άνθρωπος είχε γίνει πια κύριος της φωτιάς, αφού μπορούσε να την αναπαράγει όποτε ήθελε.

Αλλά τι ήταν αυτό το ευεργετικό και ταυτόχρονα τρομακτικό στοιχείο που ο άνθρωπος είχε τιθασεύσει;

Η καύσις είναι μία ενέργεια οξυγονώσεως. Το οξυγόνο του αέρος, δηλαδή, επιδρά υπό ώρισμένες προϋποθέσεις στα διάφορα σώματα και προκαλεί την εξάτμισή ή το χημικό διαχωρισμό των διαφόρων ουσιών από τα οποία αποτελούνται. Για να είναι το φαινόμενο της καύσεως ορατό, για να παραχθεί, δηλαδή απ' αυτήν εκτός από τη θερμότητα και φως, πρέπει το καίόμενο σώμα να φθάσει στη θερμοκρασία των 500 - 600 βαθμών. Τότε μόνον είναι δυνατή η χημική επίδραση του οξυγόνου και η εξάτμιση των στοιχείων που το αποτελούν. Η ουσία που καίγεται, λοιπόν, δεν είναι παρά η καύσιμος ύλη. Τη φωτιά, όμως, που την κάνει να καίγεται την δίνει το οξυγόνο. Αυτό είναι το σπέρτο που την ανάβει.

Υπάρχει όμως και η καλούμενη λανθάνουσα καύσις, όπως είναι π.χ. η οξείδωση του σιδήρου υπό την επίδραση του οξυγόνου που περιέχεται στον ατμοσφαιρικό αέρα.

Το ξύλο, ο άνθραξ, το πετρέλαιο κτλ. αποτελούνται κυρίως από άνθρακα και υδρογόνου. Τα στοιχεία αυτά ενώνονται με το οξυγόνο και έτσι επέρχεται η καύσις.

Κατά την καύση, μερικές ουσίες παράγουν μόνο θερμότητα και φως. Άλλες, αντίθετα, εκπέμπουν φλόγες. Οι φλόγες παραγονται όταν η καύσιμος ύλη είναι αέριον ή, προκειμένου για τα στερεά και τα υγρά, όταν εκπέμπουν πτητικά καύσιμα στοιχεία. Έτσι η φλόγα δεν είναι παρά μία στήλη καυσίμου αερίου.

Αποτελεί πλάνη, στην επιστημονική τουλάχιστον γλώσσα, να λέμε ότι η φωτιά καταστρέφει. Στην πραγματικότητα, πρόκειται μόνον για το μετασχηματισμό μιάς ουσίας σε άλλη. Το οξυγόνο ενώνεται με τις ουσίες που καίγονται και σχηματίζει νέες, που έχουν, μάλιστα, βάρος μεγαλύτερο από τις πρώτες.

Η ένωση μεταξύ του οξυγόνου και της καυσίμου ύλης γίνεται σε όλες τις θερμοκρασίες, αλλά με διαφορετική ταχύτητα. Όσο υψηλότερη είναι η θερμοκρασία, τόσο γρηγορότερα πραγματοποιείται η καύσις.

Το οξυγόνο είναι απαραίτητο για να επέλθει η καύσις. Η φωτιά ανατρέπει όπως κι' εμείς. Για να σβύσουμε τη φωτιά πρέπει να ρίξουμε επάνω μια κουβέρτα ή νερό, για να την στερήσουμε από το οξυγόνο του αέρος. Η φωτιά παθαίνει τότε ασφυξία και σβύνει. Μια φωτιά μέσα σ' ένα χώρο ερμητικά κλεισμένο θα εξακολουθήσει να καίει ώσπου να εξαντληθεί όλο το οξυγόνο του περιβάλλοντος και κατόπιν θα πεθάνει από ασφυξία.

Για να διατηρήσουμε τη φωτιά, πρέπει, λοιπόν, να της εξασφαλίσουμε κανονική αναπνοή. Η καύσις τότε μόνον είναι πλήρης, όταν ο αέρας που περιβάλλει τη φωτιά βρίσκεται σε επαρκή ποσότητα, σε τρόπον ώστε να προκαλέσει την ολοκληρωτική οξείδωση του άνθρακος, του υδρογόνου, του θείου και του φωσφόρου που περιέχονται στην καύσιμο ύλη. Σχηματίζονται τότε ανθρακικός ανθράκας, νερό, κτλ. Τα μεταλλικά στοιχεία που περιέχονται στην καύσιμο ύλη δεν καίγονται και σχηματίζουν την καλούμενη τέφρα.

Η καύσις, αντίθετα, δεν είναι πλήρης, όταν ο αέρας που περιβάλλει την καύσιμη ύλη δεν επαρκεί για να προκαλέσει την τελεία οξυγονώσή της. Σχηματίζεται τότε μονοξείδιο του άνθρακος, που δηλητηριάζει την περίξ ατμόσφαιρα. Γι' αυτό, προκειμένου για το φωταέριο, είναι απαραίτητο να ρυθμίζουμε με προσοχή τις στρόφιγγες του αέρος. Ο πολύς αέρας κάνει το αέριο να καίγεται γρήγορα και αποτελεί, συνεπώς, σπατάλη. Ο λίγος αέρας έχει ως αποτέλεσμα την άτελη καύσι του αερίου και το σχηματισμό μονοξειδίου του άνθρακος. Κατά γενικό κανόνα, πρέπει να ξέρετε ότι η κίτρινη φλόγα είναι ανθυγιεινή κι' ότι παρέχει ελάχιστη θερμότητα. Η γαλάζια φλόγα, αντίθετα, με ελαφρή απόχρωσι προς το βιολετί στις άκρες δείχνει ότι η καύσις είναι πλήρης.

Η ταχύτης της καύσεως εξαρτάται από το βαθμό της ατμοσφαιρικής πίεσεως. Η καύσις, δηλαδή, γίνεται γρηγορότερα όσο χαμηλότερα βρισκόμαστε, για το λόγο ότι το οξυγόνο είναι αφθονώτερο στα κατώτερα στρώματα της ατμοσφαιρας. Το αντίθετο φαινόμενο παρατηρείται με το βράσιμο του νερού. Το νερό, ως γνωστόν, βράζει γρηγορότερα όσο ψηλότερα ανεβαίνουμε. Στην επιφάνεια της θάλασσας π.χ. το νερό βράζει στους 100 βαθμούς. Όσο ανεβαίνουμε, όμως, λόγω του ότι η ατμοσφαιρική πίεσις καθίσταται ασθενέστερη, το νερό βράζει σε λιγότερους βαθμούς. Έτσι π.χ. στην κορυφή του Λευκού Όρους (μ. 4807), το νερό βράζει μόνον στους 86 βαθμούς.

Το σκεπασμένο χωριό

Στο σπηλαιό λιμάνι Λούλεα, κοντά στον Άρκτικό Κύκλο, κάνει φοβερό κρύο το χειμώνα. Για να μπορούν λοιπόν οι κάτοικοι να κυκλοφορούν και να ψωνίζουν, αναθέσαν στον Άγγλο αρχιτέκτονα Ράφ Έρσκιν να σκεπάσει το μεγαλύτερο μέρος του χωριού τους μ' ένα τεράστιο θόλο από αλουμίνιο! Έτσι δημιουργήθηκε ένα κλειστό χωριό, που θερμαίνεται και φωτίζεται με ηλεκτρισμό κι' έχει δέντρα και λουλούδια. Υπάρχουν σ' αυτό 50 καταστήματα, ρεστωράν, ένα ξενοδοχείο κι' ένα θέατρο.

Το έργο αυτό κόστισε 120.000.000 ελληνικές δραχμές, προβλέπεται όμως ότι θ' αποδώσει κέρδη, γιατί θα προσελκύσει πολλούς ξένους τουρίστες.

Στην επιφάνεια της θάλασσας το νερό βράζει στους 100 βαθμούς. Όσο ανεβαίνουμε όμως, επειδή η ατμοσφαιρική πίεσις γίνεται ασθενέστερη, το νερό βράζει σε λιγότερους βαθμούς.

Η Βασίλισσα του υποκόσμου

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό φερερ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ο Μπόχου συνοδεύει τη γυναίκα του στη σύσκεψη, όπου όμως δεν αποφασίζεται τίποτε το θετικό. Ο Φράν Κίρο, που συνεργάζεται με την πανίσχυρη «Μαφία», θέλει να πάρει για τον εαυτό του τα κέρδη απ' τα χαρτοπαίγνια και τα νυκτερινά κέντρα του Λος Άντζελες. Χρησιμοποιεί δε ως όργανό του τον Τζακίνο, που ήταν άλλοτε φοβερός γκάνγκστερ, έμεινε όμως πολλά χρόνια στη φυλακή και τώρα έχει γεράσει και αποδρακωθή. Στη σύσκεψη παρευρίσκεται κι' ο διάσημος αλλά θηλυπρεπής χορεύτης Ντικ Γκρανάντα, που είναι ο ταμίας της «Μαφίας». Ο Κάνιν κι' η Τζιλ φροντίζουν να υποκύψουν στις υπερβολικές αξιώσεις του Κίρο, μολοντί θέλουν ν' αποφυγούν τις φασαρίες.

5ον — Τον καιρό που πήγε φυλακή, του είχαν υποσχεθεί πως, όταν θα ξαναβγαίνει, θα τον πάρει ο Κάνιν... πώς θα του είχαν κρατήσει τη θέση του...

— Μα έχουμε περάσει δεκαπέντε χρόνια από τότε!

— Δεκαπέντε χρόνια, τέσσερες μήνες και είκοσιεφτά ημέρες. Ναι, οί καιροί άλλαξαν.

Μα η υπόσχεσι ισχύει πάντα... Το άσχημο είναι πως δεν υπάρχει τώρα πια θέση στο Σικάγο για ένα τύπο σαν κι' αυτόν. Θα του ήταν αδύνατο να συνηθιστεί στις καινούργιες μεθόδους... Όταν δυστυχισμένος εκεί πέρα, θα στενοχωριότανε... Θέλετε να πείτε μάλλον πως η παρουσία του θα στενοχωρούσε το Συνδικάτο σας, είπε η Τζιλ.

— Κάνει πολύ κρύο στο Σικάγο. Δεν είναι κατάλληλο το κλίμα για ένα γέρο... και μάλλον... τα όταν έχω παθεί η ύγεια... τα δεκαπέντε χρόνια, στα που έμεινε στο Άλκατράζ.

«Σκέφθηκαν λοιπόν όλοι πως θάτανε καλλίτερα στην Καλιφόρνια. Κι' αφού άδειασε μια φωνιά, Κι' άκουσε το Ρότ... θεί, με το θάνατο του Ρότ... Μου φαίνεται πως θάχου... αν έγκασα στη με φασαρίες.

— Στο Λος Άντζελες... Μα έγκασα στη με φασαρίες... Πιο πολλές φασαρίες θα είναμε, αν δεν κρατούσαμε την υπόσχεσι που του δώσαμε εδω... δεκαπέντε χρόνια... Δεν χα... ρίζει κάττονα ο Παπας!... Λοιπόν, δεν είσατε όλοι σύμφωνοι; Δεν λέγατε πριν πως φωνιά; Μου φαίνεται πως θάχου... αν έγκασα στη με φασαρίες.

— Ο Κίρο κίτταζε το Τζακίνο, που είχε περάσει το χέρι του γύρω απ' τη λεπτή μέση του και προσπαθούσε να την τραβήξει προς την θύση... Έκείνη έκανε τσ σκέρπορτα, αλλά δεν έφερνε πολλά της... Δεν ξέρω τι γυρεύετε... είπε η Τζιλ.

— Εγώ; Την ήσυχία... απάντησε ο Κίρο... Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Κάνιν και πρόσθεσε: — Μια τόσο μεγάλη περιφθ...

...ρια είν' αρκετή για να βγάλουμε όλοι λεφτά... Πάρτε και το γέρο συντάξο στοίς χαρτοπαικτικές λέσχες σας. Τ' αξίζει ο καυμένος, έπειτα από τόσα που τράβηξε... — Εγώ;... Γιατί εγώ κι' όχι οί άλλοι; — Μα θα κάνουμε όλοι το ίδιο! Θα του δώσουμε μερτικό!... — Καλά. Θα το σκεφθώ... Ο Κίρο κι' ο Κάνιν δώσανε τα χέρια. Κι' όλοι κατάλαβαν πως η σύσκεψη είχε τελειώσει. Βγήκαν ένας... ένας απ' την πόρτα που φύλαγε ο Γάνκο, και περάσανε στις αίθουσες του χαρτοπαίγνιου. Ο Μπόχου ένοιωσε μια βαθεία απόβια. Όλη εκείνη η βροδιά δεν ήταν παρά ένας τερά...

Μυθές & Ιστορίες

Θα έμεναν στο δρόμο!...

Το ζεύγος Τσιφουτίδη, που πάσχει χρόνια από ρευματισμούς, αρθριτικά, ισχιαλγίες και άλλα συναφή, αποφάσισε επί τέλους να υποβληθεί στα έξοδα των ιαματικών λουτρών.

— Εγώ λέω να πάμε στα πιο κοντινά λουτρά για ν' αποφύγουμε τα μεγάλα ναύλα... λέει ο Τσιφουτίδης.

— Σύμφωνα, αποκρίνεται η γυναίκα του. Και να πάμε μαζί μας κονσέρβες για ν' αποφύγουμε τα πολυδάπανα εστιατόρια των λουτροπόλεων!...

— Σύμφωνα, αποκρίνεται με τη σειρά του τώρα ο Τσιφουτίδης.

Και προσθέτει: — Κι' αν είναι δυνατόν ν' αφήσουμε την υπηρέτρια στην αδελφή σου για ν' αποφύγουμε, όσο καιρό θα λείπουμε, τη συντήρησή της...

— Σύμφωνα, λέει πάλι η Τσιφουτίδη.

Κι' αρχίζουν τις ετοιμασίες για την αναχώρησή τους στα λουτρά.

Την παραμονή όμως, που θα φεύγανε, έρχεται εξαλλος ο Τσιφουτίδης σπίτι και λέει στην ευδρόμητη συμβία του: — Ταμάδες τί πάθαμε; Δεν υπάρχει ξενοδοχείο τρίτης τάξεως... Θα μάρ φύγουμε τα μαλλιοκέφαλά μας...

— Τότε να νοικιάσουμε ένα δωμάτιο σε κάποιο σπίτι... λέει η Τσιφουτίδη.

— Αδύνατον! Δεν υπάρχει ούτε κοττέτσι! απαντάει απελπισμένος ο Τσιφουτίδης.

— Εί! Τότε να μιν πάμε!...

— Ούτε αυτό γίνεται, γιατί είναι πολύ άρχα πιά... — Μήπως πήρες τα εισιτήρια και δεν σ' αλλάζουνε, ρωτάει έτοιμη να σκάσει η Τσιφουτίδη.

— Όχι, δεν έγινε αυτό, αλλά κάτι χειρότερο! απαντά κάθιδρος ο Τσιφουτίδης. Νοίκιασα το σπίτι μας για όσο καιρό θα λείπαμε!...

μάτιο έκείνο δεν είχε καθόλου παράθυρα. Οί τοίχοι του ήταν πλούσια ταπετσαρισμένοι με δέρμα.

Ο Κάνιν έκλεισε την πόρτα και είπε, σφίγγοντας τις γρα...

— Θα ξεκάνω όπωσδήποτε αυτό το φειδί, τον Κίρο! Σας ζει τί θα γίνη ύστερα... φτάβαρμα!

— Μα ήσυχατε λοιπόν, τον δέικοφε η Τζιλ. Αφίστε τα πα...

— Δεν έχω τέτοιο σκοπό!... Αν έκανα τέτοια γκάφα, θά...

— «Μαφία», που δουλεύα μου τη...

— Μπορώ να πω κι' εγώ...

— Δεν καταλαβαίνω πολλά πραγ...

— Σας λέω πως οί πόλεμοι, και...

— Γιατί η Τζιλ έλεγε κανείς...

— Καταλάβατε γιατί δίνω...

— Τι μου; Για να τους μελετή...

— Με το αδύνατο κοντά και να βρού...

— Καί σεις τί θα κάνετε...

— Είμαι στο μήνα του μέ...

— Αναστένανε βαθεία κι' α...

— Πήγαίνε με στο σπίτι...

— Λούκε! του ψιθύρισε. Ξαναγυ...

— ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Τρίτη 11 Δεκεμβρίου, 3½ τ' απόγευμα.

Η ιστορία με τις μπότες...

— Ως τότε, ο Μπόχου ήταν ήσυχος. Είχε ξεχάσει πιά εκείνη...

— Τη γελοία σύσκεψη. Δεν είχαν...

— Ρότ, ούτε και στο πάρτυ που...

— Έδωσε όμως κατοπινά ο Κίρο...

— Ο Μπόχου ένοιωσε τον έαυ...

— Το του ώριμο για την καινούρ...

— για εκείνη οικογενειακή ζωή...

Alka-Seltzer

Προϊόν των

Αμερικανικών Εργοστασίων
MILES LABORATORIES, INC.
U.S.A.

Alka-Seltzer
REGISTERED TRADE MARK

Κομμωτήριο Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Ειδοποιείται η εκλεκτή πελατεία του σίκου Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ ότι την διεύθυνση του τμήματος

PERMANANT

αναλαμβάνει και πάλιν από της 1ης Ιουλίου 1956 η ΚΑ Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

* Από του παρελθόντος μνηός ευρίσκειται εις Παρίσιος ο υιός του ιδρυτού του καταστήματος Κ. ΑΛ-ΚΗ Σ ΧΑΜΑΡΑΚΗ Σ, δια να πα-ρακολουθήσει την τελευταίαν εξέλι-ξιν της κομμωτικής τέχνης. Ο Κ. Αλκης Χαμαράκης θα επανέλθω μετά εξάμηνον δια να αναλάβη την διεύθυνσιν του κομμωτηρίου και του Γνωστικού Καλλωνής.

ΡΟΥΣΑ
ΠΑΛΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ώρ και επί συνεντεύξει. Καρ. Τρικούνη 113-Τηλ. 613-610.

νη κοντά του, μερικά λεπτά η μερικές ώρες. Ανακάλυπταν ο-λόένα ο ένας τον άλλο...

Στο μεταξύ, η Τζίλ είχε επι-δοθί στα τηλεφωνήματα. "Ε-δειχνε μία αξιοθαύμαστη όρ-γανωτική ικανότητα, στις προ-ετοιμασίες της για την περιφη-μη γιορτή της.

Χρειάζεται ολόκληρη τέ-χνη, για να επιτύχει μία δε-ξιώσι, έλεγε στον άντρα της. Μου φαίνεται όμως πως την έ-χω εκ φύσεως, μέσα στο αίμα μου!

Την Τρίτη το πρωί, από να-ρίς, άρχισαν να φτάνουν τα διάφορα ψώνια και το έκτακτο υπερτικό προσωπικό. "Όλο το σπίτι ήταν ανάστατο. Σκουπί-ζανε, συγγρίζανε τα έπιπλα, στρώνανε χαλιά...

Ο Μπόχου είχε ζαλιστή, μέ-σα σ' εκείνη την αναστάτση. Προσπαθούσε να μνήν όσο το δυνατόν παράμερα, καπνίζον-τας τα αγαπημένα πούρα του, προσέχοντας πολύ να μην πετάη χάμω τις στάχτες και παρακο-λουθώντας μ' ένα συγκαταβα-τικό χαμογέλο την ακούραστη δράσι της γυναίκας του.

Η διάθεσι του όμως άλλαξε ξαφνικά, όταν ανακάλυψε πως δεν βρίσκονταν πιά μέσ' στη ντουλάπα οι παλιές μπότες του.

— Ναομί!... ούρλιασε ά-γρια.

Δεν περίμενε ν' άνεθί ή υπη-ρέτρια, αλλά κατέβηκε αυτός τρέχοντας στο ισόγειο για να τη βρή.

Όταν τη ρώτησε, εκείνη τον βεβαίωσε πως δεν είχε ανακα-τευτή καθόλου με τις μπότες του. Στο μεταξύ όμως, άκουσε τις φωνές του ή Τζίλ, βγήκε απ' την κουζίνα και τον ρώ-τησε:

— Μά τί έπαθες, Λούκε; Τί σου συμβαίνει;

— Έχασα τις μπότες μου!... Κάποιος θα μου τις έκλεψε... κάποιος απ' όλον αυτό τον ξε-νο κόσμο που μαζεύτηκε εδώ μέσα. Τις είχα μέσ' στη ντου-λάπα μου και...

— Εγώ τις πήρα, Λούκε, διέκοψε η Τζίλ. Τις πέταξα, χτές το βράδυ.

— Τις... τις πέταξες;

— Μά, αγάπη μου, ξέρεις καλά πως μυρίζανε άσχημα.

— Ήταν οι μπότες μου! Τις είχα δέκα χρόνια... Τις πή-ρα εδώ και δέκα χρόνια, από κάποιον που σκότωσα...

— Έλα μαζί μου μία στιγ-μή, Λούκε...

Τον τράβηξε απ' το χέρι ως το γραφείο. Πήρε πίσω απ' το μπράτ ένα μακρόστενο κου-τί, διπλωμένο μ' επιμέλεια.

— Ήθελα να σου κάνω έκ-πληξι... είπε. Άνοιξε το!

Ο Μπόχου το ξεδίπλωσε, με κάποια ανησυχία, κι έβγαλε από μέσα ένα ζευγάρι κυνηγε-τικές μπότες, ολοκαίνουργες, κίτρινες και καλοφτιαγμένες, με τσεπάκια στα πλάγια που περιείχαν μία πιτζίδα, ένα με-γάλο μαχαίρι και διάφορα άλ-λα μικροπράγματα.

— Ελπίζα πως θάταν μία ευχάριστη έκπληξι για τον άν-τρούλη μου! πρόσθεσε χαμογε-λώντας η Τζίλ.

— Ναι, ναι, ωραίες είναι!... της είπε φέμματα ο Μπόχου, για να μη την στενοχωρήσει. Κι' όλες αυτές οι τσέπες θά-ναι πολύ χρήσιμες... Σ' ευχα-ριστώ πολύ!... Βέβαια, είναι ω-ραιότερες απ' τις παλιές. Έε- κείνες είχανε μισολυθεί...

Στο κάτω - κάτω, δεν μπο-ρούσε ν' απαιτήσει, απ' τη Τζίλ να καταλάβη τι αντιπροσώπευ-αν γι' αυτόν οι παλιές εκεί-νες μπότες, οι τόσο άνετες και λεκιασμένες από αίματα... Ε-νοιωθε πως δεν είχε απορνη-θί άκόμα τα περασμένα, τόσο όριστικά όσο είχε πιστέψει. Τού κόστιζε που είχε χάσει τις παλιές του μπότες. Είχαν φύ-γει κι' αυτές απ' τη ζωή του, όπως κι' ο Ντέιβ "Εμπερ κι' οι άλλοι σύντροφοί του.

Χαμογέλασε στη Τζίλ λίγο μελαγχολικά.

— Θάπρεπε κι' εγώ να σκε-φθώ να σου πάρω κανένα δώ-ρο, της είπε. Κλείσαμε χτές μια βδομάδα παντρεμένοι!... Έ-λα, φίλησέ με, αγάπη μου!

Είμαι πολύ ευχαριστημέ-νη πού σ' άρέσουνε, Λούκε! φώναξε η Τζίλ, αγκαλιάζοντας τον τρυφερά. Για ναμί όμως ελκρινής, δεν σου τις αγά-ρασα για τη χτεσινή επέτειό μας, αλλά γιατί μύριζαν πολύ άσχημα οι παλιές...

Τη στιγμή εκείνη, ο Γκυ εί-δοποίησε την κυρία του πως είχαν έρθει ο Φράν Κίρο με δυο άλλους και θέλανε να της μιλήσουν. Περιμέναν απ' έξω, στην καγκελλόπορτα.

Ο Μπόχου βρήκε την ευκαι-ρία ν' άφιση να ξεσπάσει η κα-κοκεφιά του.

— Δεν φτάνει που βαρθί ά-πόψε αυτός ο χιμπάτζης; γκρίνιασε. Πρέπει να τον άνε-χθούμε και τ' άπόγευμα;

Η Τζίλ χαμογέλασε, τον έ-πιασε απ' το χέρι και τον τρά-βηξε μαζί της.

— Πάμε να τον ύποδεχθού-με και να δούμε τί θέλει, τού είπε.

Φτάσανε στην πόρτα του σπιτιού, τη στιγμή που ο Φράν Κίρο - άψογος όπως συνήθως - κατέβαινε απ' τη μακρεια μαύρη Πακέφ του. Τον συνοδεύανε δυο νέοι, Ιταλοί, με σπορ πουκάμισα και βελου-δένια σακάκια. Αυτοί στάθη-καν δίπλα σ' αυτοκίνητο, έ-νώ ο Κίρο ανέβηκε σιγά - σι-γά την εξωτερική σκάλα, παί-ζοντας με το μπαστούνι του.

Με συγχωρήτε που ήρθα τέτοια ώρα, Τζίλ, είπε χαμο-γελώντας, μά έπρεπε άπαραι-τήτως να σας έπιστήσω την προσοχή σ' ένα ώρισμένο ση-μείο.

Και την ακολούθησε μέσα στο χώλλ, αφού έριξε μία μα-τιά πίσω του, στους σωματο-φύλακές του. Πέρασαν στο γρα-

φείο. Πήγε κι' ο Μπόχου μαζί τους.

— Πιστεύω πως θάμαστε κα-λά εδώ, για να μιλήσουμε, εί-πε η Τζίλ.

Τράβηξε την κουρτίνα του τελευταίου παραθύρου, αντίκρυ στο μπάρ. Το καινούργιο τζα-μι του έλαμπε στον ήλιο.

Η νέα γυναίκα ακούμπησε ναυχελικά στο ψηλό σκαμνί του μπάρ, - το ίδιο όπου είχε κα-θήσει για τελευταία φορά ο Μίλτον Ρότ. Με την άκρη του ποδιού της έβυσε έλαφρά την ά-κρη του λεκέ που είχε σχηματί-σει το αίμα πάνω στο χαλί.

Ο Κίρο δεν έκανε καμιά λεπτομέρεια... Άνασήκωσε μά-λιστα έλαφρά τους ώμους του, πριν άρχισή να μιλή:

— Πέστε μου την αλήθεια, αγαπητή φίλη. Τι κανάτε από-ψε τη νύχτα;

— Τί έκανα; "Εμμεσα σπί-τι μου... Δεν είν' έτσι, Λούκε; Τελος πάντων, αυτός ο Φράν δεν θα καταλάβη ποτέ τί θα πη οικγενειακή ζωή!...

— Οι άστυνομικοί όμως δεν μέινανε στα σπίτια τους! διέ-κοψε ξερά ο Κίρο. "Εκαναν αλ-φινιδιαστικές έρευνες σε δυο απ' τα μεγαλύτερα κέντρα μου!

— Μά αυτό... είναι σκάνδα-λο! φώναξε η Τζίλ με ά-γανακτισμένο ύφος.

«Θυμάστε ώστόσο τί σας εί-πε ο Νάτε, για την κόττα που έκανε τα χρυσά αυγά; "Όποιος δημιουργεί φασαρίες, κινδυ-νεύει να πάθη τα ίδια!...

— Ξέρω ποιός μου έβαλε αυτήν την τορπίλλα! Μά μη φαντάζεσθε, Τζίλ, πως θα ξεμ-πλέξετε μαζί μου τόσο εύκο-λα... είπε ο Κίρο.

Τώρα φαινόταν πως έσταζε φαρμάκι απ' το στόμα του...

— Δεν είν' εύγενικό εκ μέ-ρους σας να μου μιλάτε έτσι, του παραπονέθηκε η Τζίλ. Έρ-χεσθε να με βρήτε τώρα και να διαμαρτυρηθήτε, ενώ τα κα-νονίσατε όλα προχτές το βρά-δυ φιλικά με το Ρούντυ. Τού-λάχιστον μου φάνηκε πως τάχα-τε κανονίσει!...

Ο Κίρο δάγκασε νευρικά τα χείλη του, ακούγοντας τ' όνο-μα του Κάνιν. Άνασηκωσε το κεφάλι του και κτύπησε με κα-κία τη Τζίλ.

— Θάθελα πολύ να σας άν-ταποδώσω τα ίσα, της είπε. Έσείς κόνάτε την άρχη... Μά έχετε τόσο λίγα πράγματα άλ-θινα δικά σας! Έχετε σκορπί-σει επίτηδες την περιουσία

σας, λίγο, εδώ, λίγο εκεί... Δεν μπορώ, βέβαια, να κλείσω όλα τα κέντρα του Λός Άν-τζελες, για να σας δώσω ένα μάθημα!

— Δεν ξέρω τί μου λέτε... άπάντησε η Τζίλ, άνασηκώνον-τας τους ώμους της.

— Θάπρεπε ώστόσο να θυ-μόσαστε κάπου - κάπου πως άρχισατε την καριέρα σας, στο Σικάγο... Θυμάσαι τα γλυκόλογα που μουλέγατε, όταν σ' έφερα στην Καλιφορνια και σ' έγκατέστησα στην παραθα-λάσσια Βίλλα μου; "Η μήπως τα έχασες όλα, από τότε που-γινες φιλενάδα του Μίλτον Ρότ;...

Δεν μπόρεσε να συνεχίση ο Κίρο, γιατί ο Μπόχου τού κα-τάφερε μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο και τον πέταξε χάμω.

Πέφτοντας, έφερε άμέσως τα χέρια του στο κεφάλι του, για να συγκρατήσει την περούκα του. "Υστερα έμεινε ξαπλωμέ-νος στο χαλί, παραχαλινμένος, ενώ λίγο αίμα κυλούσε απ' τις άκρες των χειλιών του.

— Κτήνος! Παληοψεύτη! μούγκρισε ο Μπόχου, άρπάζον-τας τον απ' τα πέτα του σακ-κακιού. Σήκω πάνω και ζήτη-σε συγγνώμη απ' τη γυναίκα μου, αν άγαπάς τη ζωή σου!

— Λούκε, σε παρακαλώ... έ-πενεθε σταθερά η Τζίλ.

— Δεν έχω ανάγκη να μου πής εσύ τί θα κάνω! Θα τού έρριζώσω τη γλώσσα, αν δεν άνακαλέση τα λόγια του!

— Μά είπτε την αλήθεια, Λούκε.

Ο Μπόχου άφισε άπότομα τον Κίρο. Προσπάθησε να πη-στή Τζίλ πως έλεγε αυτή τά-ρα ψέμματα, ή πως δεν είχε κα-ταλάβει καλά τα λόγια του Κίρο. Μά δεν έβγαίνε κανείς ήχος απ' το λαιμό του...

— Έκείνη στράφηκε στον Κί-ρο και τού είπε ήσυχα:

— Ίσως θα μπόρεσουμε να μιλήσουμε λίγο λογικότερα ά-πόψε, Φράν. Δεν κάνετε καλά να χανέτε την ψυχραιμία σας μπροστά μου...

Ο Κίρο τακτοποίησε λίγο το πουκάμισο και το σακάκι του και σκούπισε έλαφρά τα χείλη του. Προσπαθούσε να μη τρέμει, καθώς έσκυβε να πάρη το μπαστούνι του που είχε πέ-σει χάμω.

— Όλοι μας έχουμε να θυ-μηθούμε κάτι... ψιθύρισε.

Κτύπησε μία στιγμή τους δυο συζύγους κι' ύστερα τους

γύρισε την πλάτη και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Η Τζίλ άναστήνασε και ρώ-τησε τόν άντρα της, δίχως να τον κυττάξη:

— Γιατί τόκανες, αυτό;

— Μά, Τζίλ...

— Θάπρεπε να με ξέρης, έ-πειτα απ' όσα σου είπα για μένα. Δεν σου έδωσα, βέβαια, κάθε λεπτομέρεια. Το θεώρησα περιττό να σε στενοχωρήσω περισσότερο... Μά βάλε με το νου σου ό,τι πιά ταπεινό και πιά πρόστυχο ύπάρχει, και θα καταλάβης, πραγματικά ποιά είμαι... ή μάλλον ποιά ήμουνα!

Εκρίψε το πρόσωπο της με τα χέρια της και συνέχισε:

— Ξέρεις καλά ώστόσο, ά-γάπη μου, πως θέλω να κάνω κάθε τί το άνθρωπίνως δυνατό, για να διακόψω κάθε δεσμό με το παρελθόν!... Μά εσύ... "Ω, Λούκε, θα μπόραυες τόσο να με βοηθήσεις, αν ήξερες να συγ-κρατείσαι! Αυτό μονάχα σου ζητάω...

— "Υστερα άπομακρύνθηκε, με το κεφάλι σκυφτό. Πήγαυε στην κουζίνα. Είχε να επιδέψη άκόμη σε τόσες προετοιμασίες...

Ο Μπόχου δεν την άκολου-θούσε. Σήκωσε μηχανικά από χάμω ένα σκαμνί, που είχε πέ-σει όταν χτύπησε τον Κίρο.

Ενοιωθε τόν εαυτό του ξα-φνικά γερασμένο, θλιμένο, πολ-λό δυστυχισμένο... Σκέφθηκε πως θα μπόραυσε να συνέλθη κάπως μ' ένα ποτήρι ρουμι. Μά ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτε-ρο, ούτε τα επόμενα ποτήρια ώφέλησαν σε τίποτε... Κτύ-ταζε μπροστά του, με το μυα-λό, άδειανό...

— Όστε λοιπόν ή γυναίκα του δεν ήταν άλλοτε παρ... μία του δρόμου!

Πολύ άργότερα, προς το βράδυ, άκουσε να φθάνουν τ' αυτοκίνητα των άνδρωπαλειών, φέροντας μπουκέτα, γυρλάν-τες, πανέρινα με λουλούδια...

— "Υστερα, μέσ' στο σκοτάδι που άρχισε να γεμίζει το δωμά-τιο, άκουσε τους μουσικούς της όρχήστρας που κουρδίζανε τα όργανά τους στο μεγάλο σα-λόνι.

— Άρχισαν να φθάνουν έπειτα οι καλεσμένοι. Η Τζίλ τους ύ-ποδεχότανε στην εξώπορτα. Η φωνή της άνηκούσε ευτυχισμέ-νη και ξεγνοιαστή, σαν να μην είχε συμβή άπολύτως τίποτε...

Ο Μπόχου θυμήθηκε μία φρά-σι που τού είχε πη μία μέρα, με διαφορετικό νόημα: «Εγώ είμαι μία άθραυστη κούκλα...»

Το δωμάτιο πλημμύρισε ξα-

φνικά από φώς. Μερικοί έπι-σκέπτες προχώρησαν προς το μπάρ. Ο Μπόχου σηκώθηκε, πή-ρε το ποτήρι του και βγήκε έξω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Τρίτη 11 Δεκεμβρίου, ώ-ρα 9 το βράδυ.

Ο Μπόχου πέρασε στο μεγά-λο χώλλ, άποφασισμένος να παίξη το ρόλο του οικοδεσπό-τη. Μά παραιτήθηκε γρήγορα απ' αυτή την προσπάθεια, α-φού έσφιξε μερικά άγνωστα χέ-ρια.

— Άλλωστε ή Τζίλ φαίνόταν ί-κανή να τα κανη όλα μόνη της. Την έβλεπε απ' τη μεγάλη ά-νοιχτή πόρτα στο κεφάλοσκα-λο, έπιβλητική, με τη μακρεια μάσχη σιλουέτας της που άφι-νε έσπεκτατους τους ώμους της.

Τ' αυτοκίνητα έφταναν διαρ-κώς, άδειάζοντας τους καλε-σμένους, άντρες και γυναίκες. Ποτέ δεν είχε έκανόθι ο Μπόχου τότες όμορφες γυναίκες μαζί!...

Ξαναβρέθηκε στο μεγάλο σα-λόνι, όπου χαλούσε τόν κόσμο μία όρχήστρα νέγρων. "Ηπτε έ-να ποτήρι ρουμι και προσπα-θούσε να βρή μία συντροφιά που να κουβεντιάξη για κάτι το έν-διαφέρον...

Χάρηκε σχεδόν, όταν είδε το στρογγυλό πρόσωπο του Κά-νιν, που είχε φτάσει μαζί με τόν άπαραίτητο Σόλ. Τούδωσε το χέρι.

— Περιφνημα τα καταφέρνει ή γυναίκα σας, αγαπητέ μου Μπόχου! τού είπε εκείνος. Έ-χει εδώ μία συγκέντρωση δια-λεχτή...

— Κι' ή δική σας που εί-ναι; ρώτησε ο Μπόχου.

— Ποιά δική μου;

— Η γυναίκα σας.

— Α, ή Μάρτσια; "Εμεινε στο σπίτι, με το σκύλο της και μ' ένα καλό βιβλίο. Δεν της πολυαρέσουνε, ξέρете, οι κοσμικές συγκεντρώσεις. Μο-νώχα ή φιλολογία την ένδια-φέρει. Στοιχηματίζω πως θα-χι διαβάσει τουλάχιστον τρεις φορές το «Όσα παίρνει ο ά-νεμος»!

Ο Κάνιν διευδύνθηκε προς το μπάρ, μαζί με το σωματο-φύλακα του. Όλοι τόν χαιρε-τούσαν μ' ένθουσιασμό, καθώς περνούσε.

Ο Μπόχου άνοιξε δρόμο προς την εξώπορτα. Οι καλε-σμένοι εξακολουθούσαν να φτά-νουν. Χαιρετούσαν διαχυτικά τη Τζίλ, αλλά δεν κανανε τόν παροικικό ύπαινηγμό για το γάμο της - πράγμα κάπως ταπεινωτικό για το Μπόχου.

— Πού ήσαν, αγάπη μου; τόν ρώτησε η Τζίλ. Μά εσύ δεν ντύθηκες άκόμα!

— Είμαι πολύ καλά ντυμέ-νος! της άπάντησε νευριασμέ-νος.

Τόν τράβηξε μαζί της κι' άρ-χισε να τού συνιστά τόν ένα και τόν άλλο.

Σε κάποια σύντομη διακο-πή, έσκιψε τρυφερά και τού ψι-θύρισε σ' αυτή:

— Με συγχωρή, άντρούλη μου, όλα είμαι τόσο άπασχολη-μένη μ' όλον αυτό τόν κόσμο, ώ-στε δεν έχω να σου διαθέσω ούτε μία στιγμή... Θάπρεπε να βρή κάποιον ευχάριστη συν-τροφιά... "Υπάρχουν εδώ τόσες όμορφες γυναίκες, πρόθυμες να σε διασκεδάσουν...

Σταμάτησε ξαφνικά, άφινον-τας τόν σε άμνηστία.

Μπορείτε να ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

Πρακτική συμβουλή στις γυναίκες που δεν μπορούν να χάνουν πολλή ώρα στην περιποίηση της όμορφιάς τους

«Ακόμη και στο σπίτι σας, με τη ρόμπε σας, είναι πολύ ένδιαφέρον για την εγυγία σας να μη σας βλέπουν ποτέ άλλοιώς, παρά όμορφη.

Ακολουθήστε αυτήν την συμβουλή. Βάλετε πρωί και βράδυ, στο πρόσωπό σας, στο λαιμό και στο χέρι σας λί-γο από αυτόν τόν άγνόν κηρόν, πού σοφοι κατάφεραν να μαζέψουν από τα πιο σπάνια άνθη. Θα το βρήτε στο εμπόριο με το όνομα CIRE ASEPTINE.

Τα άποτελέσματα είναι καταπληκτικά. Το δέρμα σας γίνεται δροσρό, απαλό, δελουδινό, σαν ροδοπέταλο. Δεν θα έχετε πιά άγριο δέρμα, ούτε μαύρα σπυράκια, ούτε άνοιγμένους πόρους.

Σε όλες τις περιπτώσεις ή CIRE ASEPTINE σας δοθάει και προστατεύ-ει: τα χέρια σας και το πρόσωπό σας από τις δουλειές τού σπιτιού και την κακοκαιρία.

Και δοκιμή φθάνει για να σας πείση για την επιτυχία σας.

Κι' ή δική σας που εί-ναι; ρώτησε ο Μπόχου.

— Ποιά δική μου;

— Η γυναίκα σας.

— Α, ή Μάρτσια; "Εμεινε στο σπίτι, με το σκύλο της και μ' ένα καλό βιβλίο. Δεν της πολυαρέσουνε, ξέρете, οι κοσμικές συγκεντρώσεις. Μο-νώχα ή φιλολογία την ένδια-φέρει. Στοιχηματίζω πως θα-χι διαβάσει τουλάχιστον τρεις φορές το «Όσα παίρνει ο ά-νεμος»!

Ο Κάνιν διευδύνθηκε προς το μπάρ, μαζί με το σωματο-φύλακα του. Όλοι τόν χαιρε-τούσαν μ' ένθουσιασμό, καθώς περνούσε.

Ο Μπόχου άνοιξε δρόμο προς την εξώπορτα. Οι καλε-σμένοι εξακολουθούσαν να φτά-νουν. Χαιρετούσαν διαχυτικά τη Τζίλ, αλλά δεν κανανε τόν παροικικό ύπαινηγμό για το γάμο της - πράγμα κάπως ταπεινωτικό για το Μπόχου.

— Πού ήσαν, αγάπη μου; τόν ρώτησε η Τζίλ. Μά εσύ δεν ντύθηκες άκόμα!

— Είμαι πολύ καλά ντυμέ-νος! της άπάντησε νευριασμέ-νος.

Τόν τράβηξε μαζί της κι' άρ-χισε να τού συνιστά τόν ένα και τόν άλλο.

Σε κάποια σύντομη διακο-πή, έσκιψε τρυφερά και τού ψι-θύρισε σ' αυτή:

— Με συγχωρή, άντρούλη μου, όλα είμαι τόσο άπασχολη-μένη μ' όλον αυτό τόν κόσμο, ώ-στε δεν έχω να σου διαθέσω ούτε μία στιγμή... Θάπρεπε να βρή κάποιον ευχάριστη συν-τροφιά... "Υπάρχουν εδώ τόσες όμορφες γυναίκες, πρόθυμες να σε διασκεδάσουν...

Σταμάτησε ξαφνικά, άφινον-τας τόν σε άμνηστία.

Κι' ή δική σας που εί-ναι; ρώτησε ο Μπόχου.

— Ποιά δική μου;

— Η γυναίκα σας.

— Α, ή Μάρτσια; "Εμεινε στο σπίτι, με το σκύλο της και μ' ένα καλό βιβλίο. Δεν της πολυαρέσουνε, ξέρете, οι κοσμικές συγκεντρώσεις. Μο-νώχα ή φιλολογία την ένδια-φέρει. Στοιχηματίζω πως θα-χι διαβάσει τουλάχιστον τρεις φορές το «Όσα παίρνει ο ά-νεμος»!

Ο Κάνιν διευδύνθηκε προς το μπάρ, μαζί με το σωματο-φύλακα του. Όλοι τόν χαιρε-τούσαν μ' ένθουσιασμό, καθώς περνούσε.

Ο Μπόχου άνοιξε δρόμο προς την εξώπορτα. Οι καλε-σμένοι εξακολουθούσαν να φτά-νουν. Χαιρετούσαν διαχυτικά τη Τζίλ, αλλά δεν κανανε τόν παροικικό ύπαινηγμό για το γάμο της - πράγμα κάπως ταπεινωτικό για το Μπόχου.

— Πού ήσαν, αγάπη μου; τόν ρώτησε η Τζίλ. Μά εσύ δεν ντύθηκες άκόμα!

— Είμαι πολύ καλά ντυμέ-νος! της άπάντησε νευριασμέ-νος.

Τόν τράβηξε μαζί της κι' άρ-χισε να τού συνιστά τόν ένα και τόν άλλο.

Σε κάποια σύντομη διακο-πή, έσκιψε τρυφερά και τού ψι-θύρισε σ' αυτή:

— Με συγχωρή, άντρούλη μου, όλα είμαι τόσο άπασχολη-μένη μ' όλον αυτό τόν κόσμο, ώ-στε δεν έχω να σου διαθέσω ούτε μία στιγμή... Θάπρεπε να βρή κάποιον ευχάριστη συν-τροφιά... "Υπάρχουν εδώ τόσες όμορφες γυναίκες, πρόθυμες να σε διασκεδάσουν...

Σταμάτησε ξαφνικά, άφινον-τας τόν σε άμνηστία.

—Με συγχωρή, πρόσθεσε.
—Εφτασε ο Νάτ.
Ο Τούλ έπαιζε νευρικά με την καρφίτσα της γραβάτας του — που δεν παρίστανε τώρα μια έλικα, αλλά ένα πέταλο αλόγου. Φαινόταν πάντα τυπικός κι' αξιοπρεπής, σαν καθηγητής Πανεπιστημίου.
Ο Μπόχου πήγε κοντά και τον άκουσε να διηγείται στην παραγμένη Τζιλ:
—Μάθατε τα νέα; Άποπειραθήκανε να σκοτώσουν τον Κίρο, έδώ και μιά ώρα, μπροστά στο μαγαζί του! Τον τραυματίσανε αρκετά σοβαρά, όπως άκουσα να λένε. Ίσως και να μη τη γλυτώσει... Μά δεν μπορεί, θα είσαστε εν γνώσει! Γιατί δεν μάς ειδοποιήσατε κι' έμεις;
—Δεν καταλαβαίνω τίποτα... τίποτα! Ψιθύρισε η Τζιλ, κατακλυσμη.
Μά ο Τούλ δεν φάνηκε να είχε πεισθή.
—Λόγω τιμής, πρόσθεσε η Τζιλ. Σας όρκίζομαι, δεν τόξερα... Μά ποιος άλλος θαχε συμφέρον να... Έκτός αν ο Κίρο είχε κάποιο σοβαρό λόγο να σκαρώσει ο ίδιος αυτή την απόπειρα εναντίον του!
Ο Νάτ Τούλ γέλασε, μ' αυτή την ιδέα. Μά η νέα γυναίκα επέμενε ζωηρά:
—Όχι, όχι, μη γελάτε! Κάτι τέτοιο μου λέει η γυναίκα διαίσθησή μου... Είναι παμπόνηρος, αυτός ο Κίρο! Μιά καινούργια φουρνιά καλεσμένων την άπασχόλησε και πάλι, κι' έγκατέλειψε τον Μπόχου και τον Τούλ. Ο δεύτερος την κύτταζε με θαυμασμό να υποδέχεται χαμογελώντας τους επισκέπτες.
—Η γυναίκα σας έχει άτσαλένια νεύρα, είπε στο Μπόχου. Προσπάθησα να την πείσω να πάει κι' αυτή δίπλα στο πιλότου.
—Α, είσαστε πιλότος, έσείς;
—Ναί, από χρόνια.
—Ξέρω κι' εγώ να οδηγώ αεροπλάνο! έήλωσε ο Μπόχου, ευχαριστημένος γιατί εύρισκε ένα θέμα που τον ενδιέφερε. Τί σας έκανε ν' ασχοληθήτε με την αεροπορία; Ο πόλεμος;
—Ό, όχι. Είχα αρχίσει πολύ πριν. Εύρισκα πως μ' έζηπηρετούσε πολύ στις δουλειές μου, σαν γρήγορο, ασφαλίσμενο και άνετο μεταφορικό μέσο.
—Τί είδους δουλειές κάνατε;
—Ο Τούλ γέλασε κι' άπόφυγε ν' άπαντήσει.
—Πάμε να πιούμε κάτι, πρότεινε.
Μά ο Μπόχου τον άφισε ν' άπομακρυνθί μονάχος του. Και, πομακρυνθί μονάχος του, έκαί, μόλις του δόθηκε ευκαιρία, τράβηξε τη Τζιλ σε μιά γωνία και τη μύτησε:
—Πες μου, κοιές άκριβώς είναι οι δουλειές του Τούλ; Μηπως έκανε πάλι καμμία γκάπως που τον ρώτησα;
—Η Τζιλ χαμογέλασε. Κι' ο Μπόχου την άκουσε να του ψιθυρίζει μιά λέξη:
—Ναρκοτικά!
—Ύστερα τούστειλε ένα φιλή με την άκρη των δαχτύλων της κι' έτρεξε προς την είσοδο για να υποδεχτή τον Ντίκ Γκρανάντα.
Ο νεαρός χορευτής ήταν ντυμένος έπίσημα. Άντί για πουκαμισό όμως, φορούσε για περίεργο, μαγιό ένα μικροκαλάκι με πολύ έανθό, που

τον σύστησε στη Τζιλ ως Ντρέσελ. Εκείνος υποκλίθηκε με πολλή χάρη.
—Θαρθέ όπου και νάναι η γυναίκα μου, ή Άλεις, είπε ύστερα ο Γκρανάντα. Της σύστησα ν' άργήσει λίγο.
Ερρίξε μιά ματιά γύρω του, κάνοντας πως δεν είδε το Μπόχου.
—Πώς συμβαίνει να φτάνω πάντα τελευταίος; πρόσθεσε.
—Γιά να κάνετε μεγαλειότητα εντύπωση, άπάντησε η Τζιλ χαμογελώντας. Τί ώραία που σας πηγαίνει το άποψινό σας ντύσιμο!...
—Βρίσκετε; είπε ο Γκρανάντα, κολακευμένος. Άλήθεια όμως, δεν μου φαίνεται νάχω ξαναδθ τον κύριο.
Κύτταζε τώρα έρωτηματικά το Μπόχου. Ζητούσε να τον έκδικηθί έτσι, γιατί δεν τον είχε άναγνωρίσει εκείνος, τη βραδυά της συσκέψεως. Η Τζιλ τους σύστησε γρήγορα — γρήγορα.
—Πώς είσατε; είπε ο Γκρανάντα.
Και του γύρισε άμέσως την πλάτη.
—Α, αγαπητή μου Τζιλ, έχω κάτι να σας πώ σε λιγάκι... Μην παραλείψετε να μου το θυμίσετε.
—Γιατί δεν μου το λέτε τώρα άμέσως, Ντίκ;

—Όχι, όχι, σε λίγο... Έλα, πάμε, Ντρέσελ.
Η Τζιλ στράφηκε στο Μπόχου.
—Θά μου κάνης τη χάρη να βρής τον Ρούντυ; του είπε. Θέλω να του συστήσης έκ μέρους μου να προσέξει πολύ τί θα πη στο Γκρανάντα!...
Ο Μπόχου συλλογιζόταν άκόμα εκείνο που είχε μάθει άπ' τη γυναίκα του για το Νάτ Τούλ... Ύπακούσε ώστόσο και διευθύνθηκε προς το μπάρ.
Άνακάλυψε το Ρούντυ Κάνιν κοντά στο παράθυρο με το καινούργιο τζάμι. Ένας νεαρός του εξηγούσε καταλεπτώς γιατί η άστυνομία ήταν τελείως άνικανη στην ύπόθεσι της δολοφονίας του Ρότ.
Ο Μπόχου τον έπιασε άπ' το μπράτσο, τον τράβηξε λίγο παράμερα και του επανέλαβε την παραγγελία της Τζιλ. Εκείνος έγνεψε με το κεφάλι πως είχε καταλάβει.
Ο Μπόχου άπομακρύνθηκε κι' άνακατέυτηκε πάλι με τον κόσμο. Στο μεγάλο σαλόνι, μιά συντροφική άνάφερε τ' άπουδαία πρόσωπα που γνώριζε. Ο Μπόχου προσπάθησε να φανή στο ύψος του, τονίζοντας πως είχε γνωρίσθί με τον Ίμπν Σαούντ και με το Δαλάι — Λάμα. Κανείς όμως άπ' τους άκροατές του δεν τους ήξερε...

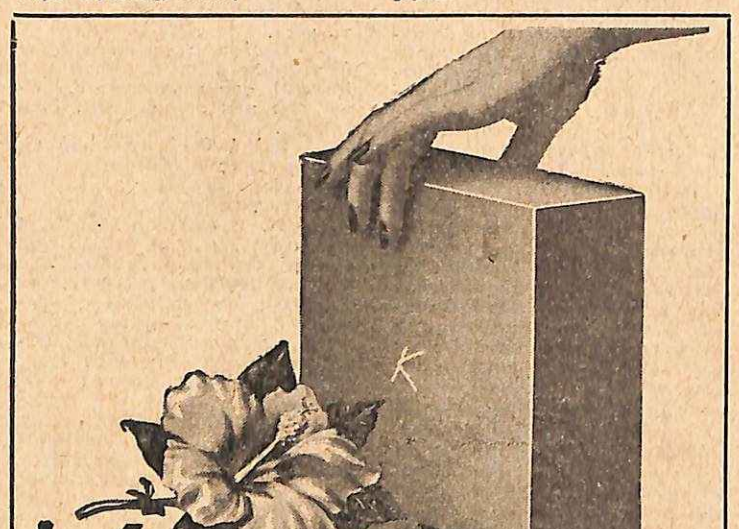
Άδειασε ύστερα ένα ποτήρι κι' άρχισε να κυτάζει τα ζευγαράκια που χορεύανε. Είδε το Τζακίνο, τον «Παπά», νάχη ξεμοναχιάσει σε μιά γωνία τη μικρή, μανικουρίστα. Το ρεβόλβερ του ξεχώριζε, όπως πάντα, κάτω άπ' τη μασχάλη του.
Ξαφνικά, άκούστηκε άπ' το χώλλ ή φωνή της Τζιλ, έλαφρά άλλοιωμένη:
—Μπά! Ο Φράν!...
Ο Μπόχου έτρεξε προς τα εκεί. Κι' είδε το Φράν Κίρο να δίνει τα γάντια του και το κάπello του σε μιά καμαριέρα, κρατώντας όμως το αώνιο μπαστουνακι του. Τα χείλια του ήσαν ακόμα λίγο πρημένα άπ' τη γροθιά που του είχε δώσει ο Μπόχου. Ώστόσο του χαμογέλασε φιλοφρονητικά.
Ο Κάνιν είχε πάει κι' αυτός κοντά, όταν άκουσε τη φωνή της Τζιλ.
—Οφείλω να όμολογήσω ότι δοκίμασα μιά κάποια έκπληξι, βλέποντας σας, είπε η Τζιλ στον Κίρο.
—Άλήθεια;... Μά θαπρεπε να ξέρετε πως τίποτα — άπολύτως τίποτα — δεν μπορούσε να με κάνει να χάσω αυτή την ώραία γιορτή σας!
Η γοήγηση ματιά που έρριξε ο Κάνιν στη Τζιλ, σήμαινε: «Ποιος ξέρει τί έχει μέσ' στο μυλό του...»
Έκείνη έπιασε άπ' το μπράτσο τον Κίρο.
—Φράν, του είπε, έμαθα κάτι τρομερό!...
—Α, έννοείτε το άποψινό έπείσοδιό, έξω άπ' το μαγαζί μου; Ηουχάστε, αγαπητή μου... Τραυματίσθηκε θανάσιμα ένας άπ' τους άκολουθούς μου... ο Τόνυ, ένας συμπαθητικώτατος νεός... Ίσως ή σφαίρα προοριζότανε για μένα, μά εγώ είμαι έφτάψυχος... Μην άνησυχήτε, Ρούντυ, θα ήσω ακόμα αρκετά ώστε να κατολήξω μαίτρ — ντ' ότέλ στον «Κένταυρο»...

Ο Κάνιν προσπάθησε να γελάσει.
—Μπορείτε πάντως να βασισηθήτε σε μένα, όταν βρεθήτε σ' ανάγκη, άπάντησε.
Η Τζιλ τράβηξε τον Κίρο προς το μεγάλο σαλόνι, όπου χαλούσε τον κόσμο ή όρχήστρα.
—Είν' όλοι έδώ, Φράν, του είπε. Σας περιμένουν άνυπόμονα.
Τον άφισε ύστερα και ξαναγύρισε στον Κάνιν.
—Μου φαίνεται πως βάχουμε φασαρίες άπόψε! του ψιθύρισε. Ο Νάτ και σείς ύποτιμάτε πολύ το Φράν!
Στράφηκε έπειτα στο Μπόχου και του είπε άφηρημένα:
—Πρέπει να βρής κανένα για να διασκεδάσης λίγο, Λούκε... Άλήθεια, Ρούντυ, τί έγινε ο Γκρανάντα;
—Πιστεύω πως κάνει κάποιο νούμερο, στο μπάρ.
—Πρέπει να του μιλήσω!
—Πάω να τον βρώ, είπε ο Μπόχου.
Άπομακρύνθηκε, ευχαριστημένος γιατί είχε έπιτέλους κάτι να κάνει, αντί να τριγυρίζη σαν κολασμένη ψυχή.
Βρήκε μπροστά του τον ξανθό νεό που είχε παρουσιάσει ο Γκρανάντα με τ' όνομα Ντρέσελ.
—Πού είν' ο φίλος σας; τον ρώτησε.
—Θάβελαι κι' εγώ πολύ να τδ ξέρω, άπάντησε ο Ντρέσελ με φωνή γελοία έπιτηδευμένη.

Δεν καταφέρνω να τον βρώ...
Κύτταξε μ' ένδιαφέρον το Μπόχου και πρόσθεσε:
—Με συγχωρήτε για την άδιακρισία μου, αλλά... πείτε μου, βάζετε τα μαλλιά σας; Όχι, άπάντησε ο Μπόχου μ' άμνηστία. Πώς σας ήρθε τέτοια ιδέα;
—Είναι τόσα όμορφα! Άς μπορούσαν ναχούν εκεί ο δικά μου τέτοιο χρώμα... Θα μου πητε πως τα καταφέρνετε. Μου το ύπόσχεσθε;
Ο Μπόχου διεθύνθηκε προς το μπάρ. Δεν βρισκόταν εκεί ο Γκρανάντα. Ο Μπόχου έτοιμάσε ένα κοκταήλ. Καθώς έπαιρνε το ποτήρι του, προσέξε πως το χέρι του έτρεμε, κι' άναρωτήθηκε σαν τί μπορούσε να φάβαται...
Μιά όμορφη μελαχροινή, με προκλητικά χείλη, τον πλησίασε και κόλλησε πάνω του.
—Το θέλω εγώ! του είπε παίρνοντάς του το ποτήρι του. Εκείνος έτοιμάσε άλλο.
—Πάμε να φύγουμε από δω; του πρότεινε ή μελαχροινή. Βαρέθηκα... Και σεις το ίδιο, βάρεθηκα... Μά κάνουμε ένα γύρο ως το σπίτι σας;
Και του φίλησε το χέρι. Ο Μπόχου άδειασε μονορούφι το ποτήρι του.
—Αδύνατον, άπάντησε. Γιατί είν' έδώ το σπίτι μου... Κι' άπομακρύνθηκε, προσπαθώντας να θυμηθί ποιόν ζητούσε...
Κοντεύει να μεθύσω... μουρμούρισε. Θάπρεπε να τιμήσω κάτι... Μά ποιόν γυρεύω; Ποιόν;...
Τον είχε πιάσει πονοκέφαλος άπ' την κοσμοσυρροή και την όχλοδοθ. Κύτταζε τα πρόσωπα των καλεσμένων, προσπαθώντας να θυμηθί. Μά μοιάζανε όλα μεταξύ τους.
Κάποια στιγμή, άκουσε ζωηρά χειροκροτήματα. Ρίχνοντας μιά ματιά πάνω άπ' τα κέφαλα του συγκεντρωμένου κόσμου, είδε το Γκρανάντα που άρχιζε ένα χορευτικό νούμερο με τη συνδεαία της όρχήστρας με τν νεύρων. Όλοι είχαν τα μάτια τους καρφωμένα πάνω του — προπάντων οι γυναίκες.
Το μισόγυμνο κορμί του Γκρανάντα ήταν αδύνατο, ραχιτικό, κοσμημένο με χρυσά πλάντα ήλιο της που χρυσά το δόξαζε. Δεν είχε τίποτε το έλκυστικό. Κι' όμως προκαλούσε άληθινό ένθουσιασμό στους θεατές, τόσο που όταν τελείωσε τον μπίζάρισαν σαν τρελλοί.
Άνάμεσα στον κόσμο, ο Μπόχου διέκρινε τη Τζιλ που είχε πλησίασει το Γκρανάντα και τον είχε πιάσει άπ' το μπράτσο. Προσπάθησε ν' ανοίξη δρόμο για να πάη κοντά τους, αλλά βρήκε μπροστά του τον Νάτε Τούλ.
Ο Κάποιος κοντοούλης, με ποτηρό πρόσωπο, χτύπησε στον ώμο τον Τούλ.
—Γεία σου, παληόφιλε! του φώναξε.
—Μηνυ πραγματικά, παροδέχτηκε εκείνος. Μά όταν έχω κανείς φίλους σαν το Ρούντυ, με τόσο χοντρό πορτοφόλι, νυ, με τόσο ποτε πολύν καιρό στο δέν μένει ποτε πολύν καιρό στο φρέσκο.
Ο Μπόχου έφτασε στο μεταβόλαιο στη Τζιλ, που του έδωσε το χέρι της, χωρίς να διοκόψη την κουδέντα της με

το Ντίκ Γκρανάντα. Έπινε σιγά — σιγά ένα «κοϊμέλ», χαμογελώντας άπο ευχαρίστησι.
—Δεν μπορεί να μιλάτε σοβαρά, Ντίκ... έλεγε.
—Σοβαρώτατα, σας βεβαιώ! άπάντησε ο χορευτής. Ο Τζακίνο έννοει να βγαίνουν δυό έκατομμύρια το μήνα άπ' το Λος Άντζελες.
—Δυό έκατομμύρια; Μά είναι άστρονομικό ποσό!
—Κι' όμως... Άν δεχθούμε πραγματικά να συνεργασθούν όλοι, μπορεί να βγούν αυτά τα λεφτά. Άλλοιώς... Ξέρετε το Τζακίνο! Όταν θέλη κάτι, το πετυχαίνει.
—Κανένας μας δεν θέλει ιστορίες, είπε ή Τζιλ μαλακά και συμφιλιωτικά. Εγώ ίδιως, όπως ξέρετε, είμαι πάντα ύπέρ της καλής συνεννόησης. Μά πρέπει να δώσετε στο Τζακίνο να καταλάβη πως δεν πρέπει ναμει άπληστος...
Την άπομάκρυνε ξαφνικά άπ' το Γκρανάντα ένα πλήθος άπο θαυμαστές του, που τον ίκέτησαν να ξαναρχισθί το νούμερό του. Σφίγγοντας γύρω του άχόρταγα, παρ' όλη την άηδία και την πληξί που διάβαζαν

καθαρά στη φυσιογνωμία του.
—Ντρέσελ! ούρλιασε εκείνος. Πού είσαι;... Έλα να διώξες όλες αυτές τις παλαβές!
—Έλα μαζί μου, Τζιλ, έπινε ο Μπόχου.
—Όχι, όχι τώρα, αγαπη μου! Άφισέ με λίγο. Πρέπει να καταφέρω να τον πείσω... Έσύ πηγαίνε να πής στο Γκύν' άρχισθί να προσφέρη άναψυκτικά.
Στην κουζίνα, όπου πήγε για να έκτελέση την παραγγελία, ο Μπόχου συνάντησε το Τζακίνο. Ο γερο — γκάγκστερ παρίστανε, μπροστά στους τρομαγμένους υπηρέτες, την περίφημη άνθρωποσφαγή του Κομίσκου Πάρκ. Είχε βγάλει το πιστόλι του κι' έμειμτο το κακάρισμα ενός φανταστικού μυδραλλιοβόλου, σαν τα μικρά παιδιά που παίζουνε τους Έρυνδέρμους.
—Κυτάχτε αυτό έδώ! φώναξε.
Όλοι τον περικυλώσανε, για να δουνε. Ήταν ένα μικρό μαύρο ζωύφιο, που είχε μπή άπ' τον ήλιο.
—Δεν ξέρετε τί είν' αυτό, έ;... Δεν θα τόχετε ξαναδθ ίσως. Θα σας το πώ λοιπόν έγώ: Είναι κατσαρίδα... Ναί, κατσαρίδα! Είχαμε χιλιάδες τέτοιες, εκεί στη φυλακή. Πεινάει ή φοκαριάρα...
Πλησίασε στο τραπέζι της κουζίνας κι' άφισε τη κατσαρίδα στη μέση ενός δίσκου με σάντουιτς.
—Όλοι νοιώσανε άβδία, μ' αυτό το θέαμα. Ο Τζακίνο τους κύτταζε περιφρονητικά.
—Α, σας φέρνει άναγούλα, άρχοντομαθήμενοι μου; πρόσθεσε. Κυτάχτε όμως τί ήμαστε έμεις, οι «σκληροί άντρες» του καιρού μου...
Έπιασε πάλι άνάμεσα στα δυό του δαχτύλα την κατσαρίδα και την κατάνι.
—Ακόμα κι' ο Μπόχου δεν μόρεσε τώρα να πνίξη την άηδία του. Βγήκε βιαστικά άπ' την κουζίνα κι' άνέθηκε στην καμαρά του.
Μπαίνοντας ξαφνικά, είδε ένα άγνωστο ζευγάρι άγκαλιασμένο. Μούγκρισε άπο μανία, τους έρπαξε και τους δυό και τους πέταξε προς την πόρτα.
—Κρεμοτσασκιστή, γουρούνια! είπε, με τα δόντια σφιγμένα.
Εκείνοι τον κύτταξαν, σατισμένοι και κατακόκκινοι. Βιάστηκαν να φύγουνε, χωρίς να τολήσουν να διαμαρτυρηθούνε...
Ο Μπόχου κάθισε πάνω στο τσαλακωμένο κρεβάτι, σφίγγοντας νευρικά τις γροθιές του. Τού ήταν αδύνατο να καταλάβη, ο άπλος αυτός και τραχύς τυχαδιώκτης, τη συμπεριφορά των ανθρώπων εκείνων, που δεν είχαν καν το δικαιολογητικό του μεθυστού. Αυτός ήταν ο μόνος άληθινά μεθυσμένος.
—Εμεινε συλλογισμένος κόμηση ώρα. Όταν ή Ναομί μισάνοιξε την πόρτα, της πέτοξε στο κεφάλι τον τόμο με τα γαλλικά ποιήματα της Τζιλ.
—Πρέπει να φύγω από δω, όσο είναι ακόμα καιρός... Ψιθύρισε.
—Εβγαλε τις βαλίτσες του, άπ' τη ντουλάπα κι' άρχισε να τις γεμίζει με τα πράγματά του.
—Θά ξαναρθω αύριο να πάρω τη Τζιλ. Πρέπει ν' αλλάξουμε άέρα!...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

KOTEX

Μοναδικό εις τον κόσμο διά την διπλής όψεως απαλότητα και άπορροφητικότητα του. Στην όρει-θασία, τό κυνήγι, την ήπασια και την κωπηλασία χρησιμοποιήσατε το Κότεξ για περισσότερο ασφάλεια. Με το Κότεξ αισθάνεσθε ευχάριστα όλόκληρο το είκοσιτετράωρο. Κάθε μητέρα έχει υποχρέωση να καταπολήξη την κόρη της για τέ πλεονεκτήματα του Κότεξ.

GELOROSE LADAS
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑΣ)

- Πρωτότυπη γλυκοδερμική σύνθεσις ειδική για την περιποίηση των χειρών
- Μερικές σταγόνες δίνουν στα χέρια λευκή και βελούδινη όψη.

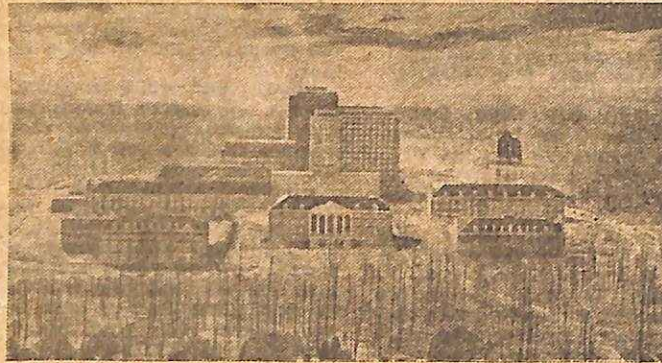
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

ΧΑΡΙΤΕ
ΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ!

Προφυλάξτε όμως το δερμα σας και τη χείλη σας από τον ήλιο, τον ήλιο και την αμύρα της θάλασσας.
Η ΛΑΜΟ — KREM ZINNIA προστατεύει την επιδερμίδα σας χωρίς εις τα καθαρά και ευγενή συστατικά της Λαο-λίνης, τα οποία περιέχει το KRATION "ZINNIA", προφυλάσσει τα χείλη και τα διατηρεί απαλά και άρρερα.

Zinnia
ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Στο «Εθνικό Ίνστιτούτο Υγείας» γίνονται δεκτοί μόνο όσοι δεν έχουν πιθανότητα θεραπείας...

ΕΝΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΓΙΑ ΑΝΙΑΤΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Το Έθνικό Ίνστιτούτο Υγείας της Ουάσιγκτων

Εδώ και τρία περίπου χρόνια, άνοιξε στις Ήνωμένες Πολιτείες ένα νοσοκομείο, όπου δεν γίνονται δεκτά παρά μόνο άτομα που υποφέρουν από κάποια από τις αρρώστειες, που η επίσημη δεν κατώρθωσε ως τώρα να νικήσει.

Τα νοσοκομεία αυτά βρίσκονται σε ένα από τα περίχωρα της Ουάσιγκτων και είναι μοναδικό στον κόσμο, γιατί δεν περιορίζεται σε θεραπευτικό ρόλο, που άλλωστε, λόγω της φύσεως των ασθενειών που φιλοξενεί, δεν μπορεί παρά να είναι πολύ μικρό.

Βέβαια, οι επιστήμονες που το επανδρώνουν, φροντίζουν να προσφέρουν την άψογη φροντίδα που μπορούν, στα τραγικά θύματα της μοίρας, που έμπιστευαν τον εαυτό τους στα χέρια τους.

Αλλά, ακόμη περισσότερο, το Έθνικό Ίνστιτούτο Υγείας, όπως ονομάστηκε το ίδρυμα αυτό — είναι το πεδίο της μάχης, όπου αρκετές εκατοντάδες επιστήμονες κάθε ειδικότητας, αγωνίζονται με σύστημα και υπομονή να ανακαλύψουν τις αιτίες που προκαλούν τις ασθένειες, αρρώστειες και να βρουν τον τρόπο για τη θεραπεία τους.

Γι' αυτό ακριβώς και περιορίζεται μονάχα σε άτομα που κατά κάποιο τρόπο αποτελούν σπάνια επιστημονικά φαινόμενα, όταν τομέα της υγείας.

Ανάμεσα στους ασθενείς του περιλαμβάνονται βαρείες και σπάνιες περιπτώσεις καρκίνου, ρευματικές καρδιοπάθειες, παθήσεις του μεταβολισμού, περιπτώσεις σχιζοφρενίας και ένα σωρό άλλες σοβαρές και αθεράπευτες αρρώστειες.

Με λίγα λόγια, θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει το ίδρυμα αυτό σαν ένα ζωντανό αρχείο των ανιάτων ασθενειών.

Ο προορισμός του ιδρύματος αυτού, όμως, δεν είναι απλώς να δίνει ασυλο σε αρρώστους που δε φαίνεται να έχουν καμία πιθανότητα θεραπείας. Οι ικανότητες του ξεκινούν από τη στιγμή που ο ασθενής είναι άρρωστος, για να γίνουν ένα σημαντικό βήμα στην

καταπολέμηση των αγιάτρευτων ασθενειών, πρέπει οι επιστήμονες να μελετήσουν από κοντά τις περιπτώσεις των ανθρώπων που υποφέρουν από αυτές.

Επί πλέον, οι άνθρωποι αυτοί δεν αρκεί μόνο να τεθούν κάτω από τα εξεταστικά μυαλά των επιστημόνων, αλλά πρέπει να θέλουν να βοηθήσουν κι εκείνοι στο έργο τους. Έτσι, δεν είναι παράξενο το πως, ενώ ο αριθμός των αρρώστων είναι πρὸς τὸ παρὸν περιορισμένος σε τριακόσια άτομα, οι κάθε λογής γιατροί που τους παρακολουθούν φτάνουν τους εξακόσιους.

Αλλά, εκτός από το γεγονός ότι σε κάθε αρρώστο αντιστοιχούν από δύο γιατροί, η σημασία που δίνεται στην επιστημονική έρευνα, φαίνεται και από το γεγονός ότι τα εργαστήρια του νοσοκομείου αυτού καταλαμβάνουν τα δύο τρίτα του χώρου του.

Ωστόσο, αυτό δε σημαίνει ότι οι γιατροί αγνοούν τους αρρώστους τους σαν ανθρώπους και νοιάζονται μόνο για τη βοήθεια που θα τους προσφέρουν. Γιατί, αντίθετα από ό,τι θα μπορούσε ίσως να φανταστεί κανείς, σκοπός του ιδρύματος αυτού δεν είναι να φιλοξενήσει ένα πλήθος από σωματικά έρπεια, που θα παραδοθούν στα χέρια ψυχράν επιστημόνων μόνο για πειράματα.

Πριν από κάθε έρευνα και πείραμα, η πρώτη φροντίδα των γιατρών και των νοσοκόμων είναι να κάνουν όσο πιο άνετη και εύχρηστη μπορούν τη ζωή των αρρώστων τους και να φροντίσουν για την θεραπεία ή την ανακούφισή τους. Σε αυτό βοηθάνε και οι κανονισμοί του νοσοκομείου, που είναι φτιαγμένοι για να προσφέρουν την άνεση και την ευχαρίστηση στα τραγικά θύματα της μοίρας.

Οι αρρώστοι μπορούν ακόμη και να ξενυχτήσουν, αν το θελήσουν, και τίποτα δεν τους υποχρεώνει να υποβάλονται στη συνηθισμένη routine των νοσοκομείων. Μια πλούσια βιβλιοθήκη είναι στην απόλυτη διάθεσή τους κάθε στιγμή, μαζί με πολ-

λές άλλες ψυχαγωγίες που τους προσφέρονται.

Γιατροί και νοσοκόμες είναι πρόθυμοι να μείνουν μαζί τους για ατέλειωτες ώρες και συζητάνε μαζί τους το κάθε τι. Αυτό συντελεί στο να δημιουργείται μεταξύ τους η απαραίτητη οικειότητα, που εδραιώνει την πίστι και τη διάθεσή τους να αγωνιστούν.

Οι περισσότεροι άλλωστε ξέρουν από πριν ή μαθαίνουν γρήγορα, την πραγματική τους κατάσταση και αυτό τους κάνει πρόθυμους να δοκιμάσουν κάθε τι καινούργιο που πιθανόν να τους γιαιτρήσει.

Σε αντάλλαγμα για τις τόσες ανέσεις που προσφέρουν στους αρρώστους τους, οι επιστήμονες έχουν την ευκαιρία να παρακολουθούν από κοντά και με τα τεραστικά μέσα που διαθέτει το νοσοκομείο, την εξέλιξη των ασθενειών, που άλλοι θα ήταν δύσκολο να τις βρουν όλες μαζεμένες.

Ανάμεσα στους αρρώστους του Έθνικού Ίνστιτούτου Υγείας π.χ., υπάρχει μια ηλικιωμένη χήρα, που υποφέρει από έλλειψη αιμοσφαιρίνης γάμμα στο αίμα. Η αιμοσφαιρίνη γάμμα, αποτελεί ένα από τα βασικότερα άμυντικά μέσα του οργανισμού μας και μας επιτρέπει να καταπολεμάμε τις αρρώστειες. Μέσα στα τελευταία δέκα χρόνια, η γυναίκα αυτή προσέδληθε δεκά φορές από πνευμονία, υπέστη έννεα δηλητηριάσεις του αίματος, μία μηνιγγίτιδα και άπειρα κρυολογήματα, γρίππες και άλλες ελαφρότερες ασθένειες.

Εδώ και πέντε μήνες, όμως, έχει ησυχάσει, γιατί κάθε μέρα της δίνουν σουλφαιμίδες και της κάνουν μεταγγίσεις αιμοσφαιρίνης γάμμα που της δίνουν τη δυνατότητα να αντιστέκεται αποτελεσματικά στις διάφορες προσβολές.

Η γυναίκα αυτή ξέρει πόσο τραγική είναι η κατάστασή της, αλλά τη δεχεται με στωικότητα και φροντίζει να βοηθήσει με κάθε τρόπο τους γιατρούς να καταλάβουν την αρρώστειά της, όπως άλλωστε και οι περισσότεροι αρρώστοι του νοσοκομείου.

Η συγκέντρωση όλων αυτών των πλεονεκτημάτων μέσα σε ένα ίδρυμα, δίνει στους επιστήμονες την ελπίδα ότι δεν είναι μακριά η μέρα, που θα ξέρουν πολύ περισσότερα για τις μαστίγες του αιώνος μας και θα μπορούν να τις καταπολεμήσουν.

Η... ύγρη κληρονομιά

Κάποιος πλούσιος Άγγλος έμπορος, που πέθανε τελευταίως, άφισε κληρονομία 300 μισιλιές έκλεκτο κρυστό στο μικρό του γιού, ηλικίας 3 χρονών... Εύτυχώς όμως, με τον ρητό όρο ότι δεν πρόκειται να τις αγχίσει προτού συμπληρώσει τα 21!

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙΣ

Καθλωμένη εδώ και δέκα χρόνια στο κρεβάτι της από πολιομυελίτιδα ή Σούζαν Άμπρεχτ, 26 χρονών, από το Κλη-θελαν των Ήν. Πολιτειών βρήκε ένα τρόπο να κερδίσει αρκετά χρήματα. Με ένα καλαμάκι το οποίο χειρίζεται με τα δάχτυλα της σχηματίζει στο τηλέφωνο διαφόρους αριθμούς και προτείνει στους συνωμολητές της να εγγραφούν συνδρομητές σε διάφορα περιοδικά. Έκείνοι δέχονται συνήθως την πρότασή τους γιατί γίνεται με τον τόσο πρωτότυπο αυτό τρόπο. Έτσι, η Σούζαν καταρθώνει με τον τρόπο αυτό να κερδίσει 100 δολάρια το μήνα, ποσό που αποτελεί ασφαλώς μία δίκαιη αποζημίωση της θαυμαστής θελήσεώς της.

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ο άερας της θάλασσας και η αλμύρα της κατέκλιναν, όπως βλέπετε ανωτέρω, τα χέρια και το πρόσωπο του γέρου ψαρά του Κοζιμάρ, Μιγκουέλ Ραμίρες. Ο γέρος αυτός, που από ανάγκη για τη θάλασσα έμεινε ανήλικος και δεν απέκτησε απογόνους, είναι ο άνθρωπος που ενέπνευσε στο διάσημο Αμερικανό συγγραφέα Χέμινγκγουεϊ το μυθιστόρημά του «Ο γέρος και η θάλασσα». Ο Ραμίρες πέθανε στη θάλασσα πάνω από μισό αιώνα. Σήμερα, είναι παμπάζος, και έζη από την γενναίοτητα των νεότερων συναδέλφων του, που δεν παραλείπουν να του εξασφαλίζουν το καθημερινό του ψάρι.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Άμαρτίες γονέων...

Τα παιδιά της γειτονιάς είχαν μαζευτεί, εκείνο το απόγευμα, στη μεγάλη αυλή του σπιτιού της κυρίας Εύγενίας κι' έπαιζαν κάτω από δύο πανύψηλα δέντρα.

Φώναζαν χαρούμενα, κρατημένα από τα κεράκια σε κύκλο, ενώ στη μέση σπαρταρούσαν από τα γέλια ένα παιδάκι, ο Μανώλης.

Δεν ήταν συννηθισμένο αγοράκι. Διέφερε πολύ απ' όλα τα παιδιά. Είχε ένα κεφάλι μεγάλο, δυσανάλογο με το κορμί του και τα χέρια του, καθώς και τα πόδια του κουρινότουσαν παράξενα, τρεμουλιαστά όταν περπατούσε.

Η γειτονιά, που τόδλεπε σκεδόν κάθε μέρα ψιθύριζε: «Ο ήλιοςος! Κι' όλοι κουνούσαν το κεφάλι τους κι' όταν σιγουδεντίζαν, πρόσθεταν: «(Άμαρτίες γονέων)».

Κανείς όμως δεν είχε δει ποτέ, ούτε τη μητέρα, ούτε τον πατέρα του Μανώλη.

Ένα πρωινό είδαν την κυρία Εύγενία, που κατοικούσε μόνη της στο διώροφο σπίτι τη μεγάλη αυλή, να κατεβαίνει από ένα ταξί και να κρατά στην αγκαλιά της ένα μωρό.

Η κυρία Εύγενία δεν ήταν τόσο νέα για να της φορτώσουν καμμία περιπέτεια, αλλά και δεν μπορούσαν να μη τη ρωτήσουν, στην καταλλήλη στιγμή:

«Τίνος είναι το παιδί;»
«Εκείνη χαμογέλασε με την περιέργεια του κόσμου και πρόφερε άταραχα για να σταματήσει κάθε συζητήσι και εξήγησι:

—Είναι δικό μου!
Από τότε δεν τόλμησαν να την ξαναρωτήσουν και το παιδί μεγάλωσε και φανέρωνε ένα αλλόκοτο χαρακτήρα, μία παράξενη εξυπνάδα.

Ο κόσμος όμως τόλεγε «ήλιοςος!»
«Εκείνο ωστόσο έπαιζε και γελοῦσε «πολύ απ' όλα τ' άλλα τα παιδιά.

Πριν κλείσει τα δέκα χρόνια ο Μανώλης, δύο φορές έκανε ταξίδι με την κυρία Εύγενία και τον πρε μεζι της. Όλοι τότε υπέθεσαν πως πήγαινε το παιδί στους γονείς του, που γινε τόσαν παραδωσαν για να το μεγαλώσει, για να το εφορτωθούν εκείνοι, αυτό το «αχρηστο» το «ήλιοςος»...

Γύρω, γύρω όλοι, στη μέση ο Μανώλης...

Φώναζαν χαρούμενα τα παιδιά, και η κυρία Εύγενία, καθισμένη στο χαλί της έπλεκε ένα πουλοδεράκι για το αγοράκι αυτό και συλλογιόταν:

«Του χρόνου, όπως μου είπαν οι γιατροί, θα ν' πάω πάλι στην Έλβετία... Θα γίνω έντελως καλά... Είμαι βέβαιη! Άς λένε ό,τι θέλουν οι άλλοι...»

Μία στιγμή της και κτύπησε το πλεκτό στα γόνατά της και κτύπησε το παιδάκι, που είχε γίνει κατακόκκινο από τα γέλια.

Το κορμίσκι της εξώπορτας χτύπησε εσφονάκι και τα παιδιά σταμάτησαν να παίζουν. Μία μικρούλα έτρεξε ν' ανοίξει.

Ένας ηλικιωμένος κύριος προχώρησε, ζήτησε την κυρία Εύγενία και ανέθηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια, που έβγαζαν στο χαγιάτι.

Σε λίγο τα παιδιά ξανάρχισαν το παιχνίδι τους, ενώ ο επισκέπτης με την κυρία Εύγενία μπήκαν στο σαλόνι.

—Τι συμβαίνει, Γρηγόρη; τον ρώτησε εκείνη.

—Έχω δυσάρεστα νέα, κυρία Εύγενία. Ο κύριος πέθανε, δεν άντεξε πια. Από τότε που πέθανε η κόρη σας χειρότερη διαρκώς η αρρώστειά του. Τα τελευταία, ιδίως, πέντε χρόνια έμεινε διαρκώς αμυητός, κλεισμένος στο σπίτι. Έκανα ό,τι μπορούσα για να τον ευχαριστήσω. Η μοίρα όμως τον χτύπησε αλύπητα. Πεδαινοντάς μου παρέδωσε τη διαθήκη του και με παρακάλεσε να σάς πω να φροντίσετε για το παιδί.

Η κυρία Εύγενία άνοιξε το φάκελλο που της παρέδωσε αυτός ο άνθρωπος και είδε πως την άφηνε ο γαμπρός της κηδεμόνα του παιδιού και διαχειριστή της μεγάλης περιουσίας του.

—Δεν σε κρατώ περισσότερο, Γρηγόρη... είπες στον επισκέπτη. Να γυρίσεις πίσω και να με περιμένεις. Σε δυο μήνες θαρθώ κι' εγώ με το παιδί, στην Έλβετία.

Ο ξένος έφυγε και κανείς στη γειτονιά δεν κατάλαβε την παρουσία του, εκτός από τα παιδιά που ξεγνοιαστοί άρχισαν και πάλι το παιχνίδι τους.

Μόνη, με τη διαθήκη ακόμη στα χέρια της, η κυρία Εύγενία συλλογιζόταν τα μακρινά εκείνα χρόνια, που από ένα σφάλμα της ξεπήδησαν τόσες ατυχίες στη ζωή της.

*

Η κυρία Εύγενία άνηκε σε μία αρχοντική οικογένεια της Πάτρας κι' οι γονείς της για να της δώσουν μία ανώτερη μόρφωση την πήγαν στην Έλβετία και την έγραψαν εσωτερική σε μία μεγάλη Σχολή για πλουσιόπαιδα.

Τα χρόνια περνούσαν, η Εύγενία προόδευε, αλλά κάποιο βράδυ, σ' ένα κορό γνώρισε ένα νέο και τον αγάπησε. Ο νέος ήταν ξένος και περαστικός. Κι' όταν έμεινε πάλι μόνη, η Εύγενία κατάλαβε το μεγάλο σφάλμα της. Παίρνοντας το δίπλωμά της κατόπιν μπήκε σε μία κλινική.

Ένα κοριτσάκι ήταν ο καρπός της τρέλλας της. Δεν σάστισε όμως, ούτε έκλαψε. Παράδωσε το κοριτσάκι της σε ένα ίδρυμα κι' έφυγε για την Έλβετία. Από μακριά, φρόντιζε κρυφά για το παιδί της και όταν πέθαναν οι γονείς της ήρθε κι' εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, σ' αυτό το κλειστό διώροφο σπίτι με τη μεγάλη αυλή.

Από μακριά πάντα παρακολουθούσε την πρόοδο της κόρης της στις σπουδές της κι' όταν την αγάπησε κάποιος πολύ πλούσιος εκεί στην Έλβετία και τη ζήτησε από τη διευθύντρια της Σχολής, η κυρία Εύγενία δεν έφερε καμμία αντίρρηση.

Κανείς δεν ήξερε ότι η κυρία Εύγενία είχε κόρη, κανείς δεν έπρεπε να μάθι την παλιά ζωή της. Ο άντρας της κόρης της όμως ήταν φυματικός.

Πρώτη ωστόσο πέθανε η γυναίκα του από μία ξαφνική ασθένεια. Κι' έμεινε το παιδί τους, ο Μανώλης, μέσα σ' ένα επικίνδυνο περιβάλλον...

Τώρα πέθανε κι' ο πατέρας του. Κι' έμεινε μόνη πάλι η κυρία Εύγενία με το παιδί της κόρης της...

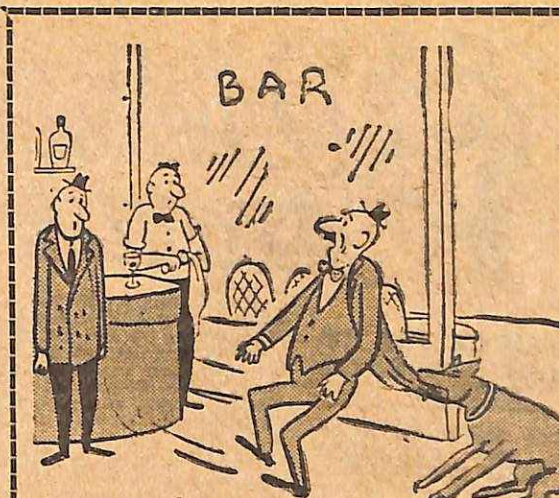
Το πείσμα και η μεγάλη της θέληση την κράτησαν ωστόσο έξω από κάθε κοινοσημείο. Το πείσμα και η μεγάλη της θέληση της δόσαν και τώρα θάρρος:

—Θα γίνω έντελως καλά, μουρμούριζε. Ο Μανώλης θα γίνη ένας μεγάλος άντρας, μία ιδιοφυΐα, όπως μουπαι οι γιατροί! Και βγαίνοντας στο χαγιάτι φώναζε:

—Μανωλάκη!

Τα παιδιά σταμάτησαν να παίζουν κι' ένα-ένα βγήκαν από την εξώπορτα. Κι' η μεγάλη αυλή ξαναδόθηκε τη σιωπή της, που έκρυβε ένα μεγάλο πόνο...

MIPANTA

Τόν έχει γυμνάσει η γυναίκα μου!...

—Θα ήθελα να τη... μεταμοσχεύσω εδώ!

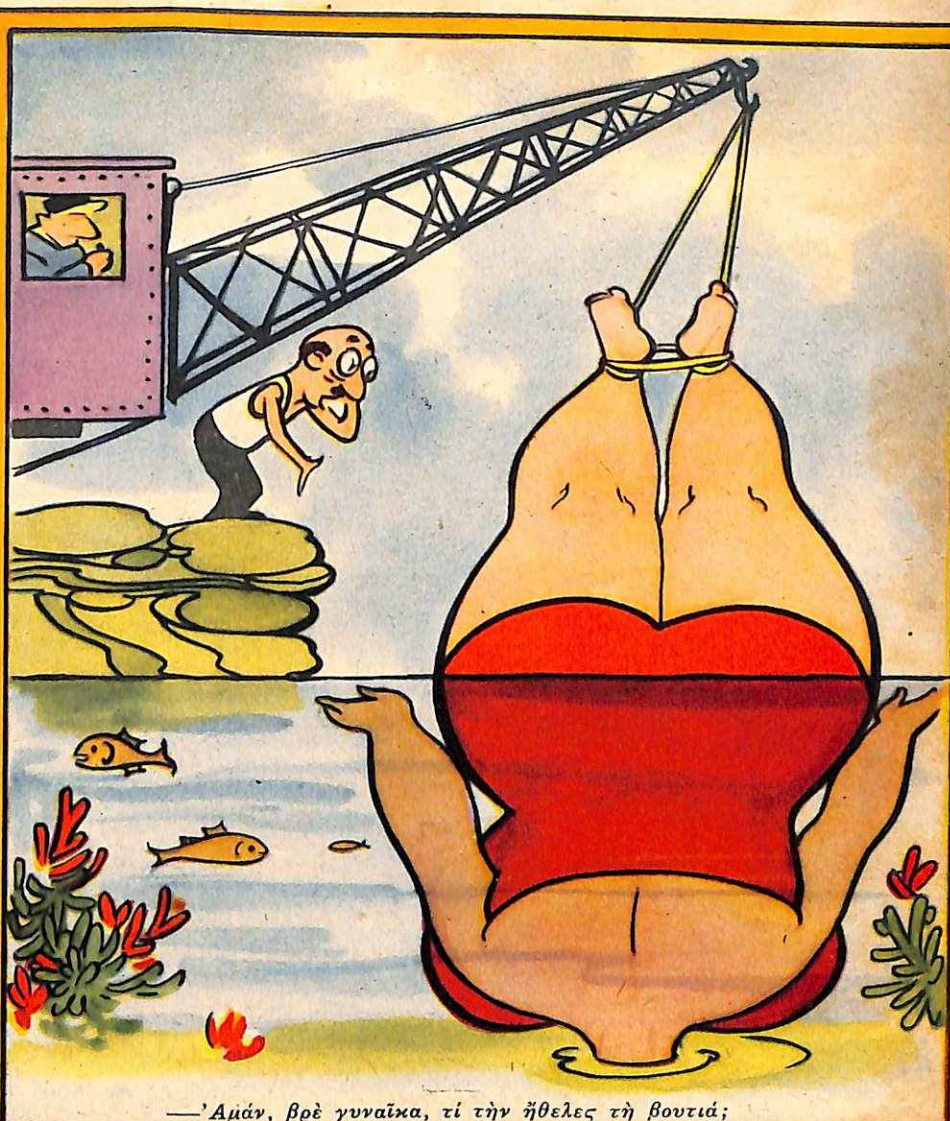
Πανικός στο αστεροσκοπείο!...

Αυτό είναι φανάρι... Και τώρα κιντάζετε, τι θα κάνει ο μπαμπάς!...

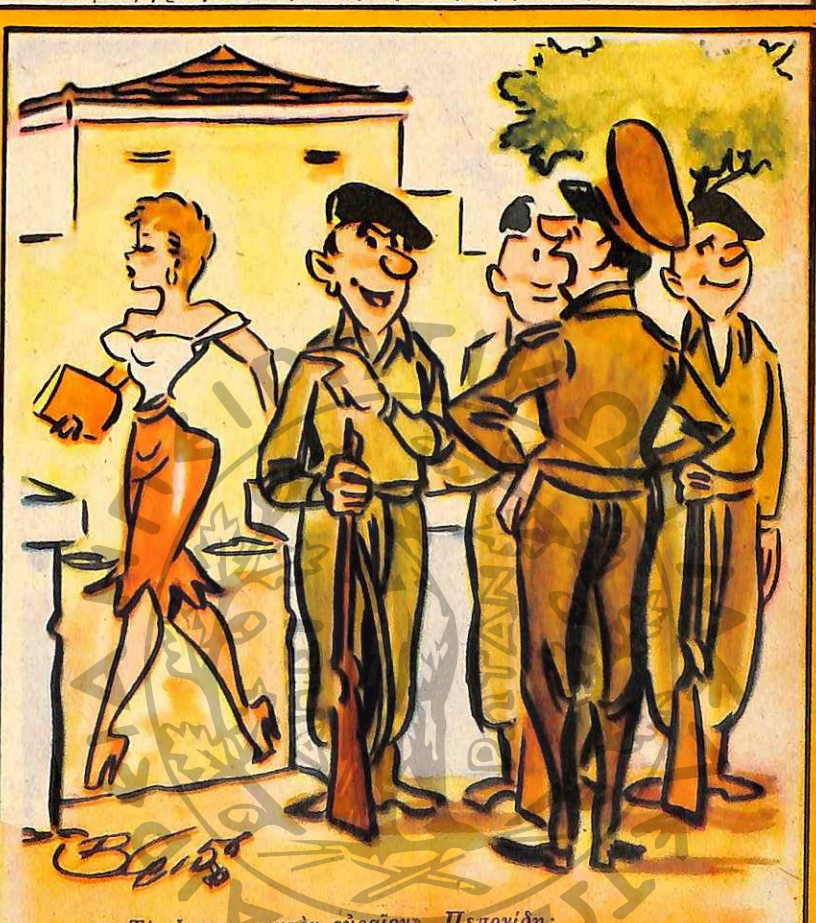
— Οἱ πρόγονοί μου, ἦσαν ὅλοι ἱππότες!..

— Ἀμάν, βρε γυναῖκα, τί τὴν ἤθελες τὴ βουτιά;

— Φαίνεται έξυπνος ἄνθρωπος. Γιὰ πές μου, λοιπόν, μοιάζουν γιὰ δικὰ μου τὰ ἐσώρουχα αὐτά;

— Τί εἶναι «κινητὸν οὐραῖον», Πεπονίδη;
— «Κινητὸν... ὠραῖον», κυρ λοχαγέ, εἶναι αὐτὸ ποὺ περνάει τώρα ἀπ' ἔξω!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)